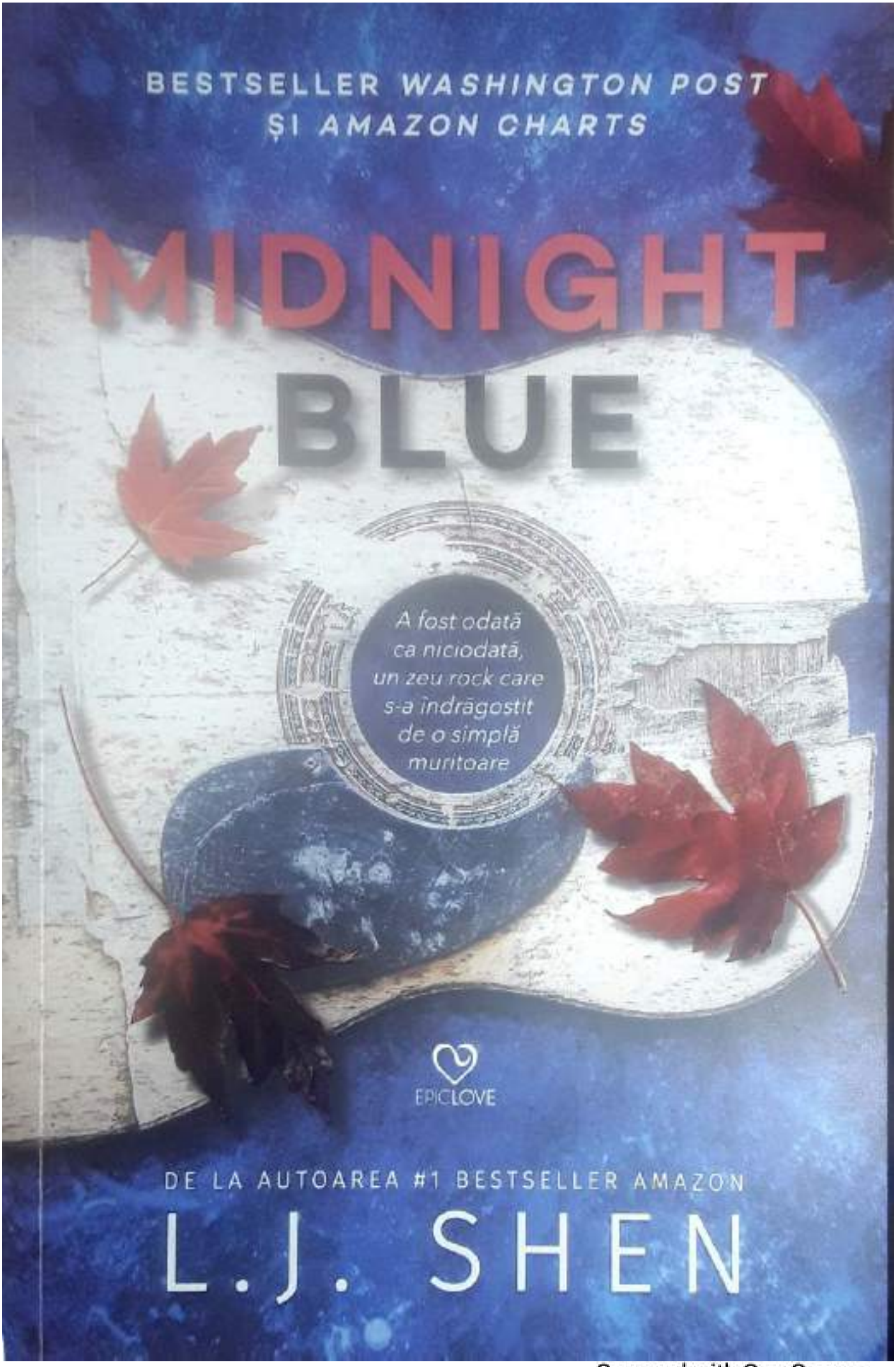

Scanned with CamScanner

Midnight Blue

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA și GABRIELA STOICA

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2021

Scanned with CamScanner

Melodii care m-au inspirat în conturarea personajelor
și a unor scene. Audiție plăcută!

„Gimme Shelter" — The Rolling Stones
„Daddy Issues" — The Neighborhood
„Love Song" — The Cure
„Young God" — Halsey
„An Honest Mistake" — The Bravery
„Cigarette Daydreams" — Cage the Elephant
„One" — U2
„Shake the Disease" — Depeche Mode
„What You Know" — Two Doors Cinema Club
„Do Re Mi" — Blackbear
„April" — Deep Purple
„London Calling" — The Clash
„Handsome Devil" — The Smiths
„Brianstorm" — Arctic Monkeys

Scanned with CamScanner

„Iată secretul meu. E foarte simplu: nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi."

— Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*

Scanned with CamScanner

Prolog

Alex Winslow, surprins într-o nouă ipostază nedorită: arestat pentru conducere sub influența alcoolului și posesie de cocaină

de Beth Stevenson, *The Daily Gossip*

Cântărețul britanic Alex Winslow a fost arestat din nou, marți-noapte, pentru conducere sub influența alcoolului și posesie de cocaină. Rockerul de douăzeci și șapte de ani a fost eliberat din secția de poliție Lost Hill, din California, după o noapte petrecută în spatele gratiilor. O noapte în timpul căreia, se spune, s-a legănat agățat de gratiile celulei și a scris versurile pentru cântecul *Wild Heaven*, pe pereți, folosind un marker albastru obținut de la o angajată a secției topită după el (marker pe care, mai târziu, l-a folosit ca să-i dea un autograf pe sâni).

În afară de faptul c-a fost prins cu trei grame de cocaină în torpedoul Cadillacului său vintage azuriu, idolul mai este acuzat și că a încercat să scape de arest seducând-o cu nerușinare pe agenta care l-a tras pe dreapta, la primele ore ale dimineții, pe autostrada Pacific Coast, ținând în brațe o sticlă de whisky aproape goală.

Câștigătorul a douăsprezece premii Grammy și-a pus la bătaie faimosul zâmbet de o sută de milioane de dolari pentru

Scanned with CamScanner

agenta de la faţa locului, de patruzeci şi trei de ani, mamă a trei copii, spunându-i „Tu chiar mă arestezi, în p*** mea, dar eu sunt cel care o să-ţi pună cătuşele în noaptea asta".

Interpretul cântecului *Man Meets Moon* a mai fost protagonistul unei arestări ruşinoase, în urmă cu opt săptămâni, pentru agresiuni asupra lui Steven Delton, proprietarul website-ului Simply Steven, şi pentru furtul unei statuete Grammy. Winslow a dat buzna pe scenă, la decernarea premiilor Grammy, în mijlocul discursului colegului său de breaslă, britanicul William Bushell, care primise premiul pentru cel mai bun album, i-a smuls lui Bushell statueta din mână, şi-a aprins o ţigară şi s-a lansat într-o diatribă:

„Râdeţi cumva? Mâinile sus, dacă aţi votat într-adevăr pentru labagiul ăsta fără să fi fost mituiţi cu o labă gratuită. Lăsaţi-o baltă! Lăsaţi-o! Dracului! Baltă! Tot albumul ăsta sună ca muzica de fundal de la McDonald's. Mă scuzaţi! Scuze pentru cei de la McDonald's, nu pentru Bushell. Nu există nici măcar o singură piesă creativă în tot albumul. De fapt, dacă s-ar întâlni creativitatea cu tipul ăsta pe o alee întunecată, ar lua-o la fugă în direcţia opusă, strigând că vrea s-o omoare. O să iau eu asta acasă. Nu-ţi pică prea bine când cineva îţi fură ce e al tău, nu-i aşa, colega? Na, plângi, fir-ar a dracului să fie! Se numeşte viaţă şi e o lecţie pe care de la tine am învăţat-o."

Odinioară prieteni buni şi foşti colegi de cameră în Londra, Bushell şi Winslow s-au certat în urmă cu doi ani, din cauza modelului şi senzaţiei din lumea mondenă, Fallon Lankford, şi de atunci se declară duşmani. Ambii englezi au dat declaraţii publice despre inamiciţia dintre ei. S-a presupus că ultimul album al lui Winslow, *Cock My Suck*[1] — care s-a ridicat doar până la poziţia a noua în Billboard şi a dispărut din top curând

[1] *Cock* (vulg., penis), *suck* (a suge); inversiunea are rolul de a „îndulci" expresia (aprox. *Pungi Suga*).

Scanned with CamScanner

după aceea, cel mai slab din cariera lui — a fost ceea ce l-a aruncat în brațele consumului de alcool și de cocaină.

La scurt timp după ce s-a răspândit vestea despre arestarea lui Winslow, pe Simply Steven a apărut un articol intitulat „Alex Winslow: Sfârșitul unei ere". Se crede că domnul Delton se pregătește acum să-l dea în judecată pe Winslow, după ce cântărețul l-a agresat, trăgându-i un pumn față, când jurnalistul l-a întrebat despre noua pasiune a lui Fallon Lankford pentru interpretul Will Bushell.

În câteva ore de la a doua eliberare din arest, Winslow a oferit scuze publice prin impresara lui, Jenna Holden:

„Alex Winslow regretă profund că a făcut niște lucruri foarte greșite și de care îi este rușine. Și-ar dori să-și ceară iertare de la ofițerul care l-a arestat, extinzându-și scuzele față de soțul și copiii acesteia, ca și față de biserica locală la care ea contribuie ca voluntară. Winslow recunoaște că urmările comportamentului său scăpat de sub control nu mai pot fi trecute cu vederea și, pentru binele celor dragi, al fanilor lui și al lui însuși, a decis să se interneze la un centru de dezintoxicare din statul Nevada. Vă rugăm frumos să-i respectați intimitatea, cât timp luptă în bătălia aceasta foarte personală împotriva propriilor demoni."

Fostul agent de presă al lui Winslow, Benedict Cowen, care a încetat relațiile cu rockerul la câteva zile după ieșirea scandaloasă de la decernarea premiilor Grammy, n-a fost disponibil pentru comentarii.

Comentarii (1.937)

xxLaurenxx
E stupefiant de smintit. De asemenea: stupefiant de sexy.
Pixie_girl

Scanned with CamScanner

Frate, muzica de fundal de la McDonald's? Haha, ce amuzant! Ultimul album al lui Winslow a fost atât de prost, că mi-au sângerat urechile două săptămâni după ce l-am ascultat.

Cody1984
#LăsaţiLpeAlexînPace
(glumeam, probabil şi-ar băga degetele în priză sau mai ştiu eu ce, dacă n-am ţine ochii pe el.)

James2938
Tipul e sociopat. Poţi vedea clar asta în arta lui.

BellaChikaYass
Sunt de acord cu asta... dar tot mi-aş trage-o cu el. ;)
xxLaurenxx
Şi eu! Lol
Pixie_girl
Din păcate, şi eu.
James2938
Asta-i bine, pentru că nu e genul
De tip care vă poate oferi mai mult
decât una scurtă. E de belea.
LITERALMENTE.

Scanned with CamScanner

Capitolul unu

Indie

Șase luni mai târziu.

Pac. Pac. Pac, pac, pac, pac, pac.

Pingelele pantofilor mei ciocăneau în podeaua de granit ca un canar încăpățânat. A trebuit să-mi înfig unghiile în coapse ca să-mi opresc picioarele să mai țină ritmul inimii mele neliniștite și nesăbuite.

Taci, inimă!

Potolește-te, inimă!

Nu te mai agita, inimă!

Nu era niciun motiv de panică. Nici pe departe. Nici măcar unul mic.

Aveam să obțin slujba.

Mi-am ridicat fruntea, arătându-i femeii așezate în fața mea zâmbetul meu cel mai larg, cel mai entuziast.

— Când am dat anunț pentru un post de asistent de producție, noi am cam, oarecum, care-i cuvântul pe care-l caut...? *Mințit.*

Închizând brusc MacBookul ei cromat, și-a răschirat degetele subțiri și manichiurate peste capac, etalându-și un inel care

Scanned with CamScanner

trebuie să fi costat destul cât să cumpere mai bine de jumătate din cartierul meu în expansiune.

Mi s-a pus un nod în gât și mi-am netezit fusta creion ponosită. De fapt, nici nu era a mea. Era a Natashei, soția fratelui meu, și cu două măsuri mai largă în talie. Nu primeam răspunsuri la solicitările de job decât de la restaurantele cu autoservire care nu impuneau costum, așa că fusesem nevoită să improvizez.

Mi-am împins gleznele încrucișate sub scaun, scutind-o pe cea care mă intervieva de a-mi vedea pantofii argintii cu talpă joasă și șiret, un semn particular al personalității mele pe care uitasem să-l deghizez.

Totul în biroul femeii emana exces. Pupitrul ei alb și lucios; fotoliile făcute din piele ca alabastrul și candelabrul de aramă, ce se prelingea spre noi ca aurul lichid. Inscripția Hollywood răsărea în fereastra ei cât peretele și își emana toată splendoarea presărată cu promisiuni încălcate. Era atât de aproape, încât puteai vedea murdăria depusă pe literele albe. Spațiul ei de lucru avea dimensiunea unei săli de bal. Nu găseai niciun strop de culoare sau de personalitate în biroul ăsta — și nu întâmplător.

Jenna Holden. Agenta celor mai mari staruri hollywoodiene. Proprietara Grupului JHE. Nu avea timp să devină personală. Și cu atât mai puțin cu una ca mine.

— Nu căutați un asistent de producție?

Zâmbetul forțat de pe fața mea s-a năruit. Aveam nevoie de slujba asta precum Mike Whalberg să-și arate adevărata bărbăție în filmul *Boogie Nights*. Foarte, *foarte* mare nevoie. Unul dintre motive: locuiam cu fratele meu, soția și copilul lui și, oricât de mult m-ar fi plăcut cei trei, sunt sigură că le-ar fi plăcut mai mult să nu fie siliți să-și împartă apartamentul lor de un singur dormitor cu o nătângă avangardistă de douăzeci și unu

Scanned with CamScanner

de ani. Singurul meu mijloc de transport era bicicleta, care, în L.A., echivala cu a ajunge din punctul A în punctul B călare pe o broască țestoasă moartă.

— Caut... *ceva*.

Jenna și-a lăsat bărbia în jos, scoțând înainte o pereche de sprâncene fin pensate.

— Care într-adevăr implică un soi de asistență.

Răbdarea mea atârna de un singur fir de păr, gata să sară în orice moment. Mi-era foame, sete și eram disperată după un job. *Orice job*. Vara mă dăduse peste cap și toate funcțiile care cereau muncă manuală fuseseră ocupate de adolescenți plini de acnee. Asta era a treia oară când veneam la JHE pentru postul acesta vag, luna asta. Mai întâi, trecusem pe la fata de la resurse umane, care mă lăsase să aștept patruzeci de minute, fiindcă ședința ei la pedichiuristă se prelungise. Apoi, asistenta personală a Jennei mă supusese unui interogatoriu nemilos, de parcă tocmai mă întorsesem dintr-o tabără de pregătire ISIS. În sfârșit, mă întâlneam cu megaimpresara în persoană, iar acum îmi spunea că îmi pierdusem timpul încă de la început?

— Spune-mi, Indigo, cât de atent ai citit fișa postului?

S-a lăsat pe spătarul fotoliului, împletindu-și degetele. Purta o cămașă scrobită, vârâtă în pantaloni negri de catifea, și un zâmbet infatuat. Părul ei blond-șampanie era atât de strâns în coc, încât mi se încingea pielea capului numai uitându-mă la cât de întinsă era a ei.

— Destul de atent cât s-o recit pe dinafară.

— Serios? În cazul ăsta, te ascult!

Îmi fremătau nările. M-am hotărât să-i fac pe plac o ultimă oară, înainte să-mi iau geanta și ce-mi mai rămăsese din stima de sine și să plec.

Scanned with CamScanner

— „Căutăm AP: rezistent, responsabil și deloc sensibil. Nebăutor, neconsumator de droguri, cu înclinație spre arte și viață. Dacă te învârți pe la marginea curentului convențional al societății, ai mare atenție la detalii și nu te deranjează programul lung și nopțile nesfârșite, tu ești persoana potrivită. Obligatoriu contract de confidențialitate, vom solicita cazier."

Am împins un exemplar al cererii mele pentru job, bătând cu degetul în el.

— Asta sunt eu. Mai puțin partea cu învârtitul. Sunt predispusă la migrene. Acum, poți să-mi spui de ce mă aflu aici?

— Ceea ce caut eu este o salvatoare. O dădacă. O prietenă. Ești cea mai apropiată persoană de modelul perfect pe care am găsit-o, dar, sincer, toată povestea asta o să fie foarte asemănătoare cu un transplant de organe. Nu vom ști dacă te potrivești până ce nu vă vom pune în contact unul cu celălalt.

Am clipit, studiind-o de parc-ar fi fost vreo creatură mitologică. Dacă asta era o glumă, îmi pierdusem oficial simțul umorului.

Ea s-a ridicat și a început să se plimbe prin birou, cu brațele împreunate la spate.

— Am un client. Nu, nu un client. Clientul. Unul dintre cele mai faimoase nume din industrie în deceniul ăsta. S-a vârât de curând în încurcături și acum are nevoie de o mare găleată cu apă rece ca să-și spele numele. Droguri, femei, un orgoliu cât China de mare — și mai completează tu, suferă din pricina lor. Jobul tău nu este să rezervi bilete de avion și să faci cafea. Are o armată de oameni care fac asta pentru el. Dar vei fi lângă el când pleacă în turneu. Vei avea grijă de nevoile lui emoționale. Vei lua măsuri să nu tragă pe nas în culise, sau să piardă nopțile, sau să rateze vreun spectacol. Vei fi lângă el ca să-l iei de mână și să-l scoți din scena de conflict, dacă se ia la ceartă cu vreun

Scanned with CamScanner

jurnalist sau vreun paparazzo. Jobul tău, pe scurt, este să-l ții sănătos și viu timp de trei luni. Crezi c-o să faci față provocării?

Cuvintele ei erau atât de sincere și de directe, încât mi se înfigeau în piele ca niște colți.

O salvatoare. O dădacă. O prietenă.

— Presupune... multă responsabilitate. Cineva se pare că este într-o mare belea.

— Belea este numele lui mic, o parte din farmecul lui și motivul pentru care am întotdeauna un flacon de Xanax în poșetă.

A schițat un mic zâmbet.

TMF, TMI, TMI.

— Dacă nu e în formă ca să plece în turneu, de ce mai pleacă?

— Ar fi trebuit să plece acum șase luni și l-a anulat din motive personale. Dacă-l anulează din nou, va trebui să plătească treizeci de milioane de dolari companiilor producătoare. Asigurarea nu va acoperi suma asta, ținând cont că motivul revocării a fost că s-a bălăcit în destulă cocaină cât să coci un tort de nuntă cu trei etaje.

Am mai bătut un timp cu vârful pantofilor în podeaua lucioasă, mușcându-mi buza de jos. Jenna se oprise din plimbatul prin încăpere. Cureaua ei Prada subțire și aurie, sclipea acum în fața mea ca o eclipsă tristă.

— Trei luni pe drumuri. Avion privat. Cele mai bune hoteluri din lume. Dacă ai reușit cumva să te agăți de rămășițele inocenței tale în orașul ăsta și ai vrea să ți le păstrezi, te sfătuiesc să refuzi slujba. Dar dacă ai obraz gros și gustul aventurii, atunci să știi că slujba asta o să-ți schimbe contul bancar, viitorul și chiar toată viața.

---

[1] Acronim uzual în social media pentru Too Much Information — prea multă informație nesolicitată, pe care conlocutorul nu ar fi vrut s-o cunoască.

Scanned with CamScanner

Vorbea foarte serios. Cu considerație. Fiecare cuvânt avea greutate și cădea apăsător pe pieptul meu.

— Vei semna un contract de confidențialitate. Vei duce secretul a ceea ce vei vedea în mormânt. Și vei fi plătită în regim de bancă deschisă.

Bancă deschisă? Cine vorbea astfel? Oamenii din industria divertismentului din L.A. Iată cine!

— Bancă deschisă? am întrebat.

— O sută de mii de dolari pentru fiecare lună de angajare.

O secundă.

Două.

Trei.

Trei secunde au trecut până să-mi amintesc să respir.

Undeva, în depărtare, am auzit oamenii de la birou pufnind în râs lângă automatul de cafea. O imprimantă scuipând hârtii. O linguriță scoțând clinchete într-o cană. Mi-am mușcat buza și mai tare, cum făceam când nervozitatea punea stăpânire pe mine, până am simțit în gură gustul metalic al sângelui.

Trei sute de mii de dolari.

Trei luni.

Toate problemele mele financiare dispărute.

— Despre cine este vorba?

Mi-am ridicat privirea și vocea mi s-a spart ca un ou. Conta? Nu chiar. În momentul ăsta, putea să fie și Lucifer în persoană, că tot l-aș fi însoțit într-un turneu de durată în iad. Natasha și Craig începuseră să se îngroape în datorii. Ziggy avea nevoie de tuburi în urechi — în fiecare iarnă, nepotul meu plângea și țipa până adormea. Trebuia să-i legăm șosete în jurul pumnișorilor, ca să-l împiedicăm să tragă cu unghiile de urechi până-i dădea sângele. Nu ne puteam permite nici măcar un pat nou pentru el,

Scanned with CamScanner

iar picioruşele lui dolofane se înţepeneau constant între gratiile pătuţului său. Oferta asta era de nerefuzat. Singura problemă ar fi fost despărţirea de familie, dar chiar şi asta venea cu o mare porţie de uşurare. Fratele meu nu era cea mai plăcută persoană lângă care să-ţi petreci timpul în momentul ăsta.

De altfel, fusesem dădaca lui Ziggy din ziua în care se născuse, acum doi ani. Cel de care urma să mă ocup presupun că era un hăndrălău adult. Cât de greu putea fi?

— Este Alex Winslow, m-a informat Jenna.

Bineînţeles, răspunsul la întrebarea mea e „aproape imposibil".

Winslow era un superstar. Cântecele lui îţi erau vârâte pe gât de fiecare post de radio, de parcă ar fi fost singura persoană de pe continent cu coarde vocale. Dar ceea ce mă îngrijora cu adevărat era faptul că părea arogant fără remuşcări. Alex Winslow desconsidera oamenii de parcă asta ar fi fost o probă de Olimpiadă şi voia s-o facă mândră pe regină, ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care reuşise să-şi pună în cap pe mai toată lumea de la Hollywood. Asta ştia oricine, chiar dacă încercai să te fereşti de bârfe ca de ciumă, cum făceam eu. Oriunde se ducea, o turmă de reporteri şi de fane cu palpitaţii venea după el. Aveam să devin o ţintă din clipa în care fanele lui m-ar fi zărit. Paparazzi îl urmăreau pretutindeni, mai puţin la baie. Citisem odată, într-un tabloid — în camera de aşteptare la dentist —, că o fată îşi închisese contul de Instagram după ce fusese la o petrecere cu Winslow, pentru că un site de dark web pusese un premiu pe capul ei. Se strânseseră douăzeci de mii de dolari ca să-i prezică data morţii — „îndeplinirea predicţiilor voastre este în întregime opţională" spuneau ei.

Şi, nu în ultimul rând, Winslow era personalitatea de la Hollywood cu cea mai mare repulsie faţă de autorităţi. Nu de

Scanned with CamScanner

mult fusese arestat pentru conducere sub influența alcoolului și cu nu puteam suferi, disprețuiam, *uram* drogurile și alcoolul. Ceea ce însemna, practic, că „transplantul de organe" dintre noi, cum îl numise Jenna, avea să se lase cu două victime și un eșec de proporții.

Mi-am cuprins obrajii în palme, răsuflând adânc.

— Asta e partea în care tu spui ceva.

Buzele roșii-cireșii ale Jennei dădeau să zâmbească.

Mi-am dres glasul și mi-am îndreptat umerii.

E timpul să te comporți ca o fată cu capul pe umeri și să ți-l ții pe umeri timp de trei luni, chiar dacă el arată ca fratele mai sexy al lui Sean O'Pry.

— Promit c-o să-l țin teafăr și nevătămat, doamnă Holden.

— Bine. Oh, iar eu o să spun asta numai o dată, ca să fiu cu conștiința împăcată: nu te îndrăgosti de el. Nu este tipul familistului așezat la casa lui.

Jenna a fluturat a lehamite din mână, și-a deschis telefonul cu degetul mare și a sunat pe cineva.

— O să-mi dau toată silința.

Mușchii mi-au tresărit pe maxilar, în efortul de a-mi reține un rânjet batjocoritor. Alex Winslow era frumos în felul în care sunt furtunile — doar de departe. La fel ca ele, avea puterea de a te lua pe sus și de a te distruge, două lucruri pentru care eram prea ocupată cu supraviețuirea ca să îmi mai rămână timp.

— Dacă toată silința asta a ta e îndeajuns de bună, atunci ai să poți supraviețui experienței. O să-l pun pe asistentul meu să printeze documentația. Vreo întrebare?

A dat rapid câteva instrucțiuni la telefon pentru numitul asistent, apoi a pornit spre ușă.

— Când plecăm în acest turneu?

Scanned with CamScanner

Am aruncat o privire peste umăr, înfigând unghiile în brațul fotoliului.

— Miercuri.

— Adică peste două zile.

— Ești tare la aritmetică, m-a persiflat ea. Ăsta e un neașteptat punct în plus pentru tine. O să aduc documentele. Turneul se numește „Letters from the Dead"[1] și are scopul de a-i reînsufleți cariera. Mă întorc imediat.

Îmi aminteam cântecul ăla. A fost coloana sonoră a ultimului meu an de liceu, când totul părea atât de final și de greșit.

Love is just a fraud,
Excuse me for being goddamn bold,
You asked me to believe,
As if I had some fucks to give.[2]

Când ușa s-a închis în urma ei, m-am lăsat pe spetеaza fotoliului și am suflat să-mi dau la o parte de pe frunte o șuviță din părul meu albastru. Un râs nebunesc îmi gâlgâia în gât, gata să se reverse în afară.

Aveam să fac trei sute de mii de dolari și să-mi petrec timpul cu cel mai mare rock star din lume trei luni încheiate. M-am uitat în sus, iar candelabrul a sclipit, parcă făcându-mi malițios cu ochiul.

L-am luat drept un semn.

---

[1] Scrisori de la morți.

[2] *Dragostea e doar o farsă./Scuză-mă că ți-o spun în față./Mi-ai cerut să cred în ea./De parcă de-asta îmi pasa.*

Scanned with CamScanner

Capitolul doi

Alex

Sufletul meu murea.

Nu era o exagerare.

Își sângera ultimele picături de speranță și visuri pe podeaua lipicioasă, mânjită de scrum de țigară și de zeamă de vagin. Mobilul a sunat, semnalând un mesaj text, silindu-mă să-mi smulg privirea din tavan.

Necunoscut
Bună, Alex!

Eu
Poză fund/poză țâțe/poză față.

Necunoscut
???

Eu
Ai obținut numărul meu. Asta înseamnă că oricine ți l-a dat ți-a spus că nu fac sexting fără să verific dotările mai înainte.

Scanned with CamScanner

Necunoscut

Sunt Elsa, de la Clubul Brentwood. Urmează să ne faci o vizită, în seara asta, la evenimentul de strângere de fonduri pentru copiii cu SIDA. Te-am contactat direct, ca să-mi exprim recunoștința...

Făceam ceva gratuit în seara asta, ca în multe alte seri. De ce făceam ceva gratuit? Într-adevăr, trecuse multă vreme de când făcusem ceva. Orice.

Ducă-se dracului managerul meu, Blake, și impresara mea, Jenna, și viața mea, mereu pe muchie de cuțit, pentru că mă obligă să-mi părăsesc camera, sanctuarul meu, spațiul meu personal. Și ducă-se dracului Elsa, care acum îmi știe adevărata față — cincizeci de umbre de rahat.

— Hei, Waitrose! Un nou caz de caritate.

Mi-am aruncat mobilul spre Lucas, care l-a prins gemând din aer. Tehnic vorbind, Lucas era bateristul meu, deci să-mi acopere mizeriile nu făcea parte din jurisdicția lui. Dar Lucas — poreclit Waitrose, după lanțul de supermarketuri șic pe care devenise destul de snob ca să și-l permită — era mereu amabil cu „costumații". Eu, unul, îi uram. Îi disprețuiam. Pentru că atunci când ești un star rock și faci o groază de bani, toată lumea vrea o porție din plăcintă. O plăcintă pe care *tu* ai copt-o. Cu ingredientele pe care *tu* le-ai cumpărat. Niciunuia dintre domnii „costumați" nu-i păsase de mine când stătusem, zi după zi, în fața stației de metrou King's Cross cu Tania, chitara mea acustică Tatay, și cântasem, și cerșisem, și le vârâsem casete demo în mâini oamenilor doar ca să-i văd cum le aruncă senini în cel mai apropiat coș de gunoi. Niciunul dintre domnii „costumați" nu fusese acolo când bătusem pe la uși, în ploaie, și

Scanned with CamScanner

implorasem în zăpada nemiloasă, și mă târguisem, și insistasem să mă fac ascultat. De asemenea, nu fuseseră acolo când fusesem huiduit în Glastonbury trei ani la rând, în deschiderea unor trupe mai mari, sau când cutiile de bere aproape goale erau aruncate în mine, doar ca amuzament, sau când o fată beată vomitase pe singura mea pereche de pantofi, încercând să-mi spună că sunam ca o imitație ieftină a lui Morrissey.

Nu fuseseră acolo când îmi vândusem sufletul altor „costumați", care credeau că eram într-adevăr talentat, dar îmi lipsea ceva, „mai pop, mai scurt, mai vioi, cu o sclipire!", iar eu cedasem și le făcusem pe plac. Am spus că sufletul meu murea. Sau poate că pur și simplu aparținea altor persoane. În orice caz, aveam nevoie de unul nou. Din păcate, era unul dintre rarele lucruri pe care banii mei nu-l puteau cumpăra.

Uram pe toată lumea cu care lucram. Companiile de discuri, directorii executivi, producătorii, echipa de PR, nonconformiștii de la marketing, corporațiile care mă foloseau ca purtătorul lor de cuvânt și, practic, fiecare lichea care ceruse vreodată o mărire de salariu pentru că își închipuia că era oh-atât-de-vital pentru brandul Alex Winslow. Știre de ultimă oră: *eu eram* brandul.

Eu cumpărasem ingredientele.

Eu copsesem plăcinta.

Eu aveam să mănânc afurisita asta de plăcintă.

Pe toată. Fiecare firimitură și aveam să ling și umplutura. Era *a mea*.

Reticența mea de a împărți era, printre alte motive, ceea ce îmi stabilise renumele drept un nenorocit de ocolit în media. Ca să spun că mă durea în bască ar fi fost o insultă pentru numita bască. Tabloidele nu-mi erau prietene, iar ziua în care aș fi invitat un paparazzo să-mi facă o poză ar fi fost ziua în care

Scanned with CamScanner

ar fi înghețat iadul și Katy Perry ar fi lansat un cântec decent. Încă eram votat Cea mai binevoitoare celebritate cu fanii, pentru al treilea an consecutiv, și asta era ceva sincer, real și *adevărat*. Îmi iubeam fanii. Mai mult decât iubeam banii sau faima — sau sexul la discreție care venea la pachet cu acestea.

— *Frate!* Nu pot să cred că ai încercat să faci sexting cu o femeie de cincizeci de ani, președinta unei organizații non-profit. Nu ai niciun pic de rușine?

Lucas m-a împuns în umăr cu piciorul, în timp ce degetele „de scris" îi zburau deja furios peste ecranul telefonului meu, oferind scuze și profunde regrete în numele meu. Nici măcar nu știu de ce-o făcea. La momentul ăsta, imaginea mea era la fel de neștirbită ca o zonă de război sârbească. Waitrose pufnea furios, dar tot curăța mizeria în urma mea. De fapt, de aceea îl păstram pe statul meu de plată.

Nu-l plăceam. Ba chiar abia îl toleram după tot ce se întâmplase în urmă cu doi ani.

Eram cu toții tolăniți pe sofaua mea de catifea cafeniu-roșcată. Spun „a mea", însă de fapt aparținea hotelului Chateau Marmont. Ori de câte ori eram în L.A., stăteam în camera stil cabană. Ceea ce, să fiu sincer, însemna șapte luni pe an, însă refuzam să numesc locul ăsta „acasă". Los Angeles era ca o prostituată de categoria B. Lăsa pe oricine înăuntru, arăta mai puțin atrăgător decât media și, odată înăuntru, îți dădeai seama că era prea mult trafic și că persoana care fusese înaintea ta lăsase un dezastru. Adăugați la asta poluarea și starletele cu dinți albi care voiau să-ți călărească orice — fie scula, fie reputația, fie cardul exclusivist American Express — și ce-ați obținut? Exact definiția mea pentru iad.

Scanned with CamScanner

Mi-am aprins altă țigară și am schimbat canalele să găsesc ceva interesant. Reality show. Bucătăreală. Machiat. Celebrități. O ceată de oameni renovând o casă și plângând pe chestia asta. O gâscă bronzată artificial având o criză de plâns din pricina invitațiilor ei la nuntă, care fuseseră expediate în nuanța greșită de roz. Am azvârlit telecomanda prin cameră. S-a izbit de ecranul plat, crăpându-l într-un model de pânză de păianjen. Nimeni n-a tresărit măcar.

Alfie, basistul, a tras un vânt. Apoi a zis:

— Trebuie să mă scarpin în cur, dar sunt prea dărâmat ca să mă mișc.

— Trebuie să regulez ceva, dar sunt prea dărâmat să cobor la barul hotelului, i-a replicat Blake.

Blake mințea. El n-avea ochi decât pentru o fată și aceea era fata *nepotrivită*.

— Sunt sigur că Lucas e un candidat dornic. Să fie regulat este sportul lui național, a pufnit în râs Alfie, la care Blake i-a răspuns dându-i un bobârnac peste ureche.

De ce erau obosiți habar n-aveam. În momentul ăsta, colecționam ore de somn de parc-am fi fost mașini de scris vechi. Cu conștiinciozitate. Cu indulgență. Următoarele trei luni aveau să fie dure.

Mi-am înșfăcat mobilul, de vreme ce Lucas reușise cu succes să stingă un alt foc pe care-l provocasem eu, și am derulat lista de contacte. Aveam vreo câteva tipe pe care le sunam regulat în L.A., dar n-aveam chef s-o scot în oraș pe niciuna și asta era o problemă. Toate aspirau la un soi de carieră de celebritate și toate voiau să mă plimb cu ele, ținându-le de mână prin

Scanned with CamScanner

The Grove[1] sau să le mângâi obrajii cu adorație la The Ivy[2]. Din păcate, mai degrabă mi-o înfigeam într-o cutie de conserve desfăcută cu fierăstrăul decât să le fac pe plac în visurile lor de mileniale, ceea ce făcea viața mea sexuală aproape la fel de palpitantă ca un perete zugrăvit în bej. Nu mi-o trăgeam cu admiratoare — îmi respectam fanii prea mult — și nici nu-mi doream povești romantice — fosta iubită din iad, detalii mai târziu — și asta însemna că mă mulțumeam de regulă cu ceea ce numeam „Păsărică de Compromis". Stewardese singuratice, femei de carieră peste treizeci de ani, sprijinind barul de la Chateau și turiste în trecere, cărora nu le păsa cine eram. Nu arătau întotdeauna bestial, dar cel puțin nu mă făceau să mă simt ca produsul de plastic în care mă modelase compania mea de înregistrări.

S-a auzit soneria de la ușă. Poate Domnul mă auzise și îmi trimitea un vagin fără trup. Un alt lucru pentru care aș fi plătit gras, dar nu era de vânzare — notă mintală: să caut pe Google „păsărică de buzunar". Se părea că *e* o chestie.

— Aștepți pe cineva?

Alfie și-a adunat flegma în gât și a scuipat într-o scrumieră de pe măsuța de cafea. Labagiul avea manierele unui tampon folosit.

Am continuat să derulez lista de contacte, ignorându-l.

— Frate!

Lucas m-a împuns cu piciorul în piept — din nou —, trântit cât era de lung vizavi de mine și folosindu-se de unul dintre bețele lui de tobă ca să se scarpine pe spate, pe sub tricou.

---

[1] Uriașă piață de loisir, cu malluri, restaurante, cinematografe, parcuri și alte atracții din Los Angeles.

[2] Restaurant select din centrul orașului Los Angeles.

Scanned with CamScanner

— Ești prea faimos ca să mai răspunzi la întrebările oamenilor acum? Cine-i la ușă?

— Moartea. Sau Jenna. Tot una.

Am luat o înghițitură de Coca — băutura, nu drogul, din nefericire —, degetul meu oprindu-se asupra unui nume din telefon.

Fallon.

Să ți-o trag, Fallon!

Și aveam s-o fac. Să i-o trag, adică. Din nou. Dar de data asta în patru labe, după ce și-ar fi tatuat numele meu în jurul gleznei ca o cătușă, drept pedeapsă pentru ce făcuse. Aveam un registru întreg de lucruri pe care le voiam de la Fallon Lankford, iar ea avea să mi le dea, pentru că, în străfundul inimii, încă mă iubea. Era gravat pe fața ei. Fața care se tot schimbase de-a lungul anilor după standardele Hollywoodului: buze mai pline, nas mai mic, gene mai lungi. Îmi aminteam fata din spatele măștii, iar ea era înnebunită după mine. Problema? Era mai înnebunită după faimă.

Blake s-a ridicat și s-a dus hotărât la ușă. Arăta gata de război, cu fiecare mușchi din corp încordat cu nervi pe cale să explodeze. Blake și Jenna niciodată nu se înțelegeau și eu nu vedeam niciodată rostul de a-i convinge să se poarte frumos. Am auzit murmure dinspre intrare. Mârâituri, pufnete, apoi chicotitul metalic pe care îl scotea Jenna când voia să te scuipe în față. Câteva secunde mai târziu, amândoi au intrat hotărâți, cu o a treia persoană venind în urma lor.

O fată.

O fată pe care nu o cunoșteam.

Altă nenorocită de bonă.

Scanned with CamScanner

A plutit în apartament, pe lemnul întunecat și lucios, culoarea gălbuie a numeroaselor lămpi din încăpere iluminându-i fața de forma unei lacrimi, iar tot ce-am putut gândi a fost cât de repede aveam să scap de ea. Arăta... *bine*. Nu pe gustul meu. Jenna le prefera pe cele care nu erau chiar atât de atrăgătoare încât să mă facă să vreau să le-o trag mai tare decât lovești fundul unei sticle de ketchup, totuși destul de drăguțe cât să le tolerez. Asta de acum era semnificativ mai mică decât o ființă omenească normală. Genul Degețica, cu piele măslinie, piept plat și năsuc cârn. Păr lung albastru-gheață — dacă voiam o hipsteriță, aș fi cules una dintre miile de fane țipătoare care încercau să se furișeze clandestin în spatele scenei — și nu eram foarte lămurit ce purta, dar mi s-a părut absurd să cred că dăduse într-adevăr bani pe aia. O rochie vintage portocalie, cu mâneci evazate și broderie cu flori care abia îi acoperea genunchii noduroși. De ce mama naibii știam ce înseamnă vreunul dintre termenii ăștia? v-ați putea întreba. Pentru că ticăloșia mea fără suflet făcea campanii Armani și Balmain ca să-și susțină o asemenea dependență de cocaină încât, pe lângă mine, Charlie Sheen părea un băiețaș nevinovat.

Bine-ai venit în haosul meu, Fată Nouă. O să faci un drum vijelios de aici până afară.

Am luat încă o înghițitură de Coca, apoi am scrâșnit din dinți. Fata Nouă avea să fie Știre Învechită într-o săptămână, cel mult, la fel ca toate celelalte dădace care acceptaseră postul înaintea ei. Aveam să mă asigur de asta. Degetul meu aproape că a apăsat pe numele lui Fallon — aproape —, înainte să mă încrunt și să-mi vâr telefonul în buzunarul de la spate.

Nu acum.

Nu aici.

Scanned with CamScanner

Nu în fața tuturor labagiilor ăstora.

Jenna, afurisita numărul unu din America de Nord, și-a încrucișat brațele la piept și m-a răsplătit cu o privire care putea îngheța și iadul, și zonele lui limitrofe.

— Bună, Al! Ai de gând să-ți continui festivalul pârțurilor pe sofa sau vii să o saluți pe noua ta angajată?

O respectam pe Jenna. Ea era singura „costumată" care nu-mi ceruse niciodată o favoare sexuală, o ședință foto sau un blestemat de ponei de ziua ei. Și de aceea fusesem de acord să-mi alipească o dădacă pentru „Letters from the Dead", în primul rând. Postul ar fi trebuit să fie ocupat de acum două luni, când am ieșit de la dezintoxicare, dar, bineînțeles, a trebuit să le fac pe primele nouă să plece în lacrimi, iar una chiar s-a mutat în alt stat, în strădania de a pune un pic de distanță între noi. Sperasem că, pe la a opta, Jenna avea să renunțe la idee, însă Jenna nu știa să abandoneze.

Problema era că și eu eram un ticălos încăpățânat.

Fără niciun chef, mi-am ridicat fundul de pe canapea, ducându-mă agale spre ele.

— Oficial — am tras din țigară, suflând fumul pe nări ca un taur furios —, Alfie e responsabilul de aroma dubioasă. Nu se poate abține de la mâncare mexicană când e în L.A.

— Al naibii de corect că nu pot! a hohotit Alfie de pe sofa, condimentându-și declarația cu un râgâit. Tacos pentru Pacea Lumii! Ar trebui să înființez un ONG.

I-am oferit Fetei Noi mâna mea. Eu aveam unu optzeci și ceva. Ea, unu cincizeci și nimic. Era practic cu ochii la nivelul prohabului meu, ceea ce ar fi fost foarte convenabil, dacă n-ar fi fost faptul că nu voiam să am nimic de-a face cu ea. Și-a ridicat încet capul până mi-a întâlnit privirea. Ochii ei, o nuanță diferită

Scanned with CamScanner

de albastru față de cea a părului, erau întunecați. Și sălbatici. Adânci ca un laitmotiv bine compus.

Nu cu totul insipidă. Bravo ție, iubire!

— Alex Winslow.

— Indie Bellamy.

— Numele tău e Indie?

Am măsurat-o cu privirea din tălpi până în creștet. Palma ei micuță, asudată, încerca să strângă palma mea mare și rece.

— Indigo. Precum culoarea.

— Nu-i cu nimic mai bun, i-am trântit-o eu.

Totuși, oficial, pierduse atenția mea și am aruncat chiștocul încă aprins pe fereastra deschisă, proptindu-mi antebrațul de perete, scotocind prin minte să-mi amintesc ce voiam s-o întreb pe Jenna. Ceva despre o reclamă pe care o turnam pe la mijlocul anului. Versace? Pepsi? De parc-ar fi fost vreo diferență.

— Mă bucur că gândești așa. Așteptasem cu nerăbdare să aud ce părere ai despre numele meu, a zis Indie.

Era încă aici.

Era încă aici și-mi dăduse o replică.

Ce mama dracului?

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Jenna mișcând, scoțându-și mobilul din geanta Hermès și arătând de la unul la altul cu aparatul.

— Voi doi trebuie să ajungeți să vă cunoașteți, dar nu prea bine, și în mod hotărât cu hainele încă pe voi. Am de dat un telefon. Mă întorc imediat.

Tocurile ei au punctat podeaua cu *țac-țacuri* stridente până pe terasă.

Privirea lui Indigo a rămas agățată de fața mea, foarte asemănătoare cu a unui cățeluș. M-am uitat furios la ea, pentru că

Scanned with CamScanner

eram un nenorocit sadea și pentru că, aparent, competițiile de fixat cu privirea erau punctul meu forte, pe lângă hărțuirea sexuală a președintelor organizațiilor de caritate de vârstă mijlocie prin mesaje text.

— Hei!

M-am aplecat până am ajuns cu buzele la pavilionul urechii Fetei Noi. Nu s-a înfiorat, deși majoritatea dădacelor o făceau. Asta m-a prins puțin pe picior greșit, dar nu îndeajuns ca să mă descurajeze de la misiunea mea.

— Vrei să știi un secret?

Fata Nouă n-a răspuns, așa că am considerat că-i un semn să continui.

— Îmi ud patul noaptea. În. Fiecare. Noapte. Dar cu suprescitarea turneului și așa mai departe, urinez de fapt peste tot. Uneori, se amestecă și cu ejaculările de la ultima fată pe care am tăvălit-o printre cearșafuri. Uneori, și secrețiile ei sunt la pachet. Întotdeauna le cer bonelor mele să-mi facă patul, pentru că, spre deosebire de angajatele hotelului, ele chiar semnează un contract de confidențialitate. Crezi c-ai s-o poți scoate la capăt cu asta, micuțo?

M-am îndreptat de spate, cercetându-i fața. Ăsta era momentul când ochii lor se căscau larg, gurile rămâneau deschise și obrajii păleau. Nu și acesteia. Nu. Zâmbetul Fetei Noi era strălucitor ca soarele și dulce diabet-de-tipul-doi.

— Domnule Winslow, aș fi mai mult decât fericită să cumpăr un pachet de scutece de adult pentru dumneavoastră. De fapt, cred că vi s-ar potrivi perfect, având în vedere comportamentul pe care l-ați descris.

Unde o găsise Jenna pe fata asta și cum o puteam trimite înapoi, în gaura de iad din care venise, mai înainte să urce în

Scanned with CamScanner

avion cu noi, miercuri? Am rânjit cu infatuare, cotul meu fiind încă proptit în perete, trecându-mi degetele bătătorite prin șuvițele de păr lung.

— Ai idee în ce te bagi?

Mi-am părăsit tonul amuzat. Joaca se încheiase în clipa în care devenise tupeistă.

— De fapt, știu din ce mă scot.

A făcut un pas înainte.

— Mă scot dintr-o situație financiară foarte proastă, ceea ce înseamnă că bufoneriile dumneavoastră nu reprezintă nimic pentru mine. Am nevoie de bani. O să duc la bun sfârșit lunile astea și o să vă păstrez lucid, orice-ar fi.

— Nu știi ce presupune „orice"-ul, așa că eu n-aș face promisiuni, dac-aș fi în locul tău.

Și-a bulbucat ochii teatral și chiar începusem să-mi pierd răbdarea cu ea.

— Când colo, iată-mă făcând o promisiune. Dați-mă în judecată, domnule Winslow!

Nu mă ispiti, Fată Nouă!

Am făcut un pas mare, eliminând distanța dintre noi, iar acum sânii ei mici se atingeau de abdomenul meu. Ochii îi erau aprinși cu destulă hotărâre cât să ardă din temelii hotelul. Eram pe punctul de a o arunca afară pe balcon cu mâinile mele, când Sfântul Lucas, alias Waitrose, a apărut din spate, întinzând brațul spre ea peste umărul meu și salvând situația.

— Lucas Rafferty. Baterist.

Și-a scos la înaintare rânjetul lui orbitor, de Fratele-Mai-Drăguț-al-lui-Brad-Pitt. Expresia ei precaută s-a lichefiat într-un zâmbet instant, și-a eliberat mâna dintr-a mea și a apucat-o pe

Scanned with CamScanner

a lui. Atunci am observat și eu că ne strângeam mâinile de trei minute. Așadar, Fata Nouă era și o agățătoare.

Drăguț detaliu, Jenna. Vei primi un sac de gunoi și un scandal pentru tabloide cadou de Crăciun.

— Indie, a zis ea.

— Părinți hipioți?

Chicotitul ușurel al lui Waitrose probabil i-a topit interiorul ca pe bezea.

Lucas avea abilitatea de a fermeca și a vârî în patul lui și un capsator nenorocit și, cu toate că-și ținea viața amoroasă neobișnuit de privată, femeile aveau tendința să se arunce în calea lui. Ironia era că Lucas nu merita fetele astea.

Ea a ridicat din umeri.

— Doar cu numele. Mi-au pus numele Indigo din cauza culorii ochilor.

O ușoară roșeață i s-a întins de pe gât în sus, cuprinzându-i obrajii și oprindu-se la linia părului, ca o coroană. Am clătinat din cap și m-am îndepărtat agale spre masa de sufragerie, sprijinindu-mi un șold de ea și vârând un pumn de biscuiți crocanți în gură.

— Culoarea ochilor nou-născuților se poate schimba până la patru ani, a remarcat Lucas în spatele meu.

Concurau pentru premiul Cea Mai Plictisitoare Conversație? Pentru că în mod sigur aveau votul meu.

— Bănuiesc că erau și dintre cei care-și asumau riscuri.

Râsul ei gutural a umplut camera.

— Erau?

— Au murit.

O pauză.

— Accident de mașină.

Scanned with CamScanner

— Îmi pare foarte rău s-aud.

Accentul lui șic, de școală publică, m-a râcâit pe timpane și m-a reumplut de furie proaspătă și roșie.

Suna devastat. Nici eu nu eram din cale-afară de bucuros să aflu că Fata Nouă era orfană. Însă treaba cu Lucas era că el *literalmente* suferea pentru ea, așa cum fac copiii înainte să crească și să fie oțeliți de viață. Era cea mai insuportabil de sinceră ființă omenească pe care o cunoscusem vreodată. Din câte știam, eu eram singura persoană din lume cu care se purta urât. Ceea ce, ar putea argumenta cineva, spunea multe despre nivelul meu de ticăloșie sau despre capacitatea de a mă face plăcut. Sau despre lipsa amândurora.

Jenna a reapărut de pe terasă, vârându-și telefonul în poșetă. Zâmbetul ei mi-a sugerat că dacă încercam să mă opun angajării Fetei Noi, ea avea să-mi arunce fundul meu jalnic pe cea mai apropiată bordură. Existau și alți impresari mari și puternici, însă ea era singura care venea să-l scoată pe idiotul de mine pe cauțiune din închisoare, la trei dimineața, când decideam, univalent, să joc o partidă de nervi tari la volan cu o mașină de poliție pe Pacific Highway și sfârșeam noaptea mâzgălind pe sânul funcționarei de la caziere. Nu mă puteam bizui pe baterist, pe managerul sau pe basistul meu nici să tragă apa la toaletă, cu atât mai puțin să fie lângă mine când o dădeam în bară în mod spectaculos. Țineam la prietenii mei așa cum ții la un animal de companie. Cu înflăcărare, dar fără să aștept reciprocitate. Familia mea... ei bine, asta era o poveste complet diferită asupra căreia nu voiam să mă aplec.

— Salut, a zis Jenna.

I-am răspuns cu o jumătate de înclinare.

— Asta vorbește, Jenna! am făcut semn din cap spre fată.

Scanned with CamScanner

— Ultima nu vorbea și n-a supraviețuit nici patru zile în funcție. Aveam nevoie să încerc ceva diferit.

Impresara mea a ridicat din umeri, iar eu am pufăit dintr-a mia una țigară pe ziua aceea și am ignorat-o, pe ea și pe restul universului, distracția mea preferată de când ieșisem de la dezintoxicare.

— Pot să-ți spun ceva?

Jenna își reaplica rujul sângeriu într-o oglinjoară de buzunar, pe care o ținea ridicată în fața ei.

— Manierele nu ți se potrivesc.

Întrebările retorice îmi activau bruta interioară.

— Trebuie să începi să te gândești la următorul tău album, Alex. *Cock My Suck* a mers prost și ți-ai luat timpul liber necesar ca să te concentrezi asupra stării tale de bine. Am fost surprinsă să aflu că n-ai scris nimic cât ai stat la dezintoxicare.

Mi-am lăsat capul într-o parte, arcuind o sprânceană.

— Ai fost vreodată la dezintoxicare, Jenna?

— Nu.

A închis oglinjoara cu un pocnet sec.

— Poate c-am avut o grămadă cu moț de timp mort la dispoziție, dar am fost prea ocupat să mă cațăr pe pereți în stil *Trainspotting* și să încerc să nu-mi smulg carnea de pe oase.

— Cocaina nu conduce la dependență fizică, a afirmat ea, fără să clipească.

— Ai luat vreodată cocaină, Jenna? am întrebat-o pe exact același ton cu care îi pusesem prima întrebare.

— Nu.

— Același răspuns.

Soneria s-a auzit din nou. Blake s-a dus să deschidă — din nou —, trecând pe lângă Lucas și Fata Nouă prinși într-o

Scanned with CamScanner

conversație. Membrii trupei mele și managerul deja acceptaseră că ea făcea parte din peisajul nostru. Cel puțin, manifestau decența să n-o bage în seamă, ca și când ar fi fost o vază urâtă pe care nimeni n-avea tupeul s-o mute. Toți mai puțin Waitrose, desigur, care făcea din călcatul meu pe nervi o formă de artă.

— Cine a comandat mexicană? a zbierat Blake.

— Întrebare prostească, frate! i-a strigat Alfie de pe sofa.

— Oh, rahat! Li-te-ral-men-te, a comentat tărăgănat Lucas, referindu-se la stomacul lui Alfie, care nu-i împărtășea pasiunea pentru bucătăria mexicană.

M-am întors de la ei, îndreptându-mi din nou atenția spre Jenna.

— Să revenim! Unde ai găsit-o pe micuța luptătoare? am întrebat-o, frecându-i lobul catifelat al urechii.

Femeile se topeau sub mâinile mele ca untul, iar impresara mea nu făcea excepție, doar că nu se culcase niciodată cu mine, fiindcă avea destui neuroni ca să știe urmările.

Jenna și-a examinat unghiile, răspunzând:

— Chiar contează? Tot ce e nevoie să știi este că nu am încredere c-o să stai departe de alcool și droguri prin propriile-ți puteri. Ești nestatornic, furios și violent cu lumea. Iar ea — ea are prea mult de câștigat și o grămadă de pierdut, dacă nu reușește așa cum vreau eu. Scuze, Al. Aceasta de acum e gata de război.

— Jenna!

Am țâțâit și mi-am trecut degetul mare peste buza de jos.

— Ea nu e pentru război. Abia de-aș considera-o buna pentru un joc.

— Dacă așa stau lucrurile, promite-mi c-o să joci curat. O avea ea tupeu, dar e într-adevăr foarte tânără.

Scanned with CamScanner

— Curat nu face parte din vocabularul meu.

Și nici măcar nu glumeam.

— Spune-i asta uneia din nesfârșitul tău șir de amoruri de-o noapte. Sunt sigură că tot ar mai încerca să sară în pat cu tine.

Jenna și-a rostogolit ochii în cap cu atâta putere, încât aproape că i-au sărit într-o altă dimensiune. Și-a șters umărul de pieptul meu în timp ce s-a îndreptat legănat spre ușă. Indigo o urma îndeaproape, cu spatele foarte drept.

Impresara mea s-a mai întors o secundă înainte să plece.

— Scrie-mi un album, Al. Fă-l spectaculos, ca să egalezi scorul cu Will Bushell.

Un declic ucigaș s-a produs în creierul meu în clipa în care i-a rostit numele.

Nu exista niciun scor de egalat. Eu scosesem *un* album prost. Toată lumea avea câte unul. Până și Bad Religion. Dar, bineînțeles, n-aveam de gând să mă apăr, nu în fața ei, nu fără motiv, și în mod cert nu în fața anturajului meu și a ștrumfiței pe care o adusese târâș în bârlogul meu.

— S-a făcut!

I-am făcut cu ochiul și am împușcat-o cu degetul făcut pistol, întorcându-i apoi spatele, ca să nu-mi vadă furia de pe față.

Ușa s-a închis.

Am înșfăcat pachetul cu mâncarea mexicană a lui Alfie și am dat cu el de perete, privind cum fasolea neagră se scurge și mânjește tot. Bucățile de guacamole s-au lipit de zugrăveală ca niște stropi de ciment, sfidând gravitația. Eram întors pe dos și nici măcar nu știam exact de ce.

Noul album?

Noul turneu?

Noua *Fată*?

Scanned with CamScanner

Will Bushell?

Lucrurile erau pe cale să se schimbe și, de data asta, nu exista niciun praf magic ca să pot îndulci impactul.

Scanned with CamScanner

Capitolul trei

Indie

— Așaaa. Spune tot, fată dragă! Cum e?

Dezgustător. Superb. Grosolan. Sexy. Vraiște. Spiritual. Sarcastic. Insuportabil. Problemă. *Problemă. Problemă.* Alex Winslow era toate acestea și altele pe deasupra, dar familia mea nu avea nevoie să știe. Natasha era deja înnebunită de îngrijorare la perspectiva plecării mele pentru trei luni. Am închis robinetul și m-am șters pe mâini cu un prosop de bucătărie, apoi m-am întors să mă sprijin de blat. Locuiam într-un imobil vechi de pe bulevardul Pico, într-un apartament cu un singur dormitor, în care frigiderul făcea mai mult zgomot decât autostrada de afară, iar pereții galbeni erau mai despuiați și mai deprimanți decât stripperițele de la clubul de noapte de sub apartamentul nostru.

— În regulă, cred. Rock starul obișnuit. Tipul de fumător înrăit, îndrăgostit până peste urechi de persoana lui și îngâmfat.

Mi-am trecut limba peste dinți, ochii mei alergând în oricare altă parte decât spre ai lor.

Natasha se uita la mine pe deasupra castronului ei cu paste simple, în vreme ce Craig frunzărea anunțurile de joburi din ziar și lua câte o înghițitură de bere. Se afla în punctul în care

Scanned with CamScanner

trimisese deja CV-uri la toate ofertele, chiar și irelevante, de pe Craiglist (despre care glumea și spunea că fusese numit după el) și de pe Monster (despre care glumea că o să devină dacă nu-și găsea curând ceva de lucru), și la numai un pas distanță de a bate din ușă în ușă, implorând oamenii să-l angajeze pentru orice — să le plimbe câinii, să le ude florile sau să le vândă un rinichi. Mă îndurera să-l văd pe fratele meu cel vesel și mândru umilindu-se astfel. Mai ales ținând cont că renunțase la colegiu ca s-o crească pe sora lui mai mică, fiindcă într-o bună zi părinții plecaseră de acasă pentru cea de-a douăzecea aniversare a nunții lor și nu mai ajunseseră niciodată înapoi.

— Las-o baltă, Indie. Tu nu-i vorbești niciodată de rău pe alții. El e probabil un cretin de primă mână, ceea ce nu mă surprinde. Arată-mi o celebritate care nu e jigodie.

S-a lăsat pe spate, în scaunul său, cu un nor negru de furie plutindu-i deasupra coamei șaten-deschis. Scaunul a gemut sub greutatea lui. Tacâmurile s-au încrucișat cu un clinchet în castronul lui Nat. Craig și-a sfârșit berea și a așezat-o lângă celelalte două cutii pe care le băuse deja.

— Mai vrei o porție? am făcut eu semn din bărbie spre castron, ignorând risipa de bani pe alcool a fratelui meu, când noi nu ne puteam permite o cutie de paracetamol pentru Ziggy.

Nat a clătinat din cap.

— A rămas destul pentru mâine. Mai bine să le păstrăm.

— Nu-i prea rock 'n' roll să numeri paste. Bănuiesc că ești prea bună pentru noi acum, Indie, a zis Craig.

Amândouă l-am ignorat.

Am spălat vasele. Bucătăria era mică și plină — cratițe, cutii, fotografii înrămate catalogând toate amintirile bune, triste și amuzante cu noi patru. Ziggy dormea în pătuțul lui din living.

Scanned with CamScanner

Otitele erau sub control, dar cu toții știam că, odată ce venea iarna, situația avea să se schimbe.

Nat s-a strecurat în spatele meu, înconjurându-mi mijlocul cu brațele și rezemându-și capul pe umărul meu.

— Nu trebuie să faci asta. N-ai mai fost niciodată cu avionul. Nici măcar n-ai ieșit vreodată din State. Ne putem descurca singuri cu asta. Eu am o slujbă sezonieră pe plajă la Venice cel puțin până în octombrie. Iar Craig o să-și găsească în curând ceva...

M-am răsucit și am luat-o de umeri, zâmbind.

— Trei sute de mii de dolari ca să petrec timpul cu un star rock. Glumești? Ți se pare că sună a ceva ce o fată de douăzeci și unu de ani ar putea să refuze?

— Da, a răspuns ea sec, lipindu-și palma pe străvechea mea rochie portocalie. Dacă fata în chestiune ești tu. Te cunosc. Tot ce-ți dorești este să coși și să te joci cu Ziggy. Ești mama tuturor introvertiților. Când ne-am uitat la *Bubble Boy*[1] împreună, tu l-ai invidiat pe bietul băiat fiindcă trăia în singurătate.

Touché.

Nu aveam nevoie să mi se reamintească faptul că eram o ratată asocială. Însă poate că tocmai ăsta era farmecul de a accepta slujba. Să ies din cochilia mea era exact ceea ce aveam nevoie. În plus, aveam să mă întorc cu un geamantan plin de aventuri unice și prețioase. Mirosuri noi, priveliști și gusturi pe limba mea al tuturor locurilor minunate pe care visasem întotdeauna să le vizitez.

[1] Film american din 2001, inspirat de un băiat care, suferind de o severă imunodeficiență ereditară, a fost nevoit să trăiască într-un mediu steril toată viața. În film, „bula" este incubatorul portabil inventat pentru ca băiatul să se poată deplasa în exteriorul laboratorului.

Scanned with CamScanner

— Nat, pe cuvânt de onoare, n-aș fi putut fi mai entuziasmată nici dac-aș fi încercat.

— Ne-ai spune dacă în realitate n-ai vrea să pleci? a insistat ea, iar eu m-am întrebat dacă putea vedea groaza pe care o mascam sub zâmbet.

— Chiar așa, Indie, a zis Craig, ridicându-se de pe scaun și pornind spre living, încă îmbrăcat în pijamalele în care dormise peste noapte. Să nu te simți forțată să faci asta. Ne descurcăm de minune. În afară de faptul că am rămas în urmă cu plata chiriei, a facturilor la electricitate și a notelor de plată la pediatrie ale lui Ziggy. Oh, și știi tu, cu viața.

— *Craig!* a șuierat Natasha mânioasă, cu ochii mici.

El a ieșit, chicotitul lui amar lovindu-se de pereți. O clipă mai târziu, ușa dormitorului s-a trântit cu zgomot. Ziggy a protestat la gălăgia subită cu un scâncet. Timpul a încremenit, Nat și cu mine așteptând să auzim din nou sforăiturile molcome ale lui Ziggy.

Îmi era clar de ce fratele meu avea atât de puțin succes să-și găsească o slujbă, dar era important să-mi amintesc că nu fusese întotdeauna sarcastic, grosolan și aproape incoerent. Cândva, Craig fusese adorabilul jucător de fotbal care îi câștigase inima Natashei Brockheimer cântându-i un cântec de Alex Winslow sub ferestre. Ea avusese cel mai blond păr, cele mai bronzate picioare și cel mai bogat tătic din Beverlywood. Natashei nu îi păsase că el abandonase colegiul ca să aibă grijă de mine. Dar părinților ei, da. Iar când rămăsese însărcinată, la douăzeci și doi de ani, sus-numiții părinți deciseseră că nu voiau să aibă nimic de-a face cu Nat, Craig, Ziggy sau cu mine.

Pentru o vreme, Craig a rămas optimist. Avea două slujbe, dădea o mână de ajutor cu Ziggy și îi făcea Natashei masaj la

Scanned with CamScanner

picioare în fiecare seară, vorbindu-ne despre cum o s-o scoatem la capăt împreună. Dar apoi a fost concediat și a început să bea, iar discursurile de încurajare, masajul la picioare și speranța s-au evaporat din viețile noastre, înlocuite de un nor sufocant de dezolare.

— Cred c-o să mă duc la culcare. Mulțumesc pentru tot, i-am zis eu Natashei, jucându-mă cu o șuviță blondă din părul ei.

Dormeam pe canapea, lângă pătuțul lui Ziggy. Era convenabil, fiindcă el se trezea de sete de mai multe ori pe noapte.

Cine o să-i dea de băut lui Ziggy când o să fiu plecată? Am alungat întrebarea din minte, îngăduind picioarelor să mă poarte dincolo de canapea, spre bicicleta mea albă, singurul lucru scump pe care-l posedasem vreodată. Mama îmi cumpărase bicicleta când împlinisem paisprezece ani. Era fabricată în Paris, orașul meu preferat din toată lumea, deși nu fusesem niciodată acolo.

Am aruncat o privire la valiza mare de lângă ușa de la intrare, care, la rândul ei, s-a uitat urât la mine, provocându-mă și amintindu-mi ce aveam să devin. În niciun caz nu puteam să dorm cu atât de multe apăsându-mi pieptul, mintea, *inima*. Aveam nevoie de mai mult aer decât era în întregul imobil.

Am ieșit la o plimbare.

Afară, am încălecat bicicleta, mi-am făcut vânt desprinzându-mă de asfalt și am țâșnit în lungul străzii întunecate. Briza era rece și sărată, mângâindu-mi obrajii. Luminile magazinelor și restaurantelor de modă veche treceau în goană pe lângă mine și, pentru prima oară în ziua aceea, am reușit să-mi umplu plămânii cu aer.

Un fior mi-a străbătut șira spinării când mi-am amintit clipa în care îi văzusem ochii lui Alex Winslow de aproape. De cu-

Scanned with CamScanner

loarea whisky-ului. Adânci și cafenii ca lemnul de esență scumpă, plini, expresivi și înșelător de calzi. Nas drept, maxilar puternic parcă cioplit în piatră și două buze prea pline care îi îmblânzeau înfățișarea, în pofida strădaniilor lui. Părul lui ciufulit era șaten-nisipiu, mătase și cașmir, și mirosea a haină veche de piele și a obsesie nouă. Poate că arăta bine, dar era important să țin minte că Alex Winslow nu era, de fapt, tipul iubitului unei fete. Sau orice alt tip comun. Însă cu siguranță *era* nepoliticos, nerăbdător, agresiv și un dependent de droguri în recuperare.

Am pedalat mai rapid, simțindu-mi pe frunte broboane de sudoare. Winslow purta bocanci de armată vechi — descheiați la șireturi —, o pereche de jeanși rupți, aparent ieftini, și un tricou negru, cu mâneci răscroite, care-i etala torsul zvelt și coastele tatuate. Era uscățiv — suplu, dar puternic — și avea o mulțime de brățări și inele, per total era însăși definiția sexului întrupată.

Și îl uram.

Uram felul în care mergea, felul în care vorbea, felul în care mă submina. Uram că avea atâta putere asupra mea și felul în care avea să folosească această putere împotriva mea.

Am mers pe bicicletă aproape două ore, înainte să fac stânga împrejur și să mă întorc acasă, unde am hotărât să sar peste duș, fiindcă nu voiam să trezesc pe nimeni. M-am sucit și m-am răsucit în pat până în zori, recunoscătoare când Ziggy s-a trezit de două ori și a plâns după apă. Iar când a apărut soarele, pe sub norii care atârnau greoi deasupra orașului meu, m-am sculat, mi-am luat valiza și m-am dus la pătuțul lui.

— O să ne scot eu din încurcătura asta, i-am promis, aplecându-mă să-i sărut fruntea, amintindu-mi că această despărțire temporară avea să ne asigure, mai târziu, un viitor stabil.

Scanned with CamScanner

El a murmurat pe limba lui și a fluturat din pumnișorul dolofan un la revedere, trimițându-mi bezele cum îl învățasem eu.

Atunci am știut că aveam să-mi țin promisiunea asta.

Alex

— *Ce mama dracului?!?*

M-am trezit tresărind, când un cot ascuțit s-a înfipt în coastele mele. Trecuse prin hanoracul negru și prin jacheta de piele, așa că trebuia să fie al labagiului cu membre lungi, Alfie.

M-am ridicat în capul oaselor, mârâind. Uruitul înfundat al motoarelor industriale îmi zbârnâia în urechi. Te-ai fi așteptat să mă fi obișnuit până acum. Să vă spun un secret: nu mă obișnuisem.

Alfie și-a țuguiat buzele ca o fană înfocată și s-a plesnit peste frunte cu dosul mâinii:

— Oh, Alexander, de ce nu mă iubești?

— Pentru că ai penis, n-ai țâțe, tragi vânturi de parc-ai fi mâncat toate ouăle stricate din America și crezi că Russell Brand e amuzant. Ultimul detaliu, apropo, e de-a dreptul criminal.

Alfie a râs și a aruncat cu ceva în mine — o pană albastră de chitară.

Am cules-o de pe burtă și am pus-o în buzunarul de la spate.

— Ce vrei?

— Aproape am ajuns la aeroport.

— Eu credeam că eram deja *în* avion.

Scanned with CamScanner

— Mai consumi încă? Suntem într-un ambuteiaj infernal și ne mișcăm cu viteza melcului spre LAX[1].

— Și-atunci ce-i zgomotul ăsta enervant? mi-am întors capul spre geam.

— Ăsta trebuie să fie L.A., Nemernicia Ta, mi-a trântit-o Blake, fără să-și ridice ochii din telefon, întotdeauna setat pe lucru.

Patruzeci de minute mai târziu, eram la aeroport. Blake s-a uitat pe programul nostru, salvat pe iPad-ul lui. Întotdeauna începeam din punctul cel mai îndepărtat și ne croiam drum înapoi spre State. Australia mai întâi — Sydney și Melbourne —, apoi Asia și Europa, înainte de a descinde pe pământul celor liberi — cu o săptămână de pauză în Anglia, ca să ne vedem familiile.

„Letters from the Dead" se presupunea a fi floare la ureche. Piese „best of", pe care le știam pe dinafară. Nu aveam nicio producție nouă de promovat. Aveam să-i pup în fund pe fanii mei și speram cu disperare ca priveliștile, mirosurile și culturile prin care urma să trec să-mi redeschidă canalele creative.

De data asta, casa de discuri ceruse „antrenant, amuzant, vioi, cu o tentă de rock 'n' roll". Așadar, firește că rebelul din mine voia să le trântească pe masă un pachet de piese de vreo paisprezece minute fiecare despre politică și încălzirea globală. Nici măcar nu-mi plăcea politica, dar uram mai mult casa mea de discuri.

La aeroport am trecut ca vântul de agenții de pază și am intrat în sala de așteptare a VIP-urilor. Avionul particular era gata și partea asta era cea care-mi displăcea cel mai puțin din a fi Alex Winslow. Aveam acces la cele mai ridicole chestii care se

[1] Los Angeles International Airport.

Scanned with CamScanner

inventaseră vreodată. Cu șapte ani în urmă, salivasem la ideea de a mă urca într-un avion — orice avion, fără să-mi pese destinația sau clasa —, iar acum literalmente bombăneam că aveam unul doar pentru mine.

— Ei bine, zău dacă nu-i mama dragonilor! s-a înviorat Blake, în timp ce eu am scos-o pe Tania, rezemând cutia chitarei de una dintre mese.

Blake susținea adesea că Jenna avea abilitatea de a arde oamenii de vii dacă nu-i ascultau poruncile.

M-am strecurat afară din jacheta mea de piele, uitându-mă în jur ca să mă asigur că nu-mi uitasem cele câteva lucruri personale valoroase — mobilul, Tania și portofelul.

— Și îmi spui asta pentru că...?

— Pentru că nu e singură.

Mi-am ridicat ochii, privind-o pe impresara mea apropiindu-se cu pași hotărâți de mine, în rochia ei strâmtă de trei mii de dolari. O aducea cu ea pe dădaca numărul unsprezece. Fata Nouă stătea acum în fața mea, purtând o rochie galbenă stil *Mad Men*[1]. Strâmtă și complet ridicolă pentru o călătorie de o zi întreagă cu avionul. Cu părul ei albastru împletit într-un coc decorativ, arăta ca o zână daltonistă.

— Fată Nouă! am exclamat, cu fals entuziasm, astfel încât Jenna să creadă că măcar încercasem înainte să-i dau un șut în fund.

Refuzam s-o numesc Indie pentru că A) numele ei era prostesc și B) că asta ar fi însemnat să recunosc că era o persoană și nu un obstacol.

[1] Serial de epocă american, despre lumea publicității în anii 1960 din New York, mai precis de pe Madison Avenue (în episodul pilot se explică titlul Mad Men — oamenii advertisingului de pe Madison Avenue).

Scanned with CamScanner

Mi-am deschis brațele și m-am dus spre ea, țanțoș și cu un rânjet superior pe toată fața.

— Suntem peste măsură de încântați să te avem la bord.

Zâmbetul Fetei Noi s-a schimbat din timid în iritat. Când brațele mele s-au înfășurat pe după umerii ei, am auzit cum îi dispare șuierând și ultima speranță că asta avea să semene cât de cât a ceva civilizat. Jenna stătea lângă noi, iar eu m-am folosit de prilej — din nou — să mă aplec deasupra Fetei Noi și să-i șoptesc:

— Fugi, scumpo! Ultima șansă.

Corpul i-a înghețat imediat, dar n-a tresărit și pentru asta oarecum n-am urât-o de tot. Măcar avea tărie de caracter. Până acum, o tratasem chiar mai rău decât pe restul. Pentru că — spre deosebire de restul — ea nu se clintise.

— Mă bucur să văd că vă înțelegeți.

Jenna m-a măsurat din priviri, suspiciunea mustindu-i în fiecare silabă pe care-o rostise. Știa că era ceva putred. Însă, ca majoritatea celor din jurul meu, nu voia să deschidă cutia Pandorei.

M-am lăsat pe spate și i-am pus un braț peste umeri Fetei Noi, strivind-o într-o îmbrățișare.

— Adică, pe bune, o să fim cei mai buni tovarăși, m-am sclifosit eu, imitând cel mai ascuțit, cel mai valley-girl[1] accent american pe care-l puteam reproduce.

Jenna m-a împuns în piept cu un deget atent manichiurat.

— Scrie-mi un album, Al. Unul în care să nu arunci cu noroi în jumătate din industrie. Fă-l bun. Poartă-te frumos. Și, doar ca avertisment, Bushell face un turneu asemănător. Concertele voastre din Europa au date paralele. Stai departe de el.

[1] Orice adolescentă din San Fernando Valley; argotic: tânără dintr-o familie înstărită din California, considerată de regulă ca fiind excesiv preocupată de înfățișarea fizică și de statusul social (v. filmul Valley Girl, din 1983).

Scanned with CamScanner

Am ciulit imediat urechea.

Mă întrebam dacă S-o ia naiba Fallon — poreclită așa pentru că-mi distrusese viața — îl însoțea. Pe Bushell nu voiam să-l mai văd vreodată. Pe Fallon? Asta era cu totul altă poveste. Jenna a citit întrebarea pe fața mea, pentru că s-a grăbit să răspundă.

— Dă-mi voie să-ți curm suferința — Fallon vine cu el. Ascultă cu atenție, încă o dată — cu *el*. Nu cu *tine*. S-a terminat, în caz că mai aveai nevoie de alte lămuriri.

— Nu-mi spune..., am început eu, ceea ce-a făcut-o să-și izbească palma deschisă de pieptul meu.

Eram nouăzeci la sută sigur că majoritatea impresarilor nu-și petrec mare parte a timpului plesnindu-și constant clienții în piept.

— Aproape că ți-a distrus nenorocita de carieră! Ai tras pe nas pân-ai fost gata să mori. Dacă vrei să te omori pentru o fată, una care a sărit, fără să clipească, din patul tău într-al fostului tău cel mai bun prieten, te rog, fă-o. Dar dacă faci vreo prostie în „Letters from the Dead", îți jur pe ce-am mai sfânt că titlul turneului va deveni literal, pentru că o să te *ucid*.

A făcut o pauză, a tras adânc aer în piept, apoi și-a trântit pe față un zâmbet botoxat.

— Metaforic, firește. Avocatul meu spune să nu mai amenințcu moartea clienții rockeri până ce nu termin de plătit și ultima rată la casa din Malibu.

Mi-am dat capul pe spate și am râs. Un hohot sincer, răsunător, în sensul „tocmai de-asta te-am angajat, țicnito". Desigur, aveam nevoie de Jenna, dar și ea avea nevoie de mine la fel de mult. Eu încă eram cea mai grozavă chestie din Hollywood de la pâinea feliată încoace, însă chiar și după nefericitul album

Scanned with CamScanner

Cock My Suck, care, în mod clar, era apatic, de duzină, de genul „Maroon 5 se întâlnește cu Ed Sheeran la balul absolventelor dintr-o școală catolică", tot mai aveam destulă putere de star în mine cât să luminez tot Vegasul. Dacă următorul meu album era un eșec, poate, doar poate, aș fi putut fi vizat de genul ăsta de amenințare. Deocamdată, trebuia să fac un efort, însă categoric nu însemna să mă supun fiecărui capriciu al Jennei.

— O să-mi duci dorul.

I-am făcut cu ochiul impresarei mele cu buze strânse, care nici măcar nu s-a mai ostenit să și-i mai dea pe ai ei peste cap.

Jenna a împins-o pe Fata Nouă în direcția mea.

— Ajut-o când aterizați în Australia. N-a mai fost niciodată cu avionul. A trebuit să-i scoatem un pașaport în regim de urgență.

Fata Nouă s-a roșit la față atât de repede, încât am crezut că avea să explodeze. Și-a înălțat bărbia și a strâns mai tare de ranița ei. N-avea de ce să-și facă griji. Eram un nemernic, dar n-aș fi râs niciodată de cineva pentru că nu avusese aceleași oportunități ca mine. Nu trecuse prea mult timp de când fusesem silit să număr fiecare bănuț și să mă furișez la metrou ca să ajung în diverse locuri. Dar, ca să fie clar, tot aveam să-i fac viața un iad. Nu făceam discriminări pozitive. Sau negative. Puteți să-mi spuneți sfânt.

— Altceva?

Mi-am tras o țigară din pachetul de Camel necartonat.

— Uite un manual de instrucțiuni care descrie slujba lui Indigo. Citește-l cu atenție și nu protesta. E un proces, Al.

Mi-a trântit un dosar în brațe, ridicând o sprânceană la mine, provocându-mă să protestez.

Scanned with CamScanner

— Iar ție — a trântit ceva și în mâinile lui Indie — telefonul ăsta are două numere de contact: al meu și al lui Hudson, agentul de presă al lui Al. Fără conexiune la internet. Fără aplicații. E bun numai pentru un singur lucru și anume să-mi dai mie raportul. O să mă ții la curent în fiecare zi, s-a înțeles?

Apoi Jenna s-a răsucit pe-un călcâi și a plecat, fără măcar să-i zică la revedere noii sale angajate. Fata Nouă stătea înaintea mea, cu o expresie de sfidare și hotărâre pe față.

— La ce dracu' te uiți? m-am aprins eu.

Poate că voiam să fiu arestat. Un timp la închisoare însemna un timp singur și asta nu era cel mai rău lucru din lume.

— Mă uit la cel mai cumplit coșmar al meu.

A clipit, aproape de parc-ar fi vrut să nu mă mai vadă.

Cel puțin, era sinceră, naibii. Făcând un pas spre ea, m-am postat drept sub nasul ei, iar scrumul țigării mele i-a căzut în păr când i-am șoptit:

— Nu sunt coșmarul tău, iubire. Dintr-un coșmar te trezești. Eu o să tot continui până când vei dispărea din calea mea. Ne-am înțeles?

Fără să-i dau timp să-și găsească un răspuns — „Comportamentul Ticălosului, elemente de bază", eu consacrasem materia asta — i-am întors spatele, trântind dosarul gros cu descrierea slujbei ei în coșul de gunoi, în drumul spre fotoliile de piele de lângă fereastra imensă.

Speram, pentru binele ei, că nu-i era prea frică de zbor, fiindcă urma să se urce singură la bordul unuia, după ce aveam s-o concediez cu neobișnuitul ei coc cu tot.

Scanned with CamScanner

De aici încolo a fost același vechi ritual, diferind numai zilele. Ne urcam în avion. Decolarea era poticnită. Orice turbulență o făcea pe Fata Nouă să-și piardă culoarea din obraji și eram sigur că fiecare părticică din corp i se încorda, inclusiv păsărica. După cincisprezece minute de zbor, o stewardesă venea agale în habitaclu, cu o servantă de lemn blonziu și ne întreba dacă dorim ceva.

— Bere cu ghimbir cu gheață și o pușcă încărcată! i-am făcut semn să plece, holbându-mă la o pagină albă pe care trebuia s-o umplu cu versuri inspirate, incitante pentru gândire.

— Vorbea pentru el, nu pentru tine, a lămurit lucrurile Lucas, care stătea pe o sofa în formă de *L* lângă Fata Nouă.

Era singurul care catadicsea să-i vorbească, probabil ca să mă enerveze.

— Și dacă n-ar fi fost apucătura lui de a socoti alcoolul și cocaina un hobby recreațional, n-ar fi trebuit să te afli tu aici.

Mi-am făcut o notă mintală să-i spun lui Lucas să facă bine să-și scoată limba din anusul Fetei Noi, pentru că pupatul lui în fund mă scotea din toți pepenii.

Nu voiam să se combine cu fata care fusese angajată pentru mine.

Nu voiam să văd cât de ușoară era viața pentru el, în vreme ce eu eram târât prin noroiul depresiei în fiecare minut al zilei, vechii mei prieteni, alcoolul și coca fiind singurii în stare să mă ridice.

Mai cu seamă n-aveam nevoie să-i privesc pe ei doi cum se giugiulesc pe sofalele avionului și în spatele rulotelor, în timp ce eu îmi lingeam rănile stimei de sine, grav afectate după o despărțire dezastruoasă de iubită. Mai ales ținând seama că el era în parte motivul pentru care mă aflam în această situație.

Scanned with CamScanner

— Ușurel, Lucas! Sunt posesiv cu jucăriile mele, așa că stai departe de ele, l-am avertizat, luând o înghițitură din berea mea cu ghimbir, fără să-mi ridic ochii de la pagina goală.

Nu m-a întrebat la ce mă refeream.

Știa.

Scanned with CamScanner

Capitolul patru

Indie

— Nu ești proastă, a repetat Lucas, pentru a mia oară.

Mâinile îmi tot dispăreau în găurile mari din jacheta lui elegantă, pe care mi-o împrumutase fiindcă eu uitasem că era iarnă în Australia când era vară în State. Îmi dădusem seama de greșeală când mă lovisem fără menajamente de realitate, ieșind din avion în vântul tăios și sub cerul înnorat. Chiar și pe scurta distanță de parcurs până la camioneta Mercedes neagră ostentativă înghețasem bocnă.

— De unde era să știi?

Vocea lui Lucas era atât de blândă, încât abia puteai discerne mila pe care o ascundea.

— Mda, a pufnit disprețuitor Alex, mergând înaintea noastră, fără măcar să arunce o privire spre noi.

Chitara îi era prinsă cu breteaua de umăr și-i atârna pe spate ca o carapace de țestoasă.

— De unde era să știi că e iarnă în emisfera sudică, atunci când e vară în emisfera nordică? E unul dintre cele mai bine păzite secrete de pe *blestemata asta de planetă*.

Scanned with CamScanner

Sporovăiala tuturor a amuțit. Blake, managerul lui Alex — tipul cu păr negru și țepos, figură bovină și costum la patru ace —, s-a încruntat. Alfie, cel înalt cu păr creț și blond, a clătinat din cap și a dat cu șutul în toate pietricelele din drumul spre SUV. Ochii de safir ai lui Lucas au cerut iertare în numele lui Alex, în timp ce m-a strâns de braț.

— Nu-l lua în samă. Ești bine?

Am încuviințat din cap.

— În afară de faptul că mă simt ca o idioată? Fantastic, mulțumesc de întrebare!

Ne-am urcat în camionetă, unde am reușit să nu tresar când am văzut volanul pe dreapta și mi-am continuat mutenia. M-am uitat peste programul turneului, din care Blake dăduse fiecăruia dintre noi un exemplar înainte să urcăm în avion. Alfie folosise marginile hârtiei pe post de ață dentară. Voiam să mă uit pe fereastră, să văd orașul Sydney pentru prima oară, dar adevărul era că nu aveam încredere în mine că n-o să scot vreo exclamație și n-aveam chef să mai devin o dată sacul de box al lui Winslow. M-am gândit că ar fi mai bine să nu mai ies în evidență, cel puțin până avansam de la Fata Nouă la Indie în ochii lui. Cu toate acestea, îl uram pentru că mă făcea să mă simt astfel. De asemenea, știam că n-aveam să fiu Micuța Domnișoară Preș de Intrare pentru următoarele trei luni. Aveam să-mi regăsesc echilibrul ca să pot riposta.

Stăteam la un hotel simandicos, foarte aproape de ocean, în Portul Darling. Mai fusesem la hoteluri înainte, dar erau din acelea așezate pe autostrăzi foarte circulate, care își descriau decorul din anii optzeci drept „fermecător" în broșurile lor mototolite. Acesta era diferit. O clădire monstruoasă cu arcuri și săgeți întinse la nesfârșit. *Să fiu a naibii* descria hotelul foarte

Scanned with CamScanner

exact, deși *Dumnezeule mare* venea la scor strâns pe locul doi. A trebuit să ne învârtim cu mașina în jur vreo zece minute, așteptând ca paza să blocheze trotuarul cu baricade metalice, astfel încât rock starul să se poată caza la hotel, dar când în sfârșit ne-am oprit, mi-am dat seama că aveam o problemă mai mare decât aceea de a decide dacă Sydneyul îmi amintea mai mult de un Miami curat, nou-nouț, sau de un Palm Springs urban.

— Ce mama...? am exclamat, prea șocată să-mi termin propoziția.

Erau sute de fani îngrămădiți în spatele barierelor, țipând și agitând pancarte și postere în aer. Fete care plângeau și se zgâriau pe față strigând numele lui Alex atât de puternic, încât mă întrebam dacă timpanele lor ar fi putut să se spargă spontan drept rezultat. Camioneta s-a oprit în cele din urmă. Englezii s-au uitat unul la altul, cu rânjete contemplative jucându-le pe fețe. Mai puțin pe fața lui Alex, care a rămas lipsită de emoții.

— E mult de absorbit.

Lucas s-a răsucit pe locul lui de lângă mine, luându-mi mâna și strângându-mi-o. Atingerea lui era caldă și blândă. Lucas era plăcut într-un mod delicat și romantic.

— Da, Fată Nouă, a zis Alex, luându-mă prin surprindere, întinzând și el mâna spre mine și strângându-mă de coapsă.

Inima mi-a coborât de-a rostogolul până în pântece la atingerea *lui*, stârnindu-mi fiori pe toată pielea capului.

— Toată afacerea asta este despre *tine*, așa că te rog să ne spui cum te simți *tu*, când sute de persoane așteaptă pe cineva care, de fapt, nu ești *tu*.

Răbdarea mea. Răbdarea mea blândă și sensibilă m-a îndemnat insistent să nu-i trag un pumn drept în gură. Era adevărat

Scanned with CamScanner

că aveam nevoie de slujba asta. Dar Alex Winslow începea să arate ca o cămașă de forță pe lângă problemele mele financiare.

— Pot să respir fără comentariul tău răutăcios?

I-am desprins mâna de pe coapsa mea și i-am trântit-o alături. Mi-ar fi plăcut să nu arate ca un zeu furios și să scrie ca un poet torturat. Mi-ar fi fost mult mai ușor să-l urăsc.

— Numai dacă o faci în liniște și nu în direcția mea, a replicat prompt Alex.

— Felicitări, Winslow! Cumva ai reușit să câștigi premiul pentru Cea mai Nepoliticoasă Persoană din Lume, a mormăit Blake, continuând să tasteze pe telefon.

— Îl accept, dar probabil n-am să pot participa la ceremonie.

— Bună idee, căci probabil ai da năvală pe scenă și ai fura statuete care nici măcar nu sunt ale tale..., am murmurat, apoi am făcut ochii mari de groază pentru cuvintele care tocmai îmi ieșiseră din gură.

Lumea s-a oprit pentru o secundă.

Alfie a spart liniștea, pufnind în râs de pe bancheta din spate și răsuflând prelung și zgomotos.

— Hei! Mă excit indirect. Dacă voi doi aveți de gând să v-o trageți unul altuia cu ură, îmi cumpăr un bilet în rândul întâi.

— Alfie!

Lucas și-a răsucit capul spre el, privindu-l mustrător.

— Ce? Pe rândul întâi sunt mai multe locuri. O să-i poți vedea și tu.

— Destul, a mârâit Blake, vârându-și telefonul în buzunar și deschizând ușa camionetei. Toată lumea — jos! Indie, te rog, încearcă să te potolești. Băiatul nostru de aici poate fi un pic irascibil în privința dădacelor pe care i le repartizează Jenna. Înțelege că are douăzeci și șapte de ani și e una dintre cele mai

Scanned with CamScanner

influente celebrități din univers. Faptul că te afli aici e greu de înghițit.

Alfie a ridicat mâna, cerând voie să vorbească.

— Dar... dacă ești bună la treaba asta — cu înghițitul —, ai putea să mai îndulcești lovitura, în cele din urmă.

Alex s-a întors și l-a pocnit în umăr cu atâta forță, că bufnitura a răsunat în urechile tuturor.

— Gata cu remarcile tale obscene! Hai să mergem!

Am ieșit din SUV. M-am împleticit înainte, ametită de fulgerele zecilor de aparate de fotografiat și de strigătele paparazzilor. Am continuat să mă uit drept în față, sperând c-o să ajung la ușile rotative fără o cădere spectaculoasă sau vreo pată de menstruație stânjenitoare. Nici măcar nu eram la ciclu, numai că mi se părea ceva ce mi s-ar fi putut întâmpla. Gălăgia, luminile, râsetele, toate s-au amestecat în capul meu ca un cocktail letal. Picioarele mi s-au lichefiat și claustrofobia a pus stăpânire pe mine.

O mână s-a întins spre mine dintr-o parte, înfășurându-se ferm de brațul meu.

— Te-am prins!

Am galopat spre intrare, condusă de cine se oferise să mă ajute. Am respirat abia când peretele gros de sticlă m-a separat de oamenii din spatele barierelor. M-am întors ca să-i mulțumesc celui care încă mă mai susținea și am simțit un gol în stomac văzându-l pe Lucas, cu zâmbetul lui de băiat bun.

— Mulțumesc!

Îmi simțeam gura încleiată.

— Camerele noastre sunt gata. Avantajul de a fi în anturajul lui Alex Winslow.

Și-a îndesat mâinile în buzunare, lăsându-și ochii în jos.

Scanned with CamScanner

La dracu'!

— Unde e Alex?

Jenna mă prevenise în mod special să nu-l las să-mi scape din ochi. Aveam să stăm în camere separate, însă Blake era coleg de cameră cu Alex, ca să se asigure că nu făcea vreo prostie. În toate celelalte momente eu trebuia să fiu lângă el. Alfie se sprijinise de tejgheaua biroului de recepție și flirta cu o recepționeră. Blake vorbea la telefon și repeta în neștire fraza:

— Nu-mi pasă că e cel mai bun hotel din Paris, din Europa sau din Calea Lactee. Dacă Alex îl vede, o să-l omoare.

— Afară, ca de obicei, mi-a răspuns Lucas, îndreptându-și privirea spre starul rock, urmărindu-i mișcările. Le dă fanilor ce-și doresc. De ce crezi că sunt atât de mulți? Ei sunt prioritatea lui numărul unu.

I-am urmărit direcția privirii lui Lucas. Alex se apleca peste barieră semnând postere, rucsacuri, acordându-și de asemenea timp să pozeze în selfie-uri cu fanii hiperemoționați. Erau doi oameni de la pază lângă el, fiecare de dimensiunile lui Hulk, uitându-se neajutorați la superstarul excentric și dorindu-și să înceteze să flirteze cu adolescentele și cu pericolul. Fanii erau foarte aproape să-l tragă în îngrămădeală și să-l înghită ca o haită de zombi.

— Trebuie să mă duc să-l iau de acolo, am spus eu, mai mult pentru mine decât pentru Lucas.

— Nu e ca și când i-ar putea strecura ei niște droguri. E la vedere.

— Nu-mi vine să cred că se poate purta drăguț cu cineva.

M-am întors iute spre Lucas. De asemenea, nu-mi venea să cred că alesesem să-i spun asta bateristului și prietenului său.

Scanned with CamScanner

Lucas s-a aplecat mult spre mine, însă, cumva, fără să mă facă să mă simt stingherită.

— Știu că sună a clișeu, dar, pe bune, viața l-a transformat într-un mare ticălos. N-a fost mereu așa. Cred c-o să descoperi că e un tip grozav. E doar... furios.

Ca frate-meu, am gândit eu.

L-am privit amândoi pe Alex, până când Blake a reapărut, venind prea aproape de mine și făcându-mă să mă dau mai spre Lucas.

— Camerele sunt gata. Al cui e rândul să-l smulgă pe Alex din ghearele sexului?

M-am prefăcut că n-am auzit întrebarea, îndoindu-mă că mă considera într-adevăr ca pe o opțiune. În afară de Lucas, toți băieții se purtau de parcă mai degrabă s-ar fi înfruntat cu un leu în arenă decât să poarte o conversație civilizată cu mine.

— Al lui Alfie. Cu cine ai vorbit la telefon, frate? a întrebat Lucas.

— Cu Jace, impresarul lui Will, a oftat Blake, practic dezumflându-și pieptul. O să fie o suprapunere în Anglia și în Paris. De Anglia nu-mi fac griji — Bushell o să stea la casa de țară a bunicii lui din Sheffield. Dar la Paris o să avem evenimentul ăla de Halloween la Chateau de Malmaison. În scop caritabil.

Blake l-a privit pe Lucas cu subînțeles.

— Putem să zicem c-a intervenit o urgență, a ridicat Lucas din umeri, dintr-odată atent și pus pe treabă. Deși bănuiesc că va isca niște întrebări, mai ales atât de curând după ieșirea de la dezintoxicare.

Blake a dat din cap, frecându-și ceafa.

— E mai rău. Umblă zvonul că Will și Fallon sunt logodiți. Drăguț din partea lui să nu ne pomenească despre asta, când noi...

Scanned with CamScanner

Nu și-a terminat vorba și aveam atâta minte cât să nu-l descos.

Toți ochii s-au întors din nou spre Alex. Tocmai făcea un selfie cu două fete cu aparate dentare și, pentru prima oară de când îl cunoscusem, arăta sincer fericit.

— Alex o să se folosească de asta ca scuză să se înece în droguri.

Lucas s-a bătut peste coapsă cu pumnul închis.

Blake și-a dat jos haina.

— Da, păi, nu i-am dat prilejul lui Jace să mă întrebe despre asta, dar, dacă așa stau lucrurile, Al o să fie în oraș la un chef de pomină până diseară. Jenna vorbește cu oamenii ei din TMZ acum și trage de timp să nu se publice încă.

Fallon era, evident, un punct sensibil pentru Alex. Nu știam cine anume era — nu urmărisem niciodată scandalurile mondene —, totuși știam că, în ultimii doi ani, Will Bushell fusese dușmanul de moarte al lui Winslow.

— Trebuie să-l ținem departe de internet și de tabloide, a zis Lucas, adăugând: Și să ne asigurăm că nu e niciun paparazzi sau jurnalist prin preajma lui.

— Partea a doua e floare la ureche. Alex e cunoscut ca un individ închis și ciufut. Dar cum, mă-sa mare, îi spui unui adult să nu intre pe net?

— Îi dai un motiv pe care nu-l poate contesta.

Vocea lui Lucas era la un pas de panică, iar eu încercam cu disperare să mă prind despre ce era vorba din conversația lor.

Blake a lăsat să-i scape un oftat exagerat.

— Uneori, drăcia dracului, parcă aș crește un copil. Mai știți jucăriile electronice Tamagotchi? Alex e ca și când ai avea sute de Tamagotchi legate cu lanțuri la gâtul tău.

Scanned with CamScanner

Cinci minute mai târziu, britanicul Tamagotchi a intrat în hotel, iar Blake mi-a dat cheia electronică a camerei, punându-mi în vedere să fiu în foaier la 6 dimineața. În mod normal, mi-a explicat el, ar fi trebuit să fie multe repetiții, dar turneul acesta cerea doar verificare de sunet și un cântăreț prin excelență lucid. Când am intrat în apartamentul meu — întregul etaj fusese rezervat pentru Alex Winslow și echipa lui — primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă arunc cu capul înainte în patul uriaș și să fac un înger, chicotind. Am strâns cearșafurile de satin crem în pumn și am gemut. Mă dureau toți mușchii după zborul lung și nu mai aveam energie nici să admir pardoseala de marmură sau frescele cu deșert încadrate în rame aurii de pe pereți. Tot ce voiam era să mă culc și să mă trezesc după trei luni.

Telefonul mi-a zbârnâit în palmă. M-am zgâit la el cu ochii mici, de parc-ar fi fost o ființă vie și purtam o discuție aprinsă. Lucas mă ajutase să mă conectez la o rețea și la internet. Nu că ar fi contat. Ecranul telefonului meu personal era crăpat și nu se putea vedea nimic pe el, nici măcar cine suna. Mi-am dus telefonul la ureche și m-am rugat să nu fie compania mea de credit.

— Alo?

— Indie, sunt Nat! Voiam doar să știu că totul e OK, a ciripit ea, de la capătul celălalt al liniei.

Cât era ceasul în Los Angeles? Miezul nopții, ar fi zis mintea mea educată. M-am rostogolit pe spate, uitându-mă la tavanul înalt și boltit, apoi întrebându-mă cum de toate lucrurile frumoase de pe lume veneau cu un preț zdrobitor.

Hotelul ăsta.

Banii cu care aveam să fiu plătită.

Viața aparent nenorocită a lui Alex.

Scanned with CamScanner

— Totul e minunat.

Vocea mea a luat-o pe înalte și am reușit să zâmbesc, doar ca să audă ea. Familia mea nu avea nevoie să știe să eram semiagresată de o legendă rock. Aveau ei probleme mai mari cu care să se lupte.

— Se poartă frumos cu tine?

— Excelent, i-am confirmat.

Mincinosul roade osul.

Dar dacă existase vreodată o minciună albă, drăguță, perfect inofensivă, atunci aceasta era.

— Ai auzit despre Winslow? Mă rog, bănuiesc că s-a vorbit despre asta tot zborul..., s-a oprit Nat.

Mi-am încrețit nasul, ochind minibarul din partea cealaltă a camerei. Viața era prea scurtă ca să nu mănânci mâncarea dintr-un minibar pe socoteala unui rock star miliardar.

— Nu. El nu vorbește prea mult. Mă îndoiesc că ar deschide o discuție chiar dacă oamenii ar spune că este un extraterestru care a venit aici să fure sufletul călugărițelor. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Puța lui s-a întâmplat, fată dragă! Unei starlete de la Hollywood i-a fost spart telefonul de hackeri — să fiu a naibii dacă pot să-mi amintesc cum o chema — și, bineînțeles, *s-a nimerit* să aibă salvate niște poze cu penisul lui Winslow. Aparent, caii sunt nimic pe lângă tipul ăsta. Au arătat niște imagini pixelate pe pagina de știri TMZ, dar ar fi putut fi brațul lui, din câte mi-am dat eu seama.

Am chicotit în pumn, simțindu-mi obrajii colorându-se în roșu. *Tipic Nat.* Înainte să devină mamă și soție, fusese o majoretă veselă, fără griji, întotdeauna dornică să vadă o poză bună cu un penis.

Scanned with CamScanner

— Așadar, având în vedere că tu n-ai partener și el n-are parteneră, că amândoi sunteți sexy și că sunteți pe cale să petreceți trei luni într-o călătorie, mi-ar plăcea o confirmare a acelui zvon.

— Nu-ți face iluzii, am murmurat.

— De ce nu, Indie? Cel puțin gândește-te la asta. Dacă-ți place atât de mult să-ți călărești bicicleta, doar închipuie-ți cum ar fi să călărești o vedetă.

— Nici pomeneală același lucru.

— De unde știi? N-ai călărit niciodată o vedetă.

N-am călărit niciodată pe *nimeni* și nici de-a naibii n-aveam de gând să încep cu domnul Rock Star Încrezut. Nu că aș fi fost virgină. Mă culcasem cu unicul meu iubit dintr-a unsprezecea înainte... *înainte* să-mi pierd libidoul. Bărbații fuseseră pe ultimul loc în lista mea de priorități de când familia mi se destrămase.

Am aruncat o privire la ceasul de pe noptieră. Cinci și jumătate. Trebuia să fac un duș și să ajung în foaier la timp pentru a ne trambala la arenă. Habar n-aveam cum naiba se presupunea ca Alex și băieții să țină un spectacol după un zbor lung. Dar, pe de altă parte, ei erau profesioniști, chiar dacă nu se purtau niciodată ca atare.

— Trebuie să plec. Spune-le băieților că-i iubesc. De asemenea, te rog să-mi trimiți poze cu Ziggy. O să găsesc eu un laptop, la un moment dat. Deja îmi e dor de el.

— Și lui îi e dor de tine. Distracție plăcută și să faci poze.

— O să fac.

— Cu penisul lui.

— N-o să fac, am răspuns automat.

— Măcar am încercat. Te iubesc. Dă-i înainte și prosperă!

Scanned with CamScanner

— Cu toată dragostea, domnișoară Obsedată de Orgasm. Ciao!

Culmea ironiei a fost că ocazia de a-i vedea podoabele genitale lui Alex Winslow s-a prezentat la o oră și jumătate după ce am încheiat convorbirea cu cumnata mea.

Așteptam în spatele scenei, înaintea primului spectacol din turneu. Spre surprinderea mea, Alex n-a cerut multă asistență. Cabinele artiștilor erau spațioase și curate, platouri cu fructe și sticle de apă umpleau mesele așternute cu fețe de masă albe, dar asta era tot. Fără alcool. Fără mâncăruri sofisticate. Fără jacuzzi. Fără stripteuze legănându-se de candelabre din fier forjat. Winslow era modest din fire. Nu angajase decât oameni care erau socotiți prieteni apropiați din copilărie, ceea ce era probabil singura calitate pozitivă a personalității lui altminteri tiranice.

Mă țineam după el ca umbra prin arena din Sydney, iar el, în schimb, juca un joc numit „hai să spunem tuturor că Indie e fana mea psihopată". De fiecare dată când treceam pe lângă un coleg, un asistent sau un tehnician, arăta spre mine cu o expresie serioasă și întreba:

— Ar putea cineva să cheme paza ca s-o escorteze afară? Păsărica asta mă urmărește peste tot și nu e tocmai pe gustul meu.

Eu îl ignoram, însă știam foarte bine că, prin simplul fapt că nu-i răspundeam, îmi clădeam un ministop cardiac sau dezvoltam ulcere multiple.

Nu da apă la moară trolului, Indie!

Scanned with CamScanner

Restul trupei era în cabinele artiștilor, bând carbogazoase și făcându-și încălzirea.

— De ce cânt eu pentru singurul rocker din lume care încearcă pe bune să rămână treaz? s-a văitat Alfie din cabina lui, la un moment dat, destul de tare ca noi să-l putem auzi.

Blake vorbea la telefon și se plimba în sus și-n jos pe hol, în dreptul nostru, iar Alex arăta de parcă aștepta răbdător sfârșitul lumii. Stătea cocoțat pe o banchetă, încruntându-se la chitara lui, de parcă ea l-ar fi lăsat de izbeliște, fără să producă melodii noi și originale pe care să le folosească el. La un moment dat s-a ridicat și a luat-o fără țintă pe hol. Trupa de deschidere din partea cealaltă a cortinei negre ajunsese pe la a patra piesă, iar Alex se crispa de fiecare dată când îl auzea pe liderul vocal adresându-se publicului și spunându-le „iubiți". În afară de asta, comportamentul lui calm nu s-a fisurat, n-a cedat și n-a șovăit nicio clipă, cel puțin până când n-a cotit brusc la dreapta pe un hol mai mic și mai strâmt, iar eu m-am ridicat în tăcere și l-am urmat spre toalete.

— Și tu unde-ți închipui că te duci? m-a interpelat, batjocoritor, Alex.

S-a întors pe un călcâi și s-a uitat în jos la mine, de parcă eram un miros urât de care nu putea scăpa. Pentru el, probabil, asta nu era prea departe de adevăr, ceea ce făcea și mai jalnică reacția mea fizică față de el. De fiecare dată când se uita la mine mă simțeam încălzită. De parcă ochii lui erau niște raze de soare, care mă mângâiau, mă sărutau și îmi topeau logica și inhibițiile. Nu mă înțelegeți greșit, îl uram încă pătimaș, cu pasiunea pe care le-o rezervam de regulă nemernicilor de oameni politici care începeau războaie, dar ochii lui ca de ambră nici măcar nu te invitau în dormitor. Te invitau *oriunde*. Pariez că

Scanned with CamScanner

fetele îl lăsau să le-o tragă în toate încăperile din casă, fie în bucătărie, fie în baie, fie în garaj. Și, să recunoaștem, poate chiar în curtea din față, ca toată lumea să privească.

— Nu te poți duce la toaletă singur, mai ales înainte de un spectacol. E de datoria mea să te însoțesc, ca să mă asigur că nu te droghezi. Ai fi știut asta, dacă te-ai fi ostenit să citești instrucțiunile.

Mi-am îndreptat umerii, pregătindu-mă sufletește pentru o altă dispută. Tehnicienii de sunet treceau printre noi. Săreau peste maldărele de cabluri ce șerpuiau pe podea și dădeau din cap salutându-l cu nervozitate pe Alex, de parcă el era directorul școlii lor catolice riguroase.

— Și dacă trebuie să mă cac?

Alex și-a împins bărbia înainte, uitându-se la mine de sus. Ochii lui cu pleoape căzute care mă invitau oriunde sclipeau amuzați.

Mi-am încrucișat brațele, scoțând un șold înainte.

— Atunci, va trebui să-mi amintesc mie însămi cât de mult am nevoie de bani și să sper din toată inima că nu împărtășești plăcerea pentru mâncare condimentată a lui Alfie.

A râs în barbă, clătinând din cap, și a pornit mai departe. L-am urmat. Mergea repede. Poate pentru că era înalt cât un zgârie-nori. Sau poate pentru că tocmai descoperise o altă cale prin care să-mi facă viața grea. În orice caz, respirația mea gâfâită când încercam să mă țin după el îl făcea să zâmbească arogant.

— Va trebui să-mi vezi scula, a zis, peste umăr, fără să se oprească.

Practic, acum alergam.

— O să închid ochii.

Scanned with CamScanner

— Asta ar contrazice scopul de a te asigura că nu trag pe nas o linie sau două.

— Am mai văzut penisuri înainte. Al tău nu e cu nimic deosebit.

Tocmai am pronunțat cuvântul „penisuri"? Așa am făcut. De ce? Nu am șaptezeci ani. Nici nu sunt vreo pudică. Deși realizez motivul pentru care el ar crede asta.

— *Gre-șit!* Foarte greșit. Probabil cel mai greșit lucru pe care l-ai spus vreodată. Câte?

— Pardon?

S-a oprit în fața ușii de la toalete, aflată la numai câțiva pași de salonul VIP. Duhoarea de țigări, bere și crenvurști mi-a ajuns la nări și s-a fixat acolo, iar eu m-am întrebat cum trebuia să se simtă el, când mirosea alcoolul, dar nu putea să ia nici măcar o înghițitură.

Ca dracu'. Probabil se simte ca dracu'. Și tu nu faci decât să-i înrăutățești starea.

— Câte scule ai văzut la viața ta?

Privirea lui indiferentă s-a plimbat peste corpul meu.

— Vreau să spun, câți ani ai? Optișpe? Nouășpe? Și, oricum, pari o fată care muncește mult, așadar, probabil între două și cel mult patru.

— În primul rând — mi-am ridicat degetul mare —, am douăzeci și unu de ani, adică sunt destul de mare cât să pot bea în orice țară din lume care servește alcool, ceea ce-mi prinde bine, pentru că, lucrând cu tine, cu siguranță o să am nevoie. În al doilea rând — mi-am ridicat degetul arătător, chiar dacă mințisem printre dinți, căci n-aveam de gând să beau. Nici în seara asta, nici în viitor —, nu e treaba ta câte penisuri am văzut eu sau cu câți bărbați m-am culcat. Dacă îmi place să atârn de

Scanned with CamScanner

sfârcuri de tavan sau să fiu ținută în brațe, din spate, de un iubit tandru, în timp ce strâng la piept un ursuleț de pluș, nu te interesează pe tine. În ultimul rând, deși la fel de important — i-am arătat degetul mijlociu cu un zâmbet dulce —, chiar nu pot să subliniez pe cât aș vrea, dar o să încerc, tacticile tale de intimidare n-or să funcționeze. Îmi păstrez slujba asta. Obișnuiește-te cu mine!

Ne-am țintuit cu privirea unul pe celălalt câteva clipe lungi, până când Alex a izbit cu pumnul în ușa din spatele meu. Ușa s-a deschis trântindu-se de perete și am intrat amândoi înăuntru. Mi-am lipit spatele de ea, rămânând cât mai departe de el îmi era cu putință, în timp ce el și-a descheiat calm jeanșii cu talie joasă, scoțându-și penisul deasupra scaunului de toaletă. Ochii mei erau bine fixați pe perete. Sunetul urinei curgând în apă mi-a umplut urechile și am înghițit un nod din gât.

Mi-au revenit în minte cuvintele lui Nat, obsedându-mă ca o tunsoare neinspirată din anii optzeci. O nevoie irațională de a verifica marfa a pus stăpânire pe mine. Nu că pe el l-ar fi deranjat. Potrivit zvonurilor, scula lui văzuse mai multe camere de filmat decât Kendall Jenner. Încet — dureros de încet —, ochii mei s-au lăsat în jos pe corpul lui musculos. Voiam doar să văd pentru ce se făcea atâta caz. Orice mi-aș fi închipuit, totuși, nu s-ar fi apropiat nici pe departe de realitate. Groasă, dar nu cumplită. Cu vene subțiri de-a lungul ei.

— Îți place ce vezi? a gemut el, vârându-și-o la loc în chiloți.

Profilul lui era maiestuos. Maxilar puternic, buze răsfrânte, ochi precum sexul...

Mi-am ridicat imediat privirea când mi-am dat seama că vorbise cu mine.

— Eu nu...

Scanned with CamScanner

— Nu te uitai? Ba da, te uitai. Data viitoare fă o poză. Durează mai mult.

Și-a ridicat fermoarul și a tras apa de la toaletă cu vârful cizmei. S-a întors și și-a pus săpun lichid în palmă, spălându-se pe mâini aproape violent — frecându-se printre degete și răcâindu-și încheieturile de parc-ar fi vrut să-și ia pielea. Când a terminat, s-a uitat în jur după un prosop.

Mi-am dres glasul, făcând eforturi să-mi recapăt calmul.

— Mai mult decât o privire aruncată sau mai mult decât un act de-al tău în sine.

Degajat — atât de insuportabil de degajat —, și-a șters mâinile pe rochia mea violet. Am tresărit, dându-mă în lături. Părea că se pregătește să deschidă ușa și să iasă, dar mai înainte să apuc să strig la el că mă folosise ca pe un prosop, m-a trântit cu spatele de perete, proptindu-și ambele brațe deasupra capului meu și țintuindu-mă în loc. Am scos un țipăt de surpriză la subita lui apropiere.

Alex Winslow mă atinge! De bunăvoie, a chițăit surprinzător de jalnicul meu creier.

Din corpul lui radia căldura, făcându-mi spatele să se arcuiască și răsuflarea să mi se oprească în gât.

— Hai să lămurim un lucru — aș putea să ți-o trag până n-ai mai putea mișca, fără să asud o dată. Dacă aș vrea. Acum, ai grijă, Fată Nouă. Dacă nu păstrezi distanța, cred că s-ar putea s-o fac.

Mi-am ridicat privirea și am zâmbit, ignorând cât de palidă trebuie să fi fost. Pe dinăuntru, inima mea se izbea de coaste, rănită, dar sfidătoare. Nu mai fusese niciodată așa. Atât de... sălbatică. De parc-ar fi fost o entitate aparte. Inima mea voia să

Scanned with CamScanner

se revolte, iar eu voiam să o combat, ceea ce nu putea să ducă decât la necazuri.

Mai încet, inimă.

Relaxează-te, inimă.

Trage adânc aer în piept, inimă.

— Ai terminat? am șuierat eu.

— Dar tu?

De ce voia cu atâta îndârjire să scape de mine? Mă bătuse gândul să-l întreb asta de nenumărate ori, însă întotdeauna ajunsesem la aceeași concluzie. Nimeni n-ar fi vrut pe cineva care să-i stea în spinare la fiecare pas și să-l urmărească până și când făcea un pipi înainte de un spectacol.

— Nu, i-am răspuns.

— Atunci, nici eu.

S-a desprins de la perete, întorcându-mi spatele și trecându-și degetele prin păr. Și era adevărat ceea ce se scria prin toate romanele de dragoste pe care Nat le citea în cantități primejdioase. Pentru că, atunci când s-a îndepărtat, am simțit lipsa lui peste tot.

În corp.

Pe piele.

În capul pieptului, unde hiberna dorința mea sexuală.

— Nu-mi urezi noroc?

A apucat de clanță și a deschis ușa, ciocnindu-se cu umărul de altcineva. Nu s-a oprit. Alex Winslow era o tornadă, afectând tot și pe toți în calea lui spre distrugere.

— Baftă, am spus, gâtuit.

Lumina pătrundea prin cortina neagră a scenei, făcându-i părul să strălucească auriu. Doamne, Sfinte! Mi-am închis ochii și mi-am lipit fruntea de perete, respirând adânc.

Scanned with CamScanner

I-am poruncit din nou inimii să înceteze de-a mai bate atât de repede. Nu m-a ascultat.

La douăzeci de minute după ce Alex a ieșit pe scenă, m-am îndreptat spre cabina lui, cu gândul să mai recuperez din somn. Decalajul de fus orar mă chinuise tot drumul din America de Nord și știam că trebuia să-l îndur mai departe, dar, în mod cert, un pui de somn de refacere a puterilor n-avea să fie sfârșitul lumii. Blake era înăuntru, cu spatele la mine, vorbind la telefon. Nu mă putea vedea din poziția lui, poate tocmai de aceea striga și dădea din brațe. Am tras adânc aer în piept, vrând să-mi fac anunțată prezența, dar vocea lui Blake a bubuit în încăperea goală:

— Da, Jenna! Da! Pentru a mia oară, e sub control. Am lăsat să se scurgă fotografiile și acum el crede că nu vrem să se apropie de internet din cauza asta. Toate interviurile și accesul media vor fi interzise pe durata turneului. Nu bănuiește nimic. Nici măcar nu și-o amintește pe fata care l-a pozat.

A făcut o pauză, ascultând-o pe impresara lui Alex, de la capătul celălalt al liniei.

Mi-a înghețat sângele în vene. Ei fuseseră cei care dăduseră publicității fotografiile?

Atunci mi-am amintit conversația cu Lucas. Când vorbiserăm despre diversiune... despre a-l ține pe Alex offline. Despre întâlnirea cu Will Bushell... *o, Doamne!*

Scanned with CamScanner

— Ascultă! Ascultă..., ascultă! Fir-ar să fie, femeie! Ai coaie cât casa! Îți dai seama că asta chiar nu mă atrage? Și înainte să zici ceva, da, sunt conștient că unicul tău scop în viață nu este, de fapt, să mă atragi pe mine. Am câștigat destul timp ca să recalculăm. El n-o să verifice, pentru că i se fâlfâie. Sau îl doare-n paișpe. Nu-i pasă nici în sus, nici în jos. Puța lui ar putea fi pe coperta revistei *Vogue*, purtând beretă și cu o țigară atârnând de vârf, iar el tot n-ar recunoaște-o dacă ar trece pe lângă o tarabă de ziare. E un rock star, Jenna! Nu un ratat căruia i-a apus steaua la vreo emisiune TV. Nu știe nimeni.

Blake și-a frecat fața, apoi s-a întors și a dat cu ochii de mine. Telefonul i-a rămas sudat de ureche când a spus:

— Nu, taie ce-am zis. Bona știe. O să mă ocup de ea acum. Continuăm sextingul mai târziu?

Jenna a închis, după cum a gemut Blake. Nevoia de a-i trage o palmă peste față îmi furnica degetele și nici măcar nu înțelegeam de ce. Nu-mi plăcea Alex, dar asta nu însemna că eram de acord ca echipa lui să-i facă șicane. La dracu', nici nu voiam să fac parte din numita echipă și tot credeam că era o porcărie. Oamenii în care avea încredere îl trădau. De ce-l vindeau pe la spate? Încercau să-i saboteze recuperarea?

— Nu e ceea ce pare, și-a ridicat el palmele, strâmbându-se într-un zâmbet chinuit.

— Vorbești ca un soț adulterin, prin urmare o să spun întocmai ceea ce ar răspunde orice nevastă înșelată: ba este exact ceea ce pare.

Mi-am găsit cumva cuvintele, în străfundul gâtului. Mi-au ieșit încleiate și furioase.

— Uau! Ești... nerecunoscător.

Scanned with CamScanner

— Nu înțelegi cât de mult e în joc. Alex e obsedat de Fallon. Dacă află că s-a logodit cu dușmanul lui de moarte, o s-o ia la vale vâjâind. Tu o să dai greș în slujba ta. Turneul o să fie anulat mai înainte de a fi început. Cariera lui va fi probabil terminată, ca să nu mai spun că va avea de plătit milioane de dolari pentru daune și pierderi. Nu-i putem cere să nu se atingă de internet două luni și jumătate fără o explicație. Facem tot ce putem ca să-l ajutăm. Oricui îi pasă de el e băgat în asta. Familia, prietenii, colegii de trupă. Fă tu praf aranjamentul ăsta și îți jur, Indie, că o să ai o grămadă de dușmani la Hollywood!

Mă amenința cu mâna în care ținea telefonul.

Am clipit, nevenindu-mi să cred, întrebându-mă dacă vorbea serios.

— Blake..., am făcut un pas înainte. Indiferent cum o întorci, îți minți clientul. Fostul tău coleg de cameră. Prietenul tău. Poți s-o justifici de acum până în ultima ta zi pe pământ, dar faptul rămâne: ai dat publicității fotografii cu organul lui genital ca să-l împiedici să se conecteze la internet și asta e de rahat.

— Nu *eu*. Una dintre gagicile lui de-o noapte a făcut-o. Noi am plătit-o și o parte din bani se duce în opere de caritate, așa că lasă critica.

— Ți-ai făcut prietenul de râs și faptul că el nu simte că i-ai violat intimitatea nu schimbă faptul că i-a *fost* violată.

— Nu mai face pe sfânta, Indigo! În fișa postului tău e stipulat să te strecori cu el în băi. Ești și tu abonată la vaca asta de muls, păpușă. Doar pentru că ai conștiința mai puțin pătată, nu înseamnă că e curată.

Mi-am îngustat ochii.

— O să-i spun.

Am strivit cu piciorul un gândac imaginar.

Scanned with CamScanner

— Atunci ești pa, a răspuns Blake fără să clipească, expresia lui trecând de la obosită și îngrijorată la aspră într-o fracțiune de secundă.

A făcut un pas mai aproape de mine, închizând distanța dintre noi. Îi puteam mirosi răsuflarea, a scorțișoară și o gumă de fructe. O aromă proaspătă și ușoară, pe care Alex era un mascul prea carnal ca s-o emane.

— În clipa în care o să știe adevărul, o să lase baltă totul și-o să dea fuga la prețioasa lui cocaină. Caz în care n-o să mai aibă nevoie de serviciile tale, Ziggy n-o să-și mai primească tuburile, iar Craig o să fie mai departe un cretin nenorocit și bețivan. Gândește-te înainte să faci vreo prostie, Indie! Pentru că poți foarte simplu să-ți îndrepți viața pe un drum foarte accidentat.

M-am uitat la Blake.

El și-a ridicat bărbia, întorcându-mi o privire la fel de ascuțită.

Știa. Știa despre familia mea, despre situația noastră financiară, chiar și despre tuburile pe care plănuiserăm să i le punem lui Ziggy cu banii ăștia.

Cum naiba știe?

Trecusem printr-o evaluare de personalitate cu individa de la HR care mă angajase. Fata cu pedichiura îmi pusese două sute de întrebări și la toate îi răspunsesem cu sinceritate brutală. Probabil că ea le transmisese mai departe. Acum, Jenna și Blake aveau avantaj asupra mea. Poate că și Alex. La naiba, puteam să-mi închipui că întreaga echipă din turneu știa în ce datorii mă scald și ce probleme de sănătate avea nepotul meu.

Simțind cum îmi clocotește sângele cu genul acela de furie care te face să vrei să verși, m-am întors cu spatele și am ieșit

Scanned with CamScanner

valvârtej din cabina lui Alex. Nu-mi mai era somn și nu mai sufeream de decalajul de fus orar.

Eram cât se poate de trează.

Vibram la fel ca inima mea bâlbâită și rebelă.

Ardeam ca un foc de tabără, încărcată de energie.

Scanned with CamScanner

Capitolul unu

Alex

„One is the loneliest number.
So you said we should be two.
But in the end, baby, it was all about you.
The worst part is, I'd still take you back.
Though this time, I'd be sure to be the one to break your heart."
— „Poison and Poetry"[1], Alex Winslow

Toată lumea vrea să fie un rock star. Este cel mai apropiat lucru de a fi un dumnezeu, însă ce uită oamenii adesea e că Dumnezeu are o funcție foarte obositoare.

Dumnezeu creează. Douăzeci și patru de ore din toate afurisitele de șapte zile.

Dumnezeu e venerat.

Dumnezeu e așteptat să răspundă, să dăruiască, să consoleze.

Iar când Dumnezeu e trimis pe pământ să se ocupe de oameni? Ei bine, mai mult ca sigur Dumnezeu dezamăgește.

[1] *Unu este cel mai singuratic număr./De aceea ai zis că ar trebui să fim doi./Până la urmă, iubito, n-a fost decât interesul tău./Partea cea mai rea e că tot te-aș lua înapoi./Deși, de data asta, m-aș asigura că eu voi fi cel ce-ți frânge inima. — „Otravă și poezie".*

Scanned with CamScanner

Vedeți voi, când ești un rock star, fanii îți hrănesc speranțele.

Și tu aproape de fiecare dată le înghiți cu lăcomie și mai ceri și altele.

Pentru că *tu* vrei să crezi că ești un geniu, ale cărui versuri sunt nemuritoare, ale cărui melodii dau fiori pe șira spinării ascultătorilor. *Tu* vrei să fii de neuitat, irezistibil și unic. Nu vrei să crezi că după asta nu mai există nimic — pentru că nu mai există, chiar de-ai fi un nenorocit de milionar de succes, cu un alt model în patul tău în fiecare noapte —, dar până la urmă ești om.

Atât de îngrozitor de omenesc. Un om de la care se așteaptă să fie mult mai mult decât un om. Și tocmai de aceea am ajuns aici. Aici unde sunt azi. Foarte rizibilul clișeu de care îmi băteam joc când eram mai tânăr. Un rocker terminat, alcoolic, drogat, care nu e niciodată singur, dar întotdeauna se simte disperat de solitar.

Prima oară când am găsit adevărata intimitate nu a fost când mi-am vârât scula în Laura, fata camionagiului, pe o bancă, la vârsta de paisprezece ani, în parcul Cassioburry. Ci atunci când am stat în fața miilor de străini și le-am cântat. Le-am cerut să mă iubească. Să creadă în mine. Să mă sprijine. Și. Ei. Au. Făcut-o.

Te simți gol pușcă pe scenă.

Chiar și cu Waitrose în spatele meu la baterie și cu Alfie vânturându-se pe lângă mine cu chitara bass, eram mai ales numai eu. Și ei. Și luminile. Și faima.

Sudoarea picurând pe chitară. *Sex.*

Mușchii mei flexându-se, încordându-se să producă acea armonie perfectă. *Orgasm.*

Ei mă văd, mă simt. Mă aud. *Extaz.*

Scanned with CamScanner

Dar să faci sex cu zece mii de persoane în fiecare noapte nu e ceea ce ai numi un job lejer. Și tocmai de aceea aveam nevoie de un pic de stimulent ca să mă asigur că reprezentația mea era la înălțimea standardelor mele de neatins. Obișnuiam să urc pe scenă cu mai multă cocaină în sânge decât trombocite. Eram drogat și, când ești drogat, nu poți vedea cât de mult ai decăzut, dracului. Nouăzeci de zile la dezintoxicare și acum sunt curat. Fizic, mai cu seamă.

I-am acordat publicului un bis. *Poison Poetry* era inspirat de Fallon, cea care mi-a smuls inima din piept și le-a dat-o lupilor de la tabloide. Era, de asemenea, unul dintre ultimele cântece decente pe care le scrisesem înainte să devin prea dependent și năucit de narcotice ca să mai produc ceva real și valoros. Acum, că eram din nou cu mintea întreagă, mă întrebam dacă latura mea creativă nu ieșise din mine odată cu drogurile.

Am coborât de pe scenă și prima față pe care am văzut-o a fost a Fetei Noi. Ea și ochii ei mari, buzele ca arcul lui Cupidon îngust, și rochia ei violet evazată care o făcea să arate de parcă ar fi pășit dintr-un film noir drept în brațele imperfecte ale acestei arene industriale. Hainele ei păreau o declarație. Una care îmi făcea scula să se întărească în jeanșii mulați. Mă întrebam dacă faptul că voiam să i-o trag escortei era felul meu de a încerca să scap de ea sau de-a o revendica doar ca Lucas să n-o facă înaintea mea.

Afișa expresia ei obișnuită de plictiseală, așa că am ocolit-o, îndreptându-mă spre cabină. Adrenalina îmi sfârâia pe sub piele, făcându-mă să-mi rotesc gâtul și să-mi prind ceafa în palmă. Concertul fusese beton. Nu, ce beton — fusese trăsnet. Știam asta pentru că fusesem acolo — prezent de-adevăratelea,

Scanned with CamScanner

nu ca atunci când eram drogat, călărind un nor invizibil de falsă încredere în mine.

Voiam să scriu.

Aveam nevoie să scriu.

Singur.

Blake, Fata Nouă, două fane care izbutiseră să treacă de pază și tipul de la ziarul local, toți s-au ținut după mine până la cabină, dar le-am trântit ușa în nas, fără să catadicsesc să mă opresc și să le explic. Când te părăsește muza în scrot, te târăști înapoi și-o rogi să te lovească mai tare, mai repede, mai puternic.

Fă-mă să sângerez. Fă-mă să nu mai pot după asta, să trăiesc pentru asta și apoi să mor pentru asta. Fă-mă să-mi pierd mințile și să-mi găsesc sufletul. Fă-ți magia, Muză. Dar nu mă lăsa cu ochii în soare, cum ai făcut înainte. Urlând după tine să vii să mă salvezi într-o cameră goală. Așteptându-te să te ivești neanunțată, ca o iubită nehotărâtă.

— Winslow!

Fata Nouă a ciocănit în ușă de mai multe ori și deloc blând.

— Deschide ușa sau o sun pe doamna Holden.

Nu mi-a scăpat că renunțase la „te rog". Păcat că începuse să se adapteze la noul mediu, pentru că eu n-aveam de gând s-o păstrez. Mi-am lăsat capul pe spate și am strâns din ochi. Aveam nevoie de singurătate ca să scriu. Cele mai bune versuri îmi veneau de obicei în liniște.

— Șterge-o, m-am răstit eu.

— Crede-mă, să-mi petrec timpul cu tine este la coada listei mele de priorități. Din nefericire, face parte din descrierea postului să fiu în preajma ta. Nu ai voie să fii singur cu ușa încuiată.

— Poți să fii mai enervantă de atât?

— Poți să fii mai *nesimțit* de atât?

Scanned with CamScanner

A bătut cu palma în ușă.

— Deschide. Ușa!

— Vai, folosești puncte între cuvinte. Ei, acum chiar am sfeclit-o, am zbierat dinăuntru, dând cu șutul în măsuța de cafea și trimițând-o în capătul celălalt al camerei, privind-o cum se izbește de perete și își pierde un picior.

La dracu', fie! N-aveam nevoie de mai multă tevatură cu Jenna.

Am oftat, ridicându-mă în picioare și deschizând larg ușa. Cele două fane, Blake și vreo câțiva sunetiști stăteau în spatele Fetei Noi, lungindu-și gâturile curioși peste umărul ei. Am făcut un pas în lături, făcându-i loc de două degete ca să intre în cameră, dar trebuia să lupte pentru asta.

— E dependentă de sex. Trebuie s-o ajut cu chestia asta nonstop.

Am rânjit sarcastic, în timp ce ea și-a dat ochii peste cap și s-a înghesuit să treacă pe lângă mine.

— Nu atinge nimic. Nu te uita la nimic. Dacă se poate, nici nu respira. De fapt, asta ar fi ideal.

Am dat autografe pe albume, postere și sâni, apoi am trântit ușa în nasul lui Blake, după ce fanele și tehnicienii de sunet au plecat. El a mormăit ceva despre faptul să nu intru pe internet și despre poze cu scula, dar i-am tăiat microfonul. Apreciam grija, dar cui dracului îi păsa? Scula mea era de domeniu public în momentul ăsta. Orice corp dispus, care nu era dintre fani sau minoră, se alegea cu o partidă și un selfie gratuit.

M-am dus înapoi la canapea, mi-am luat de jos caietul și pixul și m-am încruntat la pagina goală. Fata Nouă stătea la fereastră, privind afară, în port, cu spatele la mine. Am încercat să-mi amintesc ultima oară când fusesem într-o cameră cu o femeie,

Scanned with CamScanner

care nu era maică-mea sau soră-mea, fără să am scula atât de adânc vârâtă pe gâtul ei în jos încât să-i vină să icnească — n-am putut. M-am încruntat mai tare. M-am holbat la hârtie. M-am plimbat mintal în sus și-n jos prin cameră, dând cu pumnul în pereți.

Muza dispăruse.

Fata Nouă o ucisese.

Rahat cu perje.

M-am lăsat pe spate, privindu-i părul albastru-argintiu, despletit acum, curgând în cascadă până la popoul ei mic și rotund. După cum îl vedeam eu, dacă tot n-aveam să scriu nimic, aș fi putut la fel de bine să-mi ard timpul înnoindu-mi panoplia de fese la care mă gândeam când mă masturbam. Deși știam că m-aș fi putut duce la vreuna dintre numeroasele petreceri de după petrecere la care colegii mei de trupă probabil aveau să marcheze, la varianta asta spuneam un nu clar și răspicat. Pentru că A) Fata Nouă avea să vină după mine, iar asta ar fi fost mult prea jenant să suport, și B) recunoșteam că pentru a-mi ține în frâu pofta de a mă droga și a bea până uit de mine trebuia să nu ies în oraș. Impresara mea avea să-mi taie boașele, să le usuce și să le folosească drept punguțe dacă m-aș fi apropiat de alcool sau de cocaină.

— Fă o poză. Durează mai mult, mi-a servit Fata Nouă înapoi replica, din locul ei de la fereastră.

Secera ascuțită a lunii sclipea în spatele umărului ei.

— Pot să-ți văd reflecția în geam, a explicat ea, ca o completare, cu o cadență tristă în voce.

Ochii ni s-au întâlnit în reflecția respectivă. Timpul a încremenit.

Încă o uram.

Scanned with CamScanner

Încă o voiam plecată.

Dar pentru prima oară de când se ținea scai de mine, începusem să suspectez că poate nu era chiar atât de inutilă cum o considerasem inițial. Curba aceea dintre gâtul și umărul ei a produs schimbarea. Voiam să mușc din locul ăla, să-i dea sângele și să scriu versurile următorului meu cântec cu el. Și ciudățenia maximă a chestiei ăsteia era că ăsta era fluxul meu de gândire când *nu* consumam.

— Mi-ai alungat muza.

Tonul vocii mele era coborât, leneș și întrucâtva psihotic. Chiar și pentru urechile mele.

— Și?

Nu s-a ostenit să se întoarcă spre mine.

— Și acum îmi ești datoare. Așa că e o treabă bună că ești în posesia mea.

— În posesia ta? a repetat ea, uluită. Nu-ți sunt în niciun fel, Winslow.

— Ba ești. Pentru trei luni. Am semnat un contract, pot s-o dovedesc, și acum o să iau ce e în tine și o să-l pun în carnețelul meu, pentru că eu sunt golit și tu ești plină.

A fost ciudat. Să spun adevărul cu voce tare. Adevărul era făcut să fie șoptit, nu strigat, dar nu-mi păsa ce credea despre mine, așa că m-am ridicat și mi-am luat jacheta de piele, fără să catadicsesc să i-o ofer ei.

— Ne vedem în fața camerei tale de hotel, la miezul nopții, am zis.

Ea a deschis gura, dar n-am mai stat să ascult ce avea de zis.

Aveam să-mi recuperez muza și să scriu albumul ăla.

Să cuceresc Billboardul cu fiecare single pe care îl lansam și totul să iasă așa cum am eu chef.

Scanned with CamScanner

Să-mi revendic titlu de rege al muzicii alternative de la mizerabilul ăla de Will Bushell.

Și să cer ce-mi aparținea. Ce-mi aparținuse întotdeauna. Pe *Fallon*.

Chiar dacă trebuia să trișez sau să trec cu buldozerul peste toată lumea ca s-o obțin.

Cu picioarele întinse și încrucișate la glezne, cu Tania în mână, degetele îmi zburau peste grif în timp ce încercam să încropesc o melodie. Spatele mi-era lipit de ușa camerei mele, așa că aveam o vedere directă asupra ușii Fetei Noi. Camerele noastre erau față în față. Jenna îi ceruse lui Hudson, asistentul meu personal, să se asigure că Fata Nouă era întotdeauna la trei metri distanță sau mai puțin în toate hotelurile în care urma să stăm.

La cinci minute după miezul nopții, ușa ei s-a deschis și ea a ieșit pe hol.

Purta pantaloni scurți de pijama, roșii ecosez, și un hanorac gri, cu numele unui colegiu pe care ar fi fost imposibil să și-l permită imprimat pe el. I-am făcut semn cu bărbia să ia loc, iar ea s-a așezat. Fața ei, curățată de machiaj și de prefăcătorie, era încântătoare. S-a lăsat să alunece pe lângă ușă în jos, ridicându-și genunchii sub bărbie, clipind la mine. Nu mă puteam hotărî dacă nu avea deloc personalitate sau avea prea multă. Urma să aflu.

Am continuat să-mi mișc pana peste corzile chitarei acustice, ignorând covorul roșu, pufos, și holul impersonal, imaginându-mi

Scanned with CamScanner

că ne aflam într-un loc real. O casă sau o plajă sau o stradă pavată din Londra, cu ploaia rece înțepându-ne la nări.

— De ce sunt aici? a întrebat ea.

— Și eu mă întreb același lucru.

M-am uitat la degetele mele bătătorite zdrăngănind la Tania, înainte de a-mi ridica ochii.

— Te ții cu dinții de slujba asta. Ai necazuri?

— Nu, a zis ea, fără să fie surprinsă de francheța mea. Am un nepot. Părinții lui nu-și pot găsi niște slujbe stabile, iar el merită mai mult. Mai mult decât îi dăm noi. Mai mult decât otitele care nu-i dau pace. Mai mult decât să bea lapte care a expirat de două zile, pentru că e mai ieftin. Pur și simplu... mai mult.

Mi-am scos buza în afară, cântărindu-i răspunsul. Mie nu-mi păsa prea mult de familia mea. De fapt, partea de care mă temeam cel mai mult în turneul ăsta — deopotrivă cu aceea de a încerca să compun piese noi — era să-i văd pe mama, pe tata și pe sora mea mai mare, Carly. Vreau să spun, dacă mă hotăram să-i văd, totuși.

— Cum îl cheamă? am întrebat, nepreaștiind de ce.

Niciodată nu mă simțisem obligat să fiu politicos, cu atât mai puțin față de persoanele pe statul meu de plată.

— Ziggy, a zâmbit ea.

Zâmbetul nu era la fel de enervant. Cu gropițe și sincer și nebotoxat. Buze mari. Dinți mici. Îmi plăcea. Imperfecțiunile erau intime. Grăitoare. Pure. Indigo era frumoasă. Ca un asfințit irosit, avea o frumusețe naturală.

— Ca albumul lui David Bowie?

Scanned with CamScanner

M-am încruntat. Am zbârnâit câteva note pe Tania și chiar începuseră să se lege. Poate că îmi amintisem de *Starman* sau de *Rock 'n' Roll Suicide*[1]. Deși suna diferit, proaspăt.

— Fratele meu e un fan.

S-a uitat în sus și a început, distrată, să-și roadă buza de jos.

— Ziggy are doi ani. Isteț, amuzant și bun. Întotdeauna îi spun că el e Ziggy și eu sunt...

— Stardust[2], am încheiat eu în locul ei, adunând câteva note într-o melodie, în capul meu.

Bineînțeles că eram încă îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtasem în concert. Și bineînțeles că miroseam ca urina stătută dintr-un gang întunecos din Londra.

— Taci, acum.

N-a protestat. În loc de asta, a început să împletească șuvițe din părul ăla albastru al ei, în timp ce eu am compus ceva... nou. Mi-am închis ochii, degetele îmi tremurau puțin. Să găsești o linie melodică bună e foarte asemănător cu a găsi o floare în deșert. Improbabil, rar, emoționant. Am cântat vreo câteva minute, după care mi-am dat jos breteaua Taniei de pe umăr și am rezemat-o de ușa mea. Am scos carnețelul și un marker albastru cu vârf ultrafin din buzunarul de la spate și am început să scriu notele. Când mi-am ridicat ochii, Fata Nouă continua

[1] *Starman* și *Rock 'n' Roll Suicide* sunt, ambele, piese din albumul *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* al lui David Bowie.

[2] *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* este titlul celui de-al cincilea album de studio (din 1972) al lui David Bowie. Descris ca o operă rock, este despre alter ego-ul lui Bowie din titlu, Ziggy Stardust, un rock star imaginar, androgin și bisexual, care acționează ca un mesager pentru ființele extraterestre. Versurile albumului fac referință la artificialitatea muzicii rock în general, probleme politice, consumul de droguri, orientarea sexuală și celebritatea.

Scanned with CamScanner

să împletească. Expresia îngrijorată de pe fața ei mi-a spus că îi părea rău pentru mine. Gândul era tulburător.

I-am ignorat privirea întrebătoare.

— Povestește-mi despre tine.

— Va trebui să fii mai specific.

— Ce te face pe tine tu? Personalitatea ta. Secretele tale. Ciudățeniile tale.

O altă fată ar fi chicotit, ar fi ocolit subiectul sau ar fi făcut pe proasta. Ea nu.

— Sunt stângace. Urăsc clovnii. Îmi place să cos rochii. Asta mă face să mă simt...

Și-a ridicat ochii, căutând cuvântul.

— Concentrată.

Mi-am pus din nou breteaua Taniei pe umăr, plimbând pana peste corzi fără direcție.

— Altceva?

— Nu am niciun cont de social media. Dacă aș fi putut studia ceva, ar fi fost moda. Am lucrat o vreme la un magazin de mâna a doua, numit Thrifty, în Beverly Hills, condus de o femeie de șaptezeci și doi de ani pe nume Clara, înainte să închidă afacerea ca să petreacă mai mult timp cu familia ei. Să lucrez acolo a fost — încă mai e — slujba visurilor mele.

S-a uitat la mine de parcă i-aș fi socotit visurile prea mărunte sau prea neînsemnate. Pariam pe orice că nu știa că nu plănuisem să devin oaspetele vedetă obișnuit al postului TMZ. Scopul inițial fusese mult mai romantic. Mă lăsasem absorbit în lumea asta de amicul meu din copilărie, Will. Obișnuiam să avem o trupă — The Kryptonites —, înainte de a decide să mergem pe solo și să locuim împreună în Londra, toți cinci — eu, Will, Alfie, Blake și Lucas. Eu aș fi vrut să rămân indie, când Will a

Scanned with CamScanner

obținut contractul ăla gras, de producție în masă. El a fost cel care m-a introdus la casa de discuri Grapevine Records. Cel care mă făcuse pe mine, în mai mult de un sens.

Degetele mi se mișcau mai repede, alergând după un ritm, un cântec uitat care existase întotdeauna acolo, în capul meu. De asta voisem s-o văd pe hol. Un loc neutru. Nu în vreuna dintre camerele noastre, unde nu m-aș fi putut gândi decât la cum să i-o trag, pentru că era acolo, avea puls și după toate probabilitățile și-o dorea. Aveam nevoie de cuvintele ei, de gândurile ei și de dispozițiile ei. Voiam să-i sug sufletul până la ultima picătură și să-l torn în pagini, paginile mele, să-mi scot pârleala pentru banii plătiți pe dădaca mea. Pentru că ea era inocentă. Și puternică. Și atât de enervantă încât să-i ciugulesc creierii mi se părea o necesitate.

— Continuă, Stardust, am zeflemisit-o eu.

A înțeles. Nu era o poreclă. Era un ghiont.

— Am un frate.

A omis moartea părinților de data asta, când vorbea cu mine. Oferise informația colegului meu de trupă fără nicio problemă. Poate că mă privea ca pe inamic, în timp ce Lucas ar fi fost un aliat — fătucă prostănacă.

— Merg cu bicicleta oriunde.

A făcut o pauză, dinții ei din față înfigându-se din nou în buza de jos.

— Și am ceva să-ți spun, dar nu sunt sigură dacă se cuvine să ți-o spun eu.

Mi-am ridicat imediat capul, la ultima ei mărturisire.

— Ce-ar fi cu putință să știi tu și eu nu?

— Oh, uau! a suflat ea prelung, clătinând din cap. Uite, vreau doar să te ajut.

Scanned with CamScanner

— Și asta faci. Mă ajuți făcând totul, mai puțin de a-mi schimba naibii scutecul, ca să fii sigură că nu-mi înfig nasul în praful alb. Asta înseamnă slujba ta. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

S-a uitat la mine, insolentă, privirea ei spunându-mi că știa foarte bine ce făceam. Îi dădeam peste nas într-o ultimă încercare de-a o face să plece, dar inima mea nu-și mai dorea asta. Nu pe deplin, oricum. Ea trebuia să rămână, fie că-mi plăcea sau nu, iar cel mai mic lucru pe care-l puteam face pentru mine era s-o folosesc până când nu mai rămânea nimic de luat. Așa cum mă folosise Fallon pe mine.

— Mă enervezi atât de tare încât uneori îmi vine să țip, a scrâșnit ea printre dinți.

Am zâmbit, știind sigur că tocmai aveam un alt calup de note de trecut pe carnețel. Era momentul să sfârșim ședința. Ea se dovedise mai productivă decât anticipasem. Asta era tot ce aveam nevoie. Să-mi petrec noaptea scriind.

M-am ridicat în picioare, cu degetele strânse în jurul gâtului Taniei, și am pus un genunchi înainte, apropiindu-mă de fața lui Indie.

— Când o să pun, în cele din urmă, mâna pe tine — și, nu te amăgi, Stardust, că am s-o pun — o să țipi, într-adevăr. Numele meu. La. Nesfârșit.

Scanned with CamScanner

Capitolul șase

Indie

Melbourne, Australia

Două zile au trecut de la întâlnirea de pe hol.

Două zile în care relația mea cu Alex s-a îmbunătățit oarecum, în pofida faptului că ucisese orice urmă de bunăvoință pe care o aveam în mine ca să-i spun adevărul despre fotografiile cu sex ajunse în spațiu public și despre logodna lui Fallon. Nu mă mai agresa în mod activ. În schimb, alesese să mă ignore complet. Îl urmăream pas cu pas ca un cățeluș abandonat, echivalentul pumnilor trași în stima mea de sine până la moarte. Ne-am petrecut următoarele câteva zile călătorind cu mașina de la Sydney la Melbourne, cu o oprire într-un orășel din deșert care servea coaste la grătar și ceai cu gheață. Alex și-a petrecut majoritatea drumului în spatele SUV-ului, încercând să scrie și gemând de frustrare. Uneori era exaltat, însuflețit și vorbăreț. De cele mai multe ori, era la un pas de supărare. Blake vorbea continuu la telefon, certându-se cu Jenna și Hudson, în timp ce-mi arunca priviri de avertisment, din când în când. Alfie era responsabil cu a se asigura că Alex nu are acces la internet pe telefon, sarcină pe care și-o lua surprinzător de în serios. Alex

Scanned with CamScanner

părea perfect mulțumit să fie deconectat de lumea virtuală. De când eram împreună, am observat că nu dăduse niciun telefon personal, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar, de asemenea, am socotit că nu era treaba mea.

Lucas și cu mine am devenit mai apropiați.

În parte pentru că era cel mai amabil din grup, dar mai ales pentru că începusem să-mi simt singurătatea ca pe o haină grea pe care abia așteptam s-o dau jos. Luc avea douăzeci și șapte de ani. Ca și Alex, era din Watford. Tatăl lui lucra la consiliul local; mama era profesoară. El și cei doi frați ai lui aveau un câine pe nume Harvey. Se cunoștea cu Alex de când erau copii și se mutase din Londra la Los Angeles abia în urmă cu trei ani, după ce rupsese logodna cu Laura, o fată de acasă. Aparent, Alex avusese o legătură cu Laura pe când erau adolescenți. Și, aparent, Lucas mai purta încă ranchiună pe chestia asta. SUV-ul era condus de același tip tăcut care ne luase de la aeroport.

— Lui Alex îi place să spună că e o poveste despre cum el i-a luat virginitatea Laurei și eu i-am luat bagajul emoțional, a zis Lucas, în timp ce goneam prin deșert.

Mi-am pus o mână pe brațul lui, strângându-l compătimitor.

— Îmi pare rău.

Eram sinceră, dar Lucas nu arăta nicidecum devastat. Arunca din când în când o privire spre Alex, de parcă încerca să-i măsoare reacția.

— Să nu-ți pară, a intervenit Alfie din spatele nostru, unde stătea lângă Alex. Winslow a spus-o doar o dată — *o dată* — și asta când tocmai își golea vezica. De altfel, mi se pare că Waitrose a și uitat-o, înainte să-și poată ridica ea chiloții după ultima partidă de sex cu el. N-ai fost niciodată îndrăgostit de ea, colega. Toți știm asta.

Scanned with CamScanner

Ceva a circulat printre cei trei — Blake, Alfie și Lucas —, un secret, după cum privirile li s-au mutat de la unul la altul.

Blake a chicotit.

— Laura e cea mai mică dintre problemele lui Lucas.

Draperiile nonșalanței lui Alex erau trase bine, astăzi, și n-a oferit niciun comentariu asupra subiectului.

Începuse ploaia, răpăind pe acoperișuri, iar cerul se spărgea în trăsnete când am intrat în Melbourne. Arăta altfel decât Sydney. Mai vechi, probabil. Am trecut prin mișcările de rutină. Am dat roată hotelului mai bine de douăzeci de minute, până când drumul a fost liber. Din nou, Alex s-a oprit să dea autografe pe tricourile și suvenirurile fanilor, mijind ochii în ploaie și zâmbind. Blake ne-a împărțit cartelele electronice. Un etaj întreg fusese închis și rezervat pentru Alex Winslow și echipa lui. Mi s-a părut că ăsta era standardul la băieții ăștia. Pentru ei, așa arăta o zi obișnuită. Era vreo mirare că erau toți cinici și insensibili? Nu exista nimic să-i lege de sol, de un singur loc. Pluteau prin viață. Gravitația nu însemna nimic pentru ei.

— Hei, Indie, mi-a atras atenția Lucas când toată lumea urca în lift.

Blake tasta un lung mesaj pe telefon, Alex își muta breteaua chitarei de pe un umăr pe altul și își scutura ploaia din păr, iar Alfie se prefăcea că-și scarpină nasul, chiar dacă era foarte clar că se scobea în el.

— Da?

— Ai chef de o plimbare? Spectacolul e abia mâine și ploaia o să se oprească dintr-o clipă într-alta.

Mi-am întors repede capul spre Blake. Nu puteam să-mi iau o pauză și să hoinăresc prin oraș. Trebuia să-l păzesc pe Alex.

Scanned with CamScanner

Cel puțin dacă Blake nu era cu el, deși era, în majoritatea timpului. Blake s-a scărpinat la tâmplă cu organul lui cel mai important — telefonul.

— E sâmbătă, amice. Ea nu are deloc timp de voie? a insistat Lucas, înghiontindu-l ușor cu cotul.

Alex și-a trecut degetele peste falcă, fixându-l pe Blake, care și-a ridicat puțin privirea spre el.

— Hai să discutăm asta între patru ochi, a răspuns Blake criptic, vârându-și telefonul în buzunarul de la piept și evitându-i privirea lui Alex.

Asta m-a făcut să mă simt atât de inconfortabil, încât mă furnica pielea.

— Corect, mi-am dres eu glasul, fiecare oscior feminist din corpul meu cerându-mi să fac ceva în privința asta, oricât de mic. Simțiți-vă liberi să vă discutați planurile despre mine în spatele ușilor închise, unde nu vă pot eu auzi.

— Asta-i planul, a confirmat Alex sec.

— Alex, l-a prevenit Blake.

— Nu mă lua pe mine cu „Alex". Încearcă să se vâre sub rochiile ei ciudate din ziua întâi. M-am săturat de labagiul ăsta.

Liftul a sunat și am coborât cu toții, pornind fiecare spre camera destinată lui. Lucas a rămas mai în urmă cu Blake și Alex, ultimul refuzând să ia în seamă existența celui dintâi. Alex arăta spre diverse lucruri și numea cântece despre ele. *Elevators*[1], al lui U2, când am ieșit din lift; *Stairway to Heaven*[2], când am trecut pe lângă scările de incendiu; și God Only

[1] *Ascensoare*

[2] Scară spre cer.

Scanned with CamScanner

Knows[1], când am trecut pe lângă un tablou uriaș intitulat *Portretul lui Dumnezeu*.

— Nu le spune vechilor noștri tovarăși, Paul și John[2], că eu am cântat o piesă a celor de la Beach Boys, a zis el, dintr-odată înveselit. Deși bănuiesc că nu le-ar păsa nici pic. Brian Wilson a fost cel ofticat pe succesul Beatlesilor, nu invers.

— Termină cu excesele, a pufnit Blake în râs.

— Nu sunt excese. Disprețuiesc pe toată lumea în mod egal. Crezi că eu nu am nimic de reproșat celor de la Beatles? I-au inspirat pe Bee Gees și pe Oasis. Asta ar trebui să fie ilegal în unele țări.

— Desigur, tu ai fi singura persoană de pe pământul ăsta care are o problemă cu Beatleșii, a zis Alfie și și-a adunat flegma în gât. Labagiule!

Când am ajuns în fața ușii mele, iar ei în fața ușilor lor, instinctul mi-a șoptit să mă întorc să mă uit la ei. Am făcut-o, doar ca să văd dacă intuiția mea era corectă. Alex a aruncat o privire peste umăr în direcția mea, fixându-mă de parcă eu eram inamicul. Asta însemna, de asemenea, că nu-și purta obișnuita mască nepăsătoare, iar ceea ce am văzut pe fața lui era neprelucrat.

Și dezarmant.

Și insuportabil de pur.

Am clipit, trecând prin aparat cartela mea și urmărind micul punct verde clipind.

Pentru prima oară de când ne întâlnirăm, eu eram cea care îi închidea o ușă.

---

[1] Numai Dumnezeu știe.

[2] Referire la solistii trupei The Beatles, John Lennon și Paul McCartney, al căror nume coincide în limba engleză cu cele ale apostolilor Pavel și Ioan. (n. red.)

Scanned with CamScanner

Ciudat cum am crezut că o să mă simt bine, aproape triumfătoare, când singurul lucru pe care l-am gustat pe limbă în clipa în care ușa s-a închis în urma mea a fost înfrângerea.

Alex

— Nu.

M-am trântit într-un alt pat străin care mirosea a un alt detergent, golind pe nerăsuflate o sticlă de apă.

— Și ăsta e răspunsul meu final, așa că poți să-ți târăști curul în partea cealaltă a podelei și să-ți lingi rănile în intimitate acolo, unde să nu te pot vedea.

Blake și Lucas stăteau în picioare, pe lângă mine, mutrele lor sugerând că eram nerezonabil, când, de fapt, rațiunea era definitiv de partea mea. Nu-l învinuiam pe Lucas că voia să i-o tragă lui Stardust. Ea era, după cum reieșise, chiar apetisantă. Dar dacă puteam să-i stric lui ceva, bucuros! În urmă cu doi ani, când eu plecasem în turneu și Fallon rămăsese în L.A., Lucas — pe care îl angajasem și-l sprijinisem, cu care crescusem, cu care împărțisem un apartament, și o mașină, și uneori și o periuță de dinți — a fost acolo ca să se asigure că ea o să fie cât mai aproape cu putință de Will Bushell. Nu știam de ce, dar bănuiam că avusese ceva de-a face cu Laura. Mă culcasem cu Laura cu mult înainte să intre pe radarul lui Lucas. Cu mult înainte să fi făcut el cu adevărat cunoștință cu ea. Bănuiesc că venise la L.A. proaspăt ieșit din ruinele logodnei lui, se simțise răzbunător și nefericit și hotărâse să-și verse mânia pe subsemnatul.

Scanned with CamScanner

Și astfel, într-o mișcare de ticălos demn de film prin cablu, Lucas se împrietenise cu Fallon, devenise una dintre cele mai apropiate persoane de ea, și o împinsese zi de zi mai mult în brațele lui Will Bushell, când eu eram plecat.

Lucas n-a avut odihnă până ce ghearele lui Bushell nu se închiseseră în jurul ei complet.

Când mă gândesc la asta, Waitrose n-ar avea ce căuta deloc în turneul meu. Era înșelător, un nemernic cu două fețe. Dar când Will începuse să se afișeze cu Fallon, tot grupul se destrămase și eu simțisem nevoia să-i adun pe toți prietenii noștri comuni și să fiu sigur că erau de partea mea.

Așa că, de fapt, am hotărât că trebuie să-l am prin preajmă pe Lucas nu pentru el ca persoană, ci din cauza lui Will, să nu aibă *el* nicio relație cu Lucas sau cu oricine altul din prietenii cu care crescuserăm. Dacă aș fi putut să i-o trag mamei lui Will ca să-l dezmoștenească, n-aș fi ezitat. Dar ar fi fost un efort prea mare și, de altfel, îmi plăcea tatăl lui Will — mai puțin ciudata lui pasiune pentru Manchester United. Să-i ia dracu'!

În orice caz, ideea principală era că Lucas nu avea să i-o tragă bunăciunii mele de bone.

— De ce nu? a întrebat Blake.

Mi-am ridicat capul. De când, mă rog, îi păsa lui Blake despre ceva care nu privea managementul carierei mele și nici străduania de a-și vârî scula în impresara mea?

— Știe Lucas de ce, i-am trântit eu.

Și Blake știa, de asemenea. Mă calma mereu când nevoia de a-l da afară pe Waitrose mă lovea spontan.

— De fapt, nu știu, a zis Lucas, încrucișându-și brațele la piept și rezemându-și un umăr de ușă. Fii amabil, detaliază.

Scanned with CamScanner

— Are legătură cu faptul că tu i-ai aruncat-o pe Fallon în brațele lui Will ca să mi-o plătești pentru Laura.

— Trebuie să încetezi cu tâmpenia asta. Fallon era o femeie în toată firea. Ea *l-a ales* pe Will.

— Fallon era dependentă de droguri. Ar fi ales pe oricine i-ar fi fost mai avantajos la momentul acela, i-am întors-o eu.

— De-aia o vrei înapoi? Ce mai recuperare! O femeie care o șterge cu oricine ar fi o oportunitate mai bună pentru ea, a răcnit Lucas.

Arăta aproape la fel de furios pe cât eram și eu, poate chiar mai mult.

— Tu i-ai dat numărul lui de telefon, ai condus-o la el când mașina ei s-a stricat, apoi i-ai spus lui Will unde s-o găsească. La dracu', și când ea a luat o supradoză în apartamentul *meu*, tu i-ai spus lui Will la ce spital era, în timp ce eu eram în turneu. Cine face așa ceva? Aud?

— O ființă umană decentă? a zis Lucas, clipind, mimând inocența. Will a vrut să ajute un prieten la nevoie. Tu erai în autobuz, cu direcția sud, la mai multe state distanță. Uite, asta n-are nicio legătură cu Indie.

Am sărit de pe pat, energia gonind prin mine cu prea mare viteză ca să rămân nemișcat. Corpul mi-era încordat după călătoria lungă în mașină și să-l dezmorțesc bătându-l pe Lucas suna drept cel mai atractiv lucru pe care-l puteam face.

— Scutește-mă, Lucas. Nu te cred. Nu, nu poți să o scoți pe Indie în oraș. Nu, nu poți să flirtezi cu ea sau să faci sex cu ea. Ea e a mea.

— Nici măcar n-o placi!

Lucas m-a împrâncit și l-am împrâncit și eu înapoi.

Ce dracu' avea a face faptul că-mi plăcea sau nu de ea?

Scanned with CamScanner

— Tot o să fie a mea, am zis zâmbind zeflemitor. Dar, nicio grijă, o să te anunț ce gust are. La urma urmei, suntem amici, nu-i așa?

Blake a sărit între noi, ca la un semn.

— Gata, băieți. V-ați bălăcărit destul!

— Am să i-o trag eu, am declarat uitându-mă la Lucas, care își vârâse mâinile în păr, trăgând de el frustrat.

Bun venit la Acte Întâmplătoare de Josnicie! E la fel ca în cazul blândeții, dar pentru jigodii. Toți mușchii din corp mi s-au flexat, pregătindu-mă pentru o încăierare. Suferința lui Lucas era reală și asta m-a surprins. De ce-i păsa lui de Fata Nouă atât de mult? Abia de-o cunoștea.

— Am să i-o trag și am să mă asigur că e complet distrusă pentru tine. Ei, ce zici de asta, Waitrose?

A tras brusc aer în piept și s-a năpustit afară din cameră.

Am râs tot drumul până la baie și nici măcar nu mi-am dorit să mă înec, când am intrat în cadă. Nu azi.

Azi, mi-am aprins un cui, m-am holbat la tavan și m-am gândit la un alt cântec potrivit, suflând fumul pe nări.

Smoke on the Water[1].

Indie

Jenna: Indigo. Jenna sunt.

Indie: Salut, Jenna. Te rog, spune-mi Indie!

[1] (Fum pe apă) piesă de pe albumul Machine Head (1972) al trupei engleze de rock Deep Purple.

Scanned with CamScanner

Jenna: Hudson e și el în chatul ăsta. E în regulă, Indigo?

Indie: Da...

Indie: Da, bineînțeles.

Jenna: Ce mai face Alex?

Indie: Abstinent fără tragere de inimă.

Hudson: Salut, Indie! Am auzit că Alex a scris cu tine.

Jenna: ???

Hudson: A stat treaz toată noaptea ca să scrie. A zis că a avut o breșă în blocaj. Mi-a trimis mesaj vocal despre asta la patru dimineața, după ora australiană.

Jenna: El este un rock star. Nu are nevoie de somn. Asta-i de bine. Indigo, povestește-ne despre asta.

Indie: N-am prea multe de spus. M-a tot întrebat chestii despre viața mea, în cea mai mare parte a timpului. Eu nu pot vedea ce scrie și să-i cer să-mi arate e inutil.

Hudson: Clar. Alex urăște întrebările. Mai ales retorice, deși nu se dă în vânt nici după cele directe. Ceea ce nu e un lucru încurajator pentru mine, ca asistent personal.

Jenna: Hudson — trăncănești. Indigo — să dai raportul. Curând, da?

Indie: INDIE.

Hudson: Pa, Indiana. ☺

Bătaia în ușă m-a făcut să tresar.

M-am înțepat în deget cu un ac de siguranță și l-am vârât în gură să sug sângele, ridicându-mă din colțul în care coseam, la fereastră. Da, cu eram fata care-și luase în bagaj o minimașină

Scanned with CamScanner

de cusut într-o călătorie în jurul lumii. Întotdeauna îmi coseam singură rochiile, pentru că să le cumpăr pe cele care-mi plăceau ar fi costat o mică avere. Clara, fosta mea patroană, fusese destul de drăguță să-mi dea bucățile de materiale rămase de fiecare dată când lucra la o piesă. Și întotdeauna avea bucăți rămase, ceea ce însemna că întotdeauna aveam brațele pline, arătând de parcă mă pregăteam pentru un bal victorian.

Am deschis ușa, așteptându-mă să-l văd pe Blake. Ori de câte ori Blake trebuia să plece din camera de hotel pe care o împărțea cu Alex, fie mă suna, fie apărea la ușa mea, în timp ce Alfie sau Luc îl supravegheau pe rock star, uitându-se în tăcere la mine cum îmi încalț pantofii Oxford, bodogănind supărată. De data asta, nu era Blake. Era Lucas.

— Bună!

Își ținea mâinile în buzunarele din față și îmi zâmbea parcă cerându-și scuze, ca și când ar fi știut că n-ar fi trebuit să fie aici.

— Te-au lăsat să vii aici. Ăsta e un pas uriaș. Poate o să mi se dea voie și să votez, data următoare. Lucas și-a frecat ceafa, apoi și-a adus palma la față și s-a șters la gură.

— Blake n-a pus niciodată bețe în roate. Lui nu-i pasă de prea multe în afară de telefonul lui și, probabil, de Jenna. Alex, pe de altă parte... are o mică problemă cu furia.

— Ei, nu mai spune! am oftat teatral, scoțând capul pe ușă ca să fiu sigură că nu era Winslow pe acolo, gata de-o ambuscadă.

— Are motivele lui, Indie. Dă-i o șansă.

O șansă să ce? M-am hotărât să nu întreb.

— Nu-mi place să fiu tratată ca un zero.

— Nimeni nu te consideră un zero, crede-mă. Treaba asta are mai degrabă legătură cu mine decât cu tine.

Scanned with CamScanner

L-am lăsat pe Luc la ușă, m-am așezat pe patul extra-larg și mi-am pus pantofii. Cinci minute mai târziu eram afară, făcând semn unui taxi și pornind spre centru. Lucas nu era atât de faimos cât să fie recunoscut. Era bateristul unui artist solo, nu membrul unei trupe renumite. Însă tot arăta din cap până-n picioare a rock star, cu ochii lui albaștri, cu fața dăltuită, jeanșii uzați și jacheta verde-mazăre. Părul lui brun-roșcat era ciufulit din cale-afară — arătând nu ca freza sălbatică a lui Alex, dar tot sugerând „tocmai am încheiat o partidă în trei" — și îmi venea să-l întreb cum reușeau ei asta. Cum reușeau să arate întotdeauna ca o reclamă vie, în carne și oase, la PocketRocket[1].

În pofida vremii urâte, centrul orașului Melbourne era plin de turiști și bicicliști. Trăsurile plimbau cupluri și cetele de adolescenți băteau străzile, fălindu-se cu tinerețea lor. Ne-am luat niște gogoși spaniole de la o tonetă și ne-am uitat la lume, stând pe o bancă. Lucas a ras mâncarea de parcă era prima oară când făcuse cunoștință cu noțiunea de a mânca. Eu nu m-am grăbit, trecând în revistă ultimele câteva zile în minte și, în principal, simțindu-mă vinovată că mă aflam acolo, știind că, la mii de kilometri depărtare, fratele meu și cumnata mea încă se mai chinuiau s-o încropească de pe o zi pe alta și își numărau pachetele de paste luate la reducere. Însă toate acestea aveau să se schimbe peste doar o săptămână și jumătate, când urma să-mi primesc primul cec de plată.

— Îți place jobul ăsta? m-a întrebat Lucas, aruncând farfuriile noastre de unică folosință într-un coș de gunoi din apropiere.

Am ridicat din umeri, urmărind mișcarea unei perechi de adolescenți cu fesuri sărutându-se sub un felinar de stradă, în ploaia măruntă. Tânjeam să fiu în povestea lor, nu într-a mea.

[1] Marcă de butelii cu gaz pentru camping.

Scanned with CamScanner

A mea era nasoală. În plus, voiam să mă culc cu eroul negativ, în timp ce prințul meu — Lucas — se uita la mine atât de platonic, încât mă făcea să mă simt la fel de sexy ca o față de masă.

— Chiar nu fac prea multe. Doar îl sâcâi pe Alex, în fond.

Era cât pe-aci să-mi muşc buza de jos, dar am izbutit să mă abțin.

Lucas a clătinat din cap, uitându-se la mine, nu la lume, de parcă încerca să evalueze ceva.

— Crede-mă, nu asta faci. Adică, poate că-l sâcâi, dar are nevoie de asta. Îl cunosc pe Alex de când era un puşti şi trăia într-o locuință socială din Watford cu părinții şi sora lui. Întotdeauna a avut o înclinare către dependență. Nu confunda lipsa drogurilor şi a alcoolului din corpul lui cu dezvățatul. E încă foarte clar un dependent, mistuit de resentimente şi motivat de furie. Uită-te doar cum vorbeşte şi reacționează la numele lui Fallon.

De fiecare dată când îi aud eu numele, inima îmi încetineşte puțin.

— Despărțire urâtă? am întrebat.

Sondam terenul. De ce eram curioasă? Cu cât ştiam mai puțin despre el cu atât mai bine.

Luc s-a foit pe bancă, trecându-şi limba catifelată peste buze să le umezească.

— Nu eşti fascinată de el, nu-i aşa, Indie?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Răspunde-mi în cuvinte, a insistat.

M-am ridicat, simțind nevoia să fac ceva cu picioarele mele. Cu *corpul* meu. În momentul ăsta, să scormonesc prin Google şi să aflu tot ce puteam despre Fallon şi ce se întâmplase între ei era un impuls violent, dar ecranul telefonului meu era crăpat şi

Scanned with CamScanner

telefonul nou pe care mi-l dăduse Jenna era blocat. De altfel, cât de inteligent era să dau apă la moară fixației ăsteia pe care o aveam cu cel mai mare dezastru umblător de pe pământ? Unul pe care trebuia să-l salvez de el însuși, apropo.

— Absolut deloc, am pufnit eu disprețuitor.

— Atunci de ce întrebi?

Vocea lui Lucas era atât de calmă, încât era ușor să-mi las scutul de protecție să lunece înapoi în jos.

— De-aia, am spus, în timp ce bateristul și-a potrivit pasul cu al meu.

Am început să mergem spre hotel, care s-a dovedit a fi foarte aproape de unde ne aflam.

— Nu pot să cred că nu-i spui nimic despre logodna ei.

— E pentru binele lui, crede-mă.

Și-a îndesat mâinile în buzunare din nou, postura lui tipică de băiat de treabă.

— Nu cred că el ar fi de acord.

Tremuram puțin. Îmi cumpărasem o jachetă în Sydney, dar în Melbourne era și mai frig.

— E complicat.

— Ce-i complicat?

— Subiectul Fallon. Și vreau să spun complicat la genul Orientul Mijlociu. N-ar trebui să vorbesc nici cu tine despre el, pentru că, pe bune, nu cred că există vreo persoană pe lumea asta pe care Alex să n-o învinuiască pentru despărțirea lor. În afară de el însuși, bineînțeles.

M-am răsucit spre Lucas, încă alergând ușor ca să mă încălzesc.

— Te învinuiește pe tine pentru despărțirea lor?

— Și parțial are dreptate.

— De ce?

Scanned with CamScanner

— De ce fac oamenii lucruri prosteşti? a oftat Lucas, clătinând din cap. Nu contează.

Restul drumului până la hotel l-am făcut în tăcere. Inima mi se strângea. Sârme ruginite se încolăciseră în jurul ei, împiedicându-mă să respir. Alex avea o vulnerabilitate ascunsă. Era ca Halloweenul. Înfricoşător la exterior, dar când te uitai înăuntru găseai intenţii bune.

Lucas şi cu mine ne-am despărţit în holul hotelului. Am deschis uşa camerei mele şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi strâng părul într-un coc şi să intru în chicinetă ca să-mi iau un pahar cu apă. Când m-am întors de la chiuvetă, am scăpat paharul pe jos, mai înainte ca apa să-mi atingă buzele.

Alex.

În camera mea.

În chicineta mea.

Gol de la brâu în sus, cu doar o pereche de jeanşi negri şi bocanci murdari. Oh, şi chitara lui. Dacă şi-ar fi putut-o capsa de spinare ar fi făcut-o. Eram sigură.

Mai rău decât toate celelalte — era nesupravegheat, aşadar s-ar fi putut să fi călcat pe bec. Am tras adânc aer în piept, închizând ochii.

— Unde ai fost?

Vocea lui a tunat în încăpere, deşi nu striga, însă cumva umplea spaţiul ca şi când avea un corp solid propriu.

Am aruncat iute o privire spre minimaşina de cusut, aţele şi materialele de la fereastră, şi mi-am dres glasul.

— Am fost să-mi iau nişte leucoplast. Accident de cusut.

Nu ştiam ce m-a făcut să mint. Poate faptul că mă temeam în parte c-o să mă dea afară din turneu. Dacă mă concedia, toate planurile pe care le făcusem aveau să se ducă de râpă.

Scanned with CamScanner

Știam că n-avea să-mi ceară să vadă leucoplastul. Era prea absorbit de sine și să fie atent măcar la ce spuneam. Doar făcuse pe tiranul posesiv. Am schimbat repede subiectul.

— Întâi de toate, te rog, spune-mi că n-ai luat nimic și ești curat, am rostit cu tot calmul de care eram în stare, ținând cont că inima îmi bătea atât de repede că mai era puțin și-mi sărea pe covor.

— Cristal!

A făcut din degete semnul de onoare al cercetașilor, după care mi-a arătat degetul mijlociu, rânjind.

— Și-acum, întrebarea arzătoare — ce naiba cauți aici, Alex?

M-am lăsat în genunchi, adunând cioburile paharului.

Stătea în continuare acolo, stoic ca o statuie, uitându-se furios la mine, în jos, de parc-aș fi fost supusa lui.

— Vreau să spun, ce Dumnezeu, nu poți intra pur și simplu aici fără să mă previi..., am bâiguit eu, simțindu-mi urechile încinse.

Nu te uita în sus. N-ai să faci decât să te zgâiești iarăși la organul lui.

— Hotelul nu oferă servicii de spălătorie de rufe, azi, din nu știu ce motiv bizar, iar Blake e ocupat să se asigure că scula mea obține mai multe vizualizări decât The Kardashians, cunoscută și ca operațiunea „Scandalul Pulii". Nu am niciun tricou curat pentru spectacolul de mâine.

A fluturat un tricou negru mototolit strâns în pumn. Ha! Blake curăța mizeria pe care o provocase. Nu mi-a scăpat ironia. M-am întors cu spatele la Alex, mai mult ca ochii mei să nu-i ia cu asalt pieptul. Avea cel mai viu tatuaj pe care-l văzusem vreodată. Un corb negru, ale cărui aripi frânte se spulberau în pene minuscule, împestrițându-i tot spatele și coastele.

Scanned with CamScanner

Simbolizând îngerul negru, sfărâmat, care era el. Am pus cioburile paharului în coșul de gunoi.

— N-ai oameni pe care să-i suni pentru asta? Păreai să fii înconjurat de ei la concertul de la Sydney.

Dinții mi s-au înfipt în buza de jos, din nou. Telefonul meu dansa pe blatul din bucătărie unde îl lăsasem. Știam că era Nat, care probabil se trezise și voia să vadă ce mai fac. Uram să nu-i răspund, dar nu puteam risca să asiste la schimbul nostru de cuvinte. N-aveai de unde să știi ce i-ar fi putut ieși omului ăstuia pe gură.

— Ba am. Nu-mi place să vorbesc cu niciunul dintre ei, mi-a mărturisit Alex.

— Foarte sigur nici eu nu sunt partenera ta de conversație numărul unu.

— N-ai de unde naiba să știi tu.

Și-a bătut cu degetul pe nas, cu sprâncenele ridicate, de parcă mi-ar fi împărtășit vreun sfat grozav, inspirator.

— Și, astfel, se pare că tu ești pe cale să-i speli rufele lui Alex Winslow. Felicitări și cu plăcere.

— Poți să-i spui lui Alex Winslow — la care te referi la persoana a treia dintr-un motiv care mă depășește — că nu intră în descrierea postului meu să-i spăl rufele.

M-am dus cu pași hotărâți spre baia în stil roman, de unde m-am întors cu un prosop ca să șterg podeaua din bucătărie.

El a rămas în același loc, de parcă prinsese niște rădăcini din care m-aș fi bucurat să îl smulg cu mâinile mele. Dacă s-ar fi mutat puțin, n-ar fi trebuit să-mi șterg umărul de brațul lui ca să trec pe lângă el. Dar bineînțeles că a stat nemișcat. Ne-am atins piele de piele. Am lăsat prosopul să cadă pe podea, ignorând

Scanned with CamScanner

sfârâitul nervilor pe piele, unde făcuserăm contactul, și am plimbat prosopul înainte și înapoi cu vârful piciorului.

— De fapt, intră, a zis el, cu vocea încărcată de ceva pe care n-am reușit să-l deslușesc.

Ocupa tot spațiul și lua tot aerul. Un one-man show, chiar și-atunci când nu era pe scenă.

M-am întors spre el, cu fața inexpresivă.

— Hm?

— Mi-am făcut timp să citesc contractul tău, astăzi. Jenna i-a dat lui Blake o copie în plus și eu mă plictiseam — știi, fără internet, fără droguri, fără Husdon la care să țip. Scrie în contractul tău că trebuie să mă ajuți cu orice servicii de asistență personală pe care ți le-aș putea solicita.

A zâmbit înfumurat, lăsând capul într-o parte.

— Se pare că ai încurcat-o, domnișoară Bellamy.

Am făcut ochii mari și flăcări de ură mi-au încălzit stomacul. Sau era adrenalina? Nu eram foarte sigură. M-am repezit la el, i-am înșfăcat tricoul mototolit și i l-am fluturat pe sub nas.

— Dacă vrei să-ți spăl rufele, o să vii cu mine să te uiți, pentru că, data viitoare, o să ți le speli singur. N-o să se mai întâmple și a doua oară, Alex. Nu sunt menajera ta.

— Vrei să mă duc la spălătorie?

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost de milioane. De parcă l-aș fi obligat să mi se alăture spontan într-o călătorie în spațiu.

Am dat din cap, aruncându-i tricoul murdar într-o pungă de hârtie pe care o aveam de când îmi cumpărasem jacheta.

— Acum hai să mergem în camera ta și să luăm și restul de haine. Ar fi bine să plecăm înainte să se facă ora cinci, când toți muritorii de rând ies de la serviciu și vin să-și spele rufele. Poate deveni destul de haotic acolo.

Scanned with CamScanner

Pentru că eu știu mai bine. Noi nu avem o mașină de spălat acasă.

— Nu pot părăsi hotelul, țicnită mică.

A chicotit — a *chicotit*! — și mi-a tăiat calea spre ușă. Umerii lui erau largi și agili. Totuși, destul de mici ca să mă strecor prin spațiul liber dintre șoldurile lui înguste și tocul ușii, îndreptându-mă spre camera lui.

— Ba poți și ai s-o faci.

— Drace, ești dusă cu pluta! Jenna te-a verificat cum trebuie? Evaluare psihiatrică, de personalitate etcetera?

Doamne, dă-mi putere!

— Păstrează-ți glumele pentru cineva care le crede amuzante, Winslow. Ai să vii cu mine.

— Aș putea fi hărțuit sexual! a strigat el după mine, râzând.

Era destul de înfumurat cât s-o creadă cu adevărat. Am deschis furioasă ușa camerei lui și am început să-i adun hainele împrăștiate de pe masa de biliard, de pe blatul din bucătărie și de pe televizor. Erau și boxeri atârnând de veioză. Mi-aș fi dorit să-l pot taxa în plus pentru că i le strângeam.

— Am un spray paralizant în geantă și am luat niște lecții de Krav Maga[1], anul trecut. Ar trebui să izbândim în lupta cu fetele de treisprezece ani cu gusturi muzicale dubioase care-ți cumpără ție muzica, l-am ironizat eu.

Nu era drept, nici adevărat. Nu numai că Alex Winslow era unul dintre cei mai buni compozitori pe pământ de la Dylan, Springsteen și Jagger, dar chiar era unul dintre puținii artiști care să pună ceva diferit pe tapet cu fiecare single pe care-l lansa.

— Stai! Alex și-a întins brațele peste ușă, încruntându-se. Tu crezi că muzica mea e proastă?

[1] Sistem de autoapărare și de luptă, dezvoltat pentru soldații israelieni și combinând tehnici din aikido, box, wrestling, judo și karate.

Scanned with CamScanner

I-am aruncat o privire. Era diferit azi... mai destins. Cel puțin, se purta de parcă făcea un efort să nu fie un labagiu, cum îi spuneau adesea prietenii lui. Mi-a trecut prin minte că poate *asta* era adevărata lui fire, cea pe care o ascunsese de mine în încercarea lui de a mă face să plec. Și adevărata lui fire era simpatică. Și amuzantă. Indiferent de motivele lui, nu-mi păsa. Îmi doream nespus un armistițiu, știind că mi-ar face slujba mult mai plăcută și ar elimina o parte din tensiunea sexuală care-mi făcea firișoarele de păr de pe brațe se se ridice de fiecare dată când ochii lui căprui se ațintеau asupra mea.

— Cred că muzica ta e grozavă, am recunoscut, liniștit.

A zâmbit, un zâmbet adevărat pentru prima oară, și, Doamne, n-am fost pregătită. Buzele i s-au arcuit ca ale lui Marlon Brando în *Un tramvai numit Dorință*[1]. Dur ca granitul, dar uluitor de frumos în cel mai delicat mod. Cum naiba aveam să supraviețuiesc restul turneului? Am înghițit nodul din gât, am vârât celelalte haine în alte două sacoșe pe care le-am găsit prin cameră și am ieșit în goană pe lângă el. Mi s-a părut că l-am auzit râzând pe înfundatc în spatele meu, dar nu m-am întors să mă conving.

— Vai de mine, căderea ta în ispită va fi spectaculoasă!

Acum, *in mod cert* spusese asta.

Ținând cont de cum îmi declarase că o să facă sex cu mine, în urmă cu două zile, știam exact la ce se referea. Trebuia să-l deviez cumva. Remarca lui la adresa mea era pur și simplu dezastruoasă, pentru că avea dreptate. Dacă o ținea așa, ar fi putut reuși, iar el era îndrăgostit până la obsesie de o altă fată.

[1] Ecranizare din 1951 a piesei de teatru cu același nume a lui Tennessee Williams. Cu interpretarea sa, Marlon Brando (27 de ani) și-a deschis porțile faimei în cariera de actor.

Scanned with CamScanner

În plus, era un rock star.

În plus, era șeful meu.

În plus, era vraiște.

În plus, drumurile noastre aveau să se despartă peste trei luni.

Aveam toate motivele din lume să mă țin cât mai departe de el înainte ca el să îmi permitea slujba mea.

În lift, am tăcut amândoi.

Drumul până la ieșirea din hotel mi s-a părut un preludiu chinuitor.

Apoi aerul proaspăt mi-a umplut plămânii și m-am hotărât cum să-i parez avansurile.

— Îmi place Lucas, am spus, împingând ușa spălătoriei și intrând.

Masca i-a căzut pentru a doua oară, în ziua aceea. Am știut-o chiar fără să mă uit la el.

Ușa s-a închis în urma noastră și m-a trecut un fior, ținându-mi cu îndârjire ochii pe mașinile de spălat.

— N-ar fi trebuit să spui asta, dragă. Accept provocarea și acum ai încurcat-o. Genul de încurcătură din care nu-ți mai poți scăpa fundul tău nevinovat doar prin vorbe.

Scanned with CamScanner

Capitolul șapte

Alex

— Uau! Ești atât de plin de tine!

Picioarele ei scurte, bronzate, se balansau în aer. Stătea cocoțată pe o mașină de spălat pe care era lipit un semn „defectă", uitându-se drept la aceea în care tocmai îmi aruncase hainele. Cu mâinile vârâte sub coapse, ochii ei indigo fixau grămada neagră de textile ce se învârteau leneș prin geamul de sticlă. M-am gândit la bronzul ăla. Trăsăturile ei erau cuminți și plăcute, *à la* Emma Watson. Bronzul, am concluzionat eu, era rezultatul vieții ei din L.A. Mi-am imaginat-o mergând cu bicicleta prin oraș, îmbrăcată într-o rochie mini, cu părul fluturând în vânt. Ignorându-mi semierecția, i-am făcut jocul.

— Da, păi, asta e din cauză că oamenii vor să fie plini de *mine*.

Mi-am scos o țigară de după ureche și am frecat-o între degete. Aveam nevoie de un cui. Dar, de asemenea, aveam nevoie să mă scutur de subita mea pasiune pentru Domnișoara Bellamy. Aveam să i-o trag numai ca să i-o plătesc lui Lucas. Eram cincizeci la sută sigur că interesul meu pentru ea provenea din faptul că era singura persoană feminină pe care o aveam pe drum.

Scanned with CamScanner

Restul de cincizeci la sută era din cauză că-mi spusese că vrea să și-o pună cu Waitrose. Probabil că „să și-o pună" nu era expresia potrivită. Stardust era mai mult tipul de filme-și-înghețată.

Stardust? Stardust. Ce mama dracului?

Purtam o șapcă Burberry pe care Chris, prietenul meu de acasă, mi-o dăruise după ce câștigasem primele mele patru Grammy — în aceeași noapte. Nimeni nu mă recunoscuse, dar asta nu mă făcea să mă simt mai puțin expus.

— Chiar crezi lucrurile astea pe care le spui? m-a întrebat ea, trăgând de elasticul ce-i ținea părul albastru strâns în coc.

Înfățișarea ei începuse să-mi placă, zi după zi. Rochiile ei exagerate, stil Old Hollywood, erau interesante. Contrastul buze mari, dinți mici era neîndoielnic sexy. Și chiar îmi plăcea că se burzuluia cu tupeu, de parcă n-aș fi fost eu cel care deținea toată autoritatea pe aici.

— Din toată inima.

Mi-am proptit șoldul de mașina de spălat pe care stătea ea, cercetându-i fața.

— O să te mai holbezi la scula mea mâine, înainte de concert?

— Dacă ai nevoie să faci pipi, poate.

— Atunci o să am nevoie să fac *pipi*, am spus, corectându-mă în gând: *să mă piș*.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar a zâmbit. M-am dat puțin mai aproape de ea. Locul devenea aglomerat, ceea ce nu era o veste bună pentru mine.

— Vorbind despre scula mea, ce se spune despre ea la știri? Trebuie să-i angajez și ei un agent? Am impresia că Jenna e ocupată cu VIP-urile ei. S-ar putea să caut pe cineva mai flămând, care chiar ar putea s-o ridice pe culmi.

Fiecare cuvânt avea o aluzie sexuală.

Scanned with CamScanner

— Ecranul telefonului meu e crăpat și n-am laptop. Chiar dacă aș avea acces la internet, penisul tău ar fi unul dintre ultimele lucruri pe care le-aș căuta pe Google. Literalmente, chiar după „cum ar arăta un fotoliu dacă genunchii tăi s-ar îndoi invers".

Penis. A spus din nou „penis". Câți ani are fata asta?

I-am aruncat o privire curioasă, pentru că și ea era o curiozitate.

Ea a explicat:

— Cineva chiar a căutat asta pe Google, crezi sau nu.

Clătinând din cap, am trecut la un subiect mai sănătos.

— E ceva acolo despre care ar trebui să știu?

Nu aveam patima cu social media. Aveam milioane de urmăritori pe Instagram și Twitter, iar Blake posta uneori poze cu mine din concerte sau din studio, ca să păstreze vie flacăra brandului meu. În afară de asta, oamenii știau că nu eram preocupat de stilul de viață al celebrităților. Social media era, pentru mine, un fel de a mă linguși singur.

Uitați-vă la mine.

Verificați ce mai fac.

Dați-mi atenție.

Ascultați ce am de zis despre politică/încălzirea globală/inserați alt subiect despre care n-am absolut nicio cunoștință.

Nu, nu. Nu era distracția mea preferată. Așadar, când Blake mi-a spus să mă țin departe de internet, n-am avut nicio obiecție. Indie — bănuiesc că nu mai era Fata Nouă — și-a trecut palmele peste față, înainte ca dinții și buza ei de jos să se reunească, semn după care am dedus că era îngrijorată.

— Nu am acces la internet, ai uitat?

Scanned with CamScanner

A sărit de pe mașina de spălat defectă când cea care spăla a început să sune. Mi-a mutat hainele ude în uscător și mi-a arătat butoanele, explicându-mi lucruri pe care nici măcar nu le ascultam, darămite să le mai și țin minte. Ochii mei erau concentrați pe fundul ei de sub rochia înflorată care se legăna și i se ridica pe coapse când se apleca. Foarte dezamăgitor, nu i s-au văzut chiloții.

— ... fii sigur că albele sunt separate de restul hainelor tale. De asemenea, eu spăl separat și prosoapele, pentru că sunt mai grele, deși bănuiesc că hotelul asigură prosoape, prin urmare...

Se mișca. Mult. Și vorbea. Și mai mult. Era clar că nu flirta cu mine și doar pentru asta voiam și mai mult să i-o trag adoratei lui Lucas. După ce mi-a pus hainele în uscător și a pornit mașina, s-a întors spre mine și a oftat.

— Cred că avem o oră de consumat.

O oră. Aș fi putut face multe cu o oră. De pildă, aș fi putut să dorm, ceea ce nu mai făcusem de vreo câteva nopți la rând, compunând în schimb cântece. Sau puteam să mă uit la ceva stupid la televizor. Să ascult ceva muzică. Să scriu ceva muzică. Să cânt ceva. Să fut ceva. Sau puteam să fac treaba onorabilă și să-mi invit dădaca la o cafea ca să ne cunoaștem mai bine. Nuuu. S-o scot în oraș era de ultimă instanță. Aveam să încerc să-i intru în chiloți fără efort, mai întâi.

Am petrecut ora holbându-ne la uscător. Era plictisitor, dar probabil nu la fel de plictisitor cât să petrec un minut în plus cu Blake urlând la avocații mei prin telefon să le trimită site-urilor diverselor tabloide scrisori de interzicere și suspendare. Abia când ne întorceam de la spălătorie ea mi-a vorbit din nou.

— Așadar, n-ai învățat nimic din timpul nostru la spălătorie, hm? m-a întrebat ea, când am ajuns în fața ușilor noastre.

Scanned with CamScanner

Mi-am ridicat sprâncenele, cu bicepșii mei vânoși încordați și ieșiți în afară în timp ce țineam enorma grămadă de haine îndesată în trei sacoșe. Am văzut-o privindu-i. Și înghițind în sec. Și ferindu-și privirea, cum toate fetele cuminți făcuseră înainte să le-o trag atât de tare încât să le las late.

— Ba da. Fundul tău nu e rău deloc când te apleci să-mi culegi lucrurile, ceea ce înseamnă că dorința mea de a ți-o trage este în continuare foarte valabilă.

— Ești vulgar, a mormăit ea, descuindu-și ușa.

— Și tu ești curioasă. Noapte bună, Stardust!

Scanned with CamScanner

Capitolul opt

Indie

Jenna: INDIGO.

Indie: E curat. Jur. Pot să spun după cât de morocănos a fost toată ziua. Aproape c-a răsturnat un tehnician ultima oară când au făcut o verificare de sunet.

Jenna: Alex mi-a spus că a scris o piesă de zece minute și insistă s-o includă în următorul lui album.

Indie: Și?

Hudson: Și suntem în 2017, nu în '69 (în pofida atașamentului său nemuritor pentru acest număr) și el nu e Deep Purple. O piesă de zece minute este aproape la fel de vandabilă ca o starletă cu popou plat. Convinge-l să renunțe la sinucidere.

Indie: Și dacă e într-adevăr bună?

Jenna: Irelevant. Spune-i că e nasoală când ți-o cântă ție.

Indie: Nu mi se pare corect.

Jenna: Crede-mă, Indigo, o să pară mult mai incorect când următorul lui album o să eșueze și el va trebui oficial să-și facă bagajele și să se ducă unde se duc toate rock starurile să moară — jurat invitat la o emisiune TV.

Scanned with CamScanner

O altă zi, o altă casetă tăiată cu cerneală roșie în calendarul meu de nouăzeci de zile.

De vreme ce probele de sunet n-aveau să se facă până la șase seara, Lucas, Alfie și Blake au hotărât să facă o croazieră înainte de spectacol. Blake n-a fost prea încântat să-l lase pe Alex singur cu mine atâtea ore. Într-adevăr, și-a luat două încărcătoare și BlackBerry-ul de rezervă, pentru orice eventualitate, promițându-i rock starului să fie disponibil pentru el toată ziua. Abia după ce Lucas și Alfie au vorbit cu el separat, în colțul apartamentului prezidențial, schimbând înjurături pe șoptite, s-a dat bătut. În cele din urmă, s-a dezlipit de clientul lui și a plecat, dar nu înainte de a-mi da o listă cu sarcini de bonă de care nici măcar un nou-născut celiac de două zile n-ar fi avut nevoie.

Alex a declarat că voia să rămână la hotel și să scrie. Dar, de fapt, tot ce-a făcut a fost să zacă în pat și să fumeze țigară după țigară ascultând Cage the Elefant și The Strokes, uitându-se în tavan. N-a vorbit cu mine și nici eu n-am făcut vreo încercare de a începe o conversație. Era greu de spus dacă era deprimat sau pur și simplu artist. Acum era fermecător și volubil — ca la spălătorie —, în clipa următoare se încrunta și se înfuria pe nimic și pe orice, ținând pe toată lumea la un braț distanță.

Astăzi, mai cu seamă, era greu pentru mine și tot ce voiam era să mă încui în camera mea și să plâng până mă lua somnul.

Ceea ce exact am făcut în secunda în care Blake s-a întors, la începutul după-amiezii, și m-a eliberat de îndatoriri.

Scanned with CamScanner

Mi-am îngăduit două ore de plâns, apoi am dat iama în minibar mâncând tot ce era făcut din ciocolată, ca să mă calmez. După ce am încheiat cu minicriza mea, am luat telefonul hotelului și l-am sunat pe Luc. Nu eram genul de fată să cer favoruri, dar unele situații impuneau excepții, iar aceasta era una dintre ele.

Lucas a apărut la ușa mea, o oră mai târziu, proaspăt ras, mirosind ca interiorul unei reviste de modă și înarmat cu laptopul său și cu un surâs senzual. Era atrăgător la înfățișare. Și la inimă. Ca să nu mai spun la felul în care gândea. Vorbisem serios când îi spusesem lui Alex că îmi plăcea Lucas. Dar din păcate nu îl plăceam într-un mod care să-mi facă tot corpul să zbârnâie și să se încarce cu dorință și căldură. Într-un mod în care să mă facă să gem de fiecare dată când chipul lui îmi răsărea în minte. *În modul în care îl uram-iubeam pe Alex.*

— Mi-ai salvat viața, Luc!

I-am smuls laptopul din mâini și m-am trântit pe pat. Camera mea era deja vraiște, arătând nu cu mult mai ordonată decât a lui Alex, iar el cel puțin avea o scuză — o împărțea cu altcineva și avea o reputație de rock star de întreținut.

Luc s-a plimbat o tură prin cameră, cât timp m-am conectat eu la Skype, unde îmi creasem un cont cu o zi înainte să zburăm în Australia, și i-am sunat pe Nat și pe Craig. Au răspuns imediat. Ziggy stătea între ei cu un zâmbet larg pe fața lui dolofană, cu părul blond zbârlit căzându-i în valuri pe frunte.

— Mătușică Stahduh! s-a extaziat el, fluturându-și brațele ca gogoșile.

Am simțit cum îmi crește inima în piept și cum zâmbetul îmi inundă fața.

— Ce mai face băiețelul meu preferat?

Scanned with CamScanner

— Biiine, a răspuns el, tărăgănat.

— O să vă las pe voi să vorbiți! a zis Nat și l-a luat în brațe pe Ziggy, ducându-l la baie.

Am vrut să protestez și să cer mai mult timp cu Ziggy, dar știam că trebuia să vorbesc cu fratele meu. Craig a rămas așezat, făcându-și de lucru cu părul lui șaten-deschis. Arăta atât de obosit încât aș fi vrut să-mi încolăcesc brațele în jurul lui și să-l strâng tare, tare. Eram notorie cu îmbrățișările mele, dar el... ei bine, *nu* era.

Lucas rămăsese în colțul camerei, trecându-și degetele peste diversele bucăți de material din viitoarea mea rochie. Era un model verde-închis cu decolteu de dantelă neagră. Mai aveam puțin s-o termin și mă pregăteam să încep lucrul la Rochia de Paris, proiectul pentru evenimentul de Halloween, de la castel. N-ar fi trebuit să știu nimic despre el, dar acum, dacă tot aflasem, era singurul lucru pe care abia îl așteptam în turneu.

Aș fi vrut să-l rog pe Lucas să mă lase singură, dar părea nepoliticos, după ce-mi împrumutase laptopul lui — și mă tratase numai cu bunătate.

— Cum rezistați, azi? l-am întrebat pe Craig.

— Ziua noastră abia a început. Întreabă-mă din nou peste douăsprezece ore. Dar tu?

— Bine, am mințit eu.

Azi era aniversarea morții părinților noștri. În urmă cu patru ani, primiserăm telefonul și dăduserăm fuga la spital. Chiar am crezut că mama avea să supraviețuiască, dar hemoragia internă câștigase lupta. Tata, pe de altă parte, nu avusese nicio șansă. Murise la impact și fusese transportat direct la morgă. Craig refuzase să mă lase să-l văd. Am fost supărată pe el ani de-a

Scanned with CamScanner

rândul, dar acum înțelegeam. Aparent, mașina îl strivise de un copac, după care făptașul a fugit de la locul accidentului.

— Sper că n-ai să te porți ca un nebun, azi. Nat și Zig nu merită asta.

Craig a oftat, trecându-și din nou mâinile prin păr. Accidentul îl schimbase mai mult pe el decât pe mine, pentru că el fusese cel obligat să abandoneze colegiul, să-și găsească o slujbă și să plătească facturile. Eu rămăsesem aceeași persoană cu o inimă zdrobită. El era o persoană zdrobită care începuse să se poarte de parcă n-ar fi avut nicio inimă. Nu intenționase să-mi poarte pică pentru asta, dar nu trebuia să fii un geniu să-ți dai seama că așa se întâmplase.

— O să încerc să fac un efort.

Și-a pus coatele pe masă, împletindu-și degetele în spatele capului.

Șoferul fugise de la locul accidentului. Dacă tragedia ar fi avut o față, cel puțin am fi putut s-o urâm. Nu eram genul care să-mi plâng de milă. Chiar și când a fost evident că, fără rezultate excepționale la învățătură și fără fonduri, nu m-aș fi putut apropia de vreun colegiu decât ca femeie de serviciu. Nu-mi păsase că destinul fusese decis pentru mine. Îl adnotam eu pe nenorocit. Și, sincer, până când Clara se retrăsese și vânduse magazinul Thrifty, fusesem mulțumită cu viața mea măruntă. Craig, pe de altă parte, nu se putea resemna. Mai ales de când fusese la un pas să intre în NFL[1], înainte ca tragedia să ne lovească familia.

Și de aceea uram eu alcoolul. Era exclus ca persoana de la volan să fi fost trează. Pur și simplu exclus. Ceea ce făcea ca băutul lui Craig să mă scoată și mai tare din minți.

[1] Liga Națională de Fotbal (american).

Scanned with CamScanner

— Mersi, am șoptit. Fii tare pentru ei, OK? Nat a renunțat la multe ca să fie cu tine.

— Așa că tu îmi tot reamintești. Constant.

Lucas a tușit în colțul camerei și ăsta a fost semnalul pentru mine să închei conversația.

Ochii lui Craig s-au luminat pentru prima oară de când începuserăm conversația, dar era mai încântat de ideea de a insulta o celebritate decât fascinat să-l întâlnească.

— E domnul Trage pe Nas? Tocmai am auzit tusea lui Alex Winslow?

M-am înroșit imediat doar la ideea că Alex ar putea umbla prin apartamentul meu.

— Nu. E Lucas, bateristul lui. El mi-a împrumutat laptopul.

— Aha.

Vocea lui Craig a coborât din nou la obișnuita temperatură arctică.

— Oricum, sper că ai terminat cu festivalul tău anual de bocit.

— Da, i-am confirmat.

Aș fi vrut să mai spun ceva, să închei conversația într-o notă pozitivă, dar conexiunea a fost întreruptă dinspre partea lui și am rămas holbându-mă la ecranul albastru.

Lucas a venit lângă mine, strângându-mă de umăr. Nu era nevoie de cuvinte și m-am trezit că-mi lipesc obrazul de mâna lui, închizând ochii.

Era acolo.

Se purta drăguț cu mine.

Înțelegea.

Și pentru prima oară de când părăsisem solul Statelor Unite, eram în continuare singură, dar, cumva, împreună.

Scanned with CamScanner

Toată lumea mi s-a părut diferită, în noaptea aia. Ca o pictură ciudată pe un perete altminteri gol. Viața era iluminată într-un fel pe care numai tragediile îl scot la iveală. Să fiu orfană nu era doar o stare, era un sentiment, un tip de bagaj și poate chiar o trăsătură de personalitate.

L-am urmărit pe Alex în tăcere. El mi-a dat voie să rămân în apele mele, dar, pe de altă parte, nici n-a încercat să-mi vorbească, decât atunci, pe hol. Când a ieșit pe scenă și a început spectacolul, am lăsat să-mi scape un suspin de ușurare. Aveam nevoie de timpul meu de singurătate. De îndată ce Alex n-a mai fost în apropierea mea, m-am trântit pe canapeaua din cabina lui — piele maro, de data asta — și am folosit laptopul lui Luc să mă uit peste pozele cu Flora și Bruce Bellamy. Craig își făcuse profilul public în ziua aceea, pentru că știa că aș vrea să le văd.

Zâmbetul mamei fusese molipsitor, iar tata obișnuia să râdă cu tot corpul. Mi-am plimbat degetele peste ecranul laptopului, oftând.

— Să nu mă urâți că i-am părăsit. O să mă întorc cu destui bani ca să ieșim din necazuri, le-am spus eu lor, dar știam că nu era atât de simplu.

Când concertul s-a terminat, Alex a intrat lac de sudoare. Îi șiroia pe față și îi picura pe pieptul gol, iar stomacul meu s-a încleștat și s-a înnodat într-un mod neobișnuit când am văzut cum mușchii lui abdominali se încordau la fiecare pas pe care-l făcea. Mi-am mușcat buza de jos, punând laptopul deoparte.

Scanned with CamScanner

— Spectacol bun?

— Nu, a mărâit el, luând o sticlă de apă și deșurubându-i capacul.

În loc să bea, și-a turnat de sus apa pe față, apoi a spart sticla goală de masă cu palma.

— Unul uluitor de bun.

N-am găsit putere nici măcar să-i dăruiesc un zâmbet, așa că m-am întors la studiatul peretelui. Alex mi-a înghiontit talpa cu bocancul, lăsându-se să cadă lângă mine și aproape rupând laptopul în două.

— La miezul nopții, pe hol, Stardust. Cred că în noaptea asta o să dureze ceva mai mult. Am rămas în urmă cu piesele.

— Despre ce vorbești? am bâiguit eu, salvând laptopul și punându-l pe o măsuță de lângă canapea.

— Petrecerea de noapte este Muza Nopții. Asta facem noi după un spectacol.

Se uita la mine de parcă mi-ar fi crescut încă un cap, verde, din umăr.

— O facem din nou?

Am clipit, încercând să ucid fluturii care-mi dansau în stomac.

El s-a întors pe o parte, oferindu-mi o vedere spectaculoasă a pieptului tatuat și a abdomenului, cu capul sprijinit de brațul cu mușchi reliefați, cu privirea intensă și vocea voalată, hipnotizatoare.

Părea diferit. Atât de diferit!

Diferit de felul în care se uita de obicei la mine.

Diferit de felul în care se uitase *oricine* vreodată la mine.

Ceva s-a întâmplat cu trupul meu ceea ce m-a făcut să-mi încrucișez picioarele și să-mi strâng coapsele. Buzele lui erau

Scanned with CamScanner

aproape de ale mele, roșii și umflate de la țipat în microfon. Aveam nevoie să mă ridic. De ce nu mă ridicam? Doamne, parcă mi se lipise fundul de canapea.

— Ce naiba ai pățit, Stardust? Ești mai ciudată ca de obicei și asta spune multe.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ochii mi s-au îndreptat spre fereastră. Exista întotdeauna o fereastră. În absolut fiecare dintre cabinele lui. M-am întrebat dacă era cumva cerința lui expresă, ca să se simtă mai puțin prins în cursă. Captiv în situație. Prizonier în el însuși.

— Ei bine — a zis el și mi-a bătut ușor coapsa cu palma, iar focuri de artificii de diverse culori, mărimi și forme au explodat în pieptul meu —, nu ți-o cer politicos. Ești pe statul meu de plată, sub aripa mea. Ai să ciripești ca o vrabie.

Am pufnit, ignorând durerea surdă de cap ce venea mână în mână cu plânsul ore de-a rândul.

— De fapt, tu ești sub aripa mea.

— Imposibil, a zis el, ridicându-mi brațul fără vlagă.

Atingerea lui era ca o pătură. Caldă și ciudat de protectoare. Corpul meu s-a simțit ca un phoenix ridicându-se din cenușă și amorțire, redescoperind că avea mușchi și terminații nervoase, și piele care tânjea să fie atinsă și mușcată și sărutată. Am înghițit anevoie.

— Nu mă poți acoperi cu chestia asta. Scula mea e probabil cât piciorul tău. Tu ești sub mine. Cu toate ambiguitățile intenționate. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Probleme în paradisul Lucas și Stardust? Ți-ai dat seama, în sfârșit, că e un cretin?

Una dintre sprâncenele lui diabolice s-a arcuit sarcastic. O spunea de parcă Lucas și cu mine am fi fost un cuplu, ceea ce nu era cazul, și voiam să cred că detectasem un ton iritat în vocea

Scanned with CamScanner

lui, dar de ce? Nu era atras de mine și, chiar dac-ar fi fost, Jenna mă avertizase în privința lui. *Lumea* mă avertizase în privința lui.

— Pe cuvânt, Winslow, nu vrei să știi.

I-am dat un ultim avertisment cinstit, dând obosită din mână ca să-l descurajez. Nu era sarcina mea să-l protejez de adevăr. Adevărul era urât, și real, și ca o rană deschisă plină de puroi. După cum îmi imaginam eu, Alex era obișnuit cu versiuni de femei îmbunătățite în Photoshop. Nu ca mine, care veneau cu tone de bagaje și cusururi adevărate.

— Zi, *Bellamy*! a cerut el răspicat.

— Este mortaniversarea părinților mei.

— Cum ai spus?

S-a aplecat, iar mușchii i s-au încordat de...? Ce anume, mai exact, simțea el?

— Exact acum patru ani, fratele meu și cu mine am primit telefonul care ne anunța că fuseseră implicați într-un accident cu autor necunoscut lângă un restaurant din Koreatown. Părinții mei aveau câte trei joburi și nu ieșeau niciodată în oraș. Dar de fiecare dată când își aniversau ziua căsătoriei, tata o scotea pe mama la un restaurant de tip bufet ca să sărbătorească. Un psihopat a dat cu mașina peste ei când traversaseră strada spre lac să facă o plimbare și a plecat de la locul accidentului, lăsându-i să moară. Și-au pierdut viețile la aniversarea lor. De aici și titlul, mortaniversare.

Ne-am uitat unul la altul. Nu puteam să-mi dau seama ce era în mintea lui, dar pentru prima oară nici nu-mi păsa. Asta era zdrobirea inimii mele. Durerea mea. *Viața* mea. Nu aveam nevoie să încerc s-o fac să se potrivească într-a lui. Prin urmare, ce dacă arăta torturat de mărturisirea mea înainte să sară în

Scanned with CamScanner

picioare și să se ducă glonț la minibarul neatins din capătul celălalt al camerei.

— Aveai... cât? Șaptesprezece ani?

Și-a stăpânit vocea, și-a oțelit expresia, reluându-și obișnuita mască impenetrabilă.

— Eram în clasa a unsprezecea, la liceu, am dat din cap.

Până în momentul acela, fusesem o elevă de zece pe linie. Voiam să-mi mențin ștacheta până obțineam o bursă întreagă, dar, după accident, au început s-o ia la vale, rapid. În parte, pentru că a trebuit să-mi găsesc o slujbă cu jumătate de normă, care mi-a mâncat din orele de studiu, dar mai cu seamă pentru că mi-am pierdut motivația fără sprijinul mamei. În ultimul an, lucrurile se înrăutățiseră atât de mult, încât abia am absolvit. Am picat la spaniolă și sunt foarte sigură că proful de engleză m-a trecut de milă.

Alex s-a scărpinat în barbă, a dat pe gât o sticlă de tonic cu lime și s-a uitat pe fereastră.

— Probabil mă urăști un pic mai mult pentru c-am fost arestat pentru conducere sub influența alcoolului.

Părea să fie Alex cel drăguț, cel normal, în seara asta.

Mi-am luat geanta și laptopul lui Lucas și am pornit spre ușă. Dacă mai stăteam, aveam să-i spun adevărul — da, îi uram pe alcoolici și îi disprețuiam pe cei care credeau că era ok să se urce la volan când erau băuți și să se pună nu doar pe ei în pericol, dar și oameni nevinovați care se întorceau acasă după cina lor aniversară. Când mă pregăteam să ies, Lucas intra. Ne-am ciocnit unul de celălalt, iar el a chicotit, trecându-și degetele prin părul șaten.

— Te căutam.

Scanned with CamScanner

Mi-a oferit un zâmbet plăcut, privirea săgetându-i spre Alex, înainte de a se întoarce la mine.

I-am dat laptopul.

— Mulțumesc pentru ăsta. M-ai salvat, Luc.

— Nicio problemă. Te simți puțin mai bine? Păreai cu nervii întinși la maximum, mai devreme, în camera ta.

Și din nou. Privirea aruncată spre Alex. Căuta... ceva. O reacție, probabil.

Am deschis gura să-i răspund, când Alex a apărut în spatele umărului meu. Mi-am ridicat capul, dând cu ochii de bărbia lui. Era mult mai înalt decât mine și, deși zvelt, împănat cu tone de charismă, de nici nu arătam c-am fi făcut parte din aceeași specie. Degetele lui s-au încleștat pe tocul ușii, iar nările i-au fremătat.

— În *camera* ei?

A rostogolit cuvântul pe limbă de parcă era un blestem.

— Ce treabă ai avut tu să fii în camera ei?

Lucas și-a lăsat capul într-o parte, confuzia schimonosindu-i trăsăturile.

— Mi-a cerut să-i împrumut laptopul.

— Ai fi putut să rămâi pe hol, a replicat Alex. Nu, stai. Conceptul ăsta ți-e străin, nu-i așa, Waitrose? Să stai de vorbă cu o fată fără să pui monopol pe viața, timpul și spațiul ei.

Eram prinsă între ei doi, cu spatele spre Alex, cu fața spre Lucas, simțindu-mă încinsă și nu doar din cauză că roșisem. Ambii emanau destulă fierbințeală din corpurile lor cât să prăjească o friptură, și era greșit, mai ales ținând cont de momentul nepotrivit, dar pulsul îmi zvâcnea pe gât, de excitare.

— Oh, asta-i bună, Winslow! Dacă scula ta ar avea o autobiografie ar fi mai groasă decât a lui Bill Gates.

Scanned with CamScanner

Luc se străduia să vorbească dezinvolt, dar intenția lui era grea. Mi-a oferit mâna, cu palma deschisă.

Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred. Asta era o provocare fățișă și amândoi o știau. Am făcut un pas în lături, cu spatele la perete. Ei s-au uitat la mine, așteptând să spun ceva. Mâna lui Lucas era încă întinsă, dar deloc a invitație. Alex i-a împins-o deoparte, făcându-i brațul lui Luc să se legene pe lângă corp. S-a repezit spre fața bateristului și, mai înainte să îmi dau seama ce se întâmpla, Lucas era lipit de perete, lângă mine, cu tricoul lui umed strâns în pumnul lui Alex. Erau acum nas în nas. Nu încăpea îndoială de animozitatea dintre ei, pentru că era densă și clocotitoare ca un râu.

— Hai să lămurim un lucru — fata asta *nu* a fost angajată ca loc de parcare pentru scula ta. Ea este asistenta *mea*. Are grijă de *mine*, răspunde nevoilor *mele*, mă servește pe *mine* și numai pe *mine*. Asta înseamnă că, dacă te mai prind vreodată în camera ei — și plănuiesc să fiu mai atent, acum, Waitrose — o să te arunc afară din turneu fără să clipesc. Nu uita că ești doar un nenorocit de tobar. Orice tehnician din echipă, cu două bețe, te poate înlocui.

Inima îmi urcase în gât. Cu toată răutatea pe care Alex Winslow o arăta ori de câte ori eram eu implicată, nu-i vorbise niciodată astfel vreunuia dintre prietenii lui de față cu mine. Lucas l-a îmbrâncit pe Alex, făcându-l să se izbească de peretele opus.

— Oh, du-te de-aici! Te porți ca o jigodie de când ai ieșit de la dezintoxicare. Dacă misiunea ta în viață e să faci pe toată lumea să te urască, te-ai întrecut pe tine însuți, Winslow.

Scanned with CamScanner

Alex imediat și-a dus brațul în spate, pregătindu-se să-i trântească pumnul în față, dar, din fericire, Blake a apărut pe hol, alergând spre noi.

— Hei! Voi doi, stați departe unul de altul! a zbierat el, agitând telefonul din mână la ei.

Cuvintele nu pot exprima cât de stânjenită mă simțeam stând acolo ca o idioată și urmărind, mută, conflictul. Erau mai multe lucruri pe care aș fi vrut să le fac, inclusiv, dar nu numai, să țip la Alex că nu eram posesiunea lui, apoi să-i spun lui Lucas să înceteze să se mai poarte ca un băiețel de cinci ani nesigur pe el, care voia să-l întărâte pe băiatul violent din capul străzii doar ca să-și crească stima de sine. Totuși m-am hotărât să-i cert pe amândoi separat, după ce se calmau, pentru mai mare efect.

Blake s-a vârât între ei cu brațele întinse, silindu-l pe fiecare să rămână la un perete diferit.

— A doua oară în douăzeci și patru de ore. Ce dracu' se întâmplă? a întrebat el.

— Același lucru ca și ieri. Waitrose se dă la dădaca mea.

Alex și-a suflat o șuviță de păr de pe fruntea transpirată și, la naiba, era încă fără tricou, iar eu încercam din răsputeri să nu ovulez pe loc.

Lucas a pufnit batjocoritor.

— Hai să mai încercăm o dată, papițoiule. Polițistul Capdrogat nu-i îngăduie lui Indie să respire fără el prin preajmă. Aparent, nu mai avem voie să ne petrecem timpul împreună din cauza sindromului său de puță mică.

— Puță mică! a exclamat Alex, de parcă Lucas tocmai îi spusese că pământul e plat. Scula mea a făcut deja mai mulți bani decât tine tot anul și curând va avea nevoie de o echipă

Scanned with CamScanner

întreagă să-i manageriezе cariera. Să nu îndrăznești să-i arăți lipsă de respect.

Oare chiar stăteam acolo ascultând trei bărbați britanici în toată firea discutând despre penisul lui Alex?

— Bine, bine, bine.

Blake i-a împins pe amândoi mai tare la pereții opuși, căci încercau să ajungă din nou față în față.

Nu-l văzusem niciodată pe Lucas altfel decât calm și echilibrat, și nici pe Alex atât de scos din fire.

— Ascultați-mă cu atenție, amândoi — Alex, Lucas are voie să își petreacă timpul cu dădaca ta, care nu este, de fapt, în posesia ta doar pentru că lucrează pentru tine. Lucas, poți să încerci să te vâri în chiloții lui Indie — nu te supăra, Indie, dar exact asta face —, fără s-o faci atât de ostentativ în fața lui Alex. M-ați înțeles?

Alex s-a uitat la Blake de parcă nu înțelesese sau nu era de acord cu vreunul dintre lucrurile pe care le spusese. Pupilele lui aruncau săgeți de foc, iar gura îi era strânsă într-o linie subțire. După câteva secunde de liniște, și-a smucit brațul din strânsoarea lui Blake, continuând să-l țintuiască pe managerul lui cu privirea.

— O să discutăm asta în apartament. Mă duc să dau o tură cu mașina. Indie, vii cu mine.

— Ba nu vin, l-am corectat eu, pe punctul de a-l strânge de gât și a țipa, în același timp. Eu plec cu restul băieților în SUV.

— Bine, atunci, a zis el, zâmbind. Bănuiesc că trebuie s-o iau din loc. Să găsești niște liniuțe de coca într-un oraș străin e întotdeauna o bătaie de cap.

Mă pregăteam să mă proțăpesc în fața lui, dar Blake m-a oprit, punând o mână pe umărul meu.

Scanned with CamScanner

— Mă ocup eu, a zis.

Ușa altei cabine s-a deschis mai jos pe hol și a apărut Alfie, cu obrajii îmbujorați. Lângă el, o brunetă splendidă într-o rochie mini roșie îl ținea de mână. Nu mi-a scăpat faptul că rujul ei stacojiu era întins pe fețele amândurora.

— N-ați putea să închideți botul pentru un minut, dracului? Sunt și eu un pic ocupat cu răspândirea dragostei pe aici.

— A dragostei sau a BTS-urilor[1]? a mormăit Alex, aprinzându-și o țigară, cu expresia „du-te dracului" neascunsă pe față.

Lucas și-a încrucișat brațele, căscând.

— Scuze, amice, va trebui să amâni evenimentul. Șeful tău amenință să recadă în dependență pentru că nu suportă să-și vadă bateristul și dădaca petrecându-și timpul împreună.

— Petrecându-și timpul, hm? a chicotit Alfie.

Rezistă. Nu pocni pe nimeni. N-ai nevoie de cazier încărcat.

— Băieți, sunteți idioți, am concluzionat eu, ieșind valvârtej pe hol către ușa din spate, unde ne aștepta SUV-ul. Toți. Fără excepție. Vă purtați ca niște puști cu portofele grase și prea mult timp liber.

M-am întors și am plecat, ridicându-mi ambele degete mijlocii, pentru emfază.

— O să mă duc să stau în SUV și să încerc să nu mă sufoc de furie. Sper că, până ajungeți și voi acolo, ați mai crescut puțin.

— Aici e crescut până la capăt! s-a apucat Alfie de prohab și, de data asta, Lucas a fost cel care l-a pocnit peste ceafă.

— Ne vedem la miezul nopții, Stardust! a strigat Alex în urma mea.

Bruneta a chițăit:

— Oh, Doamne! Alex Winslow! Poți să-mi dai un autograf?

[1] Boli cu transmitere sexuală.

Scanned with CamScanner

Am grăbit pasul și am recitat mantra pe care mi-o spusesem mai devreme — că era vorba numai despre bani. Temporar și complet fără semnificație.

Dar adevărul era că Alex voia să-mi intre în chiloți.

Lucas voia să-mi intre în viață.

Și eu voiam să ies din turneul ăsta vie și întreagă.

Inimă, trup și suflet.

Scanned with CamScanner

Capitolul nouă

Alex

George Carlin a spus odată, „Cum te face să te simți cocaina? Te face să te simți dornic de a lua și mai multă cocaină". George Carlin, doamnelor și domnilor, avea, de fapt, dreptate. Cu cocaină mă simțeam mai alert, mai puțin anxios și mult mai încrezător. Cocaina mă făcea să mă simt energic și demn de absurdul meu câștig bănesc. Cocaina mă făcea, de asemenea, mai suportabil — eram mai puțin un ticălos, pentru că nu-mi făceam atâtea probleme că era valoros ce făceam — și mai insuportabil — pentru că mă făcea să cred că eu eram Valoarea.

Acum eram lucid și acut conștient de faptul că trebuia să-mi justific banii strânși în bancă venind pe piață cu un album spectaculos. Cuvântul „supraestimat" zbura pe la urechi mult prea des odată ce arta ta se convertise în mașini sport, relații cu persoane sus-puse și case în Malibu. Banii sunt, de asemenea, începutul sfârșitului în artă, sărutul morții pentru creativitate și cancerul pentru integritate. Mai multe despre asta, mai încolo. Chestia e că nesiguranța e ca un șarpe. Fie te poate sufoca, fie te poate mânca de viu. Tu alegi, într-adevăr.

Scanned with CamScanner

Noul album mă făcea nesigur și nesiguranța mă făcea un nemernic. Primii intrați în linia mea de foc erau angajații, așa că nu era de mirare de ce mă hotărâsem să mă iau de Waitrose și de zâmbetul lui senin și intențiile lipsite de scrupule. Deși, pe bune, chiar se aștepta ca eu să stau doar aici și să-l las să i-o tragă bunăciunii mele de bone? Nici de-al dracului.

— Ce s-a întâmplat cu dădaca? a întrebat Blake, ca un ecou al gândurilor mele, vârându-și telefonul în buzunarul din față al pantalonilor.

M-am oprit din zdrăngănit la Tania și mi-am ridicat privirea. Stăteam pe bancheta din spate a unui taxi, călătorind prin părțile interesante ale Melbourne-ului. Turnul Eureka, MCG[1], Grădina Botanică și Shrine of Remembrance[2]. Știam că, de vreme ce Blake chiar își lăsase deoparte telefonul ca să-mi pună acea întrebare, era treabă serioasă.

— Cum adică? am întrebat, scuturând cu un bobârnac negreala de sub unghiile mele roase până la carne.

— Nu ți-a păsat niciodată când îți agățam dădacele. Și noi întotdeauna le-o trăgeam. Ce Dumnezeu, Alfie a tăvălit două și niciuna n-a rezistat în post mai mult de o săptămână!

Ochii mei s-au mutat spre fereastră și mi-am bătut genunchiul într-un ritm fără melodie. Pe viața mea, două linii ar fi rezolvat totul. Mi-ar fi deschis zăgazul versurilor și m-ar fi făcut să fac ce voiam — s-o trag pe Stardust de păr pe balconul cu vedere asupra Melbourne-ului și s-o penetrez nebunește până ar fi gemut afon.

---

[1] Melbourne Cricket Ground, este cel mai mare stadion din emisfera sudică, fondat în 1853, aproape de aceeași vârstă cu orașul Melbourne și unul dintre simbolurile sale.

[2] Altarul amintirii – celebru mausoleu australian, ridicat în 1934 în cinstea soldaților căzuți în Primul Război Mondial.

Scanned with CamScanner

— Dă-mi voie să-ți împrospătez memoria, Blake — niciuna dintre companioanele mele de luciditate n-a trecut de limita de trei zile. Asta e primul fapt care-ți stă împotrivă. Al doilea? Dădaca asta călătorește cu noi, probabil pentru tot restul turneului, și nu am nevoie de dramă. Al treilea și ultimul — din nefericire, nu mai este disponibilă. I-am găsit cumva o utilitate.

Tăcerea s-a instalat greoaie între noi. Apoi:

— Acum e rândul tău: Adică? Ce utilitate?

Blake o voia pe Jenna. De asta eram sigur. Prima oară când se întâlniseră, o întrebase despre inelul masiv de pe deget mai înainte de a o întreba cum se numește. Ea îi răspunsese că îl purta anume pentru idioții ca el, pe care voia să-i evite. Interesul lui pentru Indigo n-avea niciun sens. Am scos o țigară din pachet cu dinții și am aprins-o, ignorând șoferul care mi-a aruncat o încruntătură mută în oglinda retrovizoare.

Pufăind, am deschis geamul.

— Indigo s-a dovedit a fi un pic de inspirație pentru următorul meu album. Ea e cu picioarele pe pământ; eu sunt cu capul în nori. Ea mă face să vreau să scriu despre L.A.-ul din filmele vechi. Uită-te doar la ea. Se îmbracă precum una dintre imitatoarele lui Marilyn Monroe de pe Aleea Celebrităților. Încep să schițez narațiunea albumului, iar ea este o parte din asta. Fata cu păr albastru, într-o rochie vintage, mergând pe bicicleta ei, învârtindu-se prin lume încercând să-și adune la loc inima făcută bucăți.

Aberam, la momentul ăsta. Explicația mea suna artistic sclifosită în cel mai bun caz și flecăreală iluzorie în cel mai rău, dar asta era frumusețea de a fi un muzician. Nimeni nu-ți putea tăgădui procesul de creație, chiar dacă, în esență, însemna să stai pe acoperișul unui restaurant chinezesc de catering, complet

Scanned with CamScanner

despuiat, ținând în echilibru un castron cu fructe pe cap, în timp ce cântai „We Are the World"[1] — fără îndoială, cel mai prost cântec scris vreodată din istoria... mă rog, din istoria scrisului.

— Îm-hm.

Blake își mângâia bărbia, cântărind atent grămezile de tâmpenii pe care i le servisem. Știam că avea să facă orice ca să mă ajute să scriu un album bun, inclusiv să-l jupoaie pe Waitrose și să-i folosească pielea ca husă pentru Tania. Partea următoare era un pic mai complicată. Vedeți voi, să fii nemernic e o artă. Probabil aveam nevoie să fac asta fără să calc în picioare înțelesul „prieteniei", dar când venea vorba de Lucas, sincer nu-mi păsa. Cel mult aș fi fost încântat dacă ar fi descoperit că-i terfeleam micuța prietenă pe muzica celor de la Pussycat Dolls.

— De asemenea, am de gând să i-o trag.

Lui Blake i-a căzut falca, apoi s-a lăsat pe spate, afișând un zâmbet pe care încercase să-l rețină. De ce arăta atât de satisfăcut? Știa ceva ce nu știam eu?

— N-am zis c-o să fie în trei, l-am lămurit eu.

El și-a adunat fața la loc într-o încruntătură.

— Gura, Alex.

Taxiul a oprit în fața hotelului nostru și era întuneric și frig și, pentru prima oară după multe săptămâni, nu mă simțeam de parcă sufletul meu fusese călcat de toate mașinile de pe o rază de trei sute de kilometri. Aerul rece îmi înțepa nările când am coborât din mașină. Doi portari ne-au venit înainte, în timp ce Blake plătea taximetristul, dându-i bacșiș în plus pentru duhoarea de țigară pe care i-o lăsasem în mașină. Unul dintre portari

[1] „We Are the World" este un single cu scop caritabil, înregistrat de supergrupul USA for Africa (45 de cântăreți celebri), în 1985. A fost scris de Michael Jackson și Lionel Richie și s-a vândut în 20 de milioane de exemplare.

Scanned with CamScanner

ținea o umbrelă deasupra capului meu. Celălalt s-a oferit să-mi ia chitara. L-am refuzat sec. Nimeni n-o atingea pe Tania în afară de mine. Blake a intrat odată cu mine în clădire și, pentru o secundă, n-am mai fost Alex Winslow și managerul lui spilcuit. Am fost niște tipi normali, de douăzeci și șapte de ani, iar eu fusesem făcut cu ou și oțet de amicul meu, fiindcă fusesem atât de nesuferit de egoist. Nu existau nici baricade, nici bariere și nici bodyguarzi ca să mă apere de lume.

— Waitrose o vrea pe Indie. A spus-o clar, a zis Blake fără ocolișuri, când am urcat în lift. Tu deja ți-ai băgat botul în oala lui cu miere, amice. Ți-aduci aminte de Laura?

Vag și numai pentru că n-am avut plăcerea să fiu drogat la vârsta de paisprezece ani.

— Nici măcar n-aveam păr pe scrot pe atunci. De altfel, i-am tras-o cu mult înainte de a începe el să-și dea întâlniri cu ea.

Am dat din mână, plictisit.

— Laura l-a părăsit pentru că era un cretin nenorocit care-i acorda foarte puțină atenție. Voia cu disperare să meargă în turneu și a venit după noi în L.A. Când s-au despărțit, l-am luat în trupă, i-am cumpărat un bilet de avion, l-am adus în California, la fel cum am făcut cu tine. Și el m-a răsplătit combinându-i pe Fallon și pe Will împreună. Și, ia ghici? Eu tot l-am angajat pe idiot ca bateristul meu. Bun, deci îmi e dator și eu în sfârșit am ales o cale să iau datoria înapoi. O să vadă și el cum e când fata îți alunecă printre degete. Spoiler — nu e plăcut. Nici pe departe.

Ușa liftului s-a deschis. Până la apartament, am mers într-o asemenea tăcere încât pașii noștri pe covorul holului răsunau reflectându-se în pereți în bufnituri surde. Era ora unsprezece cincizeci și patru. Pe de-o parte, voiam să văd dacă Indie avea să iasă pe hol la miezul nopții de bunăvoie, dar pe de altă parte

Scanned with CamScanner

nu-mi păsa deloc. Trebuia să scriu niște cântece. Ea avea să mă ajute chiar dacă îi plăcea sau nu.

— Rămâi afară?

Blake și-a frecat fruntea obosit, cu mâna cealaltă pe clanță.

Am făcut semn din cap spre ușa dădacei.

— O să termin turneul ăsta cu un album.

Era o declarație, nu o dorință.

— După grămada de probleme pe care o creezi pe parcurs, ar fi bine s-o faci!

Și-a ciupit puntea nasului și mi-a trântit ușa în față.

Unsprezece cincizeci și cinci.

Am stat în picioare și m-am uitat la ușa ei, întrebându-mă dacă Lucas era înăuntru. Doar nu era atât de prost încât să încerce să se amestece în ce era al meu. Căci ăsta era adevărul gol goluț. Indigo Bellamy era a mea. Eu o plăteam să fie aici.

Ea era la dispoziția mea, vrând nevrând.

Eu aveam s-o folosesc.

Și să i-o trag.

Și să-l oftic pe Lucas cu ea, pentru că el n-avea unde să se ducă — literalmente era obligat să vadă. Zi de zi. Noapte de noapte. Așa cum îi văzusem și eu pe Fallon și pe Will pe fiecare website, în fiecare revistă și în fiecare publicație de presă din lume. Sărutându-se, îmbrățișându-se, zâmbind spre aparatele de fotografiat. *„Bushell și-a găsit Dragostea!" „De ultimă oră: Will și-a găsit muza!" „Dragoste pe Strada Lankford".*

Unsprezece cincizeci și șase.

Jur că ușa ei mă tachina.

Eram destul de lucid ca să recunosc că, din punct de vedere logic, nu era cu putință, dar, cumva, asta făcea. Trebuia să bat și să depășesc momentul, însă ceva mă oprea.

Scanned with CamScanner

Unsprezece cincizeci și șapte.

Un sunet s-a auzit din spatele ușii. O încrucișare între un suspin și un geamăt. Oare o atingea Waitrose? Se atingea singură? Sângele mi s-a încins în vene și scula mi s-a întărit în chiloți. Mi-am imaginat-o călare pe o pernă a hotelului, strângând-o între coapsele ei bronzate, și cu degetele adânc vârâte în păsărica ei. Era atât de minionă încât m-am întrebat cum arăta pe dinăuntru. Roz și strâmtă și ușor de iritat. Voiam să-mi bag limba în ea și să verific. Să-i rup chiloții și să văd dacă fundul ei era de aceeași culoare ca fața și umerii ei bronzați. Nevoia de a ști era carnală. De parcă ăsta ar fi fost cel mai mare mister pe care l-ar fi putut cineva descoperi vreodată.

Vuff, scula mi s-a încordat împotriva fermoarului, umflându-se într-atât încât mi-am simțit pulsul zvâcnind prin vene.

Unsprezece cincizeci și opt.

Pași s-au auzit din camera ei. Înainte, înapoi. Înainte, înapoi. Probabil își făcea bagajul, nu se masturba. Mi-am prins scula în palmă prin jeanși, rearanjând-o în chiloți și dezmorțindu-mi gâtul. Da, bine. Aveam nevoie de sex. Stardust era încă inaccesibilă. Era tipul de fată să-te-cunosc-mai-întâi. Mi-am notat mintal s-o iau la fugă de cum ateriza avionul în Japonia și să-mi înfig scula în prima pereche de picioare desfăcute pe care o puteam găsi. Poate chiar la aeroport. Nu conta dacă aveam să fiu prins. Că doar nu mai exista nicio persoană din lumea occidentală care nu-mi văzuse încă scula. Inclusiv Indie însăși. Și modul în care ochii ei se aprinseseră când se uitase la ea...

Unsprezece cincizeci și nouă...

Neliniștit. De ce mă-sa eram neliniștit? Ea nu însemna nimic pentru mine. Și totuși evident însemna ceva. Din cauza albumului, am hotărât eu. Ăsta îmi omora creierii.

Scanned with CamScanner

Miezul nopții.

Ușa era încă închisă. Nu-i auzisem pașii, nici n-o simțisem apropiindu-se, deși ar fi trebuit. Căldura corporală are abilitatea să treacă prin lemn și oțel și spațiu. Mi-am încleștat maxilarul și mi-am strâns pumnul pe clanța ușii. Era inutil. Ușa se închidea automat și până și eu aveam atâta minte să-mi dau seama că n-aveam niciun drept să dau buzna în spațiul ei.

Douăsprezece și un minut.

Fata n-avea să se supună. Ce supărăcioasă mică! Mi-am ridicat pumnul să bat. În secunda în care nodurile degetelor erau să atingă lemnul, ușa s-a deschis. Indie a apărut în prag, cu ochii umflați și roșii. Undeva în gâtul meu erau niște cuvinte pe care nu le puteam rosti. Majoritatea înjurături, așa că probabil a fost mai bine că am tăcut.

— Am nevoie de cineva să mă țină în brațe, în seara asta, a cârâit ea, înconjurându-și corpul cu brațele.

Ochii ei au clipit înfrânți la propria-i sinceritate, de parcă îmi dăruia ceva prețios. Slăbiciunea ei. Și, bineînțeles — am luat-o. Am intrat în camera ei. Dacă era cineva care să o țină în brațe pe Indigo Bellamy în turneul ăsta, acela aveam să fiu eu. Ea m-a împins, cu palma în piept, și a ieșit afară pe hol, cu mine.

În seara asta, când îmi spusese despre părinții ei, îmi păruse rău pentru ea. Se părea că părinții ei chiar fuseseră niște ființe umane decente.

— Hai să rămânem pe un teren neutru, bine? Nu ai fost tu cel care ai făcut regula să stăm, fiecare, afară din camera noastră când scriem? Holul e neutru.

— E mult prea neutru și să mor dacă nu ești dificilă din nou, am mârâit eu.

— Am voie să fiu cum vreau în noaptea asta, s-a smârcâit ea.

Scanned with CamScanner

Probabil avea dreptate. Nu eram orfan, dar aș fi putut fi la fel de bine, cu părinți ca ai mei.

Fără să-i dau timp să se opună, imediat mi-am încolăcit brațele în jurul ei, ținând-o ca pe un porțelan fragil. Nu era atât de scândură cum credeam c-ar fi. După mintea mea, ar fi trebuit să fie ca și când aș fi strâns în brațe un sac de oase, când, în realitate, era moale peste tot. Mă făcea să-mi strâng mai tare brațele în jurul ei, de parcă mi-ar fi putut scăpa printre degete precum ceața.

Îmi sprijineam bărbia de creștetul capului ei; nasul ei era îngropat la subsuoara mea. Era caldă și mătăsoasă. Delicioasă, pe cuvânt. Aș fi vrut s-o iau ca pe un drog. Deodată, dintr-o singură sorbitură. Voiam să mă supradozez cu ea precum cocaina, și heroina, știind distrugerea pe care o inhalam de bunăvoie în corp. Pentru că Indie, ca și drogurile, era o soluție temporară. Odată ce se încheiau cele trei luni ale noastre, ea avea să-mi părăsească fundul arogant și să dea fuga înapoi la ce mai rămăsese din familia ei disfuncțională-totuși-iubitoare.

N-aveam de gând s-o învinuiesc.

La dracu', n-aveam de gând nici măcar s-o opresc.

Pentru că în adâncul inimii mele știam că un nemernic ca mine nu putea s-o păstreze.

Indie

Cel mai grosolan ticălos din lume, după cum s-a dovedit, era, de asemenea, o bine-venită diversiune.

Scanned with CamScanner

Pentru că iată-mă din nou stând în fund, pe hol, față-n față, suflet-către-suflet, cu cel mai deraiat dintre ei toți.

Inițial, voisem să rămân cuminte în camera mea, chiar dacă toată lumea s-ar fi prăbușit și Alex ar fi încercat să-mi spargă ușa. Dar apoi mă sunase Natasha, la scurt timp după încheierea spectacolului, și mi-am dat seama că ultimul lucru de care aveam nevoie era să stau în camera mea și să fierb. Părea cuprinsă de panică, la telefon. Aparent, ideea lui Craig de a fi un soț și un tată bun se tradusese, astăzi, în a deveni M.I.A.[1] în clipa în care se dăduse jos din pat. Nat primise un telefon de la prietena ei, Trish, care-i spusese despre Craig că venise și-l lăsase pe Ziggy acasă la ea, fără nicio vorbă, deja puțind ca un bordel irlandez. Nat trebuise să plece de la muncă și să dea fuga să-l recupereze pe Ziggy, după care îl căutase aiurea pe Craig pe străzi, cu copilul în brațe.

Fratele meu avea să se întoarcă acasă, la un moment dat. Amândouă știam asta.

De asemenea, avea să-și ceară iertare cu cerul și cu pământul, promițând că n-o să se mai întâmple niciodată.

— Doar un pas greșit.

— Nu după tot prin ce am trecut.

— Haide, Nat, știi că familia mea e totul pentru mine.

Oh, da, fratele meu era fermecător. Nu ridicase niciodată tonul la soția lui, n-o bruscase, nici n-o învinuise pentru necazurile lui. Nat avea să rămână și crăpătura din fundația lor avea să se lărgească și mai mult, cu fericirea lui Ziggy alunecând prin ea.

— Dacă vrei să vorbești despre asta — fă-o.

Vocea glacială a lui Alex a pătruns prin gândurile mele întunecate, iar bocancul lui negru printre picioarele mele întinse.

[1] Abreviere pentru Missing In Action (mil.) – dispărut în misiune.

Scanned with CamScanner

Nu-mi atingea decât gleznele, totuși, cumva, părea profund indecent. Dar, pe de altă parte, eram pe hol, în plină vedere, ca toate secretele delicioase care erau făcute să rămână astfel.

Am cântărit ideea improbabilă.

— Ți-ar fi de folos la compunerea cântecelor?

El a ridicat dintr-un umăr.

— Dacă aș fi știut răspunsul la întrebarea asta, aș avea treizeci de albume la activ, nu patru, și probabil destui bani cât să cumpăr tot Los Angelesul și după aceea să-i dau foc.

— Ești fermecător, mi-am dat eu ochii peste cap.

— Mă îndoiesc. Nu sunt nici prolific, de asemenea.

— Există soluții pentru asta. Lecțiile de management al timpului sunt un mare hit zilele astea, am bolborosit eu.

El mi-a aruncat una dintre privirile lui seci.

— Ce moment minunat să fii viu! Așadar. Criza ta de furie de azi, a întors el discuția la subiect.

Mi-am lăsat capul pe spate, studiindu-l. Încruntătura. Bosumflarea naturală a buzelor pline, ca înțepate de albine. Obrazul bine ras, îndulcit de tinerețe, dar asprit de viață. Dacă n-ar fi fost părul ciufulit și grimasa viața-e-o-jigodie-și-apoi-mori, ar fi putut trece drept altcineva. Mai puțin intimidant. Mai puțin devorator de suflet. *Mai puțin periculos pentru inima mea.* Era atât de frumos, și talentat, și adorat, și *nefericit*. Cum puteai să ai atât de mult și să simți atât de puțin?

Am deschis gura, știind că urma să spun adevărul, dar temându-mă să-l aud.

— Întotdeauna am știut că în viața mea avea să fie această uriașă, colosală catastrofă. Chiar dinainte de a se întâmpla. Era ca și când aș fi așteptat-o, într-un fel. Așteptam ceva care să mă definească. Mi-am petrecut adolescența stând în camera mea și

Scanned with CamScanner

cosând haine, mulțumită să fiu o ciudată, cum ai spus tu, atât de diplomatic. Fratele meu, Craig, era exact pe dos. Jucător de fotbal de succes, cu câte o majoretă de fiecare braț.

— Și a făcut-o? a întrebat Alex, bocancul lui de armată mângâind partea dinspre interior a gleznei mele, ridicându-se pe gambă. Vreau să zic, te-a definit?

Partea cea mai rea era că îl lăsam s-o facă. Ieri, nu l-aș fi lăsat. Mâine, l-aș da la o parte. Dar azi eram destul de fragilă ca el să mă facă să mă simt bine, chiar dacă era o decizie proastă.

— Nu. N-a făcut-o. Am sfârâmăturile astea pe umăr, pe care le car după mine oriunde merg. Ale fetei care a rămas fără părinți. Dar încă zâmbesc, și râd, și îmi petrec timpul cu nepotul și rudele mele. Tragedia mea e ca o cicatrice urâtă, ascunsă de ochii lumii. Numai eu o pot vedea.

— A mea e invers.

A zâmbit cu superioritate, trecându-și absent degetele peste corzile chitarei.

— Tragedia mea e o rană deschisă în care orice nenorocit din univers poate scurma și se poate holba. Logodnica m-a părăsit pentru fostul meu cel mai bun prieten în mod public, după ce a fost dezvăluit în tabloide că și-o trăgea cu el deși mai eram împreună, în timp ce eu eram plecat în turneu. Sunt un dependent de droguri, un cretin și un ticălos ranchiunos care nici măcar nu poate sta locului când rivalul lui primește un Grammy. Toată lumea poate să-mi vadă cicatricile și o face. Fără excepție. Sufletul meu e gol, pentru că l-am epuizat. Am semnat contracte grase cu firme uriașe ca să câștig sume mari de bani. În ultimii șase ani, ei mi-au dictat fiecare mișcare. Și tot ce n-au reușit ei să stoarcă de la mine a stors publicul. Pentru că, în fiecare seară

Scanned with CamScanner

când ieși pe scena aia, Indie, le dăruiești fanilor tăi totul. Absolut totul. Apoi te trezești a doua zi și o faci din nou.

Am fost atât de surprinsă de mărturisirea lui, încât a fost un adevărat miracol că am îngăimat totuși ceva.

— De asta te porți așa?

Nu că asta îi dădea vreo scuză, dar nevoia să-l înțeleg mai bine mă ardea pe dinăuntru.

Alex și-a rostogolit capul pe lângă perete.

— Gata cu tâmpeniile filozofice. Așadar. Asta nu mă inspiră deloc. Povestește-mi despre viața ta sexuală.

I-am aruncat o privire, zidurile mele ridicându-se la loc, cărămidă cu cărămidă.

— Nu.

— Asta pentru că nu ai niciuna? Fiindcă se poate remedia.

— Pentru că nu e treaba ta și, dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, aș aprecia dacă ai înceta să te mai dai la mine.

El și-a lăsat chitara jos, a luat o țigară din pachetul deschis, de lângă piciorul lui, un carnețel și un marker albastru și a început să scrie. *Marker albastru*. Exact ca în articol. Alex era sclav al obișnuinței. M-am întrebat care era treaba cu culoarea.

Era ceva incredibil de sexy să-l văd, cu o țigară neaprinsă atârnând între dinții lui drepți, făcând artă în fața mea. Habar n-aveam ce scria și mă îndoiam că mi-ar fi arătat dacă l-aș fi întrebat. Însă ideea că aș fi putut s-o aud la radio într-o zi mă făcea să mă înfiorez.

— Dacă vrei să te cred că nu vrei să ți-o trag până leșini, ar trebui probabil să nu te mai uiți la mine așa. Așa de parcă ești deja a mea, a zis el, cu ochii ațintiți în continuare în carnețel.

Mi-am întors capul, simțind cum mi se încing obrajii.

— Ești vulgar.

Scanned with CamScanner

— Și tu ai capul plin de tâmpenii.

Și-a ridicat privirea, întâlnindu-mi ochii.

— Chiar îți place de Waitrose? Pe bune, *pe bune* îți place de el? Nu cred. Nicio clipă. Știi care e deosebirea dintre mine și tine, Stardust? Tu mă urmărești, dar eu te văd. Și ce văd eu e adevărata ta față. Îți porți inima pe mânecă și sângerează în lumea reală, ceea ce înseamnă că ești o mincinoasă remarcabil de nepricepută. Te uiți la Waitrose cu drag. Cum te-ai uita la copilul unui necunoscut pe stradă. Te uiți la mine cu dinamită în ochi, așteptând ca eu să aprind chibritul și, în sfârșit, să iei foc.

Totul a încremenit.

Aerul.

Lumea.

Inima mea.

A spus toate acestea cu buzele încă strânse în jurul țigării. Cu ochi inexpresivi și o voce ursuză, aspră, căreia îi cobora tonul și o îndulcea doar când își înregistra muzica. O ușă s-a deschis și s-a închis în depărtare și amândoi ne-am întors iute capetele în direcția zgomotului. Era Alfie, conducând două fete în minijup, care se hlizeau, spre lifturi. Le-a plesnit peste fese când le-a împins în cabină, fără să ne-arunce nicio privire. Ele au sărit, vocile devenindu-le pițigăiate, în timp ce el a lătrat ca un câine turbat, prefăcându-se că le mușcă de gât. Nu ne observase.

— Plecăm la aeroport peste mai puțin de două ore.

Mi-am dres glasul, după ce râsetele s-au stins. Alfie și fetele dispăruseră.

— Ți-ai luat tot ce aveai nevoie?

— Nici pe departe.

S-a aplecat spre mine, apucându-mă strâns de încheietura mâinii. Privirea lui mă ținea ostatică.

Scanned with CamScanner

— Și nici tu.

M-am întors repede pe genunchi și m-am ridicat. Alex a făcut la fel, lăsând chitara și carnețelul pe podea. Am stat unul în fața celuilalt și acum nu mai eram doi străini, ceea ce mă speria.

— Una pentru drum, a zis el, agățându-mi cu un deget gulerul hanoracului și smucindu-mă spre el.

Brațele lui m-au înconjurat, vârful țigării din gura lui gâdilându-mă pe gât. Am simțit îmbrățișarea în stomac, în pântece și în vârfurile degetelor de la picioare. Brațele lui păreau aspre, dar momentul părea straniu de duios. L-am strâns cu egoism, îngropându-mi fața în tricoul lui alb cu decolteu în V, închizând ochii și inhalând, inhalând, inhalând.

Mi-e dor de tine, mamă.

Mi-e dor de tine, tată.

Abia când memorezi detalii neînsemnate ale unei persoane îți dai seama că te-ai dus, ești pierdut. Îmi plăcea mirosul stătut de fum de țigară dintre degetele lui și mirosul acru, masculin al gâtului. Felul în care părul ondulat i se cârlionța în perciuni, mătăsos și băiețesc, și felul în care maxilarul lui puternic părea aproape comic în contrast cu urechile caraghios de drăguțe. Când în cele din urmă și-a slăbit îmbrățișarea, mi-am ridicat ochii, iar el și i-a coborât, și toate simțurile mi-au fost inundate de lumină. Un clinchet a răsunat între noi. Liftul, probabil. Dar n-ar fi avut cum să-l remarce. Nu când ochii lui căprui îi țintuiau pe ai mei albaștri în felul acesta. Ăsta era un prilej pentru el să facă o mișcare. Spusese că avea să mă posede și, în noaptea asta, mi-o doream. La urma urmelor, dacă faci o alegere cumplit de greșită în viața ta, mai bine s-o faci în ziua care reprezintă mortaniversarea părinților tăi, nu?

Buzele lui erau aproape.

Scanned with CamScanner

Pulsul i-a luat-o la goană pe sub tricou.

Cald, cald, *atât* de cald.

Am tras adânc aer în piept.

Mi-am închis ochii.

Mi-am deschis gura.

M-am ridicat pe vârfuri.

Și... m-am împleticit înainte negăsind nimic.

Când am deschis ochii, ușa ieșirii de urgență din capătul holului se închidea automat, împingând spre mine ultimele adieri ale amețitorului său parfum. M-am uitat în jos. Carnețelul și markerul rămăseseră acolo.

Rece, rece, *atât* de rece.

Se dusese să-și fumeze țigara aia.

Și mă lăsase singură.

Scanned with CamScanner

Capitolul zece

Indie

Indie: Cred că piesa de zece minute o să fie foarte bună.

Jenna: Sper că nu i-ai spus lui asta.

Indie: Nu. I-am spus că nu e vandabilă.

Hudson: Și el ce-a zis?

Indie: A zis că vorbesc ca o Costumată, mai precis ca Jenna Holden, și că acea Jenna Holden a fost angajată să-i obțină contracte cu Balmain și să negocieze contracte bănoase cu casele de înregistrări, nu să-i producă următorul lui album. A mai spus și că odată te-a prins dând din cap la un cântec de-al lui Maroon 5, iar faptul că nu ești moartă pentru el după una ca asta este în sine un miracol, așa că n-ar trebui să-ți forțezi norocul. Din nou, cuvintele lui, nu ale mele.

Hudson: Tipic Alex.

Jenna: Va trebui să lucrăm la asta. Indigo, în ce dispoziție este? Ți se pare că e bine?

Nu știam ce să răspund la asta. Alex arăta mereu de parcă sufletul îi fusese zdrobit, dar bravada lui era oțel și metal. Nu-l cunoșteam destul de bine să știu dacă starea lui de spirit actuală

Scanned with CamScanner

era bună, rea sau indiferentă. Nu părea să aibă tendințe suicidale, dar nu eram totuși un psihiatru calificat.

Indie: E irascibil, dar e bine.

Hudson: Asta e starea lui standard.

Indie: El și Lucas nu se înțeleg.

Hudson: Când s-au înțeles vreodată?

Jenna: Ține-ne la curent, Indigo.

Jenna: Indigo?

Indie: Am zis că răspund numai la Indie.

Hudson: PUNCT LOVIT.

Hudson: De asemenea, cred că Alex te cam freacă nițel.

Oh, habar n-avea el.

Alex

Tokyo, Japonia

Un amănunt nu atât de amuzant: când ești alcoolic, să ții o sticlă de șampanie în mână este echivalent cu a strânge o armă semiautomată. Distructivă, dar cumva legală, la naiba, în toate cele cincizeci de state.

Nu știu care era nenorocitul care continua să le trimită în fiecare cameră în care stăteam în turneul ăsta, dar indiferent cine era, avea informații dinăuntru, intenție malițioasă și o grămadă de timp liber la dispoziție. De fiecare dată când intram într-un nou oraș, Blake, Jenna și Hudson aveau grijă, toți trei, să sune la hotel și să prevină angajații să golească minibarul de alcool. Eram ținut departe de tot ce aș fi putut folosi să mă

Scanned with CamScanner

droghez, inclusiv apă de gură, spray de șters praful și dezinfectante de mâini. Zău, faptul că încă mai miroseam vag plăcut era absolut un miracol. Și cu toate că eram prea ocupat să urăsc lumea ca să caut stăruitor să fac sex sau să mă enervez, luciditatea mea era doar un produs de circumstanță și de lene. Iar acum aveam o sticlă de șampanie și un minut de unul singur.

Imaginează-ți!

Știind că Blake avea să urce în camera noastră de hotel dintr-o clipă în alta și că Indie avea un card de acces la suita mea prezidențială, am înfășurat repede sticla într-un hanorac și am îndesat-o într-o valiză. Amândoi și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi știut că găsisem sticla pe prag. Prima oară când Blake a deschis ușa ca să găsească o sticlă de Jameson, o aruncase pe fereastră și înjurase, urmărind-o cum se scufundă ca o lebădă în ocean. A doua oară, angajase un detectiv particular și se tratase cu o cădere nervoasă de douăzeci de minute în baie. Iar Indie... ar fi pornit la o vânătoare prin toată lumea ca să-i ia urma dobitocului care încerca să mă deturneze de pe calea cea bună, întorcând fiecare piatră până ar fi fost găsit. Lăsând la o parte faptul că eu știam exact cine era ticălosul — și unde era. În pat cu fosta mea iubită.

Și asta mi-a adus aminte — trebuia să dau drumul planului de a i-o trage lui Stardust cu toată viteza *înainte* să o iau pe Fallon înapoi. Poate că ea fusese infidelă, dar eu nu eram.

Decizia nu era calculată și nici din cale-afară de isteață. Desigur, o văzusem pe Indie ghemuindu-se ca un pisoi pe canapeaua avionului privat cu capul în poala lui Lucas — pe prohabul lui —, dar nu însemna că eram gelos. Inima mi se răsucea neajutorată în piept ca a unui soldat rănit, pentru că Waitrose nu merita nimic, cu atât mai puțin singura fată din turneu.

Scanned with CamScanner

Singura. Fată. Din. Turneu.

Dacă avea să i-o tragă cineva fetei ăsteia, acela aveam să fiu eu, nu tobarul meu trădător și prieten fățarnic.

Ridicându-mă de lângă valiza deschisă în care ascunsesem, cu grijă, șampania într-o parte, acoperită de haine, am mers prin camera în care nu aprinsesem lumina — candelabrul de fier forjat se profila amenințător pe tavan ca un monstru viclean. Tapetul era negru, cu litere japoneze mânjite cu roșu. M-am oprit la insula din bucătărie, frunzărind printre însemnările mele din carnețel de noaptea trecută.

Progres.

Sufletul nu mi se mai părea chiar atât de gol, când m-am dus la fereastra cât peretele care oferea vedere spre Tokyo.

Curat. Aglomerat. Sofisticat. Tokyo era construit înalt, larg și în linii lungi, de parc-ar fi fost pictat de un artist încrezător. Mai fusesem aici o dată și colectasem niște amintiri foarte plăcute, în forma unei partide de sex în patru și un tonomat de chiloți murdari pe care îl golisem.

Când mi-a sunat telefonul, nu m-am mișcat imediat. Singurii oameni cu care vorbeam erau deja în turneu, oricât de lamentabil de tragic ar putea părea, iar Jenna și restul echipei de management de regulă îl contactau pe Blake, pentru că era mai puțin înclinat să fie un labagiu iritabil. Mi-am scos telefonul din buzunarul de la spate și m-am încruntat.

Mama.

Nu azi, Mother Dearest[1].

[1] Aluzie la *Mommie Dearest* (ecranizat în 1981), roman autobiografic al Christinei Crawford, fiica actriței Joan Crawford, pe care o descrie ca pe o mamă abuzivă și manipulativă cu copiii ei adoptați.

Scanned with CamScanner

Am lăsat apelul să se stingă, uitându-mă cum, imediat după aceea, ecranul s-a luminat din nou cu alt apel.

Ea nu mă mai sunase de când mă despărțisem de Fallon.

Sau de când fusesem aruncat la dezintoxicare prima oară.

A doua oară, nici măcar nu-mi răspunsese la telefon, când eu eram destul de disperat ca să-mi doresc să vorbesc cu oricine, inclusiv cu persoana ei de nimic.

De fapt, singura oară când într-adevăr pusese mâna pe telefon să-mi vorbească a fost după incidentul de la Grammy, ca să-mi spună că aveam cearcăne și că albastru nu era culoarea mea.

Dacă suna acum însemna fie că avea să-mi dea vreo veste proastă, fie să-mi ceară mai mulți bani ca să-și întrețină patima de joc/chirurgie plastică. Din nefericire pentru ea, tocmai începusem să învăț să nu mai las oamenii să mă exploateze. De vreme ce mama era la fel de constructivă în viața mea ca leucemia, am ales să tai legăturile cu ea.

Blake a intrat pe ușă, vorbind cu Jenna la telefon.

— Jenna. Jenna. Jenn-a.

Acesta din urmă era condimentat cu epuizare.

— Totul e sub control, crede-mă. Și dacă, din întâmplare, trebuie să-l las singur pentru câteva ore, Indie îmi ia locul. Fata îl urmărește ca un șoim.

Mi-am aruncat țigara în coșul de gunoi, cu jarul încă arzând. Mirosul de ceva artificial topindu-se — plastic sau poliester — s-a răspândit prin cameră, iar eu m-am trântit pe canapeaua joasă, neagră, uitându-mă în tavan.

— Care-i treaba? a întrebat Blake, aruncându-și mobilul pe marmura insulei ca pe un bumerang.

Am furat o sticlă de șampanie și probabil o s-o beau dintr-o singură înghițitură cu prima ocazie când o să te caci tu.

Scanned with CamScanner

— Am scris un cântec.

Mult mai bine.

— E ceva de capul lui?

Clipind fără grabă, am încercat să-mi dezlipesc dinții de limbă.

— Crezi că ți-aș mai fi spus dacă era de doi bani? Bineînțeles că e bun.

Deși, în realitate, cine naiba știa? Arta e ca dragostea. Prea subiectivă ca tu să vezi limpede.

— Vrei să mi-l cânți și mie?

Blake s-a prăbușit pe băncuța de vizavi de mine.

Ca la semnal, Alfie și Lucas au intrat pe ușă, valsând spre sofaua pe care o ocupam eu și așezându-se. Noua piesă era lungă de zece minute. Mult mai lungă decât piesele obișnuite, dar pentru prima oară după nici nu mai știam cât, credeam în ceva ce făcusem. Și mă simțeam bine.

— Da, cântă pentru noi, Winslow. Fă-ne o serenadă și pune tot sufletul.

Alfie a fluturat din gene, ridicându-și poalele tricoului în cap.

Lucas arăta încordat și n-a spus nimic, ceea ce era probabil un lucru bun, ținând cont cum se sfârșise ultima noastră conversație. Am rânjit răutăcios.

— Încă mai am nevoie să mai șlefuiesc câteva chestii, dar o să vă dau notele, curând.

— Note pentru ce? a întrebat Alfie, vârându-și mâna jegoasă într-un bol cu căpșuni învelite în ciocolată, din mijlocul măsuței de cafea.

În niciun caz n-aveam să mă mai ating de căpșunile alea, sau de masa aia, sau de orice altceva din afurisitul de apartament, acum. Nu eram exagerat de germofob, dar tipul ăsta era făcut din cincizeci la sută carne și cincizeci la sută spermă.

Scanned with CamScanner

— Noul meu cântec.

— Ai scris un cântec?

— Am scris un cântec.

— Lasă-mă să ghicesc, a zis Lucas. Indie te-a ajutat?

Am făcut o pauză de o secundă, înainte să decid că eram deasupra recunoașterii existenței lui.

— I-am spus lui Lucas că v-am văzut pe voi doi îmbrățișați pe hol, ieri, s-a oferit Alfie să explice, cu gura plină și suc roșu șiroindu-i pe toată bărbia. Doar așa, știi, să fac lucrurile mai incitante.

— Labagiu, a murmurat Blake, clătinând din cap.

Lucas a continuat să se holbeze la mine de parcă îi omorâsem afurisitul de pisoi. Faptul că avea sentimente pentru Stardust mi se părea bizar. Se cunoșteau de mai puțin de o săptămână. De unde scosese toate sentimentele astea? Din vaginul lui?

— Era și ea de față când am scris cântecul, am spus, rezervat, refuzând să-i dau o mai mare importanță decât avea.

Falca lui Lucas era încleștată și ridicată.

— Din clipa în care ne-a fost prezentată, la Chateau, știai că pusesem ochii pe ea.

— Mda, păi, poate că asta m-a inspirat să pun și eu ochii pe ea.

Am ridicat din umeri, deschizând televizorul și schimbând mai multe canale.

Waitrose a închis ochii și s-a lăsat pe spate, pe sofa, cu un oftat.

— Nu e o idee bună, Alex. Chiar dacă n-aș fi fost eu la mijloc, tu nu ești în apele tale mintale să începi o relație. Trebuie să-ți învingi mai întâi propriii demoni.

— Relație? am râs eu. Cine dracului vrea o relație?

Scanned with CamScanner

Sfârșitul jocului — Will Bushell — mă aștepta după colț, la Paris, peste numai câteva săptămâni. Prezența lui Lucas îmi reamintea că Fallon avea să fie cu Will și că venise timpul s-o revendic. Lucas îmi amintea de multe lucruri, dar mai presus de toate, îmi amintea că eram un nenorocit competitiv și fiecare single pe care-l făceam, îl făceam ca să demonstrez un lucru — eram încă numărul unu.

Cel mai bun artist.

Cel mai bun muzician.

Cel mai bun amant.

M-am ridicat de pe canapea, scoțându-mi tricoul mototolit.

Eram o armă semiautomată, cu încărcătorul plin și gata să trag. Eu îmi provocasem propria-mi ruină și, în adâncul sufletului, o știam.

Yesterday I lay with you in a bed of glass
We broke together to survive our past
Still, in your pain I found magic
The beauty in something so raw and tragic
When life feels banal and ordinary and beat
Run to me, my blue-eyed girl, to the place where pleasure and pain meet[1].

Publicul. A. Înnebunit.

[1] Ieri, stăteam cu tine într-un pat de cioburi,/Doi supraviețuitori din ale trecutului volburi./Totuși, în durerea ta am găsit licărul magic,/Frumusețea în ceva atât de crud și de tragic./Când viața ți se pare banală, măruntă și frântă,/Vino la mine, fata mea cu ochi albaștri, în locul unde plăcerea și durerea se alintă.

Scanned with CamScanner

Un artist cu experiență știe cum să recunoască un entuziasm real de la kilometri distanță.

Există entuziasmul obișnuit. Tipul de încântare „nouă ne place tot ce faci tu". Apoi există entuziasmul promoțional. Cel care miroase a broșuri cu foi lucioase și femei de la PR cu fuste strâmte și brunch-uri la The Ivy, ca să încheie un contract bun, gras, cu un post de radio de mare audiență. Apoi există entuziasmul real. Entuziasmul *ăsta*. Îți zbârnâie prin vene — foarte asemănător morfinei — și îți invadează tot corpul, până când fiecare gură de oxigen ți se pare un whisky dat pe gât. I-am privit pe fanii de la picioarele mele, ieșindu-și din piele de exaltare. Încercau să treacă de pază, disperați să ajungă la mine. Strigând, țipând, implorând.

Mai mult. Mai mult. Mai mult.

Blitz-urile m-au orbit când am terminat de cântat *Secondhand Love*, cântecul pe care îl scrisesem după ce o lăsasem pe Stardust stând pe hol. Nouă minute și douăzeci și trei de secunde de furie, frustrare și pasiune.

Aș fi putut s-o sărut.

Și un altul în locul meu probabil ar fi sărutat-o.

Dar unde mai era distracția în asta? Îmi plăcea să mă joc cu mâncarea, iar asta însemna s-o excit până și-ar fi ieșit din minți și n-ar mai fi putut rezista. Voiam să-i fac păsărica să se încleștezе dureros și să picure. Pentru că, atunci când în sfârșit aveam s-o ating, steaua avea să se prefacă în praf[1].

Plimbându-mă în sus și-n jos pe scenă, le-am aruncat un surâs în colțul gurii peste umăr. Îmi dădusem tricoul jos, primul semn că eram într-o dispoziție de zile mari. De regulă, nu-mi plăcea faza de Justin Bieber ia-priviți-ce-mușchi-abdominali-am. Aici

[1] Stardust — praf de stea.

Scanned with CamScanner

nu era Hooters[1] și, odată ce-ți lăsai compania de înregistrări să ți-o tragă bine de tot, tot ce mai puteai face pentru tine era să-ți ții naibii hainele pe tine. Dar eu mă simțeam ca și când aș fi stat în mijlocul unui rug aprins cântând piesa aia unui public pentru prima oară. Sudoarea îmi șiroia pe tors și puteam vedea pe uriașul ecran din spatele meu cum cameramanul făcuse zoom pe broboanele ce-mi curgeau pe șira spinării sub betelia jean-șilor. M-am întrebat cât va dura până când filmarea să apară pe YouTube și care avea să aibă mai mult succes — noua mea piesă sau o poză cu mine lucrând-o cu degetele pe starleta aia în timp ce ejaculam pe sânii ei. Probabil că a doua. Am hotărât să caut pe Google, cândva. Că doar nu-mi păsa ce spuneau oamenii despre mine, oricum.

— E mult mai mult acolo de unde au izvorât versurile astea.

Mi-am potrivit microfonul în stativ și am traversat scena.

Țipetele au devenit mai asurzitoare, mai înnebunite. Da, nu era o încurajare politicoasă. Asta era foame, imediată și lacomă. Eu eram răzbunător, complicat și mă întorsesem. La dracu', eram din nou pe val. Aveam versurile în mine și ele țâșneau afară. N-avea niciun rost să mă prefac că Stardust nu jucase niciun rol în asta. Jucase și aveam s-o păstrez în rolul ăsta până când și ultimul strop de valoare ieșea din mine. Sau din ea. Indiferent de unde izvorâse.

M-am uitat în jos la fanii mei. Apoi în sus, la cerul ca tușul. Pe urmă, la zona intermediară, spațiul unde un nor auriu de

[1] Hooters este numele a două lanțuri de restaurante americane; numele are dublu înțeles, referindu-se atât la bufnița din logo (*hoot* — țipăt de bufniță), cât și la sâni. Chelnerițele restaurantelor Hooters sunt în special tinere atrăgătoare („Hooter Girls"), ale căror costumații decoltate și sex appeal sunt scoase în evidență și alcătuiesc o componentă esențială a imaginii companiei.

Scanned with CamScanner

căldură a corpurilor și lumini puternice le poleia capetele, și am zâmbit.

Mi-am apropiat buzele de microfon.

Degetele mi-au lunecat pe corzile chitarei și am început să cânt *Man Meets Moon*, una dintre primele mele piese. De pe vremea când nu avusesem nevoie de o fată cu părul albastru să mă salveze. Când fusesem un adolescent cu un plan în minte și o grămadă de idei pe care să le spun. Un puști care nu știa unde se află Chateau Marmont și cunoștea caviarul doar din filme. Videoclipul *Man Meets Moon* fusese filmat în subsolul lui Lucas de Blake. Aveam un coș de mărimea Beirutului pe obraz, în ziua aia, și cu toate acestea îmi adusese succesul de care avusesem nevoie.

Alfie, Lucas și chitaristul de acompaniament m-au imitat. I-am făcut un semn discret chitaristului de acompaniament și ochii lui s-au căscat de uluire. Toată lumea din turneul meu știa ce însemna. Nu mai făcusem asta de doi ani, dar era timpul. El trebuia să cânte în locul meu, cât făceam eu *crowd surfing*[1].

Căci aveam să fac *crowd surfing*.

Pentru că, în seara asta, părea atât de real și de potrivit.

Bun și intens.

Precum. Cocaina.

[1] Obiceiul de a fi trecut pe mâini peste capetele unei mulțimi ca aceea a publicului de la un concert rock sau pop.

Scanned with CamScanner

Capitolul unsprezece

Indie

— Oh, pe viața mea, a fost fantastic!

Blake a sărit pe Alex înainte ca el să poată parcurge toată distanța din spatele scenei.

Pieptul lui gol lucea de transpirație, iar urmele de ruj care-i împestrițau abdomenul și spatele m-au făcut să roșesc toată. Știam că îi fuseseră plantate acolo de fanele lui și, de asemenea, știam la ce se gândeau fanele astea când își treceau apăsat degetele peste pielea lui. Era același lucru la care mă gândisem eu când îl văzusem mișcându-se atât de încrezător pe scenă. Ca un zeu furios. Marte. În căutare de sânge.

Fata cu ochi albaștri.

Doar la auzul vocii lui guturale, aspre, baritonale spunând cuvintele acelea mi-am frecat coapsele una de alta, încercând să domolesc tensiunea dintre ele. Scrisese despre mine. Cânta despre mine. Și chiar dacă se referise la mine ca la o consolare mintală, cui naibii îi păsa? Îmi dăduse un cântec. Eu nu-i dădusem lui nici măcar un sărut.

Am tras abrupt aer în piept, sorbindu-l din ochi. Pentru prima oară de când urcasem în avion, în Los Angeles, eram

Scanned with CamScanner

neliniștită și curioasă în legătură cu timpul pe care aveam să mi-l petrec cu Alex, în noaptea asta, și cu holul. Ceva se schimbase, ieri, când ne îmbrățișaserăm. În mai bine și în mai rău.

Era ca și când deveniserăm mai apropiați și separați mai mult de curenți în același timp.

Stând în umbrele din culise, l-am lăsat pe Alex să-și savureze momentul împreună cu prietenii lui. Alfie l-a apucat de umeri și l-a scuturat cu un râs demonic. Fanii i-au făcut fotografii. Lucas zâmbea cu gura până la urechi, gata-gata să i se spintece fața pe din două. Apoi Luc s-a întors spre mine, aproape cu încetinitorul, apropiindu-se și strecurându-și brațul pe după talia mea, smucindu-mă într-o îmbrățișare și îngropându-și fața în părul meu. Am tresărit. Desigur, eram apropiați. Într-un fel. Ne petrecuserăm timpul împreună, mai mult în avion și prin foaierele hotelurilor, dar nimic mai mult. Nu exista vreo prietenie temeinică, de suflet, între noi. Nu exista o legătură. Așadar, asta venea cam pe neașteptate. Întotdeauna dornică să plac, mi-am afișat un surâs liniștitor și m-am alăturat cercului care se formase în jurul lui Alex, aplaudând și ignorând politicos avansurile lui Lucas.

— Genial, nu? m-a strâns din nou Lucas de umărul lui.

Am îngânat afirmativ, zâmbetul șovăindu-mi. Râsul lui Alex a continuat, în timp ce se uita la oamenii din jurul lui, sclipirea zvăpăiată din ochii lui căprui-verzui făcându-mi stomacul să se dea de-a dura, iar capul lui s-a întors, încet, până când i-au căzut ochii pe brațul lui Lucas odihnindu-se pe umărul meu.

Mi-a căzut fața.

La fel și inima. Drept în chiloți.

Inimă rea.

Inimă trădătoare.

Scanned with CamScanner

Inimă nestatornică.

— Stardust, s-a răstit el.

Nu știu de ce numindu-mă cu porecla mea mă făcea să roșesc, dar am roșit. Am înghițit anevoie și m-am prefăcut că-mi dau părul la o parte de pe față, când, de fapt, mă ascundeam de lume.

— Ce-i?

— Am nevoie de tine o secundă. Vino aici.

M-am desprins de Lucas, ducându-mă la Alex fără să arunc vreo privire niciunuia dintre cei care ne înconjurau. Nici nu le deslușeam fețele, ca să fiu sinceră, ceea ce devenise din ce în ce mai problematic când Alex era prin preajmă. M-a surprins luându-mă de mână și conducându-mă prin labirintul îngust și întunecat din spatele scenei. Nu l-am întrebat unde mergeam. Dacă el înflorea de pe urma fricii și ezitării mele, nu voiam să-i dau nimic din ceea ce n-aș fi fost de acord să cedez de bunăvoie. Cum ar fi demnitatea mea. Alex Winslow era un om cu două fețe. Una, pe care mi-o arăta acum, era a ticălosului înrăit și rece. Cel care voia să mă vadă îngenunchind. Cealaltă era a lui Alex cel relaxat și jucăuș. Cel cu care petrecusem timpul la spălătorie. Inutil să spun că ambele versiuni erau impredictibile și că eu avusesem dreptate să fiu precaută.

Ne-am oprit la capătul holului din partea opusă cabinelor artiștilor. Un mic balcon se deschidea spre mulțimea de fani care țipau, cei mai mulți încă învârtindu-se în jur, cu speranță și cu ochii ațintiți spre scenă. Implorând, dorind, nădăjduind ca starul lor să iasă și poate să le mai dea un bis. O altă feliuță de măreție. Alex m-a condus spre balustrada de metal negru, unde eram în întuneric complet, adăpostiți în spatele uriașelor proiectoare îndreptate spre scenă.

Eram singuri.

Scanned with CamScanner

În întuneric.

Răcoarea aerului din Tokyo ne mângâia pielea.

Alex și-a pus o mână pe spatele meu, sub talie, lipindu-mă de balustradă, până ce metalul rece mi-a intrat în burtă. El s-a așezat în spatele meu, respirând iute și cald peste pavilionul urechii mele. Torsul lui era în continuare gol și el era încins, neted și tare de sus până jos. Tânjeam să-l simt, să-l simt *de-adevăratelea*.

— Ți-am spus să stai departe de Waitrose.

— Și eu ți-am spus că o să fac ce vreau în viața mea personală, i-am șoptit eu, amândoi uitându-ne în jos, la fanele care țipau.

— Vrei să-mi faci necazuri?

— Eu? am tresărit.

Energia cinetică plutea între noi. Pielea mea se înfiora ușor, cu nervozitate, de parcă aveam nevoie să-mi scot hainele și să-i simt pielea sau aveam să mor.

— De ce? Credeam că eu sunt numai un joc.

I-am întors cuvintele pe care i le spusese el Jennei când ne văzuserăm prima oară. Nu, nu uitasem. Da, încă mă dureau. Numai că nu la fel de mult ca faptul că eram atât de săracă.

El a chicotit, răsuflarea lui gâdilându-mi pielea, și și-a plimbat nasul pe gâtul meu.

— Ești un joc plăcut. Ca fotbalul.

— Stai să vezi cât de mult o să-ți plac când o să-ți trag un genunchi în testicule, am murmurat eu.

— Hmm, a zis.

— Hmm?

— Tocmai mă gândeam cum o să mi le masezi în timp ce mi-o sugi.

— N-o să se întâmple niciodată.

Scanned with CamScanner

M-am mutat de pe un picior pe altul, cu o durere fizică în pântece de atâta dorință.

— O, da?

— Da.

— Ajută-mă atunci s-o aleg, a zis el răgușit, plimbându-și buzele de la umărul meu la linia maxilarului.

L-am lăsat. L-am lăsat să mă atingă, în ciuda a tot ce știam. Că era un dependent de droguri, un rock star și un ticălos. Că era îndrăgostit de o fată pe nume Fallon, care îi zdrobise inima, iar el nu reușise niciodată s-o lipească la loc de-adevăratelea. Inima asta zdrobită însemna că n-ar mai fi putut iubi niciodată, nu în modul în care meritam eu să fiu iubită, așa că nu era mai mult decât un tablou. Un lucru frumos care n-ar fi putut niciodată fi de folos.

— Pe cine? am întrebat, serioasă.

— Pe fata cu care am să fac sex în timp ce o să-mi imaginez cum ți-o trag ție, în noaptea asta.

Vocea lui era tachinatoare, cadențată.

Am făcut ochii mari, uitându-mă în jos la ele. Rivalele mele. Toate tinere, frumoase și dornice. Îmi venea să mă întorc la el și să-i dau o palmă peste față, dar asta n-ar fi servit decât ca un indiciu că îmi păsa și nu voiam ca el să știe asta.

Fără grabă, mi-am trecut mâna peste balustradă, zâmbind în gol. El mă vedea ca pe un joc, adică urma să fie un câștigător și un perdant în mica noastră repriză.

— Nu e noaptea de spectacol și noaptea de hol? Renunți la mine pentru o întâlnire de joacă erotică, Winslow?

A rămas tăcut câteva clipe, iar inima mea a luat-o la goană, înainte să mă răsucească spre el, cu mâna pe mijlocul meu.

Scanned with CamScanner

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Fanii de dedesubt s-au reorganizat, au strigat și au huiduit, totuși părea că eram singuri.

— Ți-o tragi cu el?

Cu degetul mare îmi apăsa stomacul.

— Dacă aș face-o, tu ai fi ultima persoană căreia i-aș mărturisi.

M-am dat un pas în lături.

— Acum plec.

M-a prins de cot, întorcându-mă în loc. Pieptul mi s-a ciocnit de al lui, sudoarea lui acum rece umezindu-mi materialul rochiei.

— Lucas e un tip drăguț. Dar nu e ce cauți tu.

— Oh, pe când tu ești? Tu ești îndrăgostit de altcineva, am râs eu forțat.

— N-am zis niciodată că te-aș iubi, Stardust. Să vreau să mi-o trag cu tine e cu totul altceva.

— Ei, dacă așa pui problema...

Mi-am rostogolit ochii în cap, înainte de-a porni înapoi spre holul aglomerat.

El m-a urmat, nevenind lângă mine, rămânând dinadins în spatele meu. Urmărind prada.

— Pe ea, l-am auzit spunând.

Mi-am întors imediat capul spre el, cu sprâncenele unite. Nu puteam ține pasul cu jocurile lui stupide.

— Ea care? Nu mai vorbi codificat, Alex.

— Nu e niciun cod. Uită-te unde-ți arăt. Cu ea am să fac sex în noaptea asta.

Degetul lui era îndreptat spre o brunetă frumoasă, care stătea lângă un tonomat din culise, strângea un clipboard la piept și vorbea la telefon. Purta jeanși mulați, un tricou răscroit cu Alex Winslow și arăta delicios de sordid, fiecare mișcare și fiecare linie sinuoasă din corpul ei fiind destinată să seducă.

Scanned with CamScanner

Am inspirat adânc, încercând să nu-mi pierd stăpânirea. Era greu, cu Alex încercând să mă provoace la fiecare pas.

Gândește-te la Ziggy.

Gândește-te la Craig.

Gândește-te la imaginea de ansamblu.

— *Mazel tov*[1]. Vrei să te țin de mână când ești cu ea?

— Asta ar fi complicat, din punct de vedere logistic, dar mulțumesc de ofertă. Doar pune-o să semneze un acord de confidențialitate, înainte s-o duc în hotel. Nu mi-o trag cu nimeni fără un contract strict de când cu Scandalul Pulii.

Și-a aprins o țigară, pornind agale spre băieți, cu spatele la viitoarea lui cucerire și la mine. Toata fața mi-a luat foc de mânie.

Am tras adânc aer în piept de câteva ori ca să mă calmez, înainte de a-l urma.

— Vrei să mă duc eu la ea și să-i cer să semneze un acord de confidențialitate înainte să faci sex cu ea? Și nici n-ai abordat-o încă?

Mi-am potrivit pasul după al lui. Doamne! Dacă așa se purta Alex când era perfect lucid, mă îngrozeam să mă gândesc prin ce trecuseră Blake și restul când fusese drogat.

— Exact.

— Ce te face să crezi c-o să spună da?

Mi-a dat un bobârnac peste nas cu mâna în care ținea țigara, rânjind înfumurat la mine de parcă eram cea mai grea de cap creatură din lume.

— Ești atât de pedantă, Stardust! Fă-o și gata. Plecăm la hotel peste zece minute.

Și s-a îndepărtat.

[1] Interjecție folosită pentru a exprima felicitări sau urări de bine (lb. ebraică).

Scanned with CamScanner

Nu eram asistenta lui. Eram supraveghetoarea de luciditate. M-am gândit că nu eram obligată să-l ajut să facă sex. În plus, în mare parte, era probabil mai bine dacă nu-l ajutam în acest sens. Vreau să spun, nu exista nicio îndoială cu privire la curentul care se mișca prin corpul meu. Eram geloasă dincolo de cuvinte, credință și logică. Dar poate că asta era exact ceea ce aveam nevoie ca s-o las baltă și să mă supun.

Trebuia să îi arăt că nu-mi păsa.

Trebuia să-mi arăt *mie însămi* că nu-mi păsa.

Trecuse doar o săptămână dintr-un turneu de trei luni și el deja își declarase intenția de a mă aduce în patul lui și a-mi da viața peste cap. Nu-l puteam lăsa să aibă această putere asupra mea. Aveam familia și viitorul meu la care să mă gândesc. Și ei erau mai importanți decât orice gigolo britanic cu ochi ca aurul topit și un zâmbet devastator.

Mi-am dres glasul, mi-am îndreptat umerii și m-am dus la fată. Cu fiecare pas pe care-l făceam, mă rugam în sinea mea să fie ca mine. Rezervată și rațională. Să-mi râdă în nas și să-mi spună s-o șterg. Să roșească, să se ducă în persoană la Alex Winslow și să-l pălmuiască în numele feminismului și al respectului de sine. M-am oprit cam la o jumătate de metru de ea, bătând-o pe umăr ca să-i atrag atenția. Ea s-a întors, cu un amestec de surprindere și de enervare între cutele frunții încruntate.

— Bună!

I-am zâmbit, înăbușindu-mi nervozitatea. Toți mușchii feței mă trădau și eram sigură că arătam cel puțin ușor psihotică.

— Lucrez pentru Alex Winslow. El m-a trimis, pentru că e interesat să — *mă scoată din minți* — își petreacă noaptea cu tine. Așadar mă întrebam dacă ți-ar plăcea și, în cazul ăsta, dacă ai vrea să semnezi un acord de confidențialitate?

Scanned with CamScanner

Nici nu eram sigură unde mama naibii aveam să găsesc unul, dar intuiția îmi spunea că Blake trebuie să le fi avut la îndemână. El era expertul în chestiuni legale. Dacă stăteam să mă gândesc, el era expertul în toate.

Încruntarea fetei a dispărut, înlocuită de o încrețire a nasului într-o expresie de neîncredere.

Știu, da? Ce mai ticălos. Spune doar nu și ne putem vedea cu toții de treabă ca și când episodul ăsta nu ar fi avut loc niciodată.

— Alex Winslow vrea să-și petreacă noaptea cu mine?

— Așa se pare.

O uram pentru că nu respinsese imediat ideea, îl uram și pe el că mă trimisese la ea, dar, cel mai tare, mă uram pe mine fiindcă fusesem destul de stupidă să-i dau înainte cu planul ăsta ca să demonstrez ceva lumii.

— Nu te cred.

M-am întors, am făcut cu mâna băieților și le-am captat atenția. Toți s-au răsucit să se uite la mine. Lucas arăta îndurerat. Blake arăta obosit. Alex afișa rânjetul lui arogant de prădător, ridicând o sprânceană și o mână, salutând ușor.

Sper că are o BTS. Sper că are toate BTS-urile cunoscute omenirii și încă vreo câteva noi pe care le-a dezvoltat de una singură.

— Vezi? m-am întors spre femeia în chestiune. Este interesat.

— Oh, Doamne! Atunci și eu sunt! Vreau să spun, mi-ar plăcea să arunc o privire la contractul ăsta, dar...

Avea accent australian. Dintr-odată, am sorbit-o din ochi, înregistrând fiecare detaliu. Părul negru, voluptuos. Ochii negri, de felină. Buricul cu piercing și pielea de Albă-ca-Zăpada. Ființa mea cu ochii căscați, pistrui și înfățișare comună ura fiecare centimetru din ea. Și asta mă făcea să mă simt vinovată.

Am izbutit să schițez un zâmbet.

Scanned with CamScanner

— Fantastic! Mă întorc imediat. Nu pleca nicăieri.

Am mărșăluit spre băieți, adăugând o falsă vioiciune în pas. Puteau juca doi jocul ăsta. Poate că nu aveam eu multă experiență, milioane de fani sau miliarde de dolari, dar mă pricepeam destul. Eram puternică și eram valoroasă. Și, da, să fiu a naibii că eram egală cu el.

— E de acord, am zis, smulgând o sticlă de apă de pe masa lungă cu gustări și răcoritoare din spatele lor și desfăcându-i dopul.

Uitându-mă la Blake, am băut încet o înghițitură.

— Poți să-i faci rost de un CC? A zis că ar vrea să arunce un ochi, dar, judecând după cât timp i-a luat să spună da, sunt foarte sigură că o să-l citească în diagonală.

— Păi, la dracu', Blue! a zis Blake, cu sprâncenele ridicate mult. Nu-i de mirare că Jenna te place. Ai o pereche serioasă de coaie.

I-am făcut cu ochiul.

— Nu sunt sigură de ale ei, dar ale mele sunt epilate.

Toți băieții au râs, iar Blake s-a dus repejor la fată cu un contract în mână. A fost prima oară când mă numise Blue și, chiar dacă momentul părea ca sfârșitul lumii, părea, de asemenea, ca începutul a ceva. Acceptare.

Toți băieții au râs, mai puțin Alex, care-mi sfredelea fruntea cu privirea, privire care numai ea singură amenința să ucidă pe cineva, preferabil pe mine.

— Ești o păsărică mișto, știai asta? a zis Lucas, apropiindu-se de mine, atingându-mi umărul cu al lui.

Alex a înșfăcat sticla de apă pe care o deschisesem și o pusesem înapoi pe masă și a golit-o dintr-odată.

— Molâie.

Scanned with CamScanner

— Cum ai spus?

Făceam eforturi să rămân calmă.

Alex și-a aplecat corpul spre mine, cu un surâs maliţios pe buze.

— Am zis că eşti molâie. Ai făcut ce ţi-am cerut, fără să protestezi, fără să eviţi umilirea.

— Să evit umilirea?

Am clipit repede, încercând din răsputeri să nu-i urlu în faţă. *Tipului. Ăstuia.*

— Nu am nevoie să evit nimic. Tu ai vrut să te combin. Am făcut-o. Eşti dezamăgit că nu m-am opus. Dar ştii ceva? Eu nu sunt ca ele. Fanele tale. Femeile cu stele în ochi. Când mă uit la tine, ce văd?

Am făcut un pas spre el, iar el a făcut un pas înainte, de asemenea, şi deodată totul era prea anapoda, prea aproape şi prea intim.

— Când mă uit la tine, văd ceva stricat care nu mai merită să fie reparat. Şi tu te uiţi la mine ca la un obiect ieftin care să-l înlocuiască pe cel scump ce ţi-a fost furat. Vezi, toţi suntem vase. Şi tu eşti cel împrăştiat pe podea, sfărâmat fără putinţă de reparare. Prin urmare, o să las pe altcineva să te adune. E chiar simplu. Distracţie plăcută!

Am privit prin încăpere, în capătul celălalt, unde misterioasa fată deja chicotea şi semna contractul pe care-l pusese pe spatele lui Blake, în timp ce acesta din urmă scria un mesaj pe telefon, plictisit.

Alex mi-a aruncat un zâmbet nefast, mijind ochii la mine, după care a întrerupt duelul privirilor noastre şi a început să se ducă spre ea.

— Felicitări, Joculeţ! Tocmai ai devenit un război.

Scanned with CamScanner

În noaptea aceea, i-am auzit prin perete.

Mâinile lor. Foșnăind. Pipăind. Căutând. *Găsind.*

Străbătând holul. Holul *nostru*. Chiar în fața ușii mele.

Împiedicându-se. Chicotind. Șușotind cu respirația tăiată.

Încetează, inimă.

Stai liniștită, inimă.

Opune-te, inimă.

O chema Gina.

Știam, pentru că el s-a aplecat și a lăsat-o să-i adulmece gâtul când ea a zis că avea cel mai masculin miros pe care-l întâlnise vreodată. Și eu imediat am urât toate Ginele din lume.

— Gina, i-a șoptit el numele, ca pe un secret deocheat.

M-am uitat pe furiș la ei, prin vizor, tremurând de furie din toate încheieturile.

— Drăguță, habar n-ai tu!

Drăguță.

Eram atât de roasă de intimitatea lor, încât nu mai puteam respira.

— Oh, am văzut! a râs ea, cu vocea ei senzuală perfectă pe pielea lui, nici pe departe pițigăiată ca a mea. Scula ta e peste tot pe Internet, Alex.

La asta, el n-a răspuns nimic.

S-a oprit în dreptul ușii mele, și-a scos guma de mestecat din gură, a lipit-o de un bilețel și l-a trântit peste vizorul meu.

Apoi am auzit ușa lui deschizându-se.

Apoi am auzit ușa lui închizându-se.

Scanned with CamScanner

Mi-am deschis-o pe a mea rapid, strecurându-mi brațul ca să iau biletul pe care-l lăsase pentru mine.

TU EȘTI LIPICIUL.

M-am întors cu spatele, închizând ochii strâns și lovindu-mă cu capul de ușă.

Trei.

Doi.

Unu.

Alex

Trei.

Doi.

Unu.

Sunetul era slab, dar neîndoielnic. Exasperarea din mișcarea ei a aprins ceva în mine. I-am simțit suferința. I-am simțit gustul pe buze și am savurat-o pe limbă ca pe miere fierbinte.

Am zâmbit în timp ce-o sărutam pe cum-o-chema. Unealta mea, recipientul, momeala. Materialul meu didactic pentru lecția asta.

În sfârșit, Stardust începuse să înțeleagă.

Treaba.

Cu noi.

Aveam să facem sex. Capul ei lovindu-se de ușă m-a asigurat de asta. Lucas avea să plătească.

Scanned with CamScanner

Avea să plătească pentru că-i dăduse lui Will cheile apartamentului meu, în timp ce eu eram în turneu și Fallon luase o supradoză. El o găsise.

Lucas avea să plătească pentru că îi dăduse lui Fallon numărul de telefon al lui Will, când ea i-l ceruse ca să-i mulțumească, după ce el dăduse fuga să salveze situația. Avea să plătească pentru că îi ajutase să mi se strecoare pe sub radar în seara premiilor Grammy, în urmă cu trei ani, când ea a venit la brațul meu, dar a sfârșit trăgându-și-o cu Will la toalete.

Avea să plătească pentru toate acestea cu lucrul cel mai prețios, pe care nu-l poți cumpăra cu bani.

Lucas avea să plătească pentru ele cu inima lui.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăsprezece

Indie

Indie: E cineva treaz?

Jenna: Eu sunt. Aici e miezul nopții. Ce s-a întâmplat?

Indie: Nu s-a întâmplat nimic. Scuze! O întrebare pentru referințe viitoare — Alex are voie să aducă fete în camera lui? Vreau să spun, ar putea veni cu alcool sau droguri...

Jenna: Ar putea, dar probabil n-o vor face. Da. E în regulă.

Jenna: Sau poate că nu e absolut în regulă pentru TINE...

Indie: Nicio problemă. Voiam doar să mă asigur.

Jenna: I-ai vorbit despre piesa de zece minute?

Indie: Da. O păstrează. Publicului i-a plăcut la nebunie astăzi. A scris, de asemenea, și un cântec politic.

Jenna: Bineînțeles.

Indie: De fapt, chiar e deosebit.

Jenna: Deosebit nu te duce nicăieri în industria muzicii. Are nevoie de piese cu priză. Și scurte. Oamenii NDC cântece de trei minute, zilele astea.

Indie: NDC?

Scanned with CamScanner

Jenna: Nu. Duc. Până la Capăt. Cum vă mai înțelegeți voi doi?

Cât timp ai la dispoziție, cucoană?

Indie: Bine, nu mai încearcă ostentativ să se descotorosească de mine.

Jenna: Și Blake? Tu și cu el sunteți pe aceeași lungime de undă?

Indie: Suntem. Dar tu?

Jenna: Chiar mi-ai pus întrebarea asta?

Indie: Da.

N-am nimic de pierdut. Jenna are nevoie de mine aici. În plus, ei doi nu fac tocmai un secret din faptul că se urăsc.

Jenna: Blake și cu mine avem o relație mai complicată. Am contracte de analizat. Ține-mă la curent.

Hudson: :-O

Singapore.

În avion, mi-am petrecut timpul cu Nat și Ziggy pe Skype, ghemuită pe sofa, la fereastră.

Alex, cu ochelari de soare, un hanorac negru și cu brațele încrucișate la piept, stătea întins pe o canapea, dormind. Avea căștile în urechi și arăta cel mai aproape de imaginea pornografiei pentru femei când era îmbrăcat complet. Am încercat să-mi spun că era un lucru bun că făcuse ce făcuse cu Gina. Asta clarifica pozițiile — ce eram și, mai important, ce nu eram.

— S-a întors la mijlocul nopții.

Scanned with CamScanner

Nat și-a frecat ochii roșii, săltându-l pe Ziggy pe coapsă. Părul ei era ciufulit și încurcat.

— Beat criță și duhnind a vomă. A zis că l-a căutat pe ucigaș toată ziua. A bătut la ușile oamenilor. A zbierat la ei. Îți dai seama cât de nebunește sună asta? Are nevoie de ajutor, Indie. Repede!

Avea dreptate, desigur. Începusem să cred că fratele meu avea nevoie de ajutor mai mult decât de o slujbă. Avea nevoie de reabilitare. Cu banii pe care aveam să-i fac ne-am fi putut permite să-l trimitem la un centru decent. Un motiv în plus să rezist în turneu și să-l tolerez pe Alex. Mi-am dres glasul, aruncând o privire în jur, ca să fiu sigură că nu asculta nimeni.

— Două luni și jumătate, am încurajat-o eu. Rezistă, Nat! Promit, o să-l trimit imediat ce mă întorc.

— Parcă nici nu mai e același om. Vreau să spun, înțeleg. Încă suferă. Dar... m-am măritat cu un străin. Am un copil cu un străin. Mă uit la el și nu-l mai văd pe băiatul care-mi făcea serenade sub fereastră. Văd un trântor care nu vrea să se îndrepte. Un trântor pe care băiatul de atunci l-ar fi urât.

Am deschis gura să-i răspund, când a apărut stewardesa, purtând o uniformă de satin bleu și cel mai frumos zâmbet de relații cu clienții pe care îl văzusem de ani în șir.

— Domnilor, domnișoară Bellamy, ne pregătim de aterizare. Vă rog să vă puneți centurile.

— Trebuie să plec.

Am strâmbat din nas, nedorindu-mi să întrerup conversația prematur.

Nat arăta mai bătrână, de parcă ultimele câteva nopți fuseseră lungi cât anii.

Scanned with CamScanner

— Cel puțin spune-mi că te distrezi acolo. M-ar face să mă simt mult mai bine.

— Desigur, i-am zâmbit. Grozav!

— Ai reușit să arunci un ochi la vreun cârnăcior de rock star englez?

Și-a înlocuit încruntătura exasperată cu o curiozitate plină de speranță.

Oh, Doamne!

Buzele pline ale lui Alex au zvâcnit, deși se prefăcea că doarme. Am simțit cum iau foc — mai întâi fața și-apoi tot corpul, până în vârful degetelor. Nat n-avea de unde să știe că el era chiar aici. În avion era liniște, toată lumea fie trăgând un pui de somn, fie uitându-se la un film.

— Nu, am zis.

— Da, a anunțat el în același timp din locul lui de pe canapea, aruncându-și ochelarii pe o măsuță de alături și ridicându-se în picioare.

A venit țanțoș spre mine, afișând zâmbetul lui nepăsător. Inima mea a făcut din nou chestia aia, când nu-mi mai asculta mintea și voia să sară în mâinile lui Alex.

Ce naiba făcea Winslow?

— Ba mi-a văzut scula foarte bine.

S-a lăsat să cadă pe banchetă lângă mine, anunțând știrea de parc-ar fi fost o chestiune de interes internațional. Brațul lui s-a strecurat în spatele meu, bărbia aproape că s-a sprijinit pe umărul meu.

— Și s-a uitat lung. Foarte lung. Ceea ce m-a făcut s-o întreb câte scule a văzut în viața reală, o întrebare la care încă n-am primit răspuns. Poate m-ai putea lumina tu. Simpatic pușți, apropo.

Scanned with CamScanner

Natasha a rămas cu gura căscată și, dacă n-ar fi fost faptul că Ziggy reușise să scape din brațele ei și s-o șteargă spre bucătărie, ar fi stat acolo holbându-se la Alex până ne-am fi întors noi în State.

— Arăți grozav în realitate, a șoptit ea, cu ochii cât cepele.

— Practic, nu mă vezi în realitate, dar îți mulțumesc.

Umărul solid al lui Alex s-a atins de al meu și am tresărit, dându-mă puțin mai departe de el.

— Încerc s-o conving pe Indie să fie mai drăguță cu mine. Cum crezi că ar trebui să fac asta?

Încerci să mă vâri în patul tău, aș fi vrut să-l corectez. *Și-ți spun eu care e primul lucru de făcut pe lista ta: să nu-mi ceri să te cuplez cu gagici oarecare pe nume Gina.*

— Îi place să meargă cu bicicleta.

Zâmbetul lui Nat era sinistru și dulce în același timp, așa cum mi-aș fi dorit să fiu eu. Periculoasă și rezervată în același timp.

— Ar merge pe bicicletă toată ziua dacă s-ar putea. Așadar, eu aș începe cu asta.

El a dat din cap.

— Bună idee, Natasha.

— Oh, uau! Știi cum mă cheamă.

— Sunt atent când vorbește ea.

Își pusese masca lui de fermecător. Grozav! Nimeni nu putea să refuze așa ceva, cu atât mai puțin Nat.

— E de păstrat, a zis cumnata mea, înainte să închidă camera.

Am clătinat din cap. Era opusul unui tip de păstrat. Era tipul despre care știam sigur că avea să plece. Am închis ecranul laptopului, cu inima bătându-mi tare în gât. Alex și-a aplecat corpul înainte, ajungând cu buzele aproape de omoplatul meu.

Scanned with CamScanner

— O să fii a mea, *lipici*, a șoptit el.

Ochii îmi ardeau și m-am uitat în față, la cârlionții blonzi ai lui Alfie, care se juca pe un Nintendo, cu capul în jos.

Pentru prima oară, după nu știu câtă vreme, știam că sunt într-un mare necaz.

Ceva pe care nu-l puteam controla.

Pentru că Alex Winslow era un vas spart.

Dar eu nu eram lipiciul. Eram menajera fraieră care se pregătea să încerce să adune cioburile și, inevitabil, avea să se taie.

În clipa în care am intrat în camera mea de hotel, am început să mă plimb în sus și-n jos.

Cu degetele împletite în spatele cefei, mergeam în cercuri. Îmi simțeam membrele diferit. Mai scurte, mai grele, mai încordate. Era lipsa exercițiului fizic și toată mâncarea nesănătoasă, am conchis eu. Nu mai mersesem pe bicicletă de când plecasem în turneu și, în plus, Alex avea o slăbiciune pentru sandviciurile de benzinărie și mâncarea de la colțul străzii, ceea ce însemna că nu luam mese decente, prin urmare, în cea mai mare parte a timpului mâncam numai junk food și gustări hipercalorice pe care le primeam la room-service.

Mi-am plecat capul, mușcându-mi buza de jos. Să fiu departe de casă mi se părea o trădare. Mă simțeam vinovată pentru că nu eram în stare s-o ajut pe Nat cu Ziggy, când avea mai multă nevoie. Dar ceea ce mă îngrozea cu adevărat era că mă trezisem încă preocupată de genitalele lui Alex Winslow, când erau atât de multe în joc.

Scanned with CamScanner

O bătaie la ușă m-a făcut să-mi ridic brusc capul. Toate camerele de hotel în care fusesem până acum erau diferite — unele luminoase, altele întunecoase, unele mobilate clasic, altele decorate contemporan — totuși păstrau aceeași melancolie a unui loc care nu oferea niciodată adevărată intimitate. Camera asta avea pereți ca piersica, tavan înalt și lenjerie de culoarea aurului. Arăta luxoasă mai presus de cuvinte, ceva ce ai putea copia și lipi dintr-un catalog cu articole nupțiale. Și eu nu mă puteam bucura de el, când cei dragi mie sufereau, la două continente depărtare.

O altă bătaie, de data asta mai puternică.

— Ei, Doamne, vin!

M-am dus la ușă, încă îmbrăcată în rochia mea în carouri alb cu negru, una dintre primele pe care mi le croisem. Părul îmi era vraiște, iar ochii aveau pleoapele roșii. Am deschis ușa larg. În partea cealaltă a pragului stătea Alex.

Se schimbase din costumația avută în avion. Acum purta jeanși mulați și un tricou cu The Smiths.

Arăta delicios.

Arăta, de asemenea, ca un bărbat care se culcase cu altcineva noaptea trecută, Mică Domnișoară Demență.

— Ce vrei, Winslow? am trecut direct la subiect.

Nu simțeam nici dorința, nici nevoia să fiu politicoasă cu el. El nici n-ar fi trebuit să umble prin hotel singur. Unde era Blake?

— Stardust.

Și-a rostogolit porecla pe limbă, accentul lui britanic tăind printre litere accentuat.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere îndoielnică? De asemenea, discut cu fermecătorul și jucăușul Alex, astăzi, sau cu nemernicul care m-a pus să-l ajut să facă sex noaptea trecută?

Scanned with CamScanner

Mi-am înălțat întrebător o sprânceană, strângându-mi părul într-un coc la repezeală în vârful capului.

— Mă bucur că am stabilit în sfârșit că sunt fermecător.

— Uneori, când te străduiești. Mare deosebire.

— Dar funcționează?

— Nu prea, am mințit eu.

— Înconjurată de ziduri de apărare și așteptând să fii dezghețată. Așa îmi placi.

M-a luat de mână și m-a smucit afară din camera mea, dintr-o singură mișcare.

— Ești ca o bucată de caramea delicioasă ambalată într-o hârtie subțire. E muncă grea să dai la o parte straturile, dar indiferent ce mă așteaptă înăuntru e prea dulce ca să renunț. Sunt gata să dărâm zidurile alea ale tale și să le fac pulbere. O să-ți ia ani să le construiești înapoi, dar eu n-o să fiu de față când o să se întâmple, așa că nu contează.

Mi-am proptit picioarele în covorul holului, uitându-mă în jur. Concertul urma să fie peste șase ore. Probabil avea în gând vreo tentativă de destrăbălare în hol. M-a condus spre capătul holului, iar eu mi-am târât picioarele de parcă mă conducea drept la porțile iadului. Totuși, nu mă puteam întoarce și să-l las în hol, singur și periculos de liber să facă orice-i trecea prin cap. De altfel, exista o surpriză la capătul acestui drum și voiam să văd despre ce era vorba. Alex a plesnit cu palma butonul liftului și s-a răsucit spre mine. M-a înghesuit cu corpul. Am făcut un pas înapoi. El a făcut un pas înainte. Un tango cu care începusem să mă obișnuiesc.

— Unde e Blake? De ce ești aici?

Scanned with CamScanner

Mi-am mijit ochii, suspicioasă.

— L-am legat cu lanțuri de patul meu și l-am bătut în cuie de tăblie.

I-am ignorat glumița prostească.

— Știe că ești cu mine?

El și-a plecat fruntea, jucăuș. Tocmai expresia asta m-a scos din pepeni. Sugera că eu eram bona lui drăguță, care tocmai îi făcuse macaroane artistice și i le arătase lui.

— Hai să lămurim un lucru. Blake? E pe statul meu de plată. Waitrose? Pe statul meu de plată. Alfie? Scârboasă ființă umană *și* pe statul meu de plată. La fel și tu. Tu faci ce spun eu și, în momentul ăsta, eu vreau să fiu cu tine. Așa că voi fi. E foarte simplu, vezi?

Am deschis gura să spun ceva care m-ar fi făcut să mă simt prost și să-l împing cât colo, dar liftul a sunat și el m-a tras înăuntru de cureaua rochiei, izbindu-mă cu spatele de peretele cabinei. S-a rezemat de peretele opus și, astfel, am ajuns să ne uităm fioros unul la celălalt, ca doi adversari într-un joc în care nu se respecta nicio regulă.

Pentru prima oară, a băgat de seamă cât de roșii îmi erau ochii. S-a uitat mai bine în jos la mine.

— Ce te frământă?

— Fratele meu se prostește, acasă. Mă îngrijorează. Natasha are grijă de Ziggy aproape singură, și lucrează program complet, și...

Și trăncăneam aiurea. Mi-am întors capul, uitându-mă la mahonul și oglinzile din jurul nostru.

El n-a mai zis nimic și pentru asta i-am fost recunoscătoare. Nu aveam nevoie de cuvinte goale de încurajare. Îmi cunoșteam situația, mi-o mărturiseam și făceam eforturi s-o rezolv. Ușile

Scanned with CamScanner

liftului s-au deschis și amândoi am ieșit din cabină. Alex m-a ghidat spre holul din spatele biroului principal de recepție, nu spre intrarea hotelului, și am străbătut un culoar întunecos ce ducea spre parcarea subterană. Nu ziceam nimic și simțeam totul. Când în sfârșit ne-am oprit, mi-am ridicat ochii din pământ și am văzut două biciclete albastre de oraș. Sprâncenele mi s-au ridicat imediat.

— Biciclete, am șoptit.

— Perspicace, m-a ironizat el.

Puteam să jur că britanicii erau născuți cu mai mult sarcasm în vene decât sânge.

Am râs, lovindu-l ușor peste umăr, prea ușurată ca să mă supăr pe el. Am dat fuga la una dintre biciclete și mi-am trecut un picior peste șa, strângând coarnele în palme. Era diferită față de bicicleta mea de acasă. Șaua era mai înaltă decât eram obișnuită și mai dură — nu atât de tocită ca a mea. Am ridicat propteaua, permițând bicicletei să lunece câțiva metri înainte, prin parcarea subterană încinsă și umedă. Era aproape pustie.

— Aș putea să fac câteva ture pe aici ca să mă mai descarc, mi-am rostit gândul cu voce tare.

El rămăsese lângă cealaltă bicicletă, uitându-se lung la mine.

— Sau — a zis el, cu vocea deosebit de ne-tăioasă — ai putea să-ți scoți poponețul afară.

Tocmai când a terminat de spus asta, a apăsat pe un buton din zidul de beton și poarta de metal a garajului s-a ridicat, lumina revărsându-se înăuntru centimetru cu centimetru. Am făcut ochii mari la vederea zgârie-norilor și a uriașului, amețitorului port întins în fața mea. Mi s-a pus un nod în gât. Am

Scanned with CamScanner

sorbit din priviri Merlionul[1] scuipător de apă, complexul de agrement integrat în Marina Bay și incredibila panoramă urbană sistematizată. Până să mă trezesc, Alex era călare pe bicicleta lui, lângă a mea, și-mi atingea cotul cu al lui.

— Fără căşchete? am rânjit, în pofida bunelor mele intenții.

Gigolo sau nu, mi-era dor să merg cu bicicleta prin oraș. Și era doar o scurtă excursie. Nu o declarație de dragoste.

Și-a umezit buza de jos, răspunzând:

— Îmi place să trăiesc periculos.

— Mie îmi place să trăiesc în perimetrul sigur al limitelor, i-am replicat.

— E un loc confortabil, dar nu crește nimic acolo.

Am mers prin Merlion Park. El avea ochelarii de soare la ochi și aceeași șapcă Burberry pe care o purtase la spălătorie, așadar nimeni n-ar fi ghicit că era Alex Winslow, omul care îi ținea pe paparazzi treji toată noaptea. Cerul era cenușiu; aerul era încărcat de umezeală. Vremea asta mă ducea cu gândul la apocalipsă și poate chiar se potrivea, după câte ziduri îmi distrusese el în ziua aceea.

Totul era curat și străin. Poate că eram o biciclistă cu mai multă experiență, dar el avea picioare mai lungi și puterea să se țină în linie cu mine. Am pedalat în tăcere vreo patruzeci de minute, înainte ca el să facă semn din cap spre o cafenea micuță, la marginea promenadei.

---

[1] Statuia simbol a orașului Singapore, reprezentând o creatură mitică, cu cap de leu și corp de pește (mer – „mare", lion – „leu"). Capul de leu reprezintă numele original al orașului, Singapura („orașul leului"). Corpul de pește face trimitere la originile Singapore-ului, când era un sat de pescari pe nume Temasek („orașul de la mare"). Statuia a fost realizată în 1972; are 8,6 m înălțime și cântărește 70 de tone; corpul e făcut din ciment, pielea din ceramică emailată și ochii din cești de ceai roșii; un sistem de pompe asigură funcționarea ca fântână arteziană.

Scanned with CamScanner

— Ți-e sete.

O declarație, nu o întrebare.

Am dat din cap și amândoi am cârmit și ne-am oprit în dreptul cafenelei. Ne pregăteam să intrăm, dar atunci el a șovăit, a aruncat o privire la mesele pline de clienți din afara localului și a gemut.

— Du-te să comanzi. Eu o să aștept aici, a zis el, încălecând din nou pe bicicletă și ațintindu-și privirea spre oceanul ca safirul.

Mi-am croit drum până la bar, desfătându-mă cu gândul că, spre deosebire de el, eu *puteam*. Nu știu cum m-aș fi simțit dacă n-aș fi putut să-mi comand o cafea sau un sandvici fără teama de a fi asaltat prin surprindere sau fotografiat.

Am comandat două cafele, două sticle de apă și o plăcintă pe care puteam s-o împărțim. Când m-am întors, l-am văzut aruncând cu pietricele în apa liniștită, stând în continuare pe bicicletă. Arăta... fericit. De parcă nu era obișnuit să facă ceva atât de banal și de relaxat. Alex a zâmbit când am venit înapoi și m-am urcat pe bicicleta mea, iar inima aproape că mi-a zburat din piept spre el ca o fană stupidă aruncându-și chiloții. Inima asta a mea începuse să fie din ce în ce mai mult un impediment. Mi-ar fi plăcut s-o pot extirpa chirurgical și să rămân în viață. I-am întins cafeaua și apa, apoi mi-am dus paharul de cafea la buze.

— La ce te gândești în clipa asta? m-a întrebat el, cu ochii încă hipnotizați de apă.

M-am întrebat de ce voia să știe asta tot timpul. Chiar își găsea inspirația în orice-mi trecea mie prin cap? Apoi, un gând încă și mai deprimant mi-a răsărit în minte — nimeni altcineva nu mă mai întrebase asta de ani în șir. Nu de când muriseră părinții mei. Craig și Natasha mă iubeau, dar erau prea ocupați

Scanned with CamScanner

să supraviețuiască pentru a le mai păsa. Să te simți căutată și dorită crea dependență, iar el mă droga. Dacă vrei să farmeci pe cineva, fă-l să se simtă special. Asta ți-asigură succesul.

— Mă întrebam — am lăsat lichidul fierbinte să-mi ardă limba, dar am continuat fără să tresar — de ce te ții după mine. Parcă voiai să mă vezi plecată, iar acum vrei să te culci cu mine.

— M-am gândit că dacă n-am putut să scap de tine, aș putea măcar să mă distrez cu tine.

— N-o să mă culc niciodată cu tine.

Am rupt o bucată de plăcintă fără nicio intenție s-o mănânc. Alex a luat o înghițitură zdravănă de cafea, continuând să se uite la ocean.

— De ce?

— Pentru că nu sunt atât de fraieră încât să mă pun de bunăvoie într-o postură din care o să am de suferit.

Și-a întors capul spre mine și, brusc, n-am mai putut respira. Ca toate geniile artistice, avea o față expresivă. Oarecum anapoda. Cumva imperfectă. Genul de față de la care nu-ți poți lua privirea. Mick Jagger, Steven Tyler, Jimi Hendrix, Keith Richards. Cu toții arătau un pic ciudat. Un pic prea periculos. Cu gurile prea mari, cu ochii prea mijiți și cu zâmbete prea deschise. Fața lui Alex era ca o carte bună. De fiecare dată când te uitai la ea, găseai câte ceva diferit.

— Nu ți-aș face niciodată rău. Te voi părăsi blând. Și tu mă vei părăsi fericită. Asta pot să-ți promit.

— Cum poți să-mi promiți așa ceva? Cum poți să-mi garantezi că n-o să mă îndrăgostesc?

Și-a ridicat ochii din cafea, cu un zâmbet trist.

— Sunt cumva de neiubit odată ce ajungi să mă cunoști.

Tăcere.

Scanned with CamScanner

— Farmecul meu stă în misterul meu, înțelegi?

A început să plouă, aparent de nicăieri. Vreme tropicală. Mâneci scurte și o aversă. El a făcut semn din cap spre cealaltă parte a promenadei.

— Vino, Stardust. Noaptea e lungă și plină de promisiuni.

Am pedalat spre parcare, șiroind de apă și râzând.

Și am hotărât să nu-i mai pun lui Alex Winslow nicio întrebare personală, doar ca să-mi țin sănătatea mintală sub control.

Scanned with CamScanner

Capitolul treisprezece

Alex

Încă un spectacol.

Încă un hit.

Blake era de părere că videoclipurile cu *Secondhand Love* de pe YouTube, apărute din Japonia, aveau un număr de vizionări atât de mare, încât cei care le publicaseră făceau douăzeci de mii de dolari pe zi numai din reclame. N-o să mint, faptul că scrisesem un cântec grozav anestezia ideea că eram categoric defect ca ființă umană și, pentru o zi, uitasem chiar și de Fallon și de Will, de răzbunare și de *șampanie* — notă marginală: cea din urmă stătea în fundalul minții mele tot timpul. Și nici măcar nu-mi plăcea șampania. Să mă îmbăt, totuși, era altă poveste.

Când am ieșit de pe scenă, am dat fuga la cabine, fără să bag în seamă coada haotică de angajați și celebrități locale care se învârteau în spatele scenei, încercând să prindă un moment cu mine. Am deschis ușa de perete și m-am prăbușit peste Indie, care stătea pe o sofa argintie, cosând.

— Alex, e dezgustător! Dă-te jos de pe materialul meu.

M-a împins în piept, dar vocea îi părea amuzată.

Scanned with CamScanner

M-am cățărat peste ea ca o maimuță și am gâdilat-o la subsuori — și ce să vezi? Indie Bellamy se gâdila. S-a zbătut și a scos cele mai apetisante sunete, de-mi venea să-mi înțes degetele în gura ei, să-i culeg sunetele alea și să le pun în buzunarul meu.

— Termină, termină, brută, termină!

Începutul de chicotit s-a transformat într-un hohot zgomotos.

Ceva se schimbase. Noi ne schimbaserăm. Ea se mai topise puțin și eu voiam să-i dau gheața la o parte ca să văd ce era dedesubt. Alfie, Blake și Lucas au intrat pe ușă, privindu-ne din prag, stupefiați. M-a încântat să-i văd mutra lui Lucas. Nici măcar n-aveam nevoie să-mi ridic capul s-o văd ca să știu ce exprima. Suferință. Totuși, nu una la fel de intensă ca suferința mea când el rezervase camera la hotel pentru Will și Fallon pe numele lui, ca ei să și-o poată trage când eu eram încă împreună cu ea.

— Fă-mă să termin, am mârâit, atât de aproape de fața ei încât îi puteam vedea fiecare pistrui portocaliu care-i împestrița nasul.

Ea a râs, cu răsuflarea tăiată.

— Asta e hărțuire sexuală.

— Nu te face de râs.

Am țintuit-o pe sofa, cu bazinul peste bazinul ei, cu buzele pe obrazul ei, încât numai ea să mă poată auzi.

— Pariez că dacă îmi strecor degetele sub rochia asta șic a ta și îți dau chiloții la o parte, o să te descopăr atât de udă și de pregătită pentru mine, încât o să-mi ia o oră să te ling până la ultima picătură.

Corpul i-a înțepenit sub mine și mi-am ridicat torsul, uitându-mă la ea. Ochii ei albaștri erau foarte mari și curioși. M-am

Scanned with CamScanner

întrebat dacă era virgină. Indie cu un alt tip. Nu-mi puteam imagina și nu pentru că mă atașasem de ea sau altă tâmpenie sentimentală de genul ăsta. Numai că părea prea rezervată. Prea cuviincioasă.

— Alex, m-a prevenit ea, fiindu-i prea frică să se miște sub mine, știind că erecția mea era periculos de aproape de clitorisul ei.

Era o nebunie, dar era perfectă. Asta. Eu deasupra ei. Singurele lucruri dintre noi erau textilele și idioții care ne priveau din capătul celălalt al camerei. Corpul ei vibra și i-l puteam simți sub mine, luptând între dorință și logică. Mi-am aplecat fața spre a ei, când unul dintre păcălici m-a înșfăcat de curea și m-a smucit la o parte.

— Dă-te jos de pe ea, tâmpitule, s-a răstit Lucas.

Când m-am întors, era roz la față și iritat, foarte asemănător cu Babe porcușorul.

— Ți-ai pierdut controlul!

— Și ea la fel.

Mi-am scos pachetul de țigări din buzunarul de la spate și am aprins una, suflându-i fumul în față.

— Se numește pasiune. N-ai recunoaște-o nici dacă ți-ar urina drept în gură.

— Ești așa de idiot, știai asta?

— Eu o știu, eu am mai trăit-o. Scuze, sfinte Lucas. Nu toți ne putem păstra niște standarde morale atât de înalte.

— *Alex!* m-a mustrat Indie.

Bine. Am tăcut.

Pe drumul până la hotel n-a vorbit nimeni. Indie se uita pe geam, Lucas se uita la mine. Blake se uita în telefonul lui, iar Alfie se uita la ceas.

Ultimul și-a scos buza de jos în afară și a zis:

Scanned with CamScanner

— Aștept trei fane peste o jumătate de oră. Credeți c-or să ajungă la timp?

Toată lumea a gemut și eu i-am aruncat drept în față pana albastră cu care aruncase el în mine, în L.A.

El a râs.

— Oh, am închis cercul, suntem chit acum.

Pe hol, m-am prăbușit în dreptul ușii camerei mele, privind cum Indie face la fel. Era trecut de miezul nopții și toți ceilalți se duseseră în camerele lor. Lucas avusese destulă minte să nu mă scoată mai mult din sărite, dându-i tărcoale ei. Indie avea rucsacul ei de pânză, cu o rochie din petice îndesată în el, cea la care lucrase în culise.

Mi-am extras carnețelul și markerul din cutia Taniei și m-am uitat în sus la muza mea, așteptând să-mi servească porții generoase din sufletul ei.

Știind că n-o meritam.

Știind că *ea* nu merita *asta*.

Știind cât de greșit era totul, dar nefiind în stare să mă opresc, pentru că voiam răzbunare, un album și consolare. Iar Indie? Ea avea să-și primească banii — la dracu', poate că aș fi mai plusat cu vreo câteva sute de mii, ca să îndulcesc afacerea pentru ea — și pentru ea aveam să fiu ceea ce eram pentru atât de multe altele. O poveste bună pe care să le-o spună prietenelor când avea să fie pilită bine la o petrecere între femei. *Mi-am tras-o cu un rock star odată și a fost minunat.*

— La ce lucrezi? am întrebat-o, făcând semn cu bărbia spre sacul ei.

Ea a rânjit.

— Ce?

Scanned with CamScanner

— Nimic. Doar că ești singura persoană care mă întreabă una-alta. Cei mai mulți oameni doar îmi *spun* lucruri, știi?

— Ei bine, nu ești din cale-afară de plictisitoare și ești aici, așa că ai putea să vorbești.

— La o rochie. Pentru Paris. Orașul meu preferat din toată lumea.

— Parcă înțelesesem că n-ai mai fost niciodată cu avionul?

— N-am mai fost!

Și-a fluturat genele și a bătut nițel din palme ca fetele mici, arătând atât de caraghios, încât aproape că m-a înduioșat.

— Pare peticită, am observat.

Erau petice albe, roz și crem, cusute laolaltă intenționat fără nicio ordine. Ca o pătură din petice.

Ea a pipăit materialele cu degetele ei subțiri.

— E cam urâțică. Nu-i frumoasă?

A fost rândul meu să zâmbesc înfumurat. Am zdrăngănit la Tania.

— Găsești frumoase lucrurile urâte? Mai spune-mi.

Ce a adăugat a venit dintr-o răsuflare. De parcă așteptase să-mi spună asta. Așteptase întâlnirea noastră de la miezul nopții.

— Esențialul e invizibil pentru ochi.

Mi-am ridicat imediat capul. Aș fi recunoscut cuvintele astea oriunde.

— *Micul Prinț*.

— Ai citit-o? m-a întrebat Indie.

Am pufnit disprețuitor.

— Poți s-o mai spui o dată.

Ea a împins cu piciorul în vârful bocancului meu, îndemnându-mă să continui. Chiar aveam să-i împărtășesc asta? Mă rog. De ce dracului nu?

Scanned with CamScanner

— Familia mea era cât se poate de dezinteresată de cărți. Nu cred că aveam vreuna prin casă, în afară de Biblie. Eram lefteri ca naiba. Dar tata avea un frate, George, care locuia în Notting Hill. Făcea rost de bani compunând cântecele pentru spectacole de copii. Visul meu era să locuiesc cu el, dar George era un fustangiu și un bețivan înrăit și, chiar dacă mă iubea, cu siguranță nu mă iubea într-atât ca să renunțe la prețioasele lui vicii. Când aveam vreo opt sau nouă ani, George mi-a dăruit un cadou de aniversare deosebit. Un exemplar cartonat *Micul Prinț*. Mi-a zis să caut semnificația cărții și, odată ce-o găseam, el avea să-mi cumpere prima mea chitară. A zis că niciun muzician nu merită niciun dram de succes înainte să fi înțeles semnificația vieții și că avea să știe dacă trișam și întrebam pe altcineva, dar, oricum, nu voiam s-o fac. Voiam să-mi *câștig* afurisita aia de chitară. Voiam să vină la mine pe drept și pe merit. Pentru următorii doi ani, am fost obsedat de cartea asta. În fiecare an, când îl vedeam la Crăciun, îmi încercam norocul, descifrând semnificația blestematei de cărți. Și tot ce obțineam erau aiureli despre un băiețaș care le cerea oamenilor să-i deseneze o oaie. Până când, la doi ani după ce mi-a dăruit cartea — de-acum ferfenițită și mânjită cu muștar și lapte — m-am luminat deodată. Toate semnificațiile adevărate sunt ascunse. Viața e plină de secrete, și de oameni înguști la minte, și de conversații prefăcut plăcute, goale de sens, fără nicio importanță. Real e ceea ce e în noi. Important e ceea ce simțim. În ziua aia l-am sunat, iar el a venit să mă ia din Watford, chiar dacă aș fi putut să mă duc la el cu trenul. În ziua aia am primit-o pe Tania. Ziua aia mi-a schimbat viața.

Am strâns grifful chitarei. Încetasem să mai dau concerte unplugged cu Tania de mulți ani, dar tot o căram cu mine peste

Scanned with CamScanner

tot — nu-ți arunci la gunoi bunica pentru că a îmbătrânit prea tare ca să-ți mai facă plăcinta preferată. Tania era, la urma urmelor, prima și singura mea prietenă adevărată. Indie mângâia în cercuri materialul rochiei la care cosea, dând din cap.

— Întotdeauna mi-a plăcut *Micul Prinț*, pentru că întotdeauna mi s-a părut că și eu eram de pe o altă planetă. De parcă abia pot supraviețui în lumea în care trăiesc și nu înțeleg totdeauna de ce lucrurile sunt așa cum sunt.

Indie și-a umezit buzele. Și-a plecat bărbia în piept, lăsându-și pleoapele să-i fluture pe obraji. M-am holbat. Am privit cu nesaț. Mi-am ferit privirea. La dracu'! Era frumoasă. Era greu de crezut că era aceeași fată de la Chateau Marmont. Cea la care mă uitasem și văzusem o fetișcană ciudată într-o rochie fistichie, cu păr neobișnuit și o față prea pistruiată.

M-am uitat în jos la carnețel și am început să scriu.

Can you keep a secret?
Sometimes I look at you and all I see is regret
My little passion pit is out of this world
Dictates my every lyric and note and word
I do all the things I want to do to you in the dark
But time knows and sees and notices every mark
And sometimes I want you
But most time I don't
I should leave you alone, but we both know I won't.[1]

[1] Poți să ții un secret?/ Uneori mă uit la tine și tot ce văd e regret/ Micul meu izvor de pasiune nu e de pe lumea asta/ Îmi dictează fiecare vers, și notă, și cuvânt/ Fac pe ascuns toate lucrurile pe care vreau să ți le fac ție/ Dar timpul știe și vede și observă fiecare semn/ Și uneori te vreau/ Dar de cele mai multe ori nu/ Ar trebui să te las în pace, dar amândoi știm că n-am s-o fac.

Scanned with CamScanner

Mi-am dat seama că rămăsesem fără hârtie, dar cuvintele continuau să țâșnească. Se îngrămădeau șuvoi și trebuia să le prind așa cum erau. Disperate. Neîmblânzite. Scăpate din cușcă. I-am luat mâna lui Indie și am lipit-o de mine. S-a împleticit peste spațiul strâmt dintre noi drept în poala mea, cu gura căscată. Nu-mi păsa. Nu era vorba despre sex. Era vorba despre artă și arta era divină — trecea peste orice. Și asta nici nu era părerea fanfaronului din mine. O credeam cu adevărat.

— Am nevoie să-ți scoți rochia.

Am tras de materialul gros al veșmântului ei cu volănașe.

A făcut ochii mari și s-a smucit la o parte. Oh, cum aș fi vrut să fi fost una dintre fanele mele în clipa aceea. Dar dacă ar fi fost, nu ne-am mai fi aflat aici. Eu nu m-aș fi hrănit din amintirile, poveștile și reveriile ei. Asta era chestia cu Stardust. Stătuse și mă înfruntase talpă-n-talpă, chiar dacă eu eram mai înalt, mai puternic, mai bogat decât ea. Mă făcuse să mă simt... *real*.

— Aici? Dumnezeule, te rog, nu-mi spune că ești beat!

S-a uitat în jur, pe hol, verificând dacă era pustiu.

Am apucat de tivul rochiei și am tras-o spre mine, cu ochii alergând peste tot, căutând nasturii sau fermoarul sau ce-o fi fost ca s-o scot din rochia aia.

— Trebuie să scriu pe ceva și carnețelul meu e plin. N-o să te vadă nimeni.. Băieții dorm duși, iar fetele lui Alfie abia au sosit. Până și imbecilul ăla le poate ține ocupate pentru măcar douăzeci de minute. Tot etajul e rezervat pentru noi. Suntem doar noi doi, Stardust. Am nevoie de spatele tău.

Și de cuvintele tale.

Și melodia aia care tot cânta în capul meu.

Scanned with CamScanner

I'm the king with no subjects
The vain man with no crowd
The drunk twat who's always so fucking loud
And you're the rivers and mountains
Maybe even the oxygen itself
You're the wind that carries me from place to place
The only high I always chase[1].

— Nu.

Pe dinăuntru, urlam de frustrare, dar pe dinafară doar m-am uitat la ea cu un ușor dezinteres.

— Nu?

— Scrie pe brațele mele și atât. Sau, mai bine, pe ale tale. Sunt mai groase.

— Nu-i destul loc și trebuie să sparg textul în paragrafe.

— Nu.

— De ce?

Pleoapele mi se zbăteau. Eram foarte sigur că nu era un semn bun.

A părut surprinsă de întrebarea mea.

— Pentru că te-ai culcat cu altcineva, ieri.

Mi-am lins încet buzele, înainte de a le deschide, plăcându-mi cum privirea ei a rămas agățată de ele.

— Nu m-am culcat cu Gina.

— Zău?

— Nici n-am avut intenția, de altfel. Am sărutat-o, asta da. Însă doar ca să te scot pe tine din sărite și, pe bune, nu-mi

[1] Sunt regele fără supuși/ Îngâmfatul fără public/Tâmpitul beat mereu cu gura mare/Iar tu ești râurile și munții/ Poate chiar oxigenul însuși/ Ești vântul care mă poartă din loc în loc/Singurul și cel mai dorit al meu drog.

Scanned with CamScanner

amintesc ce gust avea, ci doar reacția ta când ne-ai văzut, ceea ce mi-a făcut scula foarte fericită. Singura persoană căreia aș vrea să i-o trag în clipa asta ești tu. În secunda în care te-am auzit, din partea cealaltă a holului, cum te loveai cu capul de ușă, am îmbrâncit-o în camera lui Alfie și m-am dus în baie să mă masturbez rapid. Dar să nu-ți pară rău pentru mica noastră prietenă, Gina. Alfie i-a dat ce voia și chiar mai mult. Am vorbit serios, Stardust. Vreau să ți-o trag până rămâi fără cuvinte. Numai ție. Până la sfârșitul turneului ăstuia, vom fi doar noi doi.

Tăcerea dintre noi mi-a reamintit că seducția era ca un joc de Monopoly. Cerea răbdare, strategie, studierea adversarul. Doar pentru că eu câștigasem potul cel mare și aveam un buzunar îndesat cu bani falși nu însemna absolut nimic.

Ea încă mai putea să spună nu.

Ea încă mai putea câștiga jocul.

Fără să-i dau șansa să mă refuze, mi-am pus palma bătătorită pe spatele ei și i-am tras fermoarul în jos. M-a lăsat, dacă nu din alt motiv, măcar pentru ușurarea pe care a simțit-o când a aflat că nu mă culcasem cu australianca. Sau poate că înțelesese în sfârșit ce eram noi. Frunze plutind prin lume, fără rădăcini, sau sol, sau gravitație. Confuziile, păcatele și greșelile erau osatura regatului meu. Totul părea altfel când eram departe de casă, prin urmare și ea își permitea să *nu* fie ea însăși, doar pentru seara asta. Când partea de sus a rochiei i-a alunecat de pe umeri, Stardust s-a întors iute cu spatele, acoperindu-și sânii mici și obraznici, pe care n-am avut timp să-i văd.

Am scos capacul markerului cu dinții și am început să scriu pe spatele ei neted, plăcându-mi la nebunie gândul că avea să-i rămână pe piele zile de-a rândul. Markerul îi dansa de-a lungul șirei spinării și eu înghițeam în sec de fiecare dată când corpul i

Scanned with CamScanner

se înfiora sub vârful lui roșu. Scula mi s-a trezit la viață, dar acum nu era momentul potrivit.

And I would travel from asteroid to asteroid
Trying to find the one that would be ours
Building palace after palace until it feels like home
From London to Paris, from New York to Rome[1].

The Little Prince — Alex Winslow

M-am oprit, studiindu-mi oribilul scris de mână.

Pielea i s-a înfiorat din nou.

— E frig.

Și-a dres glasul, înșfăcându-și rochia, cu sânii încă acoperiți de un braț. Aiurea! Era excitată până peste cap.

— Hai să mergem înăuntru. Poți să-l copiezi pe un caiet.

M-am aplecat și am sărutat valea dintre umărul și gâtul ei, pielea revenindu-i la viață și înfierbântându-se sub buzele mele. Următoarele cuvinte le-am șoptit cât mai seducător am putut. De regulă, nu era nevoie să fac vreun efort, dar cu ea trebuia.

— Dacă nu facem sex curând, o să mor și asta o să-ți rămână pe conștiință.

— Dumnezeule mare!

— Poți să-mi spui așa în pat, dacă simți nevoia, i-am replicat, plimbându-mi buzele pe pielea ei ca drogul.

Ce găseam oare la ea încât mă simțeam ca acasă? N-avea niciun sens. Nici măcar nu-mi *plăcea* acasă. Nici *nu aveam* dracului un loc pe care să-l numesc acasă. Acasă era acolo unde

[1] Și o să călătoresc din asteroid în asteroid/Încercând să-l găsesc pe cel care va fi al nostru/Construind palat după palat până-o să-l simt ca pe casa mea/De la Londra la Paris, de la New York la Roma.

Scanned with CamScanner

părinții mei de nimic ardeau gazul toată ziua cheltuind banii mei.

— Nu despre asta e *Micul Prinț*? Să fii îmblânzit și să-i îmblânzești pe alții? Nu trebuie să facem asta aici, Stardust. Suntem doar noi. Fără adulți.

— Se presupune că noi suntem adulții.

— Nimeni nu-i adult dacă i se dă de ales. E ceva ce ești forțat să fii.

Pauză.

— Ți-am mai spus, Alex. Nu sunt tipul de fată de ocazie.

— Ești tânără, disponibilă și atrăgătoare. N-ar trebui să fii atât de negativistă. Îmbată-te! Fă sex cu tipii faimoși! Publică fotografii cu tine prin toată lumea Instagramului! Ar trebui să trăiești și să faci greșeli, pentru că nu ai nimic de pierdut. Toți avem o dată de expirare. Avem un termen-limită. Avem nenumărate camere de hotel de cinci stele, și un album de scris, și familia ta de salvat și hai s-o recunoaștem — toate săgețile indică aceeași direcție. *Noi*. Împreună. Acum.

— Și după *acum*?

S-a întors să se uite la mine.

— Alex, ce se întâmplă după *acum*?

— Ce vrei să spui?

— Când turneul se încheie. Ce facem atunci?

— Mergem fiecare pe drumul lui.

Nu era evident? Voia un iubit? Pentru că eu nu practicam tâmpenia aia. Și chiar dacă aș fi practicat-o... Fallon fusese prima și ultima fată cu care încercasem monogamia. Îmi ținuse inima între degetele ei manichiurate și o strânsese nemilos de fiecare dată când mă gândisem să-mi văd de drum. Chiar dacă

Scanned with CamScanner

aș fi vrut să-i dăruiesc lui Indie ceva — și nu voiam — nu eram sigur că aș fi putut.

— Foarte probabil te vei întâlni cu Fallon la Paris.

Indie era candidă. Și sinceră. Și crudă. Nu o lua pe ocolite, ci punea întrebările grele, fără să-i pese câtuși de puțin dacă asta o făcea să sune solicitantă sau atașată. Nu pretindea c-ar fi altcineva decât era.

— Atunci o să punem punct în Paris.

I-am dat o șuviță de păr pe după ureche.

— O să punem punct în clipa în care Fallon și cu mine începem din nou.

De unde dracului îmi venise asta? Adică, da, era adevărul, dar adevărul putea fi întotdeauna îndulcit când i-l trânteai cuiva în față. „Angajamente asumate anterior" era versiunea mea pentru „nici prin gând nu-mi trece să fac asta", și „program încărcat" însemna „mai degrabă i-o iau în gură unui tip decât să mă întâlnesc cu tine la o cafea". Dar voiam s-o aștept. Să spun drept, mi-am dat seama că eram un mare ipocrit. Eram gata să îl concediez pe Lucas și să-l dau afară din turneu dacă îndrăznea și să se uite la supraveghetoarea mea de luciditate, dar nu aveam nicio problemă să-i spun ei — în timp ce încercam să i-o trag — că aveam să încerc să-mi câștig fosta iubită înapoi. Unde era tactul meu? Indiferent unde era, farmecul personal și logica erau ascunse în același container de gunoi.

— Uau!

Sprâncenele i s-au înălțat brusc. Și-a pus bretelușele rochiei înapoi pe umeri și s-a ridicat în picioare, fără să se mai osteneacă să tragă fermoarul. Pașii pe care i-a făcut spre ușa ei erau șovăielnici și poticniți, iar asta mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

Scanned with CamScanner

Dădusem greș în stil mare.

— Ești așa de ticălos, încât să te numesc astfel e o insultă la adresa tuturor ticăloșilor care populează pământul ăsta! Trebuie să inventăm un cuvânt nou pentru ce ești tu.

— Cred că termenul pe care-l cauți e „canalie", i-am sugerat eu, lăsând să-mi cadă markerul deschis pe podea și ridicându-mă, gata s-o urmez la ea în cameră.

Furioasă sau nu — avea încă versurile mele pe spate.

— Asta este! Suntem obsedați unul de altul, dar nu destul ca să ne pierdem mințile. Ține ochii pe premiu, Stardust. Tu ai nevoie de bani. Eu am nevoie de muză și de un corp cald noaptea.

— În ce univers să mă faci să par o târfă echivalează cu o tactică bună de flirt?

— Nu te plătesc pentru sex. Te plătesc să mă păzești să n-o iau pe arătură. Bonus suplimentar: nu ai voie oficial să-ți petreci timpul cu Waitrose, deci nu prea ai alte opțiuni.

S-a întors spre mine, cu același zâmbet dulce pe care îl folosea când voia să-mi ardă un șut în boașe și să-mi coasă buzele cu mașina ei de cusut.

— Doar de curiozitate, Alex, îmi ceri să stau departe de Lucas în calitate de prieten sau de viitor partener de sex?

— Îți impun asta în calitate de șef al tău. Să nu uiți niciodată asta, Indie!

Alt lucru despre care eram sigur că o va înfuria. Ușa camerei s-a trântit în nasul meu cu atâta putere, încât tocul aproape s-a crăpat. Am rămas privind în gol după ea, oscilând între să bat cu pumnii și cu picioarele până îmi deschidea sau să iau cardul de acces de rezervă de la Balke, să descui și să dau buzna înăuntru. Voiam s-o amenințe, s-o fac praf, apoi s-o înșfac, s-o arunc pe pat și s-o fac să vadă tot ce eram noi. Dar tot ce-a reușit să

Scanned with CamScanner

facă jalnica mea persoană a fost să-și lipească fruntea de ușa ei, să închidă ochii și să tragă adânc aer în piept.

Trei.

Doi.

Unu.

Scanned with CamScanner

Capitolul paisprezece

Indie

Mi-am lipit spatele de ușă, iar camera s-a conturat treptat în ochii mei împăienjeniți de lacrimi nevărsate.

Trei.

Doi.

Unu.

Îmi venea să deschid din nou și să-l rănesc. Să-i spun că era un nemernic fără egal în lume pentru că-mi făcea asta, pentru că mă făcea să simt toate aceste lucruri. Chiar dacă îmi spusese foarte clar că nu aveam nicio șansă, cât de mică, să fiu vreodată cu el așa cum meritam. Pentru că Alex Winslow nu iubea. El doar ura. Mă întrebam dacă o știa și el. Că nu era capabil să-i dăruiască prețioasei lui Fallon nici jumătate din ceea ce ar fi trebuit să primească o persoană iubită. Siguranță, sprijin necondiționat și bunătate.

Știam ce trebuia să fac. Trebuia să mă duc hotărâtă la el în cameră, să bat la ușă și să-i spun să înceteze. Să înceteze să se mai dea la mine, să înceteze să mai încerce să fim împreună, să înceteze să mă seducă tot timpul cu buzele lui afurisite, și cu versurile, și cu tot. Buzele îmi pulsau după încă un sărut care nu

Scanned with CamScanner

avusese loc și eram irațional de supărată pe întreaga lume. Clocoteam. Trebuia să scap de furie. *Imediat*.

Cu aceste lucruri în minte, m-am întors, gata să deschid larg ușa și să-i spun verde în față ce gândeam. Atunci am auzit pe cineva bătând în ușă din partea cealaltă.

Nedumerită, am întredeschis-o și am aruncat o privire.

Alex stătea acolo cu ochii roșii și broboane de sudoare pe frunte, de parcă încercarea de a *nu* doborî ușa îl lăsase epuizat și transpirat. A împins-o până la capăt, a intrat fără niciun cuvânt, mi-a cuprins obrajii între palme și m-a sărutat.

Apăsat.

M-am împleticit înapoi, prinsă pe picior greșit, dar asta nu l-a făcut decât mai agresiv în sărutarea lui. Am tras disperată o gură de aer, tocmai când limba lui a țâșnit s-o mângâie pe a mea. Limbile noastre s-au rostogolit împreună, flămânde și vicioase, într-un dans sălbatic, fără ritm sau măsură. Am gemut și a gemut și el, sugându-mi buza de jos și înfigându-și dinții în ea, mușcându-mă ca un avertisment. *Nu te opune*, îmi spunea mușcătura cu accentul lui englezesc. *Altminteri o să-ți pară rău.*

Recunosc, nu mai gândeam. Nici la cum reușise să mă încolțească, intrând mai mult în camera mea, într-o ceață deasă de dorință, și cu siguranță nici la consecințe. De aceea, când mi-a cuprins în palme fesele și m-a împins, trântindu-mă cu spatele de șifonierul în stil vechi, l-am lăsat. Mi-a mușcat din nou buza, de data asta mai tare, și am tresărit. Voiam să știe că nu îi cedam lui — cedam propriilor mele nevoi. Era cu totul altceva. Era un act egoist. Era voința *mea*.

— M-am întrebat întotdeauna, știi?

Buzele lui pluteau aproape de ale mele, ude și mustind de intenții obscene.

Scanned with CamScanner

— Cum se simte când faci tu asta, muști de buza asta sexy, plină, a ta.

Tot ce-am putut face drept răspuns a fost să suspin în gura lui. Avea gust de limonadă, de la limonada pe care o băuse după spectacol, și amărăciunea înțepătoare a ultimei țigări fumate. Delicios într-un mod aspru, fără păreri de rău. Degetele mele i-au găsit mătasea părului șaten ondulat și s-au împletit în el, iar bazinul mi s-a frecat de mușchii lui abdominali. M-a apucat de coapse și mi le-a ridicat, punându-le pe după mijlocul lui, împingându-și strivitor șoldurile într-ale mele. M-am încleștat în gol, disperată să-l simt înăuntrul meu, dar având atâta minte cât să nu-i desfac fermoarul.

Și-a vârât mâna în părul meu și a tras cu putere, silindu-mă să mă uit la chipul lui. Scalpul mă furnica, dar nu cât să mă doară. Nu prea mult.

Mă simțeam ca scufundată într-un foc rece și mângâiată de o mie de pene. Tot corpul îmi zbârnâia și nu mă mai simțisem atât de trează în viața mea. M-a întins pe patul imperial și s-a sprijinit în mâini deasupra mea, așa cum o făcuse mai devreme pe canapea, ceea ce mi-a reamintit că deja pierdusem bătălia. Cea în care eu trasasem limitele și trăisem confortabil fără să le încalc. Pentru că — și asta era partea cu adevărat tristă — depășisem deja mult prea multe dintre ele în ceea ce-l privea pe Alex Winslow și niciuna dintre deciziile acelea nu fusese conștientă.

El și-a strecurat șoldurile între coapsele mele, erecția lui lunecând peste ciorapii mei subțiri și jeanșii lui.

— Uită-te la mine, a zis el.

Nu m-am uitat. Nu puteam. Momentul ăsta era al meu. Faptul că se afla și el de față era complet irelevant sau cel puțin așa îmi spuneam eu. Țineam ochii închiși, sărutându-l frenetic.

Scanned with CamScanner

— Uită-te. La. Mine.

M-a apucat din nou de păr și m-a smucit, silindu-mă să deschid ochii. Nu știu ce a citit în expresia mea, dar mi-a dat drumul. Intenția însă a rămas. Alex Winslow juca dur, și în pat și în afara lui.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Îmi cer scuze în avans.

— Pentru?

— Pentru că nu-ți va mai plăcea niciun alt bărbat de pe planeta asta. O să ți-o trag, Indie. Atât de tare, încât o să te gândești la mine ani în șir de acum înainte, când o să stai întinsă sub soțul tău plictisitor, care face dragoste în poziția misionarului. Ale mele or să fie toate orgasmele tale viitoare, fiecare fior și fiecare val de plăcere dinăuntrul tău. De aici încolo, or să fie ale mele. Numai ale mele. Și pentru asta îmi pare sincer rău.

— Ești atât de înfumurat!

Mi-am coborât buzele pe gâtul lui, iar el și-a frecat jeanșii de sexul meu prin haine atât de repede și de apăsat, punând atât de multă presiune, încât clitorisul mi s-a umflat, încleștându-se dornic de eliberare.

— Asta nu înseamnă că am mai puțină dreptate.

— O să mă pui să semnez un acord de confidențialitate înainte de a merge împreună în pat? am întrebat eu ironic, iar pentru asta m-am ales cu bărbia mușcată.

— Când o să ți-o trag, Stardust, o să țipi atât de tare, că tot orașul o să știe că sunt, în sfârșit, înăuntrul tău.

Mi-am înfipt degetele în umerii lui și i le-am trecut peste spatele lat. M-am simțit bine să îi las și eu un semn. După toată momentele în care mă luase peste picior, mă tachinase și mă

Scanned with CamScanner

provocase, în sfârșit era rândul meu. Mă rănise. Eu îl decoram. Dar, în cele din urmă, amândoi eram pătați unul de celălalt.

— N-o să facem sex. Nu sunt... foarte experimentată.

El s-a ridicat de pe mine, trecându-și mâna peste obrazul ușor nebărbierit.

— Ești virgină?

Am clătinat din cap.

— Nu. Doar că... n-am făcut-o de prea multe ori.

— Câți?

Iar asta? Uh!

— Unul.

— Când?

— Liceu. Penultimul an.

— Dă-mi adresa lui când ne întoarcem în L.A. Îți promit că nu vreau decât să vorbesc cu tipul.

Și-a ridicat o sprânceană.

Am râs și l-am lovit ușor peste piept, iar el mi-a prins încheietura în palmă și a dus-o la buze, răsuflând cu putere peste ea. M-am înfiorat din nou.

— Bine.

Vorbea cu voce scăzută.

— Fără sex în noaptea asta. O s-o luăm încet.

Un sărut pe buze. Pe nas. Pe frunte.

Dumnezeule mare, inimă!

Fac tot ce pot aici, inimă!

Destul, inimă!

— Sunt obosită, i-am zis, chiar dacă era o minciună.

Fremătam și eram exaltată și aveam nevoie să mă descarc. Voiam să plece naibii din camera mea ca să pot da fuga la baie și să-mi ușurez durerea dintre picioare cu degetele.

Scanned with CamScanner

El s-a dat la o parte de pe mine fără să protesteze. N-ar fi trebuit să mă surprindă, dar m-a surprins. Alex Winslow era din întâmplare rock star. Am știut-o în clipa în care i-am văzut silueta dominatoare mișcându-se prin camera luxoasă de hotel și am înțeles că nu aparținea acestui mediu. Aparținea unui pub jegos subteran din măruntaiele Londrei, unde putea să urle în microfon despre antifascism și anarhie. Își pierduse sufletul undeva pe drum și eu eram doar o altă pușculiță cu bani pe care o zgâlțâia, încercând să vadă dacă ce era înăuntru semăna cu ceea ce căuta el. Și în clipa aceea am știut că aveam să accept.

El avea să spargă pușculița, iar eu aveam să-l las.

— Mi-am găsit fântâna în mijlocul deșertului, a zis, din pragul ușii mele deschise. Acum e timpul să beau din ea. Până. La. Ultima. Picătură.

Scanned with CamScanner

Capitolul unsprezece

Alex

Moscova, Rusia

În călătoria cu avionul am fost mai aproape de iad decât m-am simțit vreodată pe planeta Pământ.

În parte pentru că Blake și Jenna au zbierat unul la altul în decibeli care amenințau să doboare avionul — ea era pe speaker, de vreme ce Blake trebuia să răspundă simultan la e-mailuri —, dar mai ales pentru că Lucas s-a încăpățânat să nu accepte memo-ul că Stardust nu era disponibilă și s-a întins lângă ea pe sofaua în formă de L, uitându-se la tavan ca un blestemat de personaj de-al lui John Green și vorbindu-i despre viață. Ceea ce era de-a dreptul ironic, ținând cont de faptul că eu urma să i-o sfârșesc pe a lui dacă se mai dădea la ea. Alfie era ghemuit lângă mine, jucând un joc video și asigurându-se că nu foloseam niciunul dintre laptopurile sau telefoanele mobile din jurul nostru ca să mă conectez la internet. Eu eram plictisit și agitat și, ce dracu', nu-i spusesem ei destul de clar că n-avea voie să-și petreacă timpul cu Waitrose? Evident, trebuia să comunic ordinul mai ostentativ.

Pentru că subtilitatea este, în mod cert, punctul meu forte.

Scanned with CamScanner

— Ai văzut vreodată o carlingă pe dinăuntru, Stardust? am întrebat-o pe Indie, din capătul celălalt al spațiului, tolănit pe un fotoliu cu spătar înalt și plușat ca o catedrală.

Ea și-a întors privirea de la Lucas la mine, leneșă, lăsând rochia din petice jos. Cosea în fiecare moment liber pe care îl prindea. Compulsiv. Nu ăsta era singurul mod de a face artă?

— Atât de multe aluzii sexuale în asta! a rânjit Alfie batjocoritor, fără să-și ridice ochii de la Nintendo.

— Știi răspunsul la întrebarea asta.

Încruntătura ei mă avertiza să n-o sâcâi gratuit.

Foarte corect. Știam răspunsul. Singurele dăți când fusese în vreun avion fusese cu mine și eu nu mă oferisem vreodată să-i arăt altceva decât un bocanc în fund în timp ce-o trimiteam la plimbare. Am sărit în picioare și m-am dus până la ei, întinzându-mi palma deschisă în direcția ei.

— O să-ți placă. Are o mulțime de butoane pe care poți să le apeși.

Am rostit tărăgănat ultima propoziție, în caz că Lucas nu înțelesese foarte bine cu ce fel de foc se juca. Eu nu eram un chibrit. Eram genul de flacără care făcea scrum toată pădurea.

— Pot să ți-o arăt, dacă preferi.

Waitrose s-a uitat la ea, cum ținea încă în mână următorul petic pe care intenționa să-l coasă. Cu siguranță, nu putea fi atât de bătut în cap. Bineînțeles că știa exact ce făcea. Nu numai că îmi apăsa toate butoanele. Le acționa atât de violent, încât mă zgândăreau adânc.

Ignorându-l, mi-am întors capul spre ea.

— Timpul înseamnă bani, Blue.

Scanned with CamScanner

Am folosit porecla pe care i-o dăduse Blake, nu de altceva decât să le reamintesc tuturor că nu aveau exclusivitate la nimic din ceea ce o privea pe Indigo Bellamy.

Ea și-a ridicat poponețul obraznic de pe sofa și m-a urmat, refuzând în tăcere mâna pe care i-o întinsesem. Ceea ce a fost fantastic, pentru că n-a făcut decât să mă excite mai tare. Sfidarea ei era o gură de aer proaspăt. Ar fi trebuit s-o breveteze, s-o distileze și să i-o dea următoarei fete pe care aveam s-o târăsc în viața mea nefericită.

— Mulțumesc că faci asta, a murmurat ea, în spatele meu.

— Pentru nimic.

Habar n-aveam la ce se referea. Mintea mea era fixată pe un singur lucru și anume să aflu ce culoare aveau chiloții ei azi.

— Poți să faci o poză?

Eram dincolo de spațiul principal și înaintam pe culoarul îngust.

— O poză la ce?

Ea a șovăit.

— Mm, mie, în carlingă?

Las că-i arăt eu ei carlingă...

Era încă în mers când am împins-o cu forță în ușa toaletei și m-am încuiat cu ea înăuntru. Nu trăgeam nădejde c-am să i-o trag la înălțime. Avea nevoie de mai multă pregătire. Totuși, joaca de-a sexul făcea parte din proces, așa că trebuia să fiu sigur că nu chiulea de la vreo lecție.

Spatele ei se proptea în chiuvetă când i-am ridicat coapsa și i-am pus-o în jurul mijlocului meu, apoi m-am împins în păsărica ei prin haine fără avertisment. Ar fi putut fi un unghi comod pentru ea, dar aveam de demonstrat o idee.

— Simți asta?

Scanned with CamScanner

Eram complet excitat, scula îmi împungea prin jeanși, iar testiculele îmi erau deja umflate și grele.

— Simți ce mi se întâmplă când tu îți bați joc de aranjamentul nostru?

— Nu există niciun aranjament. Lucas și cu mine suntem prieteni.

Cuvinte tari, rostite de o femeie, care sunau aproape credibil, dacă n-ar fi fost faptul că își freca partea sensibilă dintre picioare de prohabul meu.

— Lucas te vrea.

— Discutabil. Și chiar dacă m-ar vrea, nu mă poate avea.

— Dar eu pot.

— Pentru o vreme.

Pauză.

— Poate.

Poate, pe dracu', domnișoară!

Mi-am strivit gura de a ei atât de repede și cu atâta forță, că s-a împleticit înapoi, cu toate că nu exista spațiu să cadă. Apucând-o de ceafă, i-am mușcat buza de jos până când am obținut sunetul pe care-l așteptasem — geamătul despre care știam că-i stătea undeva în gâtlej încă din ziua în care dăduse cu ochii de mine —, în timp ce eu, neabătut, împingeam printre hainele noastre. Torsul meu musculos lipit de al ei moale ne făcea amândurora corpurile să vibreze. Scâncea de fiecare dată când scula mea o lovea între picioare și, în minte, blestemam rochia bleu care ne separa și care i se potrivea atât de bine cu părul.

Și-a eliberat buza de jos și și-a împins limba până pe cerul gurii mele, retrăgând-o încet, dându-mi fiori pe tot scalpul. Surpriza mi-a făcut scula să salte apreciativ și deja nu mai avea

Scanned with CamScanner

loc în pantalonii mei strâmți. De ce nu eram rapper? Ăștia au așa niște țoale grozave pentru erecții! Aș fi putut să ascund două Indie în niște pantaloni ca ai lui Lil Wayne și nimeni n-ar fi bănuit nimic.

— Băga-mi-aș!

Am mușcat-o de umăr ca să-mi înăbuș un urlet de frustrare. Nevoia de a mă afla în ea egala nevoia de a bea ceva și de a trage două liniuțe înainte de a păși pe scenă la Madison Square Garden. Justifica faptul că mă sărutam cu o fată mai mică decât mine cu șase ani, ca un soi de adolescent disperat. Numai că eu eram adult. Nu. Nu, nu eram. Eram un nenorocit de copil cu o dădacă. O dădacă pe care aveam s-o mănânc de vie. Și-a plimbat limba pe gâtul meu în sus, până la bărbie, până la gură. Am râs, pentru că era atât de puțin sexy, dar totuși atât de tipic ei.

Reală.

Dulce.

Indie.

— Ai gust atât de sărat! a șoptit ea, deasupra gurii mele.

— Ai gust atât de inocent! i-am replicat eu.

Nu fuma, nu bea, nu înjura. Nu se purta frivol, nu încerca să se răzbune pe oameni. Era pură și netulburată. Problemele ei erau externe — fratele dat peste cap, lipsa de bani, părinții morți. Pe dinăuntru era nemurdărită. Asta mă ajuta. Ideea că eu o distrugeam.

Actul de corupție îmi hrănea foamea de putere.

— Alex!

Și-a întors capul într-o parte, expunându-mi gâtul, în timp ce una dintre mâinile mele i-a coborât pe o fesă și a strâns-o tare, iar cealaltă s-a strecurat între noi și a mângâiat-o. Purta

Scanned with CamScanner

colanți groși. Bănuiesc că n-o puteam învinui pentru asta. Era aproape de temperatura înghețului în avion și în plus la Moscova avea să fie un rahat de concert, după cum se anunța vremea, iar ea nu mai pleca la drum fără să consulte starea vremii, probabil mulțumită remarcii mele usturătoare de la sosirea în Australia. Mă uram pentru că îmi bătusem joc de ea pentru hainele pe care le purtase. De asemenea, îi uram colanții, ba chiar uram toți colanții în general și le declaram război. I-am frecat centrul și am salivat, gândindu-mă cât de udă trebuia să fie pe sub straturile de textile dintre noi.

— Dumnezeule mare! am gemut, vârându-mi capul între umărul și gâtul ei.

Aveam nevoie de mult mai mult, dar ea era minionă. Literalmente nu era de ajuns ca să-mi satisfacă pofta de ea. Degetele mele împingeau atât de agresiv prin materialul colanților ei, încât eram gata să-i sfâșii sau să îi aprind prin frecare. Niciuna nu era o opțiune care să-mi aducă puncte în plus pe drumul spre patul ei.

— Dezbracă-te!

Spre surprinderea mea, m-a împins și și-a scos ciorapii împletiți, cu obrajii atât de roșii încât, de data asta, chiar voiam să-i fac o poză. Arăta ca preludiul, iar preludiul și muzica erau motivele pentru care trăiam pe acest pământ.

— Doamne, ești nemaipomenit de frumoasă!

Și era cu adevărat. Ca un cântec dureros de scurt și sclipitor, care te lasă cu dorința de mai mult.

Și-a aruncat colanții pe podea și s-a năpustit asupra mea. Spatele mi s-a lovit de cabina de sticlă a dușului — trăiască avioanele private! — și ne-am împleticit împreună înăuntru, atât de excitați că ne luptam pentru fiecare respirație.

Scanned with CamScanner

— Oh... oh... oh! a strigat ea de plăcere, când limbile ni s-au întâlnit și au dansat laolaltă, degetele mele dându-i chiloții într-o parte și mângâind-o. La dracu'! Chiar *era* udă fleașcă și nici măcar nu vârâsem un deget înăuntru. Mi-am trecut degetul mare în sus și-n jos peste ea, simțind cum scula mi se întărește și se îmbătoșează atât de mult, încât atinge pragul durerii. Dar nu puteam s-o grăbesc pe Stardust și nici nu voiam. Era distractiv. Distracție la modul pre-adult, când trebuia să depui mult efort și nu te mai spălai pe mâini timp de două zile încheiate după ce atingeai o fată.

— Da, oh!

I-am găsit clitorisul mic și sfios, apoi i l-am mișcat rapid și ne-am prăbușit pe podea, cu dușul deasupra capetelor noastre. Ea m-a încălecat, încă îmbrăcată în rochie.

— O să mă urăsc peste o oră.

Și-a mușcat buza, dar tot i-a scăpat un geamăt. Îi plăcea să geamă. De-adevăratelea. Nu se prefăcea. Nu o făcea pentru că își dorea să o plac — și erau prea multe femei de tipul ăsta, mai ales când contul tău bancar semăna cu cel al lui Adam Levine. Ce naiba, Fallon făcuse un spectacol pe cinste în primele șase luni din relația noastră. Abia după vreo opt luni mi-am dat seama că ei nici măcar nu-i plăcea să i-o trag în fund, ci doar îmi făcuse pe plac, ca să nu o părăsesc — mersi, Fallon, pentru votul de încredere!

Dar nu voiam să mă gândesc la Fallon. Nu când aveam o fată perfectă pentru sex în brațele mele.

— La dracu'! am râs, când dinții ni s-au ciocnit într-un alt sărut dezlănțuit. Dacă gemi mai tare o să se audă pe toate stațiile radio din Mongolia.

Scanned with CamScanner

Presupuneam că zburam pe deasupra Mongoliei, deși geografia nu se afla printre interesele mele în acest moment.

Ea s-a retras, cu ochii plini de confuzie și stânjeneală.

— Serios? Ar trebui să mă abțin?

De ce spusesem asta? Aveam oare un dispozitiv intern de baraj anti-sculă pe lângă uriașul meu buton roșu de autodistrugere? În niciun afurisit de caz nu aveam să încetăm să ne mai hărjonim din pricina labagiilor de alături. Chiar dacă ar fi trebuit să-i arunc pe ușă afară — și, da, eram conștient că ne aflam la 10 000 de metri în aer. Mi-am întins brațul deasupra capului și am deschis robinetul. Un șuvoi de apă rece ne-a împroșcat zgomotos. Am tras mânerul mult spre dreapta și aburul s-a ridicat peste sticla din jurul nostru când apa s-a încălzit. Era plăcut. Interzis. Smintit, la fel ca noi.

— Așa-i mai bine. Cântă notele alea înalte pentru mine, Stardust, și dezlănțuie-te pe degetele mele. Vreau să-ți privesc chipul când ajungi la orgasm și ar fi bine să ajungi la orgasm fiindcă n-o să plecăm din avionul ăsta până n-ai s-o faci.

Mi-am strecurat două degete în ea, studiind-o îndeaproape. A tresărit la atingerea aspră a pielii mele, dar nu exista nicio urmă de îndoială despre cât de înfierbântată și de udă era pentru mine.

Lângă umărul meu era o găleată plină cu gheață și sticle de Coca-Cola — lui Alfie îi plăceau băile lungi și sucurile reci când zburam — și pentru prima oară după multă vreme nu mă înfuria chestia asta.

— Ești atât de fierbinte înăuntru, i-am șoptit, privind-o în continuare.

Scanned with CamScanner

Hainele noastre erau ude și grele. Indie și-a mișcat șoldurile ca să creeze mai multă frecare între ea și mâna mea, iar eu am făcut eforturi să nu zâmbesc ca un pervers ce eram.

— Oh, Doamne, a șoptit ea gâtuit, când mi-am mișcat degetele înăuntru și în afara ei. Nici măcar nu te doresc.

Atunci, mi-am încovoiat degetele, îngropându-le în carnea ei udă și le-am scos încet, sugându-i seva caldă în gură. Avea gustul a o mie de orgasme și a minciuni sfruntate.

— Nu? am întrebat-o, susținându-i privirea.

— Nu.

Cel puțin a avut decența să încerce să se uite în altă parte.

Am smucit-o de ceafă dintr-o mișcare și mi-am vârât limba în gura ei, silind-o să se guste pe buzele mele. Limbile noastre s-au ciocnit și au dansat, iar ea a suspinat adânc. M-am retras și i-am ținut fața în palme.

— Păsărica ta e de altă părere.

Am luat un cub de gheață. Ea a protestat, apăsându-se de scula mea și făcându-mă să vreau s-o apuc de păr și să i-o trag acolo, pe podea.

Nu încă. În curând, dar nu încă.

— Mai mult!

Durerea din glasul ei m-a făcut să mă umezesc și eu.

Am vârât cubul de gheață în interiorul ei și a țipat, tot corpul fremătându-i și mai tare deasupra mea, în timp ce stăteam pe podea, cu spatele lipit de jacuzzi. I-am prins bărbia între degete, am condus-o spre gura mea și i-am acoperit sunetele cu un sărut, în timp ce o penetram cu gheața, simțind cum se topea în pliurile ei moi și calde. Împingând-o înainte și înapoi, m-am asigurat că este excitată la maximum. Era prea inocentă să ajungă singură la extaz, iar eu eram un nemernic, dar nu un sadic.

Scanned with CamScanner

— Ești o fată decentă.

Răsuflarea mea era fierbinte pe pielea ei.

Ea îmi urmărea fără oprire degetele și cubul de gheață, arătând îmbătată, aproape drogată. Tot ce mai trebuia să fac era să îi ating clitorisul o dată și avea să explodeze ca și când aș fi apăsat pe un buton roșu. Acesta era exact motivul pentru care n-o făceam.

— Dar cu mine o să fii depravată.

Nu mi-a răspuns. Mi-am afundat din nou mâna în găleată și am mai luat un cub de gheață, iar ea a tresărit, arcuindu-și spatele, apoi și-a frecat clitorisul pe tot abdomenul meu, vrând mult mai mult decât gheață și degete înăuntrul ei.

— Răspunde-mi, am mârâit.

— O să fiu depravată cu tine, a zis ea răgușit, călărindu-mi mâna de parcă de asta depindea viața ei.

— Scoate-mi scula, i-am poruncit, pe un ton aproape la fel de rece ca păsărica ei.

Pentru o secundă, a rămas nemișcată și m-a privit cu ochi visători, stropi de apă curgându-i din vârful genelor și lipindu-i părul de frunte.

— La capătul acestei călătorii te așteaptă un orgasm, am zâmbit eu.

Și-a adus mâna între noi și mi-a desfăcut pantalonii, eliberându-mă cu degete tremurânde. Preț de câteva secunde a examinat-o cu uimire, la fel ca atunci când urinasem în fața ei în prima zi din turneu.

— Nu ești circumcis.

Aș fi pufnit în râs, dar eram prea excitat ca să reacționez. Ochii ei erau larg deschiși. Chiar conta treaba asta? Nu contase niciodată pentru niciuna dintre femeile cu care fusesem înainte.

Scanned with CamScanner

Dar, pe de altă parte, eu eram Alex Winslow. Blake și Alfie mă mai avertizaseră că uneori femeile americance erau un pic reticente în privința „păturii de pe purceluș". I-am luat palma, i-am înfășurat-o în jurul lungimii mele și mi-am strâns palma peste a ei, apoi am simțit cum perla de umezeală din vârf picură pe coapsa mea.

— Ai o problemă cu asta?

Ea a clătinat din cap.

— E doar... diferit.

— N-ai mai fost decât cu un singur tip.

Nenorocitul!

— Știu, dar chiar și așa...

Acum, doar n-aveam să discutăm despre beneficiile circumciziei. I-am mișcat mâna în sus și-n jos, arătându-i ritmul care îmi plăcea.

— Fă-mă să termin și o să fac și eu același lucru pentru tine.

— Eu nu termin la comandă.

M-a privit în ochi.

Mi-am strecurat trei degete în păsărica ei primitoare și le-am încovoiat, atingându-i punctul G, în timp ce împingeam cu degetul mare deasupra clitorisului.

— Joc nou, reguli noi: termini când îți spun eu.

— Ohhh...

Da, ohhh era corect, cu tot cu prepuț.

Și-a frecat palma peste mine, în timp ce eu i-am penetrat cu degetele intrarea delicioasă. Apa curgea cu putere între noi, ca o amintire constantă că oamenii aveau să își pună întrebări și chiar mai important — că noi aveam să ieșim de aici uzi fleașcă sau mai rău, înfășurați în prosoape, oferindu-le răspunsul pe care ei nu voiau să-l audă. Nu că mi-ar fi păsat. De fapt, era mai

Scanned with CamScanner

bine dacă toată lumea pricepea o dată pentru totdeauna cui aparținea ea. Pentru că, în mod sigur, nu lui Waitrose.

Stardust nu se pricepea la frecat. Nu folosea destulă presiune și-mi trata scula de parcă era gata să mi se desprindă de corp. Însă eram atât de intoxicat de ceea ce făceam — și unde o făceam — încât mi-am dat drumul oricum. Iar când am simțit apropierea orgasmului meu, urcând ca pe o scară, i-am acordat și clitorisului ei atenția cuvenită, pentru a-i pune capăt suferinței. Am frecat mugurele umflat cu mișcări circulare și mi-am îndesat limba în gura ei, de parc-aș fi vrut să o sufoc.

— Iisuse! La dracu', oh, uau! a exclamat ea.

Părea surprinsă, iar asta făcea totul mult mai fierbinte, chiar dacă Iisus obținuse mențiunea pentru toată truda mea.

— Rostește numele meu când îți dai drumul, am șuierat.

Nu știam la ce să mă aștept. Poate că avea să mă strige Winslow, cum făcea adesea, de parcă nu eram o persoană ci un brand.

Dar când numele „Alex" i-a ieșit de pe buze, am ejaculat pe rochia ei bleu ciel, gemând și împingând-o la podea, pe spate, ca să termin treaba. Nu am lăsat-o să ajungă la orgasm pe degetele mele. Nu. Mi-am apăsat genunchiul între coapsele ei și am lăsat-o să își dea drumul în gol, lipsită de orice sprijin, cu doar un pic de dorință pentru mai mult.

M-am aplecat și i-am sărutat buzele — cu degetele mari pe obrajii ei —, apoi am privit-o mijindu-și ochii pe sub picăturile de apă. Fața îi era îmbujorată și buzele umflate după cât i le asaltasem.

M-am ridicat și am lăsat-o pe podea, gândindu-mă, pentru prima oară după atâția ani, *e mai bună decât alcoolul. Mai bună decât șampania pe care am ascuns-o.*

Scanned with CamScanner

— Nu te mustra prea tare, scumpo. Mai ales că, data viitoare când o să te ating, o să cazi în genunchi la picioarele mele.

Indie

În clipa în care mi-am revenit din extaz, mi-am dat seama cât de mult decăzusem.

Și, odată ce am realizat, totul a devenit mult mai clar, întocmai ca aburul care se uscase pe pereții de sticlă ai cabinei de duș. Îmi simțeam picioarele de parcă o mie de viespi mi le înțepaseră, reci și fierbinți deopotrivă, și tremuram în tăcere.

Nu era atât rușinea de a-l fi lăsat pe Alex să mă penetreze cu degetele — *să mă penetreze cu degetele!* — în duș, cu toate că era extraordinar de neobișnuit pentru caracterul meu. Eram amândoi fără obligații și nu răniserăm pe nimeni. Ci era faptul că îi permisesem să-mi facă asta într-un avion, cu oameni dincolo de ușă, iar acum toți știau ce se întâmplase.

N-aveam să fiu niciodată în stare să scap de jenă. Chiar dacă prietenilor lui nu le păsa — și eram sigură că nu le păsa, deoarece nu eram eu prima fată care să-i fi căzut în plasă lui Alex Winslow. Tipul era făcut să fie o legendă, atotputernic ca un zeu furios. Păcat că o știa și el.

Alex și-a dat jos jeanșii, scoțându-i peste bocancii de armată, și și-a înfășurat peste șolduri un prosop curat, uscat.

— Totul bine?

Mi-a aruncat o privire de sus, cu sprâncenele dese încruntate.

Scanned with CamScanner

Eu încă mai stăteam pe marginea jacuzzi-ului, pieptănându-mi părul cu degetele nesigure. Poate că eram o snoabă, și o minorosiță în același timp. Dar viața mă învățase o lecție prețioasă, iar lecția aceasta era că, uneori, oamenii pe care îi iubești nu se mai întorc. Cu părinții mei nu mi se dăduse de ales. Dar cu Alex — avusesem de ales și îl lăsasem în mod conștient să intre. În gândurile mele și acum în chiloții mei.

— Da.

M-am ridicat în picioare, cu intenția să-mi storc hainele de apă. El s-a întors spre ușă, blazat ca întotdeauna.

— Găsești un uscător de păr în dulăpiorul din stânga. Dă-ți jos hainele înainte să ți le usuci, dacă nu vrei să te alegi cu arsuri de gradul trei. Mă duc să inventez ceva ca să te scot din asta.

— Crezi c-or să te creadă?

Îmi rodeam din nou buza de jos.

— Sunt un dependent de droguri în recuperare. În momentul ăsta mi-e mai ușor să mint decât să spun adevărul.

— Aha, am răspuns eu.

Aparent, nu eram cea mai elocventă ființă umană după ce fusesem penetrată cu degetele de un rock star. Cât trăiești înveți.

A ieșit din baie și imediat mi-am lipit urechea de ușă, încercând să aud tot ce se petrecea dincolo. Era de toată jena, dar nu mai jalnic decât tot ce făcusem până acum în turneul ăsta.

— Ești în prosop, a observat Blake liniștit, când Alex a ieșit din baie. De ce mama naibii ești în prosop?

— Stardust și-a vărsat cafeaua peste prohabul meu.

A fost rândul lui Alfie să vorbească.

— Nu mai spune! De ce?

Am rânjit în sinea mea, cu inima bătându-mi nebunește în piept.

Scanned with CamScanner

— Nu știu. Cine naiba înțelege de ce fac femeile ceva? Probabil e la ciclu.

— N-ai nici tricou.

— Pentru că mi-a turnat cafeaua *mea* în cap.

— Fir-ar, amice, chiar te urăște!

— Evident, a zis Alex, cu vocea plină de sarcasm.

Mi-am pus mâna la gură, înăbușindu-mi un hohot de râs. Asta era problema mea cu Alex. Era prea fermecător pentru binele lui. Sub stereotipul vedetei torturate și căzute în patima drogurilor și a alcoolului, care își bătuse atâta cerneală pe piele cât să tipărească o întreagă ediție din *Război și pace*, se afla un băiețel pierdut. Un băiețel fantastic de spiritual. Un băiețel nespus de adorabil, chiar dacă el n-ar fi gândit asta despre sine.

— Unde-i Indie, apropo?

Vocea lui Lucas era diferită de a celorlalți. Părea mai degrabă enervat decât amuzat.

— În baie, ultima oară când am verificat.

— Cum așa? a mormăit Blake.

— Suferă de o diaree masivă. Asta poate sau nu să aibă legătură cu friptura aia cu orez pe care-am mâncat-o înainte de decolare.

Alfie s-a plesnit peste coapsă.

— Știam eu! Și cu mațele mele se întâmplă ceva ciudat.

Aveam. Să-l. Ucid. Pe Alex.

Mi-am strâns pumnii și mi-am adunat toată puterea de stăpânire ca să nu dau buzna peste ei și să-mi rup coardele vocale urlând la el.

Apoi a *continuat*.

— Cred c-o să devină cam zgomotos înăuntru, așa că i-am sugerat să folosească uscătorul de păr.

Am încercat să-mi spun că îmi proteja demnitatea.

Scanned with CamScanner

În modul lui ciudat, de-a-ndoaselea, excepțional de necivilizat.

— Nașpa, a mormăit Blake.

— Prostii! i-a trântit-o Lucas.

Mi-am lipit fruntea de ușă și am închis ochii strâns. Mă dureau obrajii de la uriașul zâmbet de pe fața mea. Inima mi s-a strâns din cu totul alt motiv. Am dat drumul la uscător și i-am auzit izbucnind în râs.

Naiba să te ia, Winslow!

Scanned with CamScanner

Capitolul șaisprezece

Alex

Zăceam cu fața în jos pe patul meu din Moscova, ascultându-mi bătăile inimii estompate prin pernă, când Blake a intrat în cameră. Era prima oară după mai multe săptămâni când mă lăsase nesupravegheat pentru mai mult de două minute. Îi purtam pică fiindcă era atât de neîncrezător, dar adevărul e că mă gândeam la șampania din genata mea de voiaj mai des decât aș fi vrut să recunosc. El era plasa mea de siguranță în momentul ăsta.

— E ceva ce cred că s-ar cuveni să știi și tu.

Am rămas tăcut, îngăduindu-i să-și sfârșească importantul anunț. Dacă Fallon ar fi fost aici, ar fi numit purtarea lui „extra". Ceea ce, în sine, era exagerat. Hollywoodul îi făcea pe oameni de-a dreptul nesuferiți.

— Lucas a zis că îi părea rău că Blue s-a deranjat la stomac mai devreme. Vrea să meargă la farmacie să-i cumpere niște biscuiți și medicamente.

Mi-am ridicat capul, ignorând durerea surdă care-mi radia în ceafă.

— Ăsta-i surd?

Scanned with CamScanner

Blake și-a scos pantofii eleganți lângă un șifonier, apoi și-a descheiat nasturii cămășii.

— Vorbesc serios, am mârâit eu. Păsărica lui Stardust e mai presus de jobul lui?

— Dar a lui Fallon e mai presus de jobul tău? mi-a întors-o Blake.

Prostii! Eu fusesem logodit cu Fallon. Lucas abia o cunoscuse pe Stardust.

— În orice caz, s-ar putea să fie deja pe drum spre camera ei, a zis Blake, din ușa băii. Uite, nu știu sigur ce s-a petrecut între tine și ea, dar știu că ați stat în baie împreună și nu pentru scurt timp.

M-am întors pe spate și m-am holbat la tavan, minunându-mă de cuvintele lui.

Să-mi petrec timpul cu Indie era exact opusul a ceea ce încercasem să fac. Singapore fusese o excepție. Voisem să-i dovedesc că eram compatibili și o făcusem. Acum era timpul să înaintăm cu relația în zona strict sexuală. Pe de altă parte, ideea că Lucas își petrecea timpul cu ea era chiar mai puțin îmbietoare decât s-o fac eu însumi. Și ea avea să-i spună da lui Lucas, fără să-i pese prea mult de ce o rugasem.

Voia să vadă lumea.

Avea să vadă lumea.

Fie că-mi plăcea sau nu.

Aveam două opțiuni — să fiu eu cel care i-o arăta sau să mă uit cum o face prietenul meu prefăcut și trădător.

— Mersi de avertisment!

Am sărit în picioare, lipăind spre dressingul din perete. Cei pe care îi angajase Blake deja îmi puseseră pe umeraș toate ținutele și-mi călcaseră tâmpeniile de jeanși elastici — mincinos

Scanned with CamScanner

etern, mutasem șampania din valiză în genata de voiaj înainte să pună ei mâna pe ea. Ideea de a o avea în sine mă ținea sănătos la cap. Sau măcar mai puțin nebun. Ca o pilulă de sinucidere.

Mi-am tras o haină de postav cenușiu-închis. Blake m-a privit în tăcere din pragul băii, când mi-am încălțat pantofii în drum spre ușă, vârându-mi portofelul în buzunarul de la spate.

— Dați-mi voie să vă însoțesc, a zis el, politicos.

— Șterge-o, i-am răspuns, de asemenea politicos.

Am trântit ușa doar ca să fiu un căcănar complet și am pornit agale pe hol. Prima oprire nu a fost, de fapt, în camera lui Stardust. Ci la ușa lui Lucas. Am făcut un pas înapoi, spre peretele opus, și am izbit-o cu piciorul, lăsându-i o îndoitură de mărimea tălpii mele. Îi spusesem, de nenumărate ori, să nu se dea la dădaca mea. Ăsta era un avertisment ca să știe că data viitoare avea să facă autostopul înapoi în Anglia, pentru că eu urma să-l concediez și să-i golesc contul din bancă. De asemenea, Marea Britanie era o insulă, așa că speram din tot sufletul să fie un bun înotător, pentru că șansele să rămână până la sfârșitul turneului nu erau de partea lui. M-am întors apoi la camera lui Indie — era vizavi de a mea, ca de obicei — și am răpăit teatral, cu palmele deschise. A deschis peste câteva clipe, cu un aer proaspăt, cu părul uscat și cu o rochie bej mătăsoasă pe corpul ei mic și zvelt. Avea un fular de lână de aceeași culoare, doar puțin mai închisă, înfășurat în jurul gâtului ei delicat.

— Stardust!

Mi-am proptit cotul în tocul ușii, uitându-mă în jos la ea.

Părea un pic derutată de prezența mea. De parcă nu i-ar fi venit să creadă că o căutam să o scot în oraș.

Nu era singura. Și eu eram la fel de mirat.

— Pari supărată, i-am zis eu.

Scanned with CamScanner

A clipit fără grabă.

— Le-ai spus că am o criză de diaree.

— Dacă le-aș fi spus adevărul ai fi făcut o criză de inimă. De altfel, Alfie și Lucas începuseră să se uite la tine de parcă ai fi fost următoarea lor masă și nu mi-a plăcut asta. Doi iepuri. Dintr-o lovitură.

— De ce ai venit aici?

Pentru că nu pot suporta gândul că Lucas o să-mi ia locul.

— Voiam să verific dacă ai capul încă intact și nu spulberat de stinghereală pentru că ai făcut ceva indecent cu un băiat. Așa e cavalerește, nu?

Ea a luat ușa în brațe și și-a rontăit biata buză de jos, toată crăpată și învinețită.

— Întâi de toate, îți acorzi prea multă importanță și, în al doilea rând, te porți la fel de cavalerește ca un diavol tasmanian. Treaba ta atârnă peste tot în tabloide, și la propriu, și la figurat. Penisul tău e noul filmuleț cu pisici de pe YouTube, pentru Dumnezeu!

— Văd că în sfârșit te-ai hotărât să mă cauți pe Google.

A ridicat din umeri.

— Lucas mi-a cedat laptopul lui până la sfârșitul turneului.

Capă roșie.

Taur furios.

Pumni încleștați.

Nu-l ucide pe Lucas! Nu merită să stai atât în închisoare.

Am apucat-o de mână și am smucit-o afară din cameră.

— Tocmai ai câștigat un nou laptop. Fac cinste.

Scanned with CamScanner

Indie

Pun pariu că dacă i-aș fi spus lui Alex că Lucas mă lasă să înnoptez în locuința lui, mi-ar fi cumpărat un bloc întreg doar ca să-i facă în ciudă. Era evident că indiferent ce se întâmpla între el și mine era, de asemenea, un rezultat direct al străduinței de a mă ține departe de bateristul lui. O altfel de față ar fi făcut un pas înapoi, dar viața mea era un asemenea dezastru, atât în turneu cât și în afara lui, încât Alex era cea mai mică problemă a mea.

După ce mi-a cumpărat laptop — deși eu am insistat să nu-l iau, dar el a stăruit că îl puteam folosi și după încheierea turneului — am făcut o plimbare cu mașina. Moscova era rece, cenușie și îmbătrânită, ca o bunică severă. Când m-am întors la hotel, am instalat numaidecât Skype și am încercat s-o sun pe Natasha, dar n-a răspuns. Apoi m-am uitat la telefonul meu cu ecranul crăpat și i-am poruncit mintal să sune, simțind cum speranța mi se scurge din trup ca sângele dintr-o rană deschisă. În cele din urmă am aruncat prosopul și am început să lucrez la rochia mea pentru Paris. Era trecut de unsprezece noaptea ora locală și tocmai mă pregăteam să mă relaxez, zumzăitul mașinii mele de cusut alungându-mi anxietatea în privința lui Craig. Încă două luni și aveam să mă întorc și să am grijă de ei. Deja plățile din prima lună ajutaseră la plata multor urgențe de acasă.

Rochia la care lucram acum era dificil de confecționat, pentru că trebuia să scriu pe petice cu un marker subțire. Îmi lua de două ori mai mult timp să o termin, dar știam prea bine că lucrurile obținute prin muncă grea sunt întotdeauna mai prețioase.

Fereastra mea dădea spre Piața Roșie, prin care fusesem mai devreme în ziua aceea cu Alex. Avuseserăm un șofer, iar asta

Scanned with CamScanner

mă făcuse să mă simt ca o prințesă și nu în sensul bun. Când merseserăm pe jos spre Kremlin, Alex îmi povestise pe scurt istoria locului. Spusese că muzeul cheltuia anual două sute de mii de dolari ca să-i păstreze corpul lui Lenin în perfectă stare și că asta se întâmpla deja de o sută patruzeci și șapte de ani.

— Îți spun eu, Stardust, am văzut fotografiile. Arată fix de cincizeci și șase de ani, nicio zi în plus. Un pic ceruit, desigur. Dar nu mai mult decât o starletă obișnuită de la Hollywood.

Alex mi-a zis că mai fusese la Moscova de trei ori înainte și că, dacă turneul nu era atât de aglomerat în concerte, i-ar fi plăcut să-mi arate împrejurimile. Nu l-am crezut nicio clipă, știind că era un mincinos, totuși a fost plăcut s-o aud. Când întunericul a acoperit capitala Rusiei, Alex i-a cerut șoferului să ne ducă să vedem „cel mai urât și mai fascinant lucru din lume". Eu am râs și m-am instalat pe bancheta din spate a Renault-ului Duster, încercând să-mi înăbuș încântarea, în timp ce fluturii făceau roata în stomacul meu. El s-a așezat atât de aproape de mine, încât îi puteam simți din nou răsuflarea pe piele, iar coapsele mi s-au încleștat când m-am gândit la ultimul lucru pe care mi-l spusese, despre cum o să stau în genunchi la picioarele lui.

— E foarte întuneric afară.

Am încercat să par indiferentă că petreceam un timp cu el. Alex nu greșise, am concluzionat eu, în timp ce absorbeam Moscova ca pe o cafea amară și înțepătoare. Părea nouă, cu zgârie-nori și parcuri dichisite și aer tulbure, virtuțile unui oraș cu ritm alert. În același timp, părea veche, cu șiruri lungi de clădiri identice din trecutul său sovietic întinzându-se pe kilometri întregi.

Am înțeles despre ce vorbea Alex când mașina s-a îndreptat spre malul unui râu. Șoferul a oprit motorul și s-a lăsat pe spate

Scanned with CamScanner

în scaunul său. Monumentul era inconfundabil, pentru că se ridica monstruos deasupra Râului Moscova. Winslow, din nou, avusese dreptate. Era uriaș, minuțios și... înfricoșător. Da. De-a dreptul înfiorător. Precum ceva ieșit din *Urzeala tronurilor*. Un om pe o navă. Statuia ținea ceva în mână și privirea în depărtări.

— Asta e..., am început eu.

— A zecea cea mai urâtă construcție din lume, potrivit site-ului Virtual Tourist, mi-a încheiat Alex propoziția, rânjind și punându-și capul lângă umărul meu ca să zărească și el statuia. Petru cel Mare. Ironia e că nu doar statuia e foarte urâtă, dar lui Petru cel Mare nici măcar nu-i plăcea Moscova. A mutat capitala Rusiei la Sankt Petersburg, dar apoi au mutat-o alții la loc. Bun venit în logica omenească!

Șoferul nostru a început să scrie un mesaj pe telefon, făcându-se invizibil, și era ușor să uităm că eram însoțiți.

— De unde știi toate lucrurile astea? l-am întrebat.

— Îmi place istoria.

— De ce?

— Pentru că îmi oferă instrumente mai bune ca să înțeleg viitorul.

Am dat din cap. Alex nu se purta cu superioritate, nici nu arunca vorbe în vânt. Într-un alt rar moment de când ne cunoscuserăm, arăta un sincer interes pentru ceva și îl împărtășea cu mine. Asta mă speria. Ideea că putea fi deschis și real. Pentru că tocmai lucrul care mă împiedica să-mi pierd complet capul era ideea că Alex Winslow nu era, de fapt, decât o grămadă de stereotipuri cusute laolaltă în forma unui personaj pe care nici el nu-l mai putea desluși. Bifa fiecare căsuță: rock star, tulburat, dependent de droguri, tatuat. Era jenant de familiar.

Mi-am întors capul din nou spre geam.

Scanned with CamScanner

— Putem să ne întoarcem la hotel?

— De ce?

Pentru că vreau să-ți supraviețuiesc.

— Aș vrea să-i sun pe ai mei.

Alex a ridicat din umeri, într-un fel care spunea, *deh, e femeie, n-ai ce să faci*, apoi i-a prins privirea șoferului în oglinda retrovizoare, care i-a răspuns cu același semnal internațional pentru bărbat și femeie.

Am pornit mai departe.

O bătaie ușoară în ușă m-a smuls din reverie. M-am încruntat și am oprit mașina de cusut așezată lângă draperiile trase. M-am ridicat, știind că nu putea fi Alex. El nu era niciodată răbdător, ci întotdeauna brutal și răutăcios, poate că de aceea îmi bătea mie inima nebunește de fiecare dată când auzeam fie și ceva căzând în camera de alături. Am deschis și am dat cu ochii de Lucas.

— Hei, somnoroaso! Unde ai fost?

Lucas mi-a aruncat un zâmbet fugar.

Am făcut un pas în lături, lăsându-l să decidă dacă voia să intre. Nu-mi păsa nicicum de avertismentul lui Alex de a sta departe unul de celălalt, dar nu știam exact cum trata Lucas amenințarea șefului nostru. Probabil că venise până aici numai ca să-și ia laptopul. M-am întors cu gândul să i-l aduc de pe masă, dar Lucas m-a prins de mână.

— Poți să-mi spui un lucru?

Scanned with CamScanner

Mi-am ridicat ochii la el. Avea un chip angelic până și atunci când era preocupat. Deschis, proaspăt. Era de-o seamă cu Alex, dar nu părea să îi împărtășească zbuciumul lăuntric și asta îl făcea să pară mai tânăr. Alex greșea. Lucas nu putea fi nici rău, nici răzbunător. Citeam fețele oamenilor la fel cum șoarecii de bibliotecă recitesc mereu paragrafele lor preferate. Cu religiozitate. Și știam că, indiferent ce făcea Lucas, avea motivele lui.

— Poate, i-am răspuns. Trebuie să știu despre ce e vorba mai întâi.

El și-a umezit buzele.

— Dacă — și nu-ți cer să-mi spui ce se petrece între tine și Alex, pentru că asta nu-i treaba mea —, la un anumit moment, el o să fie prea mult pentru tine, o să-mi spui? S-ar putea să pară că ne urâm unul pe celălalt, el și cu mine, dar, crede-mă, ne cunoaștem de foarte mult timp.

M-am uitat la el fără să-i răspund.

— Sunt doar îngrijorat, a adăugat.

— Pentru cine? Pentru mine sau pentru el?

— Pentru amândoi. Din motive diferite. Tu ești o fată puternică. El e ca o pană neagră. Mai puțin rezistent decât pare.

Pauză. Mi-am plecat privirea în podea. Se părea că Lucas nu voia să ne știe împreună și începusem să cred că Alex avea motive întemeiate să-și închipuie că așa-zisul lui prieten mă dorea pentru el.

— Lasă, nu mai contează! a clătinat Lucas din cap. Doar anunță-mă dacă ai nevoie de mine. El crede că vreau să fac sex cu tine — la dracu', probabil că și tu ai aceeași impresie —, dar, crede-mă, vreau doar să fiu aici pentru tine, mi-a zis el.

La auzul vorbelor lui am încruntat din sprâncene. Poate că turneul mă forța să-mi scot la iveală cinismul.

Scanned with CamScanner

Luc s-a grăbit să adauge:

— Ești într-o călătorie cu niște tipi pe care nu i-ai mai întâlnit până acum și șeful tău îți face zile fripte. Indiferent ce se întâmplă cu familia ta, acasă, în L.A., sunt sigur că nu ți-e ușor.

— Nu-mi e, am recunoscut.

Mi-a întins mâna.

— Sunt aici să te ajut.

De data asta i-am acceptat-o, fără să-mi dau seama de reacția în lanț pe care aveam să o stârnesc.

Fără să-mi dau seama de toate secretele pe care le țineam în palme.

Scanned with CamScanner

Capitolul șaptesprezece

Alex

În apărarea mea, Ozzy Osborne priza furnici și Keith Richard îl priza pe taică-său, așadar, dacă e să o luăm prin comparație, eu nu eram chiar atât de nebun.

Acestea fiind zise, chiar mi-am ieșit al dracului de tare din minți atunci când m-am hotărât să mă răsucesc pe călcâie în mijlocului unui concert, să mă duc până în dreptul tobelor lui Lucas și să-i izbesc basul drept în mijloc cu cizma mea argintie. S-a prăbușit chiar între picioarele răsfirate ale lui Lucas, iar el a făcut ochii mari și a rămas cu mâinile spânzurate în aer cu bețele lui cu tot, uitându-se la mine de parcă ar fi fost luat prin surprindere. Și așa ar fi trebuit să fie. Labagiul ar fi trebuit să prevadă chestia asta cu trei țări în urmă, dar a tot forțat nota, până când nu am mai avut încotro și am fost nevoit să îl dau afară în șuturi din viața mea.

Dar am început să divaghez.

Totul a început cu o jumătate de oră înainte de spectacol. Ajunsesem deja la limita răbdării, fiindcă Blake se încuiase cu mine în dressingul meu și se lansase într-unul dintre monologurile lui fariseice menite să îi gâdile orgoliul. Mi-au trebuit

Scanned with CamScanner

câteva minute bune să înțeleg la ce anume se referea în timp ce zbiera și asuda abundent.

La șampanie.

Mi-a cotrobăit prin lucruri și a găsit-o. Ceea ce era oarecum ironic, deoarece, pentru prima oară după o lungă perioadă de timp, în ultimele câteva zile chiar nu am mai tânjit să îmi înec amarul în alcool.

— Când le voi găsi pe nenorocitele care continuă să ți le trimită, le voi omorî cu mâna mea. Dar între timp — de ce să joci după cum îți cântă ele? De ce, Alex? Ți se întâmplă atâtea lucruri bune! Ai *absolut tot* ce vrei. Ești bogat și tânăr și talentat și adorat. Ai un adevărat cult, ce mama dracului? Lucrezi probabil la ceea ce va fi cel mai bun album al tău de până acum. Tot ce trebuie să faci este să nu o dai naibii în bară acum. E chiar atât de greu?

Îi ardea de glume? Bineînțeles că era chiar atât de greu. Credea cumva că întreaga elită a Hollywood-ului își dorea să fie dependentă de analgezice, alcool, cocaină și chirurgie plastică? Considera că eram, pur și simplu, foarte plictisit de viața mea împlinită și perfectă? În calitate de om inteligent, să îți găsești fericirea e ca și cum ai găsi un unicorn în carne și oase. Blake a măsurat încăperea cu pasul și și-a azvârlit brațele în aer cuprins de exasperare.

— Încerc. Chiar încerc. Încerc să vă fac fericiți, pe tine și pe Jenna, chiar dacă fiecare dintre voi îmi dă sfaturi total diferite despre cum să duc acest lucru la îndeplinire. Încerc să îți respect dorințele și să nu îl iau pe Hudson cu mine, deoarece urăști anturajele mari și vreau să mă asigur că rămâi abstinent în continuare. Dar este atât de dificil! *Tu ești* dificil, Alex. În cea mai

Scanned with CamScanner

mare parte a timpului am impresia că singurul motiv pentru care ești abstinent este acela că stăm cu ochii pe tine toată ziua.

— Este, i-am răspuns, de pe locul unde eram așezat pe canapea, aprinzându-mi o țigară.

Acum că Blake îmi freca ridichea cu treaba asta, bineînțeles că simțeam al dracului de tare nevoia să beau ceva. Oh, ironie a sorții, tu și umorul tău negru!

Blake s-a oprit în fața mea, cu mâinile proptite în șolduri și cu ochii ridicați în tavan.

— Nu este suficient. Trebuie să depui mai mult efort ca să te schimbi. Asta înseamnă să ai mai multă grijă de tine. Să mănânci mai bine. Să încerci să îți învingi dependența în mod activ. Și, da, să vorbești cu părinții tăi. În curând o să te întâlnești cu ei, așa că nu îmi dau prea bine seama de ce tot amâni această conversație.

Avea dreptate. Întreaga mea echipă — toți cei cincizeci și ceva de tehnicieni, plus formația mea și managerul/dădaca nu se atingeau de băutură din cauza mea, iar eu nici măcar nu catadicsisem să fac efortul de a arunca sticla la gunoi. O păstrasem fiindcă eram *în continuare* dependent. Încă mă mai gândeam la alcool și la cocaină în fiecare nenorocită de zi. Îmi lipseau. Nu îmi trezeau resentimente. Eram precum un nemernic de copil bogat și răsfățat care fusese prins făcând ceva rău și își chemase părinții să îl scoată din bucluc. Doar pentru faptul că eram curat din punct de vedere fizic, asta nu însemna că îmi învățasem lecția. Singurele mele rețineri împotriva consumului șampaniei erau: A) nu eram niciodată singur și B) momentan încercam să intru în chiloții dădacei și eram atât de aproape de a-mi atinge scopul încât era exclus să calc pe bec.

Scanned with CamScanner

Trebuia să mă maturizez, dar asta însemna să renunț complet la cel care fusesem în ultimii șapte ani. Ultima oară când am fost treaz și nedrogat a fost pe când aveam douăzeci de ani. Nu mă mai recunoșteam. Nu fără droguri. Aveam un străin în casă și acela eram *eu*.

Dintre toate reproșurile lui, singurul lucru cu care nu eram de acord era în legătură cu părinții mei. Nu simțeam nevoia să vorbesc cu familia mea. Familia mea vorbise destul despre mine. Cu presa. Adeseori. *Idioții*.

Dacă Blake credea că acum era un soi de moment crucial în care mă trezisem la realitate și înțelesesem, în sfârșit, cât de tare decăzusem, însemna că îmi acorda prea mult credit. Știam că aveam o mulțime de probleme și că eram un ratat, dar încă mai aveam câțiva centimetri de abis până când să ajung, în cele din urmă, pe fundul prăpastiei. Blake a tras într-o parte măsuța de cafea care se afla între noi și s-a ghemuit între picioarele mele. Era un gest intim și ciudat, iar eu am scos un mârâit iritat. El și-a pus palmele pe genunchii mei.

— Detectivul meu particular nu poate da de urma persoanei care îți trimite alcool. Ai idee cine ar putea fi? Gândește-te bine.

— E Bushell, am spus eu, fără să clipesc măcar. Cine altcineva poate fi?

Blake a clătinat din cap cu un oftat.

— Încetează, frate! Nu vrea să te înfunde.

Minciuni, dar nu mă interesează.

— Poate că e Lucas, am zis eu, pe un ton zeflemitor.

— Ești nebun, a mormăit Blake.

M-am hotărât să întind coarda mai tare cu amicul meu, să văd dacă se rupe. Era frumos să îmi distrug singur viața și să

Scanned with CamScanner

îndepărtez oamenii de mine după bunul meu plac. Îmi dădea iluzia că dețineam controlul. Că alegerea îmi aparținea.

— Nu știu ce să zic, Blake. Poate că e Alfie. Poate Jenna. La naiba, poate ești chiar tu. Poate că vrei să scurtez turneul, ca să te poți întoarce acasă și să o regulezi așa cum plănuiești de câțiva ani încoace. Cine știe? Fiecare persoană cu care lucrez vrea fie să mi-o tragă, fie să mă tragă în piept. Sau poate și una și alta — unii dintre ei. Nu mă mai surprinde absolut nimic, în afară de uimirea profundă care mă cuprinde atunci când dau de cineva care nu vrea sau nu are nevoie de nimic de la mine. Ai vrut să mă duc la dezintoxicare? M-am dus. Ai vrut să lucrez la un album? Asta fac. Iar acum vrei să îți acord încrederea mea? Asta nu se poate, Blake. Nu se mai poate. Ai făcut atâtea manevre în numele salvării brandului meu, încât nu îți mai poți păstra titlul de prieten.

M-am ridicat în picioare, cu adrenalina pompându-mi în vene în timp ce i-am împins mâinile deoparte. Cuvintele astea au mocnit prea mult timp în mine. Blake a dorit întotdeauna ceea ce era mai bun pentru *noi*. Cariera lui a fost strâns împletită cu a mea și a avut intenții bune — hit-uri de Billboard, sobrietate și stabilitate mentală —, dar nu se gândea de două ori și nici măcar nu se oprea vreodată să se întrebe dacă e bine să calce pe cadavre în drumul său spre succes. Inclusiv pe al meu. A mușamalizat atâtea scandaluri provocate de mine, aruncând vina pe alți oameni sau dând vina *pe mine* când o dădea al dracului de tare în bară, încât știam prea bine că nu mai era același tip cu care împărțisem un apartament cu două dormitoare în cartierul Clapham. Amândoi ne schimbaserăm. Eram orbiți de bani și distruși de faimă. Vrei să distrugi o relație în mai puțin

Scanned with CamScanner

de cinci pași? Pune câteva milioane de dolari între doi oameni și așteaptă să vezi ce iese.

Blake a țâșnit în picioare, așa că acum stăteam unul în fața celuilalt, gâfâind din greu, gata să ne împungem cu tăișul ascuțit al vorbelor. Era o senzație de eliberare să poți da la iveală tot rahatul care mustise aproape de suprafață așa de mult timp.

— Tot ce am făcut a fost să te ajut. Te-am salvat.

Și-a dezvelit dinții.

— Iar eu te-am *creat*, am spus, azvârlind țigara aprinsă pe jos și strivind-o cu piciorul.

L-am înhățat strâns de tricou și nasurile ni s-au strivit unul de celălalt.

— Să nu uiți niciodată, Blake! Înainte de a fi managerul lui Alex Winslow nu erai nimic altceva decât un ratat din Walford, care a fost nevoit să împartă chiria în trei ca să poată locui în sudul Londrei. Eu te-am ridicat și eu te voi doborî, dacă e cazul. Așa că îți sugerez să îl găsești pe ticălosul care îmi trimite alcool — fiindcă de-acum știm amândoi foarte bine că nu mi-l aduce la ușă personalul hotelului. Este cineva care are acces la mulți oameni sau poate mitui personalul hotelului ca să ajungă până la mine. Și asta să fie ultima oară când te aud vorbind despre familia mea. Dacă vreau să îi văd, am să îi văd. Dar, deocamdată, eu aș fi mai îngrijorat de relația noastră, *amice*.

Ultimul cuvânt a fost cel care l-a făcut să cedeze.

*

Am trântit ușa atât de tare în fața lui Blake, încât nu m-ar fi surprins deloc dacă urechile aveau să-i zbârnâie până prin 2034. Am străbătut coridorul cu pași mari, trăgând aer în piept cu

Scanned with CamScanner

disperare și încercând să ajung la cabină fără să omor pe nimeni în drumul meu. Aveam nevoie de o tărie. Sau de o partidă de sex pe cinste. Și, totuși, unde mama dracului era Indie?

Blake avea dreptate. În esență, eram în continuare dependent. Dacă ar fi fost alcool sau cocaină oriunde prin preajma mea, aș fi consumat la greu fără să stau nici măcar o clipă pe gânduri.

Poate că sosise timpul să apelez la favorurile vreunei fane.

Poate că sosise timpul să mă ridic la nivelul reputației mele și să îmi alung toate frustrările.

Singurul motiv pentru care m-am oprit în dreptul ușii ușor întredeschise a lui Lucas a fost că am auzit pe cineva plângând. Era un plâns domol și politicos, de parcă persoana în cauză nu ar fi avut curajul să se dezlănțuie până la capăt. Am rămas țintuit pe loc, cu spatele lipit de peretele de lângă ușa lui Lucas.

— Îmi pare tare rău, l-am auzit pe Waitrose spunând și, la auzul acestor vorbe, Indie a început să plângă și mai tare. Ce i-o fi făcut? Nimic, cel mai probabil. Plângea din altă pricină și, drept urmare, rotițele minții mele s-au tot învârtit până la epuizare.

Probabil era vorba de ceva în legătură cu familia ei. Avusese o soartă de rahat, dar, spre deosebire de mine, ea încă nu renunțase și încerca să convingă pe toată lumea că mai putea câștiga. Și Waitrose era persoana la care apela când tristețea o copleșea.

Problema cu amintirile este că te înnebunesc. Relația lui cu Fallon a fost prima care mi-a venit în minte. Eu eram în turneu, iar el a rămas în Los Angeles ca să îi ajute pe Blake și pe Jenna la demo-urile pe care le lăsasem acolo. Fusese alături de Fallon ori de câte ori ea luase o supradoză și când avusese nevoie să își verse cuiva amarul din biata ei inimioară întunecată. Fusese alături de ea prima oară când îl căutase pe Will Bushell, și fusese alături

Scanned with CamScanner

de ei când se furișaseră pe la spatele meu și începuseră să și-o tragă chiar în hotelul Chateau Marmont, unde locuiam eu la vremea aceea, deoarece fusesem nevoit să îmi vând apartamentul din Los Angeles și nu puteam nici măcar suporta ideea de a mă considera un locuitor permanent al acelui oraș infernal.

— Haide, descarcă-te, a îndemnat-o Lucas.

M-am aplecat în față și am tras cu ochiul prin crăpătura ușii. Stăteau unul lângă altul pe canapea, iar ea își ținea capul sprijinit pe pieptul lui.

El o sărută pe frunte.

El o sărută pe frunte.

El o sărută pe frunte.

El o sărută pe afurisita ei de frunte.

— Îmi iubesc fratele, Luc. Dar nu îl plac. Deloc.

— O să o scoatem noi la capăt cumva, Indie. Îți promit.

Noi? De când erau ei doi „noi"? Individul abia dacă era un prăpădit de „el" și se comporta precum un pămpălău la fiecare pas.

Stardust s-a smiorcăit și s-a îndepărtat de el, ștergându-și lacrimile de pe față cu dosul palmei.

— De când ne-am pierdut părinții, parcă a luat-o razna cu totul și a devenit violent. Cine face așa ceva, Luc? Cine face ceea ce a făcut el astă seară?

— Fratele tău suferă, a spus Lucas, și ceva în mine s-a răsucit precum un ghem de sârmă ghimpată.

Fratele ei părea să semene tare mult cu mine. Poate că era prematur să cred că se atașase de mine. De ce și-ar fi dorit să ducă grija încă unui dobitoc?

— Uneori cred că ar trebui să îmi dau demisia și să mă întorc acasă. Acum nu e momentul potrivit să fiu plecată.

Scanned with CamScanner

— Rămâi.

El a strâns-o de mână.

— Cu banii pe care îi vei câștiga aici vei putea să îți ajuți familia mai mult decât oricâte cuvinte de încurajare i-ai adresa lui Craig și amândoi știm prea bine treaba asta.

Îmi doream al dracului de tare să deschid larg ușa, să dau buzna în cameră, să o smulg de acolo și să o scot afară, dar nu înainte de a-l bate măr pe el. De fapt, singurul motiv pentru care nu făceam asta era faptul că Stardust părea tare abătută și pentru prima oară în viața mea îi permiteam altcuiva să îmi fure o părticică din lumina reflectoarelor.

Ea nu avea nevoie de mine; avea nevoie de el.

Mă făcea asta să îmi doresc să îl omor? Da.

Schimba asta cu ceva veridicitatea situației? Nu.

Oricum, aceasta este pe scurt povestea despre cum am sfârșit prin a-i distruge tobele lui Lucas.

Cântasem primele șase cântece din concert, când m-am întors cu spatele ca să îmi trag un pic sufletul, fără să mai fiu nevoit să privesc toate fețele fără chip de dedesubtul meu. L-am surprins pe Waitrose aruncând o privire piezișă și zâmbindu-i unei tipe. Unei tipe pe care o penetrasem cu degetele cu douăzeci și patru de ore în urmă. Asta a pus capac. M-am apropiat de el și i-am spart tobele, admirându-mă pentru faptul că am reușit să mă abțin și nu am smuls stativul din podea ca să îl izbesc cu el în cap. Evoluție cu metoda pașilor mărunți, nu-i așa?

— Ce mama dracului ai făcut? a sărit el ca ars.

— Ce mama dracului am făcut? Te-am concediat, i-am zis eu, deja îndreptându-mă vijelios spre culise. Și, pe toți dracii, cu mamele lor cu tot, ce treabă bună am făcut, prietene!

Scanned with CamScanner

Acum o vânam pe Indie. O *vânam*. Adică, o ochisem și goneam după ea. Poate că nu eram în cea mai bună formă, dar avea sens să o fac chiar în acel moment. Ea s-a întors cu spatele și a pornit în marș forțat spre cabina principală, intenționând probabil să se ducă la Blake, ca să se asigure că nu îi făceam felul sau cam așa ceva. Am înșfăcat-o de poala rochiei ei negre evazate și am tras-o la pieptul meu. Ea a scos un icnet, prăvălindu-se pe trupul meu și, spre oroarea ei, pe erecția mea.

— Să înțeleg că treci prin niște momente de tot rahatul, Stardust. Cu toții avem parte de așa ceva. Asta e consecința faptului că ne naștem în haosul acesta numit viață. Dar chestia asta a început să devină cam răsuflată și nu mai este deloc amuzantă. Așa că m-am hotărât să îl concediez pe Lucas, doar ca să mă asigur că nu fugi cu el data viitoare când fratele tău te va scoate din minți. Și de ce nu aud un mulțumesc pentru treaba asta, hm? Amândoi știm prea bine că tu ești cea căreia ar fi trebuit să îi dau un șut în fund.

Ea s-a răsucit spre mine și inima mi-a bătut mai tare în piept, anticipându-i reacția. Cum nu era genul de persoană care să dezamăgească, obrajii lui Indie s-au îmbujorat și și-a ridicat mâna, dar în loc să mă plesnească m-a împins cu toată puterea ei, izbindu-mă cu spinarea de perete.

— Nu este nevoie să mă concediezi, fiindcă îmi dau demisia, m-a anunțat ea, cu o voce din ce în ce mai pițigăiată.

Chiar în acel moment, Blake a ieșit din cabina mea, arătând de parcă că era gata să se interneze la spitalul urgență din cauza unui atac de cord sever.

— Ai plecat de pe scenă?

Era atât de tensionat, încât credeam că avea să explodeze. O picătură de salivă îi împodobea bărbia. Părea turbat de furie.

Scanned with CamScanner

Am continuat să mă țin după Stardust, care fugea în continuare, îndepărtându-se de scenă, deși nu avea unde să se ducă. Blake a pornit-o pe urmele noastre. *Circul idioților.* Și bineînțeles că eu eram clovnul din rolul principal.

— L-am concediat și pe Waitrose.

Cel puțin el avusese bunul simț să nu mă întrebe de ce. Răspunsul era evident și știa prea bine treaba asta, deoarece el fusese cel care se străduise să mă convingă să mă răzgândesc ori de câte ori încercasem să îl elimin pe Lucas din viața mea. Am urmărit-o pe Indie până când a ajuns la capătul holului, nemaiavând unde să se ducă de acolo. S-a întors cu fața la mine, îngustându-și ochii și lipindu-se cu spatele de ușă, agățându-se astfel de spațiul ei personal.

— Ce vrei de la mine, Alex?

Totul. Vreau totul și după aceea toate lucrurile pe care le-ai dăruit deja altor oameni. Le vreau și pe acelea înapoi.

— Nu face pe timida!

Am înșfăcat-o de încheieturile mâinilor atunci când a încercat din nou să mă dea la o parte, cu toate că nu își dorea asta de fapt — știu că sună sinistru, dar așa era — șoldurile i-au țâșnit în față și răsuflarea i s-a accelerat.

— Sunt în plin concert și am dat-o masiv în bară. Stardust, avem treabă de făcut astă seară.

Ea și-a dat capul pe spate și a început să râdă, cu o voce sardonică, pe care abia dacă i-o recunoșteam.

— Treabă? Tot turneul tău se duce de râpă. L-ai concediat pe baterist, eu mi-am dat demisia și tu ai plecat de pe scenă.

Și am ascuns o sticlă de șampanie.

Și am început să te abordez doar pentru că Waitrose s-a arătat cât de cât interesat de tine.

Scanned with CamScanner

Lista era mai lungă și teribil de jenantă.

— Nu îți poți da demisia.

— De ce?

— Pentru că ai prea mare nevoie de bani și eu am prea mare nevoie de tine.

Ce spuneam? Ce făceam? Mi s-a părut că l-am auzit pe Blake tresărind și nici măcar nu îl puteam învinovăți pentru asta. Doar nu băusem în subconștient sticla aceea de șampanie ca apoi să îmi pierd cunoștința, nu?

Stardust a făcut un pas spre mine și a schițat un zâmbet, dezvelindu-și dinții, și în sfârșit am văzut-o așa cum era de fapt. O zână vicleană, o hoață de suflete. Era timidă și rezervată, dar acum deținea puterea și o știa prea bine. Chestia asta făcea ca jocul nostru să devină cu atât mai interesant.

— Voi rămâne pentru bani, dar nu te voi mai ajuta de acum încolo. Ce o să îmi faci? Nu poți să mă forțezi să stau de vorbă cu tine. Nu am semnat pentru nimic altceva decât să te păzesc.

— Oh, Stardust!

Mi-am apropiat fața de a ei, cu un zâmbet amuzat. Exact la asta mă pricepeam cel mai bine. La tachinările noastre pline de cruzime.

— Habar n-ai ce pot să-ți fac, dar fii sigură că vei afla în curând.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci

Indie

Jenna: Blake a făcut sex în turneu?

Indie: Alex face sex de obicei în turnee?

Hudson: Doamnelor, EU PENTRU ASTA SUNT AICI.

Jenna: Nu-l băga în seamă pe Hudson. Nu poate să comunice decât prin GIF-uri obscene.

Hudson: Nu-i adevărat.

Hudson: OK, e parțial adevărat.

Jenna: Alex e... complicat. De cele mai multe ori este ambivalent cu femeile. Se implică ocazional în aventuri de o noapte, dar nu atât de des pe cât ai putea crede. Singura femeie despre care vorbește vreodată este Fallon, dar la modul negativ. E rândul tău.

Indie: Blake nu se vede cu nimeni și nici nu face sex. Muncește, se ceartă cu Alex, apoi se apucă iar de lucru. Nici măcar nu s-a uitat la vreo femeie de când am decolat spre Australia.

Hudson: Jenna. Vorbește cu noi. În sfârșit o să te tăvălești cu Blake?

Jenna: Hudson, ieși din chat!

Hudson: Al dracului să fiu dacă ies!

Scanned with CamScanner

Jenna: Tu îi torni totul lui Alex. Pleacă!
Hudson: Nu!
<Jenna Holden l-a scos pe Hudson Diaz din chat>
Indie: ...
Indie: Ai o relație cu Blake?
Jenna: Nu.
Jenna: Dar am făcut sex cu el.
Jenna: Și sunt însărcinată.
Jenna: Parcă aș fi una dintre idioatele alea de care râdeam când citeam reviste pentru adolescente la vârsta de cincisprezece ani.
Indie: 1) ești sadică și 2) trebuie să-i spui.
Jenna: Nu știu. Nici măcar nu știu dacă voi păstra copilul. Să nu-i zici nimic despre asta.
Indie: Nu-i zic. Dar tu ar trebui s-o faci.

Blake, Alfie și Lucas l-au azvârlit pe Alex în rulotă. S-a împotrivit cu înverșunare, dar ceea ce m-a șocat și mai mult decât faptul că fusese nevoie de trei adulți ca să îl împingă în vehicul a fost că nimănui nu-i păsa că Alex îl concediase pe Lucas. Se purtau ca și cum totul era în regulă, subminându-i autoritatea.

Am simțit nevoia să stau de vorbă cu cineva atunci când am aflat că fratele meu fusese arestat pentru ultraj și își petrecea noaptea la închisoare. Și am vrut în mod special să vorbesc cu Lucas, fiindcă el era un tip mai logic și era mai echilibrat din punct de vedere emoțional decât Alex. În clipa în care m-a ajuns din urmă și mi-a pus mâna pe umăr ca să mă împiedice să intru m-am întors cu fața la el. Părea sobru, hotărât și..., care era

Scanned with CamScanner

al treilea cuvânt? Extenuat. Nu putea fi deloc ușor să duci o viață ca a lui, dar și eu eram epuizată.

Respirația lui intermitentă îmi aluneca pe ceafă, în timp ce își recupera versurile scrise pe spatele meu, făcându-mi pielea ca de găină. Dumnezeule mare, dădusem de belea!

— Nu am chef să scriu în seara asta.

Privirea mea i-a trasat o cărare imaginară de la bărbia definită până la gulerul tricoului Henley. Avea gâtul zvelt dar masculin. Îmi venea să îl ling.

— Nici eu. Vreau doar să stăm de vorbă, a continuat, apoi și-a plecat fruntea ca să și-o lipească de a mea, respirând sacadat. Și poate să-ți fac sex oral. Dar nimic mai mult.

Am râs printre lacrimile gata să-mi țâșnească din ochi. Ce să-mi facă? Nu cumva ne certaserăm cu cinci minute în urmă?

Ușa s-a închis în spatele meu și amândoi ne-am prăbușit înăuntru. Camera era tulburător de tăcută sub apăsarea grea a întunericului și a zilei îngrozitoare pe care amândoi o avuseserăm. M-am lăsat pe o parte ca să ajung la minibarul neatins, dornică să îmi fac de lucru cu mâinile, și am scos dinăuntru două sticle cu apă.

— Îmi pare rău pentru fratele tău.

Și-a luat inima în dinți și s-a îndreptat spre stativul TV cu chipul umbrit de îngrijorare.

Am simțit povara grea a ochilor lui injectați de whisky pe umerii mei, în timp ce i-am dat o sticlă cu apă și l-am văzut cum a pus-o deoparte. Nu știam de ce îmi venea atât de ușor să vorbesc cu Lucas și atât de greu să vorbesc cu Alex. Poate pentru că relația pe care o aveam cu Lucas era doar la nivel platonic. Poate pentru că Lucas nu avea nicio intenție ulterioară. Și, poate pentru că aerul din plămâni îmi ardea în flăcări și toți

Scanned with CamScanner

nervii mi se concentrau într-un singur loc, adică între ombilic și zona inghinală, ori de câte ori Alex se afla în aceeași încăpere cu mine. Mi-am dres glasul.

— Mda, hm..., Craig a fost arestat în seara asta. Este prima lui infracțiune. Tipul ieșea din clubul de striptease de la parterul blocului în care locuim. Era foarte beat și a vrut să se urce la volanul mașinii personale și să conducă până acasă. Craig era la fel de beat și a încercat să îl scoată afară de cămașă prin geamul deschis. Natasha mi-a spus că totul este în regulă, dar știu că nu vrea să îmi fac griji.

Alex s-a apropiat de mine, cu mersul său de animal de pradă, suplu și degajat. S-a oprit cu mâinile lipite de peretele din spatele meu și cu buzele apăsate de creștetul meu, ca să-mi inhaleze, nu să îmi sărute părul.

— Voi trimite pe cineva să îl elibereze pe cauțiune mâine și îi voi face rost de un avocat bun.

— Nu e nevoie să faci asta, am rostit eu cu glas domol, încingându-mă la față.

Mă simțeam și mai rușinată decât fusesem până acum, fiindcă știam că era o favoare pe care aveam de gând să o accept.

Ochii lui s-au întunecat și maxilarul i s-a încordat. Schimbarea era subtilă, dar vizibilă. De la distanță, Alex Winslow îți dădea impresia că nimic nu îi poate străpunge armura. Dar era un artist — și armura unui artist este plină de gloanțe și fisuri. Asta lăsau versurile și muzica lui să se întrevadă. Respirația mi s-a tăiat din cauza privirii lui fixe și a transparenței din ea, iar senzația era atât de puternică încât am simțit cum o pată de umezeală îmi apare pe chiloți. Nu a scos o vorbă, dar chiar și fără cuvinte știam — și *citeam* printre ridurile de pe fruntea lui, din jurul gurii și din colțurile ochilor — că nu făcuse asta fiindcă

Scanned with CamScanner

mă plăcea. O făcuse pentru că așa obișnuia el să facă. Avea grijă de oamenii din jurul său, deoarece nu știa că putea opta să nu îi ajute.

Alex și-a îngropat fața în gâtul meu și mi l-a sărutat. Am închis ochii și mâna mi-a zburat în spate, căutând un punct de sprijin. Mi-am încleștat-o pe rochia mea pentru Paris.

— Te simți uneori atât de singură încât nu îți mai dai seama dacă oamenii sunt reali sau nu? m-a întrebat el.

— Tot timpul, i-am răspuns, apoi am înghițit în sec și am adăugat: Și Micul Prinț a fost singur.

— A fost. Și a murit. Toți prinții defecți mor la final.

I-am închis gura cu un sărut. Alex se gândea la moarte iar eu mă gândeam că aș fi făcut orice să îl țin în viață, chiar dacă urma să mor pentru asta. Numai simplul gând a intensificat magnitudinea sărutului când gurile noastre s-au întâlnit. El și-a trecut buza de jos peste a mea și m-a mângâiat ușor cu nasul pe obraz, lăsându-și limba să alunece în gura mea și posedând-o cu totul. Limba lui îmi pătrundea printre buze iar și iar. Mi-am ridicat mâinile ca să îi iau obrajii în căușul palmelor, dând astfel o profunzime și mai mare sărutărilor noastre și, la un moment dat, mi-am pierdut echilibrul. Până să apuc să îmi dau seama ce s-a întâmplat, m-am trezit întinsă pe birou, cu picioarele larg deschise și cu el între ele. Stăteam deasupra rochiei pentru Paris împrăștiată pe masă și a zecilor de ace și papiote cu ață.

— În pat, mi-a ordonat el, pe un ton răstit, șoptindu-mi pe buze în mijlocul unui sărut. Acum!

M-a ridicat și m-a azvârlit pe pat ca pe o păpușă de cârpă. Eu am pufnit în râs, iar el s-a trântit pe pat imediat după aceea, iscând niște valuri uriașe în așternuturi, de parcă ar fi aruncat o ghiulea într-o piscină. M-am retras, până când spatele mi s-a lipit

Scanned with CamScanner

de tăblia patului, pentru a sta față în față cu el. A zâmbit, avansând spre mine în coate și genunchi, precum un prădător. Eram în continuare complet îmbrăcați — ba chiar eu încă mai eram încălțată — și mi-am înfipt tocul cizmei în pieptul lui, într-o ultimă tentativă de a-l opri. Nici măcar nu știu de ce mai încercam. Era clar ca bună ziua că urma să îi ofer tot ceea ce voia, fără să îmi pese de consecințe. M-a înșfăcat de gleznă și mi-a dus piciorul la gură, apoi mi-a scos botina strălucitoare cu toc cui și și-a apăsat buzele pe pielea mea.

— Câte perechi de colanți ți-ai împachetat pentru acest turneu?

— Patru.

— Atunci, nu vei mai avea nevoie de ăștia.

Și-a înfipt mâinile în materialul dintre picioarele mele și l-a sfâșiat cu sălbăticie, desprinzându-l de pe trupul meu.

Am suspinat și am încercat să îl împing, înainte ca picioarele mele goale să fie expuse vederii lui. M-am mișcat în jos pe pat, încercând să mă împotrivesc, dar mi-a luat ambele brațe și mi le-a țintuit deasupra capului, apoi a alunecat deasupra mea până când șoldurile i-au ajuns între coapsele mele. Privirea lui trăda atâtea emoții, încât mă simțeam eu ametită în locul lui, iar inima mea naivă l-a iertat pentru cruzimea și distanța cu care mă tratase tot timpul.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat.

Aproape că m-am sufocat atunci când am izbucnit în râs.

— Bineînțeles că nu.

— Corect! Voi reformula: crezi că sunt un violator?

— Mă îndoiesc. Există mult prea multe femei disponibile pentru ca tu să fii nevoit să iei vreuna cu forța.

— Criminal în serie?

Scanned with CamScanner

— Nu îți pasă de nimeni atât de mult încât să vrei să îl omori.

A tăcut, iar gura i s-a arcuit într-un zâmbet afectat.

— Închide ochii.

— Dă-mi drumul mai întâi la mâini.

— Nicio șansă. Face parte din proces.

— Și care ar fi acel proces?

— Unul în care eu te voi face să îți dai drumul atât de tare, încât vei avea nevoie de un transplant de coloană vertebrală, fiindcă pe asta o să ți-o transform în gelatină.

Am zâmbit cu gura până la urechi, în ciuda celor mai bune intenții ale mele. Nu cred să fi zâmbit atât de mult în toată viața mea cât am făcut-o în turneu cu Alex Winslow. Ceea ce era o nebunie, având în vedere că tot el era cel care mă făcea să mă simt atât de furioasă și de frustrată. Alex își croia drum cu sărutările lui, coborându-mi pe claviculă — sărutări umede și senzuale, pline de lăcomie și promisiuni — și trecând ușor cu dinții prin valea dintre sânii mei încă acoperiți de haine. Își freca degetul mare de rochia mea din mătase neagră, în vreme ce cu cealaltă mână îmi țintuia în continuare încheieturile deasupra capului.

— Cât timp îți ia de obicei să îți coși o rochie?

Nu ar îndrăzni.

— Nu.

Respirația mi-a devenit agitată și vocea gâtuită. Deliram de dorință.

— Să nu îndrăznești, Alex Winslow!

Phhhsshhhhttt!

Mi-a sfâșiat prețioasa rochie din mătase, azvârlind-o plin de nepăsare pe jos, de parcă nu aș fi mers cu bicicleta doisprezece kilometri pe zi dus-întors ca să economisesc banii pentru material, de parcă nu aș fi muncit la ea până târziu în noapte.

Scanned with CamScanner

— Ești un nem...

Dar nu am mai apucat să termin cuvântul, deoarece chiloții mei au avut aceeași soartă ca rochia și, înainte să apuc să îmi dau bine seama ce se întâmpla, capul i-a poposit între picioarele mele și oh! Doamne! Dumnezeule!

Mărturisire: nimeni nu îmi mai făcuse vreodată sex oral. Avusesem un singur partener de sex în liceu și, la fel ca mulți alți puști de seama lui, fusese destul de egoist în pat. Nu făcusem și nici nu mi se făcuse sex oral, așa că nu știam de ce se făcea atâta tam-tam pentru așa ceva. Tocmai de aceea ochii mei aproape că au ieșit din orbite și s-au rostogolit pe jos, alături de hainele mele sfâșiate, în clipa în care limba lui fierbinte și umedă s-a înfipt în mine și a început să îmi mângâie pielea cu mișcări lungi și meticuloase.

M-am contractat atât de tare, încât aproape am ajuns la orgasm pe loc. Am închis ochii, mult prea stânjenită ca să privesc ceea ce îmi făcea, și mi-am pus o pernă peste față ca să îmi înăbuș gemetele pe care le scoteam de fiecare dată când el își mișca limba în sus și în jos, cu un zâmbet de ticălos arogant pe care îl puteam *simți*.

Mi-am ridicat șoldurile, din dorința de mai mult, dar el a mârâit și m-a ținuit la loc pe pat.

— Deschide coapsele mai mult.

Le-am deschis.

— Pune un picior peste umărul meu.

Mi-am ridicat cu stângăcie piciorul drept și l-am sprijinit pe umărul lui lat, dureros de conștientă de faptul că el încă era complet îmbrăcat, iar eu eram goală atât fizic, cât și mental.

— Uită-te la mine.

Am înghețat, expirând toată anxietatea în fața de pernă. Fir-ar să fie! Chiar trebuia?

Scanned with CamScanner

— Uită-te. La. Mine.

După toate aparențele, trebuia.

— Sau mă opresc, dar înainte de a o face mă voi asigura că te duc până foarte aproape de orgasm și te las acolo. Nu mă face să fiu crud cu tine, Stardust.

Mi-am dat ușor perna la o parte de pe față și am privit pe furiș spre el prin valea dintre sâni. Privirea lui părea amețită și răutăcioasă, o combinație care nu mi se păruse niciodată atrăgătoare. Ochii lui mă fixau, în vreme ce limba lui mă penetra cu putere și aproape m-am sufocat cu o respirație sacadată.

— Alex...

A întins mâna și a început să îmi frământe sânul drept, frecându-mi între degete sfârcul tare ca o pietricică și făcându-mă să gem puternic. Picioarele au început să îmi tremure în jurul lui și chiar în acel moment limba lui a început să mă penetreze cu înverșunare. Mi-am încleștat degetele în părul lui superb și îl simțeam atât de adânc, încât mă împlinea în moduri în care nu mai fusesem niciodată până acum. Avea un aer atât de dur și masculin, cu tatuajele șerpuitoare care i se iveau de sub tricoul Henley, cu pletele rebele și cu barba nerasă care îmi iritase interiorul coapselor, învăluindu-le într-o plăcere delicioasă. Am scâncit înăbușit și m-am încordat în jurul limbii lui, cu fesele atât de strânse încât nu mai puteam respira.

— Așa!

Avea vocea joasă și răgușită când m-a apucat de fund și m-a ridicat în dreptul feței lui, devorându-mă precum un om flămând, în vreme ce își afunda limba în mine.

M-am strâns din nou în jurul lui, iar el a lăsat să îi scape un hohot de râs — *un hohot de râs* — ca și cum trupul meu ar fi fost un soi de instrument pentru el, o unealtă, o jucărie. De parcă aș

Scanned with CamScanner

fi fost Tania, iar el știa toate notele pe de rost și îmi ciupea corzile, producând cea mai furibundă și nebunească melodie din lume.

— Îmi dau drumul, am gemut, simțind cum o minge de foc îmi cuprinde șira spinării și îmi coboară în vintre.

Nu m-am mai simțit niciodată așa. Iluminată precum un pom de Crăciun. De parcă trupul meu ar fi fost un ghem de nervi zumzăitori. Oriunde mă atingea — și acum rătăcea în voie pe trupul meu — vibram de furnicături și de dansul scânteilor electrice.

Dar Alex juca după propriile lui reguli și se pricepea tare bine să le încalce, în funcție de starea sa de spirit. Chiar în mijlocul orgasmului meu s-a decis să mă apuce de coapse, să mă întoarcă în mod brutal cu fața în jos și să îmi strivească obrazul de pernă. Apoi și-a strecurat o mână sub abdomenul meu și m-a ridicat în genunchi, după care m-a lăsat să mă sprijin în coate și mi-a desfăcut larg picioarele. Acum eram larg deschisă și expusă privirii lui, iar instinctul îmi spunea să mă acopăr și să o iau la fugă cât mă țin picioarele. Cu totul și cu totul întâmplător, instinctul a amuțit în clipa când el a venit pe la spate, și-a pus gura fierbinte și umedă pe clitorisul meu și a început să îl sugă cu lăcomie.

— Fir-ar... am început, când și-a introdus două degete în mine.

Presiunea unui nou orgasm se acumula, venind în forță, deși abia mai avusesem unul. Mi-am întors capul să îl urmăresc cu privirea și am simțit cum mă scutura un val de adrenalină doar la simplul gând că el îmi făcea sex oral de parcă aș fi fost unica pasiune a vieții lui, dar m-a apucat de păr și mi-a răsucit capul la loc.

— Nu mai ești timidă, nu-i așa?

Scanned with CamScanner

Avea vocea înfundată și i-am simțit cuvintele în miezul ființei mele. Dorința mea i s-a prelins pe limbă.

L-am simțit mișcându-se în spatele meu. Trupul a început să-mi tremure atunci când m-a penetrat cu degetele și m-a supt cu gura, noua poziție permițându-i să pătrundă mai adânc și mai brutal ca înainte. Și mai era un lucru care făcea treaba asta să fie mai excitantă decât orice altceva mai făcusem eu vreodată. Ușoara senzație de umilință provocată de faptul că fesele îmi erau larg deschise în văzul lui. Mi se părea nemaipomenit de excitant, dar asta primești când te încurci cu o vedetă rock, nu-i așa?

Alex se mișca mai rapid, mai lacom, iar eu am aruncat din nou o privire spre el când mi-a mușcat clitorisul și a introdus un al treilea deget. Gemetele mele l-au înfierbântat atât de tare, încât nu a mai observat că mă uitam. L-am văzut împingând în pat, încă îmbrăcat cu jeanșii. Eram atât de absorbită de propria mea plăcere, încât nu îmi trecuse nici măcar o clipă prin minte că și el simțea nevoia eliberării.

— Alex, am scâncit, când picioarele mi-au cedat și m-am prăbușit pe pat.

El și-a retras degetele, apăsându-și apoi gura pe vulva mea și sugând totul, de parcă ar fi fost apă în deșert. Am terminat fulgerător pe fața lui. Mi-au trebuit câteva secunde să îmi dau seama în ce țară eram — Rusia — și ce oră era — unu dimineața — înainte de a mă răsuci cu fața spre Alex și a mă holba la el de parcă mă stricase de tot. Era încă îmbrăcat în jeanși și cămașă, stând pe marginea patului, cu spatele la mine, legându-și șireturile de la ghetele pe care probabil le azvârlise din picioare atunci când începuserăm să ne facem de cap. M-am apropiat în genunchi de el și i-am pus câte o mână pe fiecare umăr.

Scanned with CamScanner

— A fost...

— Știu, a terminat el în locul meu.

Mi-am frecat ușor nasul de gâtul lui, simțindu-mi mirosul în respirația sa fierbinte. De ce era așa de excitant? Pentru că eram peste tot pe el. Mirosea a mine și a șampon cu lavandă și rozmarin. Mi-am lipit buzele de obrazul lui și am început să sug.

— Trebuie să încetezi să termini propozițiile în locul meu.

— De ce? O nimeresc întotdeauna, a spus el, pe un ton sec.

M-am ridicat în picioare și m-am dus după sticla de apă din care am băut cu înghițituri mici. L-am fixat cu privirea din celălalt capăt al camerei. Încă mai eram dezbrăcată. După felul cum înghițea în sec mi-am dat seama că remarcase. Nu voiam să plece. Nu înainte de a-i oferi și eu lui sex oral. Mi-a mângâiat trupul cu privirea. Când a deschis din nou gura, întreaga lume a dispărut, iar el a rămas singurul lucru pe care îl puteam vedea.

— Nu începe ceva ce îți este mult prea teamă să termini, m-a avertizat el.

O provocare.

— Voi termina, Alex. Și vei termina și tu.

O promisiune.

Am făcut un pas spre el, simțindu-mă curajoasă. Îi plăcea ceea ce vedea și erecția imensă pe care o avea era dovada vie. Privirea lui încețoșată mă avertiza că nu avea nevoie decât de câteva mângâieri ca să explodeze în plăcere. Voiam să îl duc în același loc în care mă dusese el. Voiam să îl duc în rai.

— Așa faci de obicei? Le faci fetelor sex oral timp de patruzeci de minute și apoi pleci fără să primești nimic în schimb?

A înghițit din nou în sec, dar ochii i-au rămas nepăsători și întunecați, cercetându-mă cu răceală.

Scanned with CamScanner

— Nu am mai făcut asta de un an, a recunoscut, cu ochii rătăcind în jos, spre miezul ființei mele, înainte de a-și linge buzele deja umede. Și niciodată nu dau fără să primesc.

M-am așezat lângă el, fără să mă simt nici pe jumătate atât de prost pe cât ar fi trebuit, având în vedere că eram atât de goală.

— Sunt mai mult decât dornică să ofer.

M-a înșfăcat de ceafă și mi-a smucit capul spre fața lui. Am crezut că avea de gând să mă sărute, dar gura lui a trecut pe lângă a mea ca să ajungă la tâmplă. Și-a lipit buzele de urechea mea și a șuierat:

— Sărută-mi penisul prin jeanși, Stardust. Arată-mi cât de flămândă ești.

Mi-am îndreptat spatele, așteptându-mă ca el să se întindă pe pat și să îl pot încăleca. Nu s-a mișcat de la locul lui. Fără tragere de inimă, m-am lăsat în genunchi în fața lui și i-am desfăcut picioarele ca să îmi fac loc între ele.

— Ți-am zis eu că vei cădea în genunchi de bunăvoie, *Bellamy*.

Am roșit. Se folosea de numele meu de familie ca de o armă și funcționa. Nu îmi plăcea să mi se spună așa. Chiar în acel moment m-am hotărât să nu îi mai spun Winslow.

Când capul meu a ajuns la nivelul scrotului său, mi-am pus buzele peste fermoarul lui. Am depus sărutări cu gura închisă peste tot și am simțit cum pulsul mi se accelerează pe gât. El nu m-a atins. Nici măcar nu s-a uitat la mine. De fapt, dacă nu l-aș fi cunoscut așa de bine, aș fi zis că deschisese televizorul și urmărea o emisiune oarecare. Însă respirația accelerată îl dădea de gol.

Am deschis gura și i-am lins jeanșii, sărutând cu lăcomie scrotul îmbrăcat și mișcându-mă înainte și înapoi. Ce era în

Scanned with CamScanner

neregulă cu mine? Nu ajunsesem niciodată atât de departe cu un bărbat. Mi-am înfășurat buzele în jurul lui și le-am mișcat în sus și în jos, trasând mărimea, lățimea și curbura penisului său. Mirosul lui mă îmbăta, iar senzația mă deruta. Niciodată nu îmi dorisem să fac sex oral cu un bărbat. Mereu mi se păruse ceva scârbos. Poate chiar murdar. Iar Alex nici măcar nu era iubitul meu. Nu era nicio legătură între noi.

— Bine, m-ai amăgit destul. Scoate-l.

I-am deschis fermoarul jeanșilor, poate un pic cam repede, fiindcă l-am auzit chicotind deasupra mea.

— Ia-l în gură.

— Nu am mai făcut asta niciodată, am murmurat, mai mult ca o justificare, în cazul în care aveam să o dau în bară.

— Nu-i ceva foarte complicat.

— Nu fi mitocan!

— Nu mai trage de timp! Ai spus că vrei să îmi sugi penisul. Acum este momentul potrivit.

L-am prins între buze și am început să sug. Probabil jumătate din el. Mai era o porțiune de piele la care nu puteam ajunge, așa că el mi-a luat mâna și mi-a așezat-o în jurul bazei.

— Strânge.

Mi-am strâns palma în jurul lui și el a strâns torturat din ochi. Un prinț frumos ce trăia clipa. Asta m-a inspirat să îl strâng și mai tare, în timp ce sugeam carnea fierbinte și mătăsoasă cu mișcări ritmice. El a împins în gura mea, lent dar constant. Vârful i-a ajuns până în fundul gâtlejului meu. M-am înecat și lacrimile mi-au ars ochii. El m-a prins de umăr și m-a tras deasupra lui, apoi s-a întins pe pat cu mine și m-a privit în timp ce continuam goală, deasupra lui. Mi-a mângâiat cu degetele intrarea din nou umedă și i-am gemut pe penis, făcându-l să

Scanned with CamScanner

tresară în gura mea. *Extaz. Euforie. Stele îmi jucau în fața ochilor.* Nimeni nu îmi spusese vreodată că sexul oral îți putea oferi un sentiment de putere și nu de depravare. În acel moment simțeam că îl posed pe Alex, iar asta era de neprețuit.

Mi-am unduit șoldurile în mâna lui, iar el m-a apucat de ceafă și a schimbat ritmul, folosind mișcări mai rapide și mai adânci decât mi-aș fi imaginat vreodată. Stătea sprijinit într-un cot, urmărindu-mă cu privirea și, datorită poziției, mușchii lui abdominali se încordau de fiecare dată când împingea în gura mea. Și-a scos cele două degete și mi-a ciupit jucăuș clitorisul, apoi mi l-a masat ușor.

— Ohhhh! am strigat eu, ceea ce l-a făcut pe Alex să mă reducă la tăcere împingându-se și mai tare printre buzele mele.

— Ai uitat că e rândul meu să îmi dau drumul? Singurul lucru pe care trebuie să îl primești acum este sperma mea direct în gât. Orice altceva este un bonus și, categoric, nu ai voie să emiți vreo pretenție.

Ticălos despotic! Cu toate astea, nu aveam cum să mă opresc din ceea ce făceam. L-am simțit tresărind în gura mea și s-a ridicat rapid ca să se sprijine de tăblia patului, ținându-mi capul lipit de el și trăgându-mă de păr.

— Așa! Suge-mă bine, Stardust! Ai talent.

Mulțumesc... Presupun. Îmi plăcea într-adevăr să dețin controlul și să îi dau ceea ce avea nevoie.

— Îmi dau drumul.

Era un avertisment pe care l-am apreciat, dar mi-am ținut buzele strâns lipite de el. Sperma lui caldă și sărată mi-a acoperit limba și dinții. Am gemut, sorbind fiecare picătură, până când Alex a scos un oftat adânc și m-a tras de păr că să îmi ridic privirea și să mă așez în genunchi. Părea la fel de nonșalant și

Scanned with CamScanner

imperturbabil ca întotdeauna. În afară de obrajii lui — care aveau câteva pete roz-alii — părea absolut normal.

— Ai înghițit-o deja? m-a întrebat, pipăindu-și buzunarul de la spate, din care a scos un pachet de țigări.

Nu îmi venea să cred ceea ce vedeam, și totuși vedeam cu ochii mei. Era tipic pentru Alex. Încă mai aveam o parte din sperma lui în gură. Era prea vâscoasă ca să o pot înghiți pe toată odată. Am clătinat din cap.

— Deschide gura, mi-a ordonat el.

Am deschis-o. El și-a aprins o țigară — fără îndoială că și-a satisfăcut o mică plăcere sadică făcându-mă să aștept — apoi mi-a împins buza inferioară cu degetul mare și, cu țigara în gură, a privit cum sperma lui îmi picură pe bărbie. Era ceva murdar, umilitor și... sexy. A luat puțin de pe limba mea și mi-a întins spermă pe unul dintre sfârcuri, apoi am urmărit amândoi reacția corpului meu. Pielea mi s-a făcut ca de găină și sânii mi s-au încordat.

— Păcat că nu pot să te păstrez, a comentat el, cu țigara între buze.

— Cine ți-a spus că vreau să mă păstrezi?

El mi-a pus o palmă pe obraz și mi l-a strâns între degete cu o privire tristă.

— Cine ți-a spus că ai de ales?

Scanned with CamScanner

Capitolul douăsprezece

Alex

— Felicitări, idiotule! Oficial, Jenna o să te omoare.

Blake m-a țintuit cu spatele de ușă imediat ce am intrat în camera noastră. Încă dinainte să intru eram copleșit de senzația că ar fi trebuit să rămân la Indie și să mă îngrop în aroma și căldura ei, în existența ei dulce și inocentă. Tot rahatul ăsta cu Blake și Jenna începuse să mi se pară învechit. De parcă nu ar fi fost suficient faptul că sufletul meu fusese zilnic violat de o șleahtă de costumați, eram nevoit, pe deasupra, să le dau raportul ori de câte ori o dădeam în bară pe scenă.

Aș putea zice că Blake și Jenna se purtau cu mine precum mămica și tăticul, dar adevărul era că părinților mei nu le păsa de mine nici cât negru sub unghie, pe când managerului și impresarei mele le păsa al dracului de tare de plățile pe care le aveau de onorat.

— Waitrose și-a făcut-o cu mâna lui.

I-am dat un brânci lui Blake. Spinarea i s-a izbit de peretele de vizavi, iar ochii i s-au îngustat și m-au luat în vizor de parcă aș fi fost o țintă mișcătoare.

Scanned with CamScanner

— Spune-i pur și simplu că o placi, Alex! E chiar atât de greu? În loc să faci anunțuri grandioase cum că e a ta și tu ești regele lumii. Ai început să vorbești precum un Mussolini îndopat cu steroizi.

— De ce este atât de important să îi spun *cuiva* că o plac? am răbufnit eu, scoțând flăcări pe nări, apoi am galopat spre minibar, de unde am scos în grabă o pungă de chipsuri.

Ei, drăcia dracului, îmi era foame. Avusesem un orgasm atât de puternic, încât eram sigur că Indie înghițise suficienți spermatozoizi marca Alex cât să formeze o armată.

— Și, în plus, nu îmi place de ea, am susținut eu.

De fapt, asta era o minciună, dar așa cum am mai spus-o și până acum, minciuna era pentru mine o a doua natură. Sau prima natură. În fine, nu mai contează.

— Este important să știm că partenera ta de sobrietate se ridică la nivelul așteptărilor noastre.

Blake și-a dres glasul și s-a grăbit să adauge:

— Mă refer la Jenna și la mine.

M-am holbat la el, de parcă tocmai îmi adusese la cunoștință că urma să i se transplanteze un castravete murat în locul penisului, cu chipsul suspendat în aer, la jumătatea distanței spre gură. Mi-am azvârlit chipsul în gură și l-am plescăit ostentativ, încercând să îmi dau seama unde bătea. Nu îi stătea în fire să se concentreze asupra lui Indie, în loc să îi pese de faptul că părăsisem scena în mijlocul concertului după ce izbisem toba cu piciorul.

— Ești drogat?

— Te culci cu ea? m-a întrebat el, în același timp.

— Asta nu te privește. Și chiar dacă ar fi să o fac, a semnat o clauză de confidențialitate.

Scanned with CamScanner

— Nu de asta te-am întrebat.

Am clipit. Nu îi păsase câtuși de puțin de vreuna dintre dădacele pe care le avusesem până acum. Pe de altă parte, nici nu mă mai apropiasem de vreo fată după ce o pățisem cu nenorocita de Fallon. Blake s-a sprijinit de colțarul din bucătărie, trecându-și degetele prin păr și uitându-se în tavan. Apoi a scos oftatul ăla al lui uriaș și dramatic. Ăla de care aveam parte ori de câte ori se lansa într-unul dintre discursurile lui de autocompătimire.

— Evenimentul de Halloween din Paris... trebuie să fim acolo. Fallon și Will vor participa și ei, a rostit el, alegându-și cuvintele încet și cu grijă, de parcă ar fi picurat gaz pe o siguranță invizibilă din capul meu în timp ce fumam.

I-am aruncat o privire lipsită de orice expresie. Mă simțeam ca Rob, personajul din serialul High Fidelity, dar fără să fiu cuprins de pasiunea lui pentru muzica pop. Practic vorbind eram un ratat și tuturor le era milă de mine, cu toate că și mie îmi era milă de ei.

— Și?

— Și nu vreau să faci vreo prostie. Cum ar fi, să încerci să o recucerești.

— Nu voi face nimic.

M-am scărpinat la ceafă. Oare era o minciună? Poate că da. Când minți atât de mult e dificil să mai distingi adevărul. Privind în retrospectivă, la Paris urma să fie noaptea în care viața mea avea să se schimbe pentru totdeauna. Și viața lui Indie. Și, mai ales, viața lui Fallon. Dar bineînțeles că nu știam asta atunci când l-am privit pe Blake adânc în ochi.

Bum. Bum. Bum. Bum.

Scanned with CamScanner

— În regulă, mi-a spus Blake desprinzându-se de colțar și îndreptându-se spre baie.

Abia atunci mi-am dat seama că nu se schimbase de hainele pe care le purtase la concert.

— Bine.

L-am urmărit cu privirea, încercând să îmi dau seama ce se întâmplase.

Ce. Mama. Dracului. Se. Întâmplase?

În cele din urmă, a fost mai mult sau mai puțin ca o variațiune pe aceeași temă.

Blake m-a frecat la melodie cu incidentul de la concert zile bune după aceea, iar Jenna a ținut să îmi amplifice starea de spirit trimițându-mi un coșuleț cu baclavale, atunci când am aterizat în Istanbul, însoțit de următorul bilețel:

Te provoc să faci din nou ceva asemănător, Alex! Nu, serios. Încearcă doar!

M-am purtat frumos cu Lucas, dar am descoperit alte modalități de a-l șicana. Mai ales devorând-o pe Indigo în fiecare clipă liberă pe care o petreceam în public. Scriam în fiecare seară în hol, astfel încât să ne putem concentra asupra compoziției, apoi mă furișam în dormitorul ei și o gustam pe balconul cu vedere asupra orașului Atena, sau o penetram cu degetele în taxi pe drumul de întoarcere de la vreun concert din Berlin, sau o lipeam de zidul din spatele vreunei cafenele din Milano și

Scanned with CamScanner

o frecam prin haine, sau mâncam fructe exotice direct de pe trupul ei gol în Barcelona. Avea întotdeauna aceeași expresie întipărită pe chip când o făceam să ajungă la orgasm. De parcă intensitatea actului nostru o uluia de fiecare dată. Era ca și cum aș fi dezvirginat-o în fiecare zi, deși nu făcuserăm de fapt sex. Deocamdată. *Deocamdată.* Dar ne apropiam din ce în ce mai mult pe zi ce trecea. În plus, ea se distanțase cu un pas de Lucas, în cele din urmă, iar el, în schimb, se comporta la fel de politicos și de amabil cu ea, fără să încalce acea linie roșie imaginară pe care eu o trasasem între ei.

Din fericire, nu mă plictiseam de ea, în ciuda dezinteresului manifestat de Waitrose.

Asta se datora probabil faptului că nu o regulasem încă.

Cu toate că, hai să fim cinstiți — nu era ca și cum aș fi ademenit-o într-o amărâtă de idilă shakespeariană. Eram sigur că o bună parte din motivul pentru care Stardust suporta să mă vadă în fața ochilor se datora faptului că, în dimineața de după concertul din Moscova, Howard Lipkin, unul dintre cei mai renumiți avocați din Los Angeles, îl scosese pe cauțiune pe fratele ei și îl târâse înapoi acasă la soția și copilul lui. Craig era în arest al domiciliu și chestia asta o făcuse pe Indie să fie înduioșător de mulțumită. De parcă nu ar fi putut să o dea în bară chiar și în confortul casei lui. Ceea ce, din proprie experiență, pot să spun că era o tâmpenie, fiindcă ambii mei părinți fuseseră șomeri și reușiseră foarte bine să ne dea viețile peste cap, atât mie cât și lui Carly, cu toate că stătuseră tot timpul cu fundurile lipite de canapea, uitându-se la serialul *East Enders* și la show-ul lui Jeremy Kyle în fiecare după-amiază — oare exista ceva mai deprimant decât să te uiți la televizor ziua în amiaza mare? Mă îndoiam și încă îmi mențin părerea.

Scanned with CamScanner

o frecam prin haine, sau mâncam fructe exotice direct de pe trupul ei gol în Barcelona. Avea întotdeauna aceeași expresie întipărită pe chip când o făceam să ajungă la orgasm. De parcă intensitatea actului nostru o uluia de fiecare dată. Era ca și cum aș fi dezvirginat-o în fiecare zi, deși nu făcuserăm de fapt sex. Deocamdată. *Deocamdată.* Dar ne apropiam din ce în ce mai mult pe zi ce trecea. În plus, ea se distanțase cu un pas de Lucas, în cele din urmă, iar el, în schimb, se comporta la fel de politicos și de amabil cu ea, fără să încalce acea linie roșie imaginară pe care eu o trasasem între ei.

Din fericire, nu mă plictiseam de ea, în ciuda dezinteresului manifestat de Waitrose.

Asta se datora probabil faptului că nu o regulasem încă.

Cu toate că, hai să fim cinstiți — nu era ca și cum aș fi ademenit-o într-o amărâtă de idilă shakespeariană. Eram sigur că o bună parte din motivul pentru care Stardust suporta să mă vadă în fața ochilor se datora faptului că, în dimineața de după concertul din Moscova, Howard Lipkin, unul dintre cei mai renumiți avocați din Los Angeles, îl scosese pe cauțiune pe fratele ei și îl târâse înapoi acasă la soția și copilul lui. Craig era în arest al domiciliu și chestia asta o făcuse pe Indie să fie înduioșător de mulțumită. De parcă nu ar fi putut să o dea în bară chiar și în confortul casei lui. Ceea ce, din proprie experiență, pot să spun că era o tâmpenie, fiindcă ambii mei părinți fuseseră șomeri și reușiseră foarte bine să ne dea viețile peste cap, atât mie cât și lui Carly, cu toate că stătuseră tot timpul cu fundurile lipite de canapea, uitându-se la serialul *East Enders* și la show-ul lui Jeremy Kyle în fiecare după-amiază — oare exista ceva mai deprimant decât să te uiți la televizor ziua în amiaza mare? Mă îndoiam și încă îmi mențin părerea.

Scanned with CamScanner

Barcelona era ultima noastră oprire înainte de a ne lua liber o săptămână la Londra. Aveam un concert vineri la Cambridge Castle, dar nimic mai mult, iar la Cambridge Castle mă simțeam ca acasă.

Barcelona era un punct de cotitură. Era un punct de cotitură, fiindcă era locul unde fusesem destul de idiot încât să cred că era o idee bună să intru într-o cafenea britanică hipiotă și să comand mic dejun și cafele negre pentru toată trupa mea. Ar fi trebuit să știu că nu iese nimic bun dacă încerci să fii amabil.

Indie era sus în camera ei cosând probabil rochia pentru Paris. Blake ardea gazul în fața cafenelei, vorbind la telefon. Cu fesul îndesat pe cap, cu ochelarii fumurii la ochi și cu fruntea plecată știam că nu aveam cum să fiu recunoscut. Era genul de loc unde se punea mai degrabă muzică pentru propaganda nazistă decât muzica unuia care reușise să ajungă în topul Billboard, așa că mă îndoiam că m-ar fi putut recunoaște cineva. Eu eram Satana pentru ei. Satana costumaților.

Am studiat plăcile ceramice ale cafenelei colorate în albastru intens și roz pal, bărbații cu jachete țipătoare și ochelari cu rame groase și femeile cu țoale moderne. Viețile lor degajate. Păreau atât de împământeniți aici! De parcă ar fi fost înzestrați cu virtutea unei gravitații care acționa în favoarea lor. Eu, unul, mă simțeam imponderabil. Nu eram legat de nimic. Nici de oameni și nici de obiecte, de nimic altceva în afară de Tania. Eu pluteam pur și simplu prin viață și partea cea mai nasoală era că drogurile și alcoolul fuseseră, de fapt, singurele elemente constante din viața mea. M-am așezat la coadă. Nimeni nu m-a recunoscut. Era o ușurare vecină cu îngrijorarea. Întotdeauna mă rodea anxietatea, știrbindu-mi amorul propriu, atunci când oamenii mă ignorau.

Scanned with CamScanner

Oare mai eram un nume răsunător?
Oare mai eram celebru?
Oare mai valoram ceva?
Oare cariera mea se ducea de râpă?

Toate astea mă făceau să îmi vărs sufletul, fiindcă îmi păsa al dracului de tare.

Coada avansa greu. Asta era bine. Oricum, nu aveam unde să mă duc. M-am gândit la Indie. La cum ne cuplam noi doar noaptea. În timpul zilei, mă purtam de parcă nu îmi păsa de ea, iar ea se purta cu mine de parcă o exasperam. Doar noaptea ne dădeam jos măștile și hainele ca să ne facem viețile suportabile.

Un șir de televizoare cu ecran plat era amplasat deasupra tejghelei. Pe unul era afișat meniul, pe celălalt se transmitea emisiunea GossipCave. Meniu, GossipCave. Meniu, GossipCave. Culori aprinse și fonturi atractive. Emisiunile de showbiz sunt precum mâncarea fast-food: foarte frumos ambalate. Volumul era dat destul de tare, așa că privirea mi-a fost atrasă de ecran fără să vreau. O șleahtă de mileniali și un tip gay de vreo patruzeci și cinci de ani se învârteau pe scaunele lor rotative de neon din biroul lor modular ultra-futurist, cu o fereastră din tavan până în podea în spatele lor, dincolo de care se vedea Los Angeles-ul în toată gloria lui botoxată. Vorbeau atât de animat, încât ai fi putut crede că discutau despre conflictul din Orientul Mijlociu.

— Credeți că va avea loc o confruntare?

Bărbatul mai în vârstă cu tricou Polo și părul aranjat impecabil își sprijinea coatele de spătarul scaunului unui alt tip oarecare. Toți reporterii și redactorii au dat din cap cu entuziasm.

— Oh, categoric! a exclamat o blondă subnutrită. Fără îndoială! Alex Winslow este un exaltat. Vreau să spun că indubitabil

Scanned with CamScanner

coace ceva absolut delicios, dacă e să ne luăm după indiciile din turneul *Letters from the Dead*.

Ea a bătut entuziasmată din palme, trecându-și limba peste buzele intens rujate cu un gest îndelung studiat și plin de emfază, care nu semăna deloc cu felul în care Stardust își rodea nervos buzele.

— Dar Winslow nu se dezminte și este în continuare același star rock nesăbuit până în măduva oaselor, așa cum îl cunoaștem noi. De exemplu, acum două săptămâni l-a atacat pe bateristul său. În mod sigur le va arăta lui Will Bushell și lui Fallon Lankford ce sentimente nutrește pentru ei.

— După toate aparențele nu l-a atacat pe baterist. Au fost câteva probleme cu sunetul și s-a simțit pur și simplu frustrat. Mai târziu a fost fotografiat când îl îmbrățișa bărbătește pe Lucas Rafferty în fața hotelului, a intervenit un alt individ.

Mda. Cam așa ceva.

Asta fusese mâna lui Blake, care stinsese încă unul dintre multele incendii pe care eu le provocasem. Nu fuseseră probleme cu sunetul — deși sunt convins că cineva fusese concediat pentru această problema inexistentă raportată de Blake — și atunci când îl îmbrățișasem pe Lucas în fața hotelului nostru din Berlin aproape că îi rupsesem gâtul.

— Oricum, se vor întâlni măcar? Adică, nu prea sunt șanse.

O brunetă cu un ruj roșu aprins își scobea mizeria de sub unghiile ei acrilice.

— Vor fi cu toții la Chateau De Malmaison în timpul evenimentului organizat de Halloween la Paris.

Bărbatul mai în vârstă a pocnit din degete.

Cineva m-a bătut pe umăr și mi-am dat seama că rândul avansase, dar eu prinsesem rădăcini în acel loc. Am făcut câțiva

Scanned with CamScanner

pași înainte, cu ochii lipiți în continuare de ecran. Era ceva terapeutic în durerea care îmi străbătea trupul. Mă făcea să mă simt uman. Și vulnerabil.

— Presa nu va avea acces la eveniment. Și vor purta cu toții măști.

Fata blondă părea dezamăgită. Măcar exista o persoană care era excitată mintal de viața mea personală. Păcat că nu eu.

— Cu mască sau fără mască, Will și Fallon îi datorează o explicație lui Alex, nu credeți? Logodna lor a căzut ca un trăsnet peste toată lumea.

Preț de o clipită am fost în purgatoriu, între viața mea dinainte să aud chestia asta și viața mea de după.

Logodnă?

LOGODNĂ?!

Am tras adânc aer în piept. Nemernica de Fallon era cea mai dereglată persoană pe care Hollywood-ul avusese neplăcerea de a o produce în ultimii zece ani și Will avea o căsnicie fericită cu munca lui. La ce le folosea căsătoria asta?

— Pregătirile pentru nuntă durează de săptămâni bune. Credeți că îl vor invita și pe el?

Săptămâni? Erau logodiți de săptămâni bune și nimeni nu îmi spusese nimic? Și apoi am început să mă luminez. Precum ploaia care se abate pe neașteptate. Picurând stropi mici la început și revărsându-se apoi dintr-odată ca un potop peste mine.

Fără internet.

Fără rețele de socializare.

Stai departe de laptop.

Canalele de televiziune din camerele mele de hotel erau programate numai pe știri și pe filme porno din cauza...

Scandalului Pulii.

Scanned with CamScanner

Blake crease acest scandal. Mi-am încleștat maxilarul atât de tare, încât mi-a sărit smalțul de pe dinți. Ar fi fost în stare de orice ca să transforme scandalul din „Starul rock britanic își pierde controlul și petrece trei săptămâni consumând până la ultimul gram de cocaină din toată Europa" în „Starul rock britanic regulează o starletă oarecare și îi lasă un suvenir".

Sângele îmi fierbea în vene, așa că m-am răsucit pe călcâie, am împins ușa și am ieșit în trombă. Blake vorbea în continuare la telefon. Mă urmărea cu colțul ochiului, de parcă aveam de gând să mă îmbăt criță într-o cafenea din mijlocul Barcelonei. I-am făcut semn cu mâna să mă urmeze la hotel, iar el s-a conformat, cu aparatul în continuare lipit de ureche.

— Bine. Trebuie să închid. Vorbim mai târziu. Pa!

Am intrat. În foaierul hotelului. În lift. Mă săturasem până peste cap de Blake, de Jenna și de toate căcănăriile lor de genul ăsta. Aveam o dădacă, nu aveam acces la internet și de fiecare dată când mă purtam în vreun fel care nu le convenea dădeau vina pe alții și lătrau la mine, așa cum se întâmplase în Moscova.

Iar acum suspectam că el îmi postase scula pe internet.

Mda, era prea mult.

— Ce ai? Ți-a intrat ceva în fund?

Blake și-a ridicat ochii lui sfidători spre mine în lift, iar eu a trebuit să îmi spun în sinea mea: *nu acum. Când ajungem în cameră. Când ajungem în nenorocita aia de cameră,* ceea ce nu a făcut altceva decât să mi se pară că fiecare secundă trecea la fel de greu precum un an.

În clipa când ușa s-a închis în urma noastră am înșfăcat o vază și am izbit-o de perete. Îmi venea să urlu, dar de data asta nu dispuneam de întregul etaj.

— De cât timp știi? Despre Will și Fallon? Nu mă minți!

Scanned with CamScanner

Nu eram un om rău. Știam asta. Îmi achitam impozitele. Aveam întotdeauna grijă ca partenera mea de sex să aibă parte de orgasm înainte de a o expedia. Aveam grijă de familia mea și de oamenii mei, chiar și atunci când mă dezamăgeau. Așa că treaba asta nu avea niciun sens.

— Cum ai aflat...? a înghițit el în sec, apoi și-a lărgit nodul cravatei de parcă îl strângea de gât. Ce...

— Există televizoare în Spania, așa am aflat!

Vocea mea a crescut în intensitate, pierzând, puțin câte puțin, controlul de care încercam să mă agăț. Mi-am mutat privirea într-o parte. Aveam nevoie de aer. Nu aveam aer. Nu în sensul fizic, ci, la naiba, într-un sens spiritual. Întotdeauna am avut pe cineva care să mă dădăcească. Puteam să o scot pe Indie din camera ei și să îi cer să îmi țină companie, dar nu voiam să fac asta. Și așa era suprasolicitată și se confrunta cu tot rahatul ăla din viața ei personală. În plus, simțeam nevoia să fiu singur. Rahat!

Rahat!

— Uite ce e, pot să-ți explic.

Blake și-a ridicat mâinile în aer în chip defensiv.

De câte ori îl văzusem în ipostaza asta? De prea multe ori. Aceasta era cifra exactă. Și eram sătul până peste cap. I-am dat un brânci, dornic de o încăierare.

Cu cât aveam mai mulți bani, putere și faimă, cu atât mai puțin aveam parte de libertate, fericire și de posibilitatea de a fi eu însumi. Cel în care mă transformasem era imperfect. O mai dădea ocazional în bară, așa cum se întâmplase cu toba bateristului. Cel în care mă transformasem dorea să știe adevărul. Cel care eram — *care sunt, care voi fi întotdeauna* — nu se putea mulțumi cu viața pe care o avea. O viață în care munceam pentru

Scanned with CamScanner

foarte mulți oameni — Jenna, Blake, fostul meu impresar– și singurul lucru care îmi dădea iluzia controlului era faptul că luam cea mai mare porție din plăcintă. O plăcintă de care nu îmi mai era deloc poftă.

Nu aveam nevoie de gardieni.

Nici de dădace.

Nici de oameni care postau mișelește poze cu scula mea pe internet.

Trebuia să plec de aici. *Acum.*

M-am îndreptat spre ușă, înainte ca pumnul meu să își croiască drum spre figura lui Blake. Managerul meu a intrat în panică și m-a înșfăcat de încheietura mâinii ca să mă întoarcă din drum. Ce naiba își închipuia că face? În clipa când m-am răsucit spre el și mi-a văzut expresia întipărită pe chip, sprâncenele i s-au ridicat de uimire.

— Am făcut-o spre binele tău, Alex.

— Du-te dracului! i-am trântit-o eu, scuturându-mă să mă eliberez din strânsoarea lui. Nu ai dreptul să susții că e măcar pe jumătate adevărat după tot ce ai făcut.

— Unde te duci?

— Nu contează. Oriunde s-ar afla acest loc, nimeni nu vine cu mine. Nici Indie și, categoric, nici tu.

În clipa când am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că era o pretenție pe care îmi fusese frică să o ridic cu câteva luni în urmă. Sigur că da, le agresasem pe fostele mele dădace și o tachinasem pe Indie, dar nu pusesem niciodată piciorul în prag. Nu spusesem niciodată nu. Până acum.

— Alex!

A țâșnit în fața mea, blocându-mi drumul spre ușă.

Scanned with CamScanner

— Mi-e teamă că, dacă pleci acum, vei face o greșeală uriașă. Dacă un pumn drept în față este ceea ce trebuie să accept pentru ca tu să rămâi abstinent, sunt gata să mă sacrific pentru binele echipei.

Mi-am lăsat capul pe spate și am râs amar.

— Nu-i așa că ești un sfânt dat dracului? i-am zis, cu o privire serioasă. Dă-te din calea mea!

— Alex...

— Acum!

Am pus mâna pe primul obiect ce mi-a ieșit în cale și i l-am aruncat drept în față cu toată puterea.

El a sărit într-o parte ca să se ferească. Tania s-a izbit cu putere de ușă și, în urma impactului, au început să zboare peste tot așchii de lemn din ea. S-a rupt în două, iar eu am rămas țintuit locului, cu mâna încleștată pe coada chitarei, în vreme ce resturile ei s-au împrăștiat pe jos. Zăcea la picioarele mele ca o iubită moartă. Frumoasă și stricată... Nu mai era a mea. Ea reprezentase toate jurnalele mele personale strâns înghesuite într-un singur obiect. O cutie goală plină cu melodii și versuri. Fusese cel mai special și mai semnificativ cadou pe care îl primisem vreodată și sigurul lucru la care ținusem cu adevărat.

Și nu mai era.

Lacrimile îmi jucau în ochi și mi-am mijit pleoapele ca să nu le dau drumul. Când fusese ultima oară când plânsesem? Niciodată. Adică, sunt sigur că o făcusem cândva — toată lumea plânge —, dar fusese cu mult timp în urmă și nu cred că se mai întâmplase după ce împlinisem treisprezece ani. Așadar, uite. Asta era. Plângeam. Plângeam, fir-aș al dracului.

Blake stătea în spatele meu, cu pulsul atât accelerat, încât îl auzeam bubuindu-mi în urechi. Voia să își ceară scuze, dar știa

Scanned with CamScanner

că nu era cazul să vorbească. L-aș fi omorât. La dracu'! Tania. La dracu'!

Nu cred că lumea mea fusese vreodată atât de tăcută ca în momentul în care am părăsit încăperea. Indigo a ieșit din camera ei în același timp, de parcă m-ar fi simțit. Când m-am uitat la chipul ei, nu am văzut decât încă o gură pe care o aveam de hrănit. Am trecut pe lângă ea. Ea a rămas acolo, pe loc, desculță, cu mâinile încleștate pe acea rochie pentru Paris la care lucra tot timpul.

— Alex, ce s-a întâmplat?

— Oricare dintre voi va fi atât de idiot încât să vină după mine va fi împușcat pe loc, am spus, cu răceală în glas, după care am plecat.

Am hoinărit pe străzi. Singur. Era o decizie imprudentă, idioată și oarecum mișto. Mi-am cumpărat un pachet de țigări și le-am fumat pe toate în timp ce mă plimbam. M-am gândit la tot. La Will și la Fallon, care se aflau pe același continent, probabil la o distanță nu prea mare de mine. La nunta lor. M-am gândit la viața mea și la ceea ce se alesese de ea. La amicii mei sau, mai bine zis, la oamenii cărora le spuneam așa. La Blake, care nu se dădea în lături de la nimic pentru a avea succes în cariera lui, dar și în cariera mea. La Alfie, căruia nu îi păsa de nimic altceva decât de dorințele sculei lui, și la Lucas, care încercase să o seducă pe Indigo. Apoi m-am gândit la Stardust și la cum reușise ea să mă facă să mă simt. De parcă aș fi fost într-un univers semi-normal, unde nu trebuia să îmi fac griji că fata pe care o regulam avea de gând să vândă înregistrarea cu partidele noastre de sex ziarului *The Sun* sau să mă îmbrobodească să îi cumpăr un cadou scump. Era, probabil, singurul lucru real din viața mea, ceea ce era de-a dreptul jalnic, având în

Scanned with CamScanner

vedere faptul că era angajata mea și se afla în turneu doar pentru că o plăteam să mă salveze.

Dar o salvasem și eu, nu-i așa?

În singurul mod care conta cu adevărat.

Cu banii mei.

Abia când mă întorceam spre hotel mi-am dat seama cu adevărat din ce cauză aveam inima frântă.

Tania.

Blake.

Alfie.

Lucas.

Lista nu era scurtă, dar era edificatoare. Omisesem un singur nume — două, de fapt — și acelea erau numele pe care ar fi trebuit să le am în vedere în primul și în primul rând.

Will și Fallon. Nu îmi produceau niciun sentiment.

Și, cumva, asta m-a făcut să simt totul.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci

Indie

<Jenna Holden l-a adăugat pe Hudson Diaz în conversație>

Hudson: Nu mai ești la ciclu, Jenna?

Jenna: Poți să o mai spui o dată. Indie, cum mai merge treaba?

Indie: Îl urăsc pe clientul tău, Jenna, și pe șeful tău, Hudson.

Jenna: Ce-a făcut?

Indie: E Fallon o tipă chiar atât de minunată?

Hudson: E o tipă frumușică, cam cum e Eurovisionul. Fascinant, dar, în cele din urmă, te face să vomiți. De ce?

Indie: Alex a aflat că s-a logodit cu Will. Nu i-a picat bine deloc. Și nu mai dăm de el.

Jenna:???

Jenna: DEZVOLTĂ SUBIECTUL.

Indie: Blake îl caută pe străzi împreună cu Alfie și Lucas. Mi-au spus să rămân la hotel în caz că apare.

Jenna: Ține-ne la curent. Nu avem nevoie de asta tocmai acum, cu tot ce se întâmplă pe aici.

Hudson: CE se întâmplă?

Jenna: Nu are importanță.

Hudson: Spune-mi, Indie, Alex încă mai este supărat pe Luc?

Scanned with CamScanner

Indie: Destul de tare. De ce?

Hudson: Ah, întrebam așa, fără un motiv anume. Dacă ai vreodată ocazia, spune-i lui Lucas că e un nemernic. Știe el de ce.

Intangibil. Distant. Tulburat.

Știam asta. La urma urmelor, nu eram proastă. Dar poate că tocmai din cauza asta mă simțeam atrasă de Alex. Era, în mod categoric, inaccesibil — nu mi-ar fi dăruit niciodată inima lui, sau viitorul lui, sau măcar o felie mai mare din prezența lui — și totuși îmi dăruia ceva. Combustibilul necesar să merg mai departe, în timp ce coseam cap la cap peticele pline de vise idioate și de gânduri idealiste despre noi doi. Asta și făceam. Exact asta făceam. În ciuda tuturor eforturilor mele și a ceea ce îmi repetam în sinea mea adeseori, îl doream pe Alex în mai multe feluri decât mă dorea el pe mine. De fapt, era foarte ușor să îmi dau seama de asta. De fiecare dată când ne atingeam, eram întotdeauna în camera mea, întotdeauna pe întuneric, întotdeauna doar cum voia el. Nu eram nimic altceva decât păpușa lui. Una spre care se apleca pentru a o pipăi pe sub masă, ajungând cu degetele până sub jupon, ca să dea de păsărica umedă și să se joace cu ea, în vreme ce era absorbit într-o conversație despre case de discuri, cu Alfie, în sala de bal a hotelului. Eram fata bună doar pentru distracție pe care o țintuia de pat — întotdeauna cu brațele deasupra capului și cu picioarele larg desfăcute — și o săruta până când începea să gâfâie precipitat și să cerșească, făcându-se de râs. Ajunsesem fata pe care o detestasem

Scanned with CamScanner

întotdeauna. Cea care accepta ceva, deși voia totul, fiindcă, în cele din urmă, se mulțumea și cu mai puțin.

Am încercat să mă conving că nu căutam decât dorința în sine, nu și pe cel dorit. Că el era doar o unealtă și că timpul, spațiul și distanța aveau să mă facă să îl uit.

Mi-am dat seama cât de tare mă înșelam când am rămas în mijlocul holului, cu rochia pentru Paris strânsă la piept. Tocmai voiam să mă duc la Alex în cameră să întreb dacă nu cumva aveau o foarfecă în plus, fiindcă eu nu o mai găseam pe a mea.

El s-a repezit ca o furtună de-a lungul coridorului și a coborât pe scări. Nu a luat liftul, în ciuda faptului că eram la etajul douăzeci. Ușa lui încă mai era larg deschisă și aroma lui plutea prin tot holul, atât de diferită și de masculină și de unică. Blake mi-a aruncat o privire din prag. Mi-am arcuit o sprânceană, cerându-i o explicație în tăcere. Ochii lui Alex străluceau și durerea de pe chipul său era inconfundabilă. Era palpabilă, vie.

— A aflat despre logodna lui Fallon cu Will.

Mi-am mușcat buza inferioară, cu ochii mari. Durerea surdă din pieptul meu s-a intensificat. Pentru el. Pentru mine. Poate chiar și pentru Blake. Gândul că totul se terminase — că totul între noi se terminase — m-a copleșit.

Probabil că ajunsesem în punctul critic.

Probabil că totul se sfârșise.

Mi-am petrecut restul zilei în camera mea de hotel uitându-mă la televizor. Am vorbit pe Skype cu Natasha, cu Craig și cu Ziggy. Craig nu putea ieși din casă, iar Natasha refuza să îi aducă ceva de băut, așa că era nevoit să rămână lucid în ciuda voinței lui. Nu era deloc amuzant să îl văd cum lâncezea prin casă, dar nu mai arătase atât de sănătos de ani buni. Obrajii săi aveau din nou o tentă rozalie naturală și pielea îi părea mai

Scanned with CamScanner

netedă. Pungile de sub ochi erau mai puțin proeminente. Și era funcțional. Oarecum.

Totuși, mi-am dat seama că nu mă bucuram deloc de treaba asta.

— Craig, du-te și pregătește-i lui Ziggy ceva de mâncare. Găsești în frigider niște pui cu piure de cartofi, i-a spus Nat.

Am schițat un zâmbet obosit la auzul acestor vorbe. Își puteau permite pui. Eu mă bucuram, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla, că încă mai mergeam în turneu cu Alex. Oricine spusese că banii nu aduc fericirea nu fusese niciodată cu adevărat sărac. Banii aduceau fericirea, dar asta nu însemna că aveai nevoie de foarte mulți.

Când Craig și Ziggy s-au îndepărtat suficient cât să nu o mai poată auzi, Nat s-a apropiat și a înșfăcat laptopul, apoi a fugit cu el în dormitor și a închis ușa după ea. A sărit drept în mijlocul patului și a fixat monitorul în așa fel încât să mă poată vedea mai bine.

— Ce se întâmplă cu tine? mi-a șoptit ea. Povestește-mi tot. Și pun pariu că ai multe să îmi spui. Am văzut o poză cu voi în Grecia făcută de paparazzi. Alex părea să te îmbrățișeze dar te ținea strâns și de fund.

Oh, fir-ar să fie!

Am derulat în minte tot ceea ce s-a petrecut în Atena. Băieții au vrut să viziteze obiectivele turistice iar eu trebuia să îl păzesc pe Alex cu și mai mută vigilență, deoarece, după toate aparențele, când fusese în Londra obișnuise să se întâlnească cu un dealer de droguri care se mutase în Grecia între timp și Blake era aproape scos din minți. În ziua aceea purtasem o rochie albastră cu buline și un zâmbet stacojiu. Vremea fusese superbă. Admiraserăm ruinele antice împreună cu un grup extaziat de

Scanned with CamScanner

turiști din Japonia și Germania, apoi pozaserăm Parthenonul, iar Alex își strecurase mâna pe fundul meu când toți ceilalți o luaseră înaintea noastră, ascultând explicațiile ghidului, și își lipise gura de urechea mea.

Parthenonul era templul pe care îl ridicaseră pentru zeița lor, Atena, ne explicase ghidul. Atena era simbolul artei și al libertății.

— Două lucruri de care tu îmi amintești.

Buzele lui Alex au alunecat pe gâtul meu, iar vocea îi era îngroșată de tutun și de dorință.

— Dar diseară, drrraga mea, tu vei fi cea care îmi vei spune că sunt un zeu.

Triplase *r-ul* din „dragă". Pentru mine.

— Chestia asta e al naibii de banală. Precum floricelele de porumb.

— Îmi plac floricelele. Floricelele sunt bune. Iar noi suntem atât de încinși, încât am putea coace niște floricele chiar acum.

— Dumnezeule, Alex! îi spusesem eu, râzând.

— Vezi? Nici nu te-am atins bine că ai și devenit pe jumătate religioasă.

Fusesem atât de fericită în acel moment, ceea ce nu făcea decât să îmi reamintească cât de nefericită eram acum, când fața mi se îmbujorase toată și zâmbetul Natashei se lărgise.

— Sfinte Sisoe, Indie! Te culci cu un star rock! Târfa din mine te aplaudă cu urale! Sau ar fi mai nimerit să spun fosta târfă? Dar cred că încă mai sunt. Îmi țin totuși în frâu apucăturile astea de tot rahatul de când m-am căsătorit și am un copil și așa mai departe.

O altă săgeată îmbibată cu tristețe înfiptă în inima mea. Nat merita cu mult mai mult decât îi oferea Craig. Dacă ar fi atins acest subiect cu câteva ore în urmă, poate că m-aș fi simțit mai

Scanned with CamScanner

vitează. Mai în siguranță. Ca și cum nu ar fi contat deloc faptul că Alex abia aștepta să ajungă la Paris, ca să reaprindă flacăra fostei iubiri.

— Nu e chiar așa.

Am tras de o șuviță din părul meu albastru și mi-am răsucit-o pe deget, cu ochii concentrați puternic asupra ei, în loc să mă uit la cumnata mea.

— Atunci, cum e? am auzit-o întrebându-mă, cu un zâmbet plin de subînțeles.

— E doar ceva fără obligații. Încă se mai gândește la fosta lui iubită.

— Și asta te deranjează?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci de ce ai moaca asta tristă?

Fiindcă sunt o mincinoasă, la fel ca el.

— Probabil că ar trebui să pun capăt acestei relații, am rostit eu cu glas tare, făcând ideea în sine să devină reală și înfricoșătoare.

Nu că aș fi fost îndrăgostită de el sau măcar aș fi avut nevoie de el. Dar era acel singur lucru din viața mea care mă făcea să mă simt bine, iar lista de lucruri care mă făceau să mă simt astfel nu era prea lungă.

— Poate că ar trebui, dar în mod sigur n-o s-o faci, mi-a zis Nat, iar eu mi-am ridicat privirea pentru a-i vedea expresia de pe chip, care se transformase din amuzată în îngrijorată. Nu uita, Indie! Trei luni. Trăiește clipa și rezumă-te la asta.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Am schimbat subiectul și am sfârșit prin a vorbi despre alte subiecte. Despre Clara, angajata de la Thrifty, care o sunase pe Nat să afle vești despre mine. Apoi despre noua obsesie a lui Ziggy de a-și da jos pantalonașii,

Scanned with CamScanner

de care Natasha era foarte încântată, deoarece, credea ea, asta însemna că era pregătit să învețe să folosească olița.

După aceea am comandat ceva de mâncare prin room service. Friptură cu brânzeturi și cartofi prăjiți. Nu era ceva din bucătăria spaniolă, dar îmi doream cu disperare să fiu înapoi pe pământul meu american, chiar și pentru puțină vreme. Desenam tot felul de figuri cu un cartof pai în balta de ketchup din farfurie când am auzit o bubuitură în ușă. Nu era nevoie să deschid ca să știu cine era. Pe Alex mereu îl despărțeau doar câteva minute până când avea să dărâme ușa cu forța lui. I-am ignorat bătăile în primele zece minute, dar după aceea mi-am dat seama că intram pe un teren minat. Dacă era beat sau drogat — două lucruri care nu erau deloc greu de crezut, având în vedere că plecase de unul singur timp de ore întregi — trebuia să mă ocup de asta. Oricât de afectată aș fi fost, până la urmă asta era slujba mea și, pe deasupra, era o slujbă bine plătită. Suficient de bine plătită, de fapt, încât să îi iau lui Ziggy tuburile pentru urechi de care avea nevoie. Avea programare pentru o consultație săptămâna următoare. În plus, voiam să îl internez pe Craig la dezalcoolizare și să repar mașina lui Nat, astfel încât ea să nu mai fie nevoită să schimbe trei autobuze ca să ajungă la serviciu. Asta însemna că oricât de furioasă aș fi fost pentru că Alex era devastat de logodna lui Fallon, trebuia să îmi înghit mândria. Dar nu însemna că aveam să îi mai fac pe plac îl legătură cu noi doi.

M-am dus la ușă și am deschis-o larg. El stătea în fața mea, cu tricoul lui alb cu decolteu în V mototolit, cu jeanșii lui negri mulați și cu statura lui incredibil de înaltă, pe cât de familiară, pe atât de impunătoare. În respirația lui simțeam un iz de tutun, dar și prospețimea răcoroasă și pătrunzătoare a nopții. Părea a fi treaz și nedrogat, nefericit și numai bun de îmbrățișat.

Scanned with CamScanner

Mi-am încrucișat brațele peste piept, ca să nu fiu tentată să mi le întind spre el, și m-am uitat fix în ochii lui ca de chihlimbar, cu irizații verzi și aurii ce înotau în cercuri, de parcă ar fi fost într-un iaz din aur lichid.

Sunt atât de fericită că nu m-am culcat cu tine! Dacă aș fi făcut-o, nu m-aș putea abține să nu îți dăruiesc tot ce ai venit să primești astă seară.

— Pot să intru?

Privirea lui părea rătăcită. Avea ochii congestionați.

Ar fi trebuit să spun nu. Știam că urma să își descarce sufletul și că, după aceea, nu i-aș mai fi putut refuza nimic pe lumea asta. Mă făcea să mă simt slabă și expusă și numai acest simplu fapt ar fi trebuit să mă determine să fug mâncând pământul. Am rămas încremenită în loc, fără să îmi găsesc cuvintele, nefiind tocmai pregătită să refuz, dar nici destul de idioată încât să accept.

— Te rog!

A sesizat ezitarea de pe chipul meu, dar vocea îi era dură și răgușită. Pune-l pe Alex Winslow să îți ceară ceva cu frumosul, măcar o dată în viață, și tot ca un ordin va suna.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Găsește-ți pe altcineva. Ai destui prieteni.

El a pufnit pe nări, ridicându-și privirea înspre tavan. Din acel unghi am putut să îi văd cearcănele negre de sub ochi.

— Halal prieteni!

— Nu e problema mea, i-am răspuns pe un ton calm, urându-mă pentru fiecare cuvânt.

Fusese crud cu mine, dar asta nu însemna că și eu, la rândul meu, trebuia să fiu crudă cu el. Trebuie să ai tărie de caracter să alegi bunătatea chiar și atunci când ești târât în mocirla răutății.

Scanned with CamScanner

Nu mă mai comportasem niciodată astfel, însă nu mă puteam abține. Eram furioasă. Eram mai furioasă decât înțelegătoare. El și-a încruntat strâns sprâncenele și m-a fixat de la înălțimea privirii lui. Am văzut cum ochii i s-au transformat, puțin câte puțin, din exasperați și triști în întunecați și intrigați.

— Ce mama dracului ai pățit?

— Te-am cunoscut pe tine, asta am pățit. Din nefericire.

Eram pe punctul de a închide ușa — dacă era treaz și nedrogat, misiunea mea fusese îndeplinită —, dar el și-a strecurat brațul prin crăpătura ușii ca să mă împiedice să o fac.

Tocmai eram pe cale de a o trânti oricum atunci când el mi-a spus:

— M-aș gândi de două ori dacă aș fi în locul tău. Brațul acesta al meu este asigurat pentru douăzeci de milioane de dolari. Dacă nu am să mai pot cânta la chitară, mulți oameni se vor supăra foarte tare. Toți acei oameni pe care tu nu vrei să îi calci pe coadă.

Simțind cum lava stătea să îmi erupă din piept, am ținut ușa întredeschisă, dureros de conștientă de faptul că mă mângâia ușor cu degetul pe breteaua de pe umăr a rochiei.

— De ce ești supărată?

Degetul lui mare mi-a urcat pe gât, atingându-mi pulsul care creștea la fiecare nanosecundă. Schimbarea stării de spirit m-a derutat și exact asta îi plăcea lui la mine.

— Nu sunt supărată.

Un chicotit mi-a murit în gât.

El a împins ușa ca să o deschidă larg și a pășit țanțoș înăuntru, de parcă ar fi fost stăpânul moșiei care venise să facă inspecția lui obișnuită. Lui Alex îi plăcea să scormonească din

Scanned with CamScanner

priviri și să controleze totul, de parcă aș fi ascuns zeci de cadavre în camera mea.

— Ba ești. Te uiți la mine de parcă ți-aș fi călcat papagalul de companie cu mașina.

— Nu am niciun papagal.

— Mda. Să nu-ți iei. Îți dau multe bătăi de cap. Fallon a avut unul.

Fallon. Numele ei pe buzele lui suna ca o blasfemie.

— Tot nu înțeleg de ce te-ai mai obosit să vii până aici. Ești supărat din cauza logodnei lui Fallon cu Will. Ar trebui să rezolvi chestia asta fie vorbind cu ei, fie vorbind cu cineva care te poate ajuta. Eu una cu siguranță nu pot.

El s-a îndreptat spre mine, iar eu m-am retras ca să îi evit atingerea. Mișcările lui nu erau lente sau tipice unui animal de pradă. Doar... nonșalante. Când m-am lovit cu spatele de comodă, am expirat brusc, eliminând o parte din furia mea odată cu aerul din plămâni. El a rămas pe loc fără să spună nimic. Evident că asta m-a iritat.

— Spune ceva, am mârâit eu.

Ochii i s-au îngustat.

— Știai.

Se referea la logodnă.

— Știam, am recunoscut eu, fără nici cea mai mică șovăială. Blake mi-a spus că te vei îmbăta criță dacă vei afla. Slujba mea este să te țin treaz. Tu reprezinți o slujbă pentru mine, Alex, am zis eu, mai mult pentru mine decât pentru el.

El a reflectat la cuvintele mele, răsucind o șuviță din părul meu albastru ca gheața între degete. Orice urmă de tristețe îi pierise de pe chip, înlocuită de o dorință tăcută și arzătoare. Una care te pătrunde adânc și nu se oprește în vintre, ci vibrează

Scanned with CamScanner

până în vârful degetelor de la picioare, sărutând fiecare nerv în drumul ei.

— Este o replică plină de răceală, a spus el, în timp ce degetele îi alunecau din nou pe umărul meu — calde, aspre și atât de bătătorite —, făcând să alunece în jos breteaua rochiei mele negre. Mai ales din partea unei persoane atât de calde. Tu chiar mă urăști, nu-i așa?

— Nu te urăsc.

Am înghițit în sec. Adevăr pentru adevăr. Oare mi-ar spune și el unul?

— Îți pasă de mine măcar un pic?

— Da, a recunoscut el, fără să clipească măcar, fără nicio urmă de emoție în glas. Îmi pasă de tine.

— Atunci lasă-mă în pace. Lasă-mă să lucrez în continuare aici și încetează cu toată... chestia asta...

Ce era între noi? Ce mama naibii era între noi? Aveam senzația că era mai mult decât o aventură, dar mai puțin decât o relație amoroasă.

— Încetează cu chestia asta dintre noi. Ești îndrăgostit de altcineva.

— Nu, a rostit el, pe un ton cât se poate de echilibrat, înghesuindu-și din ce în ce mai tare trupul într-al meu, până când mânerele comodei mi-au săpat șanțuri în șira spinării. Membrele noastre erau înlănțuite, dar în afară de asta nu aveam nicio scuză pentru felul în care reacționa trupul meu. De parcă ar fi vrut să danseze și să se avânte în zbor de pe o stâncă.

— De ce? am șoptit eu, cu respirația întretăiată.

— Tu ai nevoie de asta. Amândoi avem nevoie de asta. Astăzi nu a fost vorba despre Fallon. Logodna m-a luat prin surprindere, sigur că da, însă nu din cauza asta am cedat nervos. Din

Scanned with CamScanner

cauza amicilor mei, care îmi sug până și ultimul strop de libertate și de putere.

Pauză. Bubuit de inimă. Înghițit în sec.

— Am spart-o pe Tania, din greșeală.

Am simțit o zvâcnitură în stomac și un fior pe șira spinării. A omorât-o pe Tania. Carapacea lui de broască țestoasă. Tania îl inspira, îl proteja, era acolo pentru el. Am rămas cu gura căscată de uimire.

— Cum...

— M-am înfuriat îngrozitor de tare pe Blake, pentru că a lăsat să apară pe internet acele poze cu scula mea. Pentru că mi-a ascuns atât de multe lucruri. Nici măcar nu mi-am dat seama ce făceam, am înhățat primul obiect care mi-a picat în mână și l-am azvârlit în direcția lui. S-a izbit de ușă. Ține minte următoarea frază, Stardust, fiindcă este importantă, un adevăr al dracului de rarisim: nu sunt supărat din pricina lui Fallon. Să ne înțelegem, nici bucuros nu pot să spun că sunt, dar astăzi nu a fost vorba despre ea. A fost vorba despre viața mea nenorocită și despre amicii mei nenorociți și despre felul nenorocit în care amestec afacerile cu plăcerea ca un începător. Nu mai știu cine stă cu mine pentru bani și cine stă cu mine pentru că îi pasă. Și e din ce în ce mai rău — și chiar dacă aș putea ști, aș prefera să nu știu. Pentru că m-ar durea al dracului de tare. Acesta e adevărul idiot.

Ceva s-a produs între noi. Un soi de înțelegere tacită. Alex era un mincinos fiindcă ura adevărul. Dar era acolo, în fața mea, atât de sincer și expus, încât în acel moment nu îmi mai păsa dacă mă rupea în bucăți și pe mine la fel ca pe Tania.

Aveam nevoie unul de celălalt. Acum. În acest turneu. Precum aerul, oxigenul și pulsul de sub pielea noastră. Și pentru

Scanned with CamScanner

prima oară am înțeles ce voia zică atunci când spunea că era deasupra gravitației. Exista o lume exterioară, iar eu știam asta. Dar exista și un asteroid mai mic pe care locuiam noi, iar acela era singurul loc unde voiam să fiu în acel moment.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Muzică.

A venit de undeva de jos. O petrecere stradală, presupun. De îndată ce a început, buzele noastre s-au strivit unele de altele și ne-am dezbrăcat unul pe altul cu sălbăticie. Zgomotul înfundat al hainelor care loveau ușor podeaua îmi răsuna în urechi mai tare decât toată muzica festivă și Alex m-a ridicat în brațe ca să îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui, o poziție tipică pentru el, apoi a început să mă transporte prin cameră. Întotdeauna opta pentru jacuzzi, pentru balcon sau pentru alcovul unde se afla bucătăria. Îi plăcea să o facă brutal și sălbatic. Versiunea nephotoshopată, cum o numea el.

Alex m-a trântit pe așternutul rece de pe pat, iar eu am tresărit și mi-am arcuit spatele, luată total prin surprindere de faptul că voia să o facă în pat. Și-a trecut dinții peste pielea mea și mi-am înfășurat degetele în pletele lui, înlesnindu-i astfel accesul oriunde voia să ajungă. Când a început să își croiască drum cu sărutări spre abdomenul meu, am simțit fluturi zvârcolindu-mi-se în jurul ombilicului și vaginul mi s-a strâns în gol din pricina așteptării. Era mereu atât de infatuat, de parcă ar fi avut lumea la picioare — și chiar o avea. Asta era, probabil, ironia întregii situații —, dar niciodată atunci când eram în pat. Când eram doar noi, cu buzele lui planând asupra mea, cu penisul lui frământându-mi trupul, părea umil, recunoscător și îndurerat.

Scanned with CamScanner

Gura lui mi-a descoperit mugurul sensibil și a început să se joace cu el, în vreme ce eu mă lăsam pradă plăcerii, uitând de familie, de inima mea frântă și de farfuria cu resturile de cartofi prăjiți care împrăștia un miros ciudat în încăpere. Eram doar eu și el. Eu, el și plăcerea.

— Trebuie să ți-o trag, a murmurat el, cu vocea vibrându-i și gâdilându-mă în interiorul ființei mele. Trebuie să fiu înăuntrul tău așa cum ești și tu înăuntrul meu. Atât de adânc, încât vreau să îmi îndepărtez pielea doar ca să scap de tine. Trebuie să scap de tine, a repetat, iar inima mi s-a oprit în piept și respirația mi s-a tăiat, în vreme ce clitorisul a început să-mi pulseze și buza inferioară să-mi tremure, din pricina orgasmului iminent care amenința să mă răscolească precum o furtună.

Îi plăcea să îmi sugă clitorisul atât de tare, încât norișori albi și pufoși îmi jucau în fața ochilor.

— Nu!

Vocea a început să îmi tremure și pelvisul mi se zbătea în gura lui, în vreme ce el își înfigea limba în mine iar și iar. Era de neoprit. Obscen și nerușinat. Ca și felul în care își răsfira degetele pe sub coapsele mele și mă împingea înainte și înapoi, ca limba lui să poată pătrunde din ce în ce mai adânc în mine. Sau felul în care își înfigea atât de tare penisul în mine, încât fermoarul jeanșilor îmi sfâșia colanții din cauza mișcărilor dure.

— Ți-am spus doar că nu o să mă culc niciodată cu tine, i-am zis eu, cu răsuflarea tăiată.

Dar era o minciună și amândoi știam asta. Nu era nicio diferență între a mă culca cu el și a-l lăsa să mă devoreze în toate felurile posibile în fiecare noapte. Să mă penetreze cu degetele la dineuri oficiale și să se joace cu sfârcurile mele în timp ce

Scanned with CamScanner

vorbea la telefon cu Jenna, zbierând la ea în privința vreunei apariții publice cu care nu fusese niciodată de acord.

El a chicotit în carnea mea caldă.

— Dar te voi face să cedezi.

Ai făcut-o deja. Astăzi. Nu i-am răspuns cu voce tare. Coapsele mele au început să tremure incontrolabil și pe gură mi-a scăpat un *O*, în vreme ce mi-am încleștat și mai tare mâinile în părul lui. Eram sigură că îl durea, dar nu se plângea. Niciodată nu se plângea. Cu toate ticăloșiile pe care le făcea în afara dormitorului, de îndată ce nu mai aveam hainele pe noi mă făcea să mă simt bine. Atât de bine, încât țipam, gemeam și ceream mai mult. Atât de bine, încât îi sugeam scula și îmi ștergeam saliva cu dosul palmei atunci când mă excita incredibil de tare doar uitându-se la mine așa cum obișnuia el s-o facă. De parcă atunci când ne atingem unul pe celălalt alungam toate necazurile noastre.

Am ajuns la orgasm pe limba lui. El m-a răsturnat cu fața în jos și, înainte a de a apuca să mă împotrivesc, s-a urcat pe mine și și-a așezat penisul între fesele mele — complet dezvelite —, apoi și l-a frecat în sus și în jos.

— Ah, futu-i! a strigat el.

Îi plăcea să îmi facă lucruri pe la spate. Probabil pentru că îi puteam deslușI toate expresiile de pe chip când eram împreună. Îngrijorarea, tristețea și teama. Tehnic vorbind, nu făceam sex. Dar, Doamne, Dumnezeule, îmi era din ce în ce mai greu să îmi amintesc că îmi stabilisem niște limite cu tipul ăsta. Simțeam deja nevoia să cedez. Și pentru el, și pentru *mine*. Să îi cer să își pună un prezervativ și să facem sex. Dar, dacă nu exprimam direct ce voiam, aveam senzația că dețineam controlul și îmi doream acest lucru la fel de mult cum îi doream trupul.

Scanned with CamScanner

Penisul lui pulsa între fesele mele, iar eu am simțit cum sperma călduță mi se adună pe spate. Nu știu de ce mi se părea atât sexy să se masturbeze pe mine așa, dar imediat m-am împins în el, șicanându-l, invitându-l să mă ia pe la spate. Nu realizam ce făceam. Nu pe deplin. Eram mult prea aprinsă de dorință și ușurată din pricina motivului pentru care fusese supărat. Nu ar fi trebuit să mă bucur când aflasem că era devastat din cauză că o stricase pe Tania, dar cel puțin nu era vorba despre Fallon.

— De ce mă provoci?

M-a apucat strâns de păr și m-a tras în sus, arcuindu-mi spatele. De îndată ce abdomenul mi s-a ridicat de pe saltea, el s-a folosit de cealaltă mână ca să se joace cu unul dintre sânii mei, ciupindu-mă de sfârc în timp ce mi-a șuierat în ureche:

— De ce îți face atâta plăcere să mă scoți din minți?

Pielea mi s-a înfiorat la auzul tonului său amenințător.

— Ca să fim chit.

Vocea mea era răgușită, sufocată din cauza poziției în care stăteam amândoi, eu cu gâtul întins la maximum în timp ce el se freca din ce în ce mai tare de fundul meu, cu niște lovituri aproape pedepsitoare — atât pentru el cât și pentru mine —, fiindcă nu putea să mă penetreze.

— Nu făceam decât să îți întorc o favoare, domnule Rock Star.

— Credeam că am ajuns să ne spunem pe numele mic de-acum, *Stardust*.

Penisul lui a început să zvâcnească pe pielea mea și am știut că era pe cale să explodeze. Și-a trecut dinții peste gâtul meu.

— Să știi că data viitoare când vom mai face asta o să mă înfig atât adânc în tine, încât o să îți gâdil plămânii.

Scanned with CamScanner

Acestea fiind zise, a ejaculat pe spatele meu. Am simțit jeturile de lichid fierbinte pe piele. După aceea s-a prăbușit pe pat și s-a deconectat de mine, de parcă nu aș fi fost nimic altceva decât un container în care își depozitase seva. Fața încă îmi mai ardea în pernă, ceea ce era spre binele meu, având în vedere felul în care roșeam.

Zăceam acolo, în aceeași poziție, așteptând să spună ceva. Să mă curețe, deoarece eu nu aveam cum să o fac singură decât dacă mă duceam să fac duș.

Am așteptat multe lucruri, însă, câteva minute mai târziu, am auzit cum ușa s-a deschis și s-a închis în urma lui. Am știut că m-a lăsat acolo, ca pe o păpușă gonflabilă de care s-a descotorosit imediat, exact cum și-a dorit să mă facă să mă simt.

Pentru că atunci când Alex suferea voia ca întreaga lume să sufere împreună cu el.

Și, în acel moment, eu eram lumea lui.

Ar fi trebuit să fiu dezgustată de ceea ce făcuse. Ar fi trebuit să mă înfășor într-un prosop, să o iau la fugă după el și să îi spun ce aveam pe suflet.

Dar tot ce am făcut a fost să zâmbesc în pernă ca o idioată și o desfrânată ce eram.

Alex al meu.

Micul meu prinț.

Steaua mea căzută în hăul întunecat.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și unu

Alex.

Excitația este ca o boală contagioasă. Se aprinde iute ca focul, se răspândește și nu mai poți face nimic în privința ei. Nu poți ține excitația în frâu, nici să strici cheful cuiva atunci când este realmente entuziasmat de ceva. Tocmai de aceea eram mai supărat ca de obicei atunci când am plecat cu taxiul de la aeroportul Heathrow și am traversat Londra ca să ajungem la Watford.

Erau cu toții atât de veseli că aveau să își revadă familiile!

Blake locuia împreună cu părinții lui pe aceeași stradă cu mine. Alfie stătea la un prieten în Kentish Town, iar Lucas se întorcea la familia lui perfectă în locuință lor perfectă, un vechi hambar convertit. În Kent, nu în Watford. Se mutaseră undeva unde erau oi și aer curat, alături de vecini din familii bune și cu genealogii vechi, atunci când fiul cel mare al familiei Rafferty absolvise universitatea. Toți frații lui Lucas erau deja căsătoriți cu parteneri sau partenere cu aspect cabalin și cu slujbe grozave. I-am spus cândva că familia lui transformase verbul „a compromite" în „a promite".

Scanned with CamScanner

Probabil că tocmai de aceea își dedică viață ruinării existenței tale, ticălosul!

Închiriasem două camere la un hotel din Londra, aproape de familia mea, dar nu chiar atât de aproape încât să fiu nevoit să mă și văd cu ei. Camerele erau pentru Indie și pentru mine, cu toate că îi cerusem lui Hudson să anuleze camera suplimentară, astfel încât să ajungem să dormim amândoi în același pat, în cele din urmă. Nu eram nici măcar sigur pe de-a-ntregul de sentimentele mele față de ea. Tot ce știam era că ea mă ajuta să alung o parte din porcăriile din viața mea și asta era suficient cât să mă liniștească.

Îmi lipsea Tania.

Parcă eram dezbrăcat de haine atunci când ieșeam în lume fără să o mai port în spinare. Mi-am cumpărat o altă chitară acustică, dar nu era la fel. Era dură — nu avea lemnul moale și neted ca al Taniei, iar corzile erau prea strânse. Îmi dădea o senzație ciudată atunci când o țineam în poală, de parcă ar fi fost o fană cu o înfățișare mediocră care mă implora să o regulez. De fiecare dată când încercam să cânt la ea în avion, Stardust îmi arunca o privire plină de compătimire, ceea ce, într-o oarecare măsură, înrăutățea și mai tare situația.

Dacă ieșise într-adevăr ceva bun din tot calvarul cu logodna lui Fallon și a lui Will, era faptul că acum aveam mai puține restricții. Nu vorbeam cu niciunul dintre amici — doar cu Indie, dar nici cu ea prea mult —, însă aveam acces la internet și puteam să mă uit la ce dracu' voiam. Știam că Stardust fusese pusă la curent cu logodna și cu toată tevatura provocată de postarea penisului meu, dar trădarea ei nu era la fel de dureroasă. Nu era prietena mea din copilărie. Nu îmi datora nimic. De fapt, nici măcar nu a cerut să fie angajată de mine, drept urmare,

Scanned with CamScanner

atunci când am aflat că știa, revelația în sine a fost mai puțin usturàtoare.

— Ești pregătit să mergi acasă? m-a întrebat Blake, smârcâind din nas în vreme ce se uita prin geamul mașinii la peisajul cenușiu londonez.

Nu i-am răspuns. Burnița persistentă îmi reamintea de ce îmi iubeam orașul. Era atât de naspa și nu se căia deloc de treaba asta. *Atât de ploios, încât avea șansa să aibă parte, foarte probabil, de un colaps public.* Oamenii veneau aici să supraviețuiască, nu să trăiască. Dar supraviețuirea te făcea să te simți cu atât mai viu.

— Voi putea să îmi iau o zi liberă? Vreau să merg la London Eye[1] și la Turn[2]. Și la Parlament, a murmurat Indie, stând cu ochii lipiți de fereastră.

Nu știu de ce mă surprindea acest fapt atât de tare. De parcă nu mă așteptam ca ea să își facă alte planuri în afară de a-mi călări penisul și fața. Întotdeauna îmi dădea impresia că era precum o carte deschisă, ce tânjea să fie pătată cu cerneală de diverse culori. Oriunde mergeam, întotdeauna voia să se plimbe cu bicicleta prin împrejurimi și să încerce mâncarea locală. Altor bărbați ar putea să li se pară o chestie drăgălașă setea asta a ei de viață, dar mie mi se părea absolut deprimantă. Era cu mult mai fericită decât mine, iar eu aveam cu mult mai mult decât ea.

— Sunt sigur că putem aranja ceva. Nu-i așa, amice?

Blake mi-a făcut un semn cu cotul, aplecându-se cu totul deasupra mea. Se străduise din răsputeri să nu se mai comporte atât de ostentativ, ca o târfă ordinară, de când o pierdusem pe Tania.

---

[1] Ochiul Londrei, roata mare din Londra
[2] Turnul Londrei — obiectiv turistic

Scanned with CamScanner

Am preferat să îl ignor pe Blake — din nou — și mi-am azvârlit un braț pe umărul lui Stardust, uitându-mă la Lucas, care mă privea de parcă i-aș fi înfipt un pumnal în inimă.

— Sună bine. Hai să mergem împreună acolo, ca să rămânem cu niște amintiri, am zis eu, scrâșnind din dinți.

Ea și-a ridicat brusc capul, iar privirea ei sceptică mi-a alunecat pe chip, pe maxilar, pe ochi, pe buze. A făcut un inventar pe care îl știa prea bine și, tocmai de aceea, o roșeață ușoară i s-a urcat pe gât și în obraji, dându-mi de înțeles că se gândea în mod categoric la toate acele lucruri pe care le puteam face în timp ce vizitam obiective turistice. S-o frec pe la spate în London Eye, în fața turiștilor japonezi oripilați, sau să o înghesui în vreun colț întunecat din Turn era precum paradisul pe pământ. Jumătate din distracție era să o privesc cum se fâstâcea și se enerva de felul cum trupul ei reacționa la al meu în public.

— Ai uitat ce ți s-a întâmplat atunci când oamenii te-au hărțuit sexual? Credeam că nu vrei să apari în public, m-a tachinat ea.

Am ridicat din umeri.

— S-ar putea să fiu nevoit să mai ard câte un pumn vreunui puștan. Dar tu vei fi cea care îl va avea pe conștiință.

Indie nu s-a mai putut abține. A clătinat din cap și a izbucnit în râs.

— Ești atât de ciudat!

— Normal este un termen supraevaluat în mod grosolan, am mormăit eu, urându-mă pentru faptul că îmi păsa dacă ea credea că sunt un ciudat în sensul bun sau rău al cuvântului.

Și nu voiam să o fac să cedeze. Nu în acel moment.

Ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, dar am preferat să nu îl bag în seamă.

Scanned with CamScanner

Dar până când să realizez despre ce era vorba, era deja prea târziu.

Dacă v-ați întrebat vreodată ce mutră ar fi făcut Indie dacă ar fi aflat că am omorât toți cățelușii de pe strada ei, lăsați-mă să vă spun: acum știam.

Tot ce a trebuit să fac ca să îi văd mutra asta a fost să îi spun că urma să împărțim aceeași cameră. Nu i-a surâs ideea. Nici. Un. Pic. Indie a aflat de cazarea noastră în aceeași cameră chiar în clipa când eram, de fapt, în fața ușii apartamentului nostru prezidențial. S-a răsucit pe călcâie și mi-a cerut cardul ei de acces.

— Ce card? am întrebat-o, cu o mină serioasă, trăgând de timp până la confruntarea inevitabilă.

Ea și-a frecat nasul cu palma desfăcută, ceea ce mi s-a părut adorabil — un alt avertisment clar pe care am preferat să îl ignor —, apoi și-a înclinat capul într-o parte.

— Cheia de la ușa camerei mele. Alex, ce-ai pățit? Nici nu poți da vina pe diferența de fus orar.

I-am depus în palmă cardul de la camera noastră comună și i-am strâns degetele în jurul lui.

— Nu, a răspuns ea.

La care eu am replicat:

— Știai că lumea suferă din cauza suprapopulării și a risipei necontrolate a resurselor naturale? Vom economisi o mulțime de apă și de electricitate împărțind aceeași cameră timp de o săptămână.

Scanned with CamScanner

— Vom economisi și mult oxigen, pentru că unul dintre noi va ajunge să îl strângă de gât pe celălalt.

Ea a pășit spre ușa de vizavi. Credea că glumeam. Evident, trebuia să discutăm mai mult și să ne pipăim mai puțin, fiindcă femeia asta nu mă înțelegea. Deloc. Am urmărit cum zâmbetul i s-a evaporat treptat de pe chip, de fiecare dată când a introdus cardul în fantă, iar beculețul roșu s-a arătat ostentativ și i-a aruncat-o afară. După a patra încercare s-a întors cu fața la mine, a bătut din picior și a scos un mârâit sălbatic.

— Alex!

Și, pentru știința voastră, am scutit-o de zâmbetul meu diabolic când m-am sprijinit de tocul ușii noastre deja deschise, cu brațele încrucișate peste piept.

— Alex, a spus ea, din nou, cu tonul amenințător de data asta, iar ochii ei indigo mă implorau să o scap de acest calvar.

Nu pricepeam. Singura diferență dintre tot turneul pe care l-am făcut împreună și Londra era că urma să își petreacă noaptea lângă mine. Nici măcar asta nu era mare scofală. Nu îmi plăcea să dorm îmbrățișat.

Mi-am îndoit degetul și am invitat-o înăuntru. Ea a rămas încremenită.

— De ce? m-a întrebat.

— Pentru că vom compune muzică împreună. Și ne vom îmbăta cu cuvinte. Și ne vom regula sprijiniți de ușa din sticlă a balconului. Pentru că noi doi avem sens. Pentru că m-am săturat de temerile tale. Acesta este turneul nostru. Albumul nostru. Sufletul nostru.

Problema mințitului compulsiv este că, la un moment dat, nu te mai oprești să analizezi dacă ceea ce ai spus este adevărat sau nu. Dar, în acest punct, știam că noi împărțeam același

Scanned with CamScanner

suflet. Se afla în interiorul ei, iar eu îl împrumutasem. Și aveam *nevoie* de el. Când o pierdusem pe Tania, regulile jocului se schimbaseră. Aveam și mai mare nevoie de Stardust — poate chiar și după Paris — și începeam să o accept așa cum accepți o boală terminală. Cu o doză sănătoasă de reticență.

Ea a tras cu ochiul peste umărul meu în camera goală, apoi s-a uitat din nou la mine, cu mâna atât de tare încleștată pe geanta ei de voiaj, încât vârfurile degetelor i se albiseră.

— Cu o condiție.

Doamne, dacă exiști, fă-o, te rog, să nu îmi ceară pantofi Louboutin sau un Porsche!

— Te ascult.

— Dacă facem asta, vreau să te întâlnești cu familia ta.

Ei, și acum, uite cum e treaba: Stardust și cu mine stătuserăm de vorbă. Mult. Despre *Micul Prinț*, și despre muzică și, da, despre familiile noastre. Vorbiserăm de parcă viața noastră depindea de asta, în fiecare seară, ori de câte ori ne întâlniserăm pentru a compune melodii. Așa că ea știa totul despre mama mea dependentă de jocuri de noroc, despre tatăl meu bețiv și despre târfa de soră-mea. Știa că nu fusesem niciodată îmbrățișat în copilărie și că scriam despre dragoste la fel cum oamenii scriu literatură SF: doar din rodul imaginației mele debordante. Probabil credea că relația mea cu familia putea fi salvată. În regulă, am priceput. Ea nu mai avea părinți. Dar să trăiască prin intermediul meu nu era modalitatea potrivită pentru a ieși la liman.

— Nu.

Mi-am lipit fruntea de ușa deschisă, cât se poate de conștient de faptul că ea încă mai era pe hol. Ce dracu' era cu noi și holurile? De ce eram întotdeauna așa de reticenți când era vorba să

Scanned with CamScanner

îl lăsăm pe celălalt să intre? Notă mentală: scrie un cântec despre asta. Holuri. Relații. Metafore. Fete cu părul albastru.

— Păi, atunci ar fi cazul să îmi iei o cameră.

S-a răsucit pe călcâie, îndreptându-se spre lift.

Trebuia să o las să plece și, în străfundul ființei mele, știam asta. Dar sufletul meu nu putea să o facă, așa că m-am pomenit apucând-o de încheietura mâinii și trăgând-o cu brutalitate înapoi spre mine.

— În primul rând, nu îmi cunoști familia.

O umbră de zâmbet triumfător i s-a strecurat pe buze atunci când și-a ridicat privirea înspre mine.

— O cunosc suficient de bine. Știu că există. Tu, Alex, ai familie. Toată lumea are nevoie de familie.

— Rahat! Tu chiar *ai nevoie* de Craig? Pe bune? Ai nevoie de idiotul ăla care are probleme cu băutura, de purtarea lui, una caldă, una rece, și de ieșirile lui violente și idioate?

Nu îmi venea să cred că ne pierdeam timpul certându-ne în loc să ne regulăm. Și nu îmi venea să cred nici cât de mult semănam cu Craig. Cum putea ea fi atrasă de un tip care era personificarea fiecărui viciu care transformase viața ei liniștită într-un infern în ultimii câțiva ani?

Ea s-a gândit la treaba asta — de fapt, s-a gândit la întrebarea mea, nu mi-a trântit un răspuns oarecare — înainte de a-mi da replica.

— Da, am nevoie de Craig. O mare parte din a iubi oamenii și a te simți iubit înseamnă a avea grijă de ei, chiar și atunci când te enervează la culme. Îți consolidezi încrederea în tine și sentimentul de siguranță nu numai atunci când cineva are grijă de tine, dar și atunci când tu ai grijă de cei pe care îi iubești.

Scanned with CamScanner

Vreau să îl ajut pe Craig. La naiba, vreau să *îl schimb* pe Craig. Dar asta nu înseamnă că nu am nevoie de el. Este fratele meu.

Era rândul meu să cad pe gânduri. Oare și eu aveam nevoie de Carly? Nu, cel puțin nu credeam că aveam nevoie de ea. Ea nu prea era bună de nimic, în afară de faptul că turna copii cu nemiluita, iar eu nu voiam să am nicio tangență cu zona asta. Nu aveam nevoie nici de părinții mei. Ei se agățau strâns de averea mea, precum duhoarea unui sconcs, și nu vorbeam cu ei decât atunci când era strict necesar, ca să le fac obișnuitele urări de Crăciun sau să îi felicit de ziua lor. Dar aveam nevoie de Indie, cel puțin în acest turneu. Nu îmi făceam nicio iluzie în privința ei. Era o fată cu vise mărunte și probleme mari și nu aveam nimic în comun. Oricum, ea contribuise la faptul că *„Letters from the Dead"* devenise suportabil și trebuia să o țin aproape de mine până când terminam turneul, chiar dacă asta însemna să îmi înfig un pumnal în inimă și să sângerez până când mi se scurgea și ultimul rest de vitalitate. Pentru că asta însemna pentru mine să stau în aceeași cameră cu părinții și cu sora mea și să mă uit la ei cum beau bere la cutie și cum mănâncă te miri ce prăjeală dubioasă direct dintr-un cornet de ziar.

— Isuse Hristoase!

Am făcut un gest de lehamite cu mâna în direcția ei.

— O să mă întâlnesc cu ei, bine? Dar intră dracului în cameră și nu mai pierde vremea pe hol. Din câte îi cunosc eu pe ăștia de aici, vor vinde toate înregistrările de pe camerele de supraveghere celor de la TMZ și apoi voi deveni starul rock exhibiționist și drogatul reabilitat care, colac peste pupăză, trebuie să își implore dădaca să nu îl lase singur.

Stardust a făcut un pas spre mine, iar zâmbetul ei m-a enervat și excitat în egală măsură.

Scanned with CamScanner

— Ești drăgălaș când cerșești.

Mi-am agățat degetul în decolteul ei aproape inexistent și am tras-o spre mine, depunându-i un sărut pe gura aia a ei obraznică.

— Vom vedea noi, până la urmă, cine o să cerșească la noapte.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și doi

Indie

Jenna: Nu-l păstrez.

Indie: Vorbește cu Blake mai întâi.

Hudson: :-O :-O :-O

Jenna: Evident, hormonii au început să îmi stăpânească creierul. Uitasem că este și Hudson aici.

Hudson: Copilașul meu o să aibă un copilaș!

Jenna: Nu ești mama mea, Hudson.

Hudson: De fapt, vorbeam despre Blake. Farmecele lui de Hugh Grant mă fac să îmi ud chiloții.

Hudson: De fapt, nu are niciun sens, dar totuși.

Jenna: Îți jur că te omor dacă sufli o vorbă cuiva. Este STRICT SECRET. Indie, ce face Alex?

Indie: Bine.

Jenna: Dezvoltă subiectul.

Indie: Scrie în mod constant și pare extrem de încântat de următorul lui album.

Jenna: Și cântecul de zece minute?

Hudson: S-a hotărât să îl împartă în două.

Jenna: Nu știam că te consultă pe plan artistic.

Scanned with CamScanner

Hudson: Mă consultă. Câteodată. Când stă pe closet și se plictisește.

Hudson: De unde crezi că m-am ales cu porecla Răhățel? Ha! Ha! Ha!

Jenna: Ce l-a făcut să se răzgândească?

Hudson: O fată.

Jenna: Dezvoltă subiectul.

Hudson: Fata potrivită. ;)

Sunt prima care este gata să recunoască faptul că, uneori, împingi unele lucruri undeva în străfundurile minții ca să nu îți frângă inima. Cum ar fi amintirea faptului că ți-ai pierdut câinele. Sau momentul când prima ta iubire ți-a întors spatele. Sau că fratele tău nu este întreg la minte, nici normal și nici în regulă.

Înainte de a pleca în turneu cu Alex Winslow, mă gândeam că cel mai frumos moment al zilei pentru mine era să stau de vorbă cu Nat și Craig. S-a dovedit apoi a fi ultimul lucru pe care îl așteptam cu nerăbdare. De fiecare dată când telefonul meu cu ecranul crăpat suna, îmi doream pe jumătate să fie cei de la bancă, pentru a mă anunța că îmi îngheață contul cardului de credit.

Dar de fiecare dată era Nat și de fiecare dată plângea. De data asta m-a prins într-un moment destul de potrivit. Alex făcea duș, iar eu stăteam pe patul matrimonial din fața peretelui de un verde pal, întrebându-mă dacă el știa cât de mult ne apropiaserăm de latura profundă a sentimentelor. Ar fi trebuit să îl

Scanned with CamScanner

refuz. Deja eram implicată până peste cap și nu numai trupul meu își dorea să fie posedat. În clipa în care am răspuns la telefon, mi-am dat seama că Alex era cea mai mică dintre grijile mele. Craig era. Craig era tot timpul marea mea grijă.

— Bună, Nat!

— De ce nu mi-ai spus despre cutia de pantofi de pe dulap înainte de a pleca?

A suspinat, obosită. Avea vocea diferită. Circumspectă. Tristă. Pe vremuri, vocea ei fusese precum bomboanele efervescente. Dulce, entuziastă și deschisă — foarte deschisă —, gata să îmbrățișeze lumea și orice i-ar fi scos ea în cale. Mă înfuria la culme faptul că fratele meu era cel care stinsese acea lumină lăuntrică a ei.

Mi-am încruntat sprâncenele. Am încercat să îmi amintesc ce pusesem în acea cutie. Nu aveam prea multe lucruri interesante sau de valoare. Un jurnal idiot pe care îl scrisesem în copilărie. Scrisori de dragoste de la băieții din școala primară, nu că ar fi fost multe. Niște poze. Mi-am mijit ochii spre fereastra largă, flancată cu draperii, care dădea spre Soho. Și apoi mi-am amintit. Tot deodată.

Pozele.

O, Doamne!

Cu mama ținând în brațe copilul vecinei noastre, drăgălaș foc și cu cârlionți aurii, la fel ca Ziggy.

Cu tata săltându-l pe Craig în poală și arătându-i cu degetul spre aparatul de fotografiat, zâmbind.

Cu ei amândoi ajutându-mă să construiesc un om fals de zăpadă, în fața casei noastre, de un Crăciun când era atât de cald afară, încât înghețata pe care ne-o adusese mama ni se topise în mâini.

Scanned with CamScanner

Și o altă fotografie din aceeași zi, pe când ne lingeam degetele lipicioase și râdeam.

Amintiri. Amintiri plăcute și prețioase.

Amintiri pe care îmi era atât de teamă că aveam să le uit, încât le păstrasem într-un loc sigur. Într-un loc care era numai al meu.

Amintiri pe care îmi fusese atât de frică să le retrăiesc, încât le ascunsesem într-o cutie de pantofi. Sus, pe un dulap. Undeva unde nu puteam ajunge cu ușurință, deoarece era un teritoriu toxic. Nu le mai puteam avea niciodată. Erau de domeniul trecutului.

— Spune-mi că nu a făcut vreo prostie..., am spus eu încet și rar, simțind cum accesul de isterie începe să mă strângă de gât.

Craig nu avea voie să părăsească locuința. Nici nu voiam să mă gândesc care ar fi putut fi consecințele dacă ar fi plecat.

— Ba da.

Nat a izbucnit în lacrimi, exact în momentul când Alex a ieșit de sub duș, fără să poarte nimic altceva decât un prosop în jurul taliei și un rânjet pe chip. Din părul lui întunecat picurau stropi de apă, exact așa cum i se întâmpla și în timpul concertelor, și stomacul mi s-a strâns, în ciuda faptului că inima și mintea mea erau peste ocean, în America. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, iar eu i-am răspuns întorcându-mă cu spatele la el, astfel încât să nu vadă cât de vulnerabilă eram. Buzele îmi tremurau și nasul mă durea de parcă tocmai aș fi primit un pumn.

— Unde?

Mi-am dres glasul și mi-am ridicat privirea spre tavan, calmându-mi tonul vocii.

— Unde s-a dus? am repetat eu. Știi? Și când a plecat?

Scanned with CamScanner

Nat tocmai era pe punctul de a-mi răspunde, când Alex mi-a smuls telefonul din mână și l-a dus la ureche. S-a îndreptat spre baia apartamentului, iar eu am sărit imediat în picioare și am început să mă furișez după el. Era rapid, ticălosul! Din cauza picioarelor lui afurisit de lungi. Mă întrecea până și când mergea târâș.

— Natasha, vreau să îl suni pe asistentul meu personal din Los Angeles. Te va ajuta să dai de urma lui.

Alex a preluat conversația, de parcă ar fi fost acolo de la bun început, ceea ce a făcut ca sângele care îmi fierbea în vene să se mai răcorească un pic.

— Da, sunt sigur. Am detectivi particulari cât pentru zece ani la Hollywood și suficiente legături cu poliția din Los Angeles ca să-mi golesc intestinul pe biroul lor și să scap teafăr și nevătămat de acolo.

S-a oprit în ușa băii fără să clipească măcar. Când m-am dus fără prea mare tragere de inimă spre telefon, mi-am azvârlit brațele în aer și am încercat să i-l iau din mână, el și-a înfipt palma în fruntea mea și m-a împins deoparte. Amândoi arătam ca într-un desen animat în care uriașul blochează șoricelul care aleargă în continuare pe loc. Cu toate că fizic vorbind eram comici, nu era nimic amuzant în felul în care mă făcea să mă simt. Voia să mă ajute și, în clipa de față, știam prea bine că nu era cazul să îl refuz. Nu îmi datora absolut nimic. Îl trădasem fiindcă nu îi spusesem despre Fallon și Will și despre cum plănuiseră băieții să îi strecoare pozele pe internet, iar el făcuse atât de multe pentru mine până acum, scoțându-l mai întâi pe cauțiune și acum căutându-l pe fratele meu.

— Notează, i-a ordonat Alex, dându-i un număr de telefon apoi un cod de acces pe care trebuia să îl tasteze.

Scanned with CamScanner

Alex nu dădea nimănui niciodată numărul lui de telefon și, în mod normal, nici nu avea nevoie să o facă. Blake și ceilalți erau întotdeauna în preajma lui. Era ciudat să mă gândesc că acum eram doar eu cu Alex, dar și mai ciudat mi se părea să mi-l imaginez depunând efort pentru a obține ceva. Ceva ce avea legătură cu mine.

— Dă-mi un mesaj când îl găsesc, a adăugat Alex, ținând telefonul între umăr și ureche în timp ce își aprindea o țigară. Era impunător și amenințător totodată, cu expresia lui distantă, astfel încât nu ai fi crezut că se ocupa de ceva ce ținea de sentimente. Și probabil că această latură a lui avea să mă distrugă. Era amabil fără să fie amabil cu mine. M-am sprijinit de un dulap din apropiere, cu fața spre baie, și l-am urmărit din priviri cum a încheiat convorbirea și a azvârlit telefonul, care a zburat prin cameră și a aterizat pe pat. S-a răsucit pe călcâie și și-a îndreptat țigara spre mine.

— Îmbracă-te!

Am clătinat din cap, privindu-l pe sub gene.

— Nu poți ieși, ai uitat?

— Sunt și eu om. Doi bodyguarzi sunt în drum spre noi.

— Bodyguarzi? am întrebat, iar spinarea mi s-a îndreptat. Dar tu urăști bodyguarzii.

Nici măcar nu trebuia să îl întreb ca să aflu dacă era adevărat. Am văzut felul cum reacționa de fiecare dată când aveam unul sau doi care se țineau după noi în turneu. După toate aparențele, Alex Winslow era una dintre rarele celebrități care nu avea bodyguarzi angajați cu normă întreagă. Ura să fie dădăcit. *Iar eu eram dădaca lui.* Faptul că se purta relativ frumos cu mine era o binecuvântare. A trecut pe lângă mine, și-a înșfăcat jeanșii mulați și tricoul negru, și-a azvârlit geaca de piele pe deasupra

Scanned with CamScanner

și m-am pomenit că deja își lega șireturile de la bocancii lui militari.

— Hey, ho! Let's Go![1]

— Nu știam că ești fanul trupei The Ramones, i-am zis eu.

Alex era cel mai mare snob muzical din toate timpurile. Având în vedere, mai ales, faptul că păcătuise compunând muzică dulceagă, în genul lui Ed-Sheeran, la un moment dat în cariera lui. Strălucirea metalică din ochii săi mi-a dat de înțeles că aveam dreptate.

— Nu sunt. Vreau doar să mergem să mâncăm.

Puteai spune despre Alex că era un bărbat enervant, excentric și arogant, dar nu puteai contesta faptul că acest melanj ciudat era de-a dreptul încântător.

Încet — cât se poate de încet —, mi-am croit drum spre duș, unde aburul fierbinte încă se mai vedea pe geam. Chiar avea de gând să o facă — să iasă din hotel, știind că urma să fie remarcat. Alex ura mulțimile. Și oamenii. Și pe paparazzi. Singurii oameni pe care îi tolera erau fanii. Eram îngrijorată că treaba asta urma să îi provoace o cădere nervoasă, ceea ce ar fi putut să conducă mai târziu la consumul de droguri.

Am ezitat în prag, aruncându-i încă o privire.

— Paparazzii probabil că ne vor vedea.

— Știu.

— Și nu îți pasă?

— Chestia asta cu păsatul nu e tocmai punctul meu forte.

Și-a arcuit o sprânceană, după care a pornit televizorul și s-a așezat comod pe pat.

[1] Joc de cuvinte. Titlul piesei de debut a formației The Ramones. De asemenea, *Let's Go* se traduce prin *Hai să mergem!* (n.red.)

Scanned with CamScanner

— Hai, bagă viteză, Stardust! Mă transform în dovleac la miezul nopții.

— Este amiază, iar tu te transformi în artist la miezul nopții, l-am corectat eu, dezbrăcându-mă de rochie în fața lui.

Am rămas goală în fața lui și l-am urmărit cum mă privea. De parcă mă înțelegea. De parcă intimitatea noastră era o entitate vie, care stătea între noi, iar razele ei calde ultraviolete mă mângâiau ușor.

— Tot timpul sunt artist. Uneori sunt un artist care este tras în piept de costumați, a completat el, scoțând fum pe nări ca un dragon furios și zâmbind cu fața îndreptată spre tavan. Hai, du-te acum!

Am făcut un duș rapid, apoi am probat câteva rochii. Știam că nu eram un cuplu. Bineînțeles că știam asta. Dar știam la fel de bine că tabloidele aveau să speculeze și nu voiam să arăt ca o tipă mediocră cu părul ciudat și cu o rochie ieftină. Mi-am prins părul într-un coc lejer la spate, lăsându-mi câteva șuvițe de un albastru arctic libere pe ceafă, și mi-am pus rochia mea clasică din catifea maronie. Ruj. Mascara. M-am încurajat în gând. Eram cât se poate de pregătită.

Am ieșit din baie.

Alex nu a reacționat la vederea mea. Cel puțin, nu la început. Era absorbit de ceva pe telefonul lui, iar apoi, când și-a ridicat privirea, atenția i-a fost atrasă de ceva ce se transmitea la televizor. Am stat acolo câteva clipe bune, cu inima zbătându-mi-se în piept. De data asta, nu eu eram cea care îi vorbea inimii mele, ci ea îi vorbea lui Alex.

Privește-ne!

Simte-ne!

Iubește-ne!

Scanned with CamScanner

Nu mai eram în stare să o domolesc. Inima mea voia ca Alex să o iubească. Și restul ființei mele voia asta. Și, când și-a întors capul, aproape cu încetinitorul, a rămas cu gura ușor căscată și ochii lui aurii au căpătat o strălucire pe care nu o mai văzusem până atunci la el. Sau poate că doar voiam să o văd și nici nu era acolo.

— Midnight Blue[1], mi-a șoptit el. Interzisă și elegantă în aceeași măsură.

Mi-am dat pe după ureche o șuviță care se desprinsese din coc și mi-am dres glasul.

— Hai să mergem să mâncăm.

Pe când mergeam pe coridor spre lift, m-a străfulgerat un gând. Era atât de evident, încât îmi venea să râd și să plâng totodată. Alex nu voia să iasă. Nu voia să umble cu bodyguarzii scai după el. Și, categoric, nu voia să alimenteze bârfele și să le dea oamenilor apă la moară, mai ales după acea poză din Grecia, despre care Blake susținuse, desigur, că fusese editată ori de câte ori fusese întrebat.

— Mulțumesc, i-am spus, în timp ce așteptam ca unul dintre lifturi să își deschidă ușile.

El a mormăit ceva, știind exact la ce mă refeream.

Îmi distrăgea atenția ca să nu mă mai gândesc la Craig.

Mă salva, nelăsându-mă să mă cufund în gânduri negre despre familia mea.

Nu era un cavaler în armură strălucitoare, nu era nici pe departe un salvator. Era doar un băiat trist și cu inima frântă căruia îi fusese hărăzit un dar care îl punea în lumina reflectoarelor pentru ca toată lumea să îl vadă și să îl critice.

[1] Albastră ca miezul nopții

Scanned with CamScanner

Și băiatul acela m-a salvat în acea zi.
Din nou.

Partea bună a unei plimbări cu un londonez prin Londra era că vedeam orașul prin ochii lui. Alex cunoștea Londra la fel de bine ca pe o fostă iubită. Îi știa fiecare curbură, linie și semn de frumusețe. El provenea dintr-un oraș din imediata vecinătate a capitalei britanice, dar aici obișnuia să își piardă timpul. Aceasta era moșia lui. Și o conducea la fel cum proceda cu absolut orice: fără milă și cu meticulozitate, de parcă îi aparținea fiecare centimetru.

Mai întâi am sărit în metrou, căruia el îi spunea „the tube". Bodyguarzii, Harry și Hamish, stăteau la câteva scaune distanță de noi și se prefăceau că citeau un ziar local. Eu și Alex ne-am așezat unul lângă altul și, poate din cauza fesului și a ochelarilor de soare sau poate doar din cauză că se comporta atât de firesc, nimeni nu ne-a băgat în seamă. De îndată ce ne-am revărsat odată cu mulțimea în stația Camden Town și am urcat pe scările rulante am vizitat o piață micuță, unde am înfulecat fiecare câte două porții de taco vegetarian. Erau delicioase și picante și le-am asezonat cu niște cacao cu lapte pe care am cumpărat-o de la un magazin din apropiere. Apoi Alex mi-a arătat împrejurimile. Mi-a spus că piața urma să se transforme într-un mall uriaș în curând și că era fericit că nu avea să rămână aici pentru a vedea transformarea, deoarece era ca și cum cineva i-ar fi smuls o bucată de inimă și ar fi transplantat-o pe fundul unei

Scanned with CamScanner

starlete din Hollywood. Am râs și l-am întrebat ce-i mai făcea sufletul în ultima vreme.

— Bine. Și va face și mai bine de îndată ce îi voi spune Jennei că vreau să-mi produc propriul album. Gata cu costumații!

Degetele noastre mici s-au ciocnit și s-au înlănțuit.

— Gata cu costumații, am repetat eu.

Am hoinărit pe străzile cenușii din Camden Town, trecând pe lângă pub-uri ce duhneau a bere stătută și a fum de țigară. Mirosul de carne prăjită ne izbea constant în valuri și ar fi fost mult mai neplăcut dacă aerul nu ar fi fost împrospătat de ploaie. Am urcat dealul până când am ajuns la Cambridge Castle, o mică tavernă cu două etaje și cu apartamente de închiriat deasupra ei.

— Aici am zis eu că voi locui, dacă voi deveni vreodată celebru.

El mi-a arătat cu degetul apartamentele de deasupra firmei roșii a cârciumii.

— Și cum se face că nu locuiești aici?

Mi-a aruncat o privire pe care nu am putut-o descifra. Un amalgam de dezamăgire și iritare.

— Sunt un idiot care a pierdut din vedere ceea ce este important. Chiar ar trebui să locuiesc aici, nu-i așa?

Arăta destul de mică, destul de veche și destul de îmbâcsită. Dar făcea parte din visul lui și când viața îți oferă mijloacele necesare pentru a-ți îndeplini visele este de datoria ta să faci lucrul acesta.

— Desigur! am zis eu, dând din cap.

Alex m-a luat de mână și mi-a făcut un semn din bărbie spre ușa din lemn cu aschii sărite.

Scanned with CamScanner

— Vrei ceva de băut?

— Fără alcool, l-am avertizat eu.

— Voi remedia asta mai târziu.

Am băut suc de afine și am mâncat cartofi pai — a se citi „chipsuri" la o masă retrasă. Eram doar noi și barmanul, care era nou și, cu toate că nu își amintea de zilele glorioase petrecute de Alex în această locație, tot i-a cerut un autograf și cinci selfie-uri.

După aceea am luat metroul până la London Bridge și am vizitat Turnul Londrei. A fost de-a dreptul înspăimântător și m-am pomenit tresărind ca arsă de câteva ori și agățându-mă de brațul îmbrăcat în piele al lui Alex. Mergeam alături de un grup de turiști care nu vorbeau deloc engleză, ceea ce era în favoarea noastră.

Cu toate că și ei ne-au cerut autografe și selfie-uri.

Ne-am hotărât să ne întoarcem la hotel la ora șase seara. Am luat un taxi negru și am privit pe geam cum străzile capitalei treceau în goană pe lângă noi. Londra era superbă și nemiloasă, exact ca Alex. Prea aglomerată. Prea haotică. Prea gânditoare. Prea întunecată. Însă, cu toate astea, nu puteam să mă abțin să nu o savurez, la fel ca pe Alex. De parcă aș fi găsit, în sfârșit, acel unic lucru despre care nu știam că îmi lipsea.

Alex și-a scos fesul de pe cap pentru prima oară de când am plecat de la hotel, iar părul lui ondulat și răvășit îi stătea lipit pe o parte, ceea ce era atât de adorabil încât a trebuit să îmi mut privirea în altă parte ca să îmi protejez inima.

— Îmi place Londra ta, i-am spus eu direct, uitându-mă pe geamul mașinii. Îmi place că oamenii trec pe lângă mine, evită contactul vizual și nu au o atitudine obraznică. Îmi place că

Scanned with CamScanner

fiecare arată diferit. Îmi place că este bogată dar sumbră. Săracă dar de o frumusețe clasică. Mă inspiră.

— Urăsc Los Angeles-ul tău, mi-a întors-o el. Urăsc faptul că nu ți se potrivește. Urăsc cât de plat, întins și superficial este. Urăsc vremea plăcută și oamenii cu dinți mari. Tu meriți mai mult, Stardust. Meriți să fii inspirată. Tot timpul.

— Poate, i-am răspuns eu.

Nu eram nefericită. Dar nu eram nici fericită. Doar că nu știam dacă Los Angeles-ul era de vină sau haosul general care era viața mea.

— Poate că atunci când totul se va termina voi călători din planetă în planetă, din oraș în oraș, ca să găsesc ceea ce caut.

— Ar trebui să știi, totuși — vocea lui Alex părea tristă și îndepărtată, de parcă plutea deja în neant, îndepărtându-se de mine —, Craig este trandafirul tău. El te va face să prinzi rădăcini și nu îți va mai da drumul niciodată. Am avut genul acesta de trandafiri la mine acasă. Nu trebuie să accepți tot rahatul ăsta al lui Craig ca să fii în continuare acolo pentru Ziggy și pentru Natasha. Trebuie să îi spui să se facă bine, altfel nu se va face niciodată.

M-am întors cu fața spre el și i-am pus o mână pe obraz.

— Ești fericit, Alex?

— Sunt artist. Rolul meu nu este să fiu fericit. Este să simt, să sufăr și să le inspir sentimente asemănătoare celorlalți.

Voiam să îi spun că se înșela. Că putea să creeze ceva măreț și, în același timp, să își păstreze fericirea, însă nu știam dacă era adevărat, așa că am preferat să nu îi fac promisiuni deșarte, de tipul celor pe care le primeam eu de la fratele meu.

Nu am spus nimic, nici măcar atunci când Alex și-a strecurat o mână într-a mea și degetele ni s-au împletit.

Scanned with CamScanner

Inima îmi bătea suficient de tare încât să fie auzită chiar și în mijlocul traficului londonez.

Și rostea toate acele cuvinte pe care eu nu puteam să le rostesc.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și trei

Indie

The most important dance you'll have in your life is one that does not require music.

Alex Winslow, Broken Hearts Blvd[1]

În noaptea aceea a pus în practică ceea ce predicase. Fiecare mișcare era rodul unui impuls, unui instinct, unei dorințe nestăpânite. Nu era nevoie să exersăm acel dans. Era o necesitate, precum aerul pe care îl respiram. Ceva cât se poate de real.

Am intrat în liniște în apartamentul nostru. Am mers cu spatele, iar el m-a dirijat spre pat. Presiunea se acumula în mine și știam că el era singurul care putea să o elibereze printr-un orgasm. I-am simțit respirația precipitată deasupra mea, când mi-a scos jacheta și mi-a desfăcut fermoarul rochiei până jos, unde s-a oprit, apăsând un deget în joacă pe despicătura dintre fesele mele înainte să mă tragă spre el și să își lipească erecția de abdomenul meu. Pielea îi ardea de o dorință pură, iar eu îl atingeam peste tot ca să mă asigur că era real. Era atât de viu sub atingerea degetelor

[1] Cel mai important dans din viața ta va fi acela pentru care nu vei avea nevoie de muzică. Alex Winslow, Bulevardul Inimilor Sfărâmate

Scanned with CamScanner

mele! Atât de înspăimântător de uman, în ciuda statutului său aproape divin! Presiunea dintre coapsele mele a devenit agonizantă. Nici nu îmi mai amintesc cum ne-am dezbrăcat. Îmi amintesc doar ce am simțit în secundele dinainte de a mă întinde cu el pe pat.

Era un moment decisiv.

Foarte decisiv.

De parcă nu ar mai fi existat cale de întoarcere. Fără niciun cuvânt, fără niciun avertisment măcar și fără prezervativ, el stătea deasupra mea. Și-a lipit buzele fierbinți de gâtul meu și l-a supt cu un zâmbet ascuns, pe care i l-am simțit când stăteam cu ochii în tavan și cu pulsul revoltându-mi-se în tot corpul. Era ca și cum inima mea ar fi luat-o razna cu totul, pompând sângele în trup și încercând să se armonizeze cu ritmul intens al lui Alex din acel moment. El s-a poziționat între coapsele mele, răsucindu-și limba pe gâtul meu, înnebunindu-mă de plăcere. Mi-am înfipt unghiile în spatele lui, de parcă ar fi fost deja înăuntrul meu. Într-un fel, era.

— Prezervativ.

Vocea abia mi se făcea auzită. A trebuit să repet cuvântul ca să mă asigur că mă auzise.

— Ne trebuie un prezervativ.

El s-a îndreptat de spate și m-a privit cu chipul congestionat. Pieptul îi tresălta frenetic și voiam să cred că nu simțea același lucru pentru toate aventurile lui de o noapte. Nu era posibil ca Alex Winslow să reacționeze astfel pentru fiecare fată pe care o tăvălise în așternutul lui. De parcă aș fi fost exact acel asteroid pe care voia să locuiască de acum încolo. Pentru totdeauna.

— Voi termina afară.

— Alex, ce naiba?!

— Vreau să te simt.

Scanned with CamScanner

— Mă vei simți. Prin prezervativ.

— Nu. Toată.

— Nu poți să mă ai toată.

Dar până și eu știam că era o minciună.

Mă întrebam dacă el chiar se aștepta ca eu să fiu de acord să facem sex fără prezervativ pentru prima oară, în vreme ce și-a ridicat jeanșii de jos și a început să scotocească prin buzunare până când a dat de portofel. Avea un prezervativ acolo — unul singur — și ambalajul părea vechi și mototolit. Inima mi-a tresăltat de bucurie. L-am urmărit cum și-a fixat prezervativul ca pe o teacă, concentrându-și privirea asupra lui și mușcându-și buza superioară, ca apoi să își întoarcă din nou privirea la mine. Penisul lui mă apăsa pe vintre.

— Stardust, a spus el, cu glas gâfâit, dând ușor din cap. Stardust, Stardust, Stardust!

Apoi s-a implântat în mine dintr-odată. Am scâncit și mi-am împletit degetele în părul lui, trăgându-l jos, înspre mine, până când fruntea lui a ajuns să stea strâns lipită de a mea.

— Alex, am suspinat.

Și a început să se miște înainte și înapoi în interiorul meu. O dată. Și încă o dată. Mișcările lui erau rapide și brutale. De fiecare dată când mă penetra, coapsele lui se frecau dureros de ale mele, de parcă voia ca eu să mă simt la fel cum se simțea el, prins în capcana propriului său trup și a propriilor sale gânduri. Nu îmi făceam iluzii în privința felului de a fi al lui Alex. Era un om dependent de droguri și de alcool. Un suflet chinuit, care nu avea de gând să rămână prea mult prin preajmă. Dar îmi dădea senzația că era tot ce nu realizasem că mi-aș fi putut dori. Asta mă făcea să accept o relație de moment în loc de una pentru totdeauna.

Scanned with CamScanner

— Iisuse Hristoase! a murmurat el, cu buzele lipite de gura mea, apoi de bărbie, de ureche și înapoi pe obrazul meu. Eram o împletitură de carne și membre. Simțeam cum o parte din mine era zguduită din temelii și pântecul mi se încorda de fiecare dată când el împingea. Mi-a înșfăcat un picior și l-a săltat pe umărul lui, pătrunzând mai adânc, iar eu am țipat atât de tare, încât sunt sigură că m-au auzit toți oaspeții hotelului.

— Este atât de intens!

Am tras adânc aer în piept, dar asta nu l-a făcut decât să își intețească ritmul și puterea loviturilor. Știa de ce aveam nevoie — amândoi știuserăm întotdeauna fiecare nevoile celuilalt. Asta era tragedia noastră. Eram compatibili în atâtea privințe — și ne foloseam pe noi înșine ca pe niște arme unul împotriva celuilalt.

— Îmi dau drumul...

Trupul îmi tremura din interior. Pielea a început să mi se zbârlească și mici valuri fierbinți de plăcere m-au asaltat, zguduindu-mă din creștet până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Îmi dau...

Mi-am lăsat capul pe spate și am tremurat în brațele lui, fierbinte precum un chibrit aprins.

— Fir-ar să fie! Dacă nu schimbăm poziția, o să îmi dau și eu drumul, a mârâit el, întorcându-mă cu fața în jos, în genunchi, și penetrându-mă din nou.

— Ohhhhh...

Am rămas cu gura căscată de plăcere.

Alex și-a strecurat un braț în jurul taliei mele și a început să se joace cu clitorisul meu în vreme ce îmi mușca lobul urechii. Știam că urma să spună ceva. Îi făcea o deosebită plăcere să vorbească așa la urechea mea, când nu îl puteam vedea. *Când eram la mila lui.*

Scanned with CamScanner

— Dă-ți drumul încă odată pentru mine, Stardust, mi-a spus el, regulându-mă frenetic, fără pic de milă. Un rând de lacrimi au început să îmi joace în ochi.

Era ceva extrem de intim și de promițător. Și el știa ce părere aveam despre promisiunile deșarte.

— Dă-ți drumul peste toată scula mea, ca o fată rea ce ești.

Am ajuns din nou la orgasm, apoi m-am prăbușit pe saltea cu un zgomot înfundat, în vreme ce el a continuat să împingă și să se joace cu mine. Atingerile lui mă făceau să tresar nervos.

— Futu-i, futu-i, futu-i!

A mai intrat o dată, pulsând în interiorul meu și lovindu-mă cu palma peste fund, apoi s-a prăbușit peste mine și mi-a strivit spatele cu toată greutatea lui.

A rămas înăuntrul meu, cu pieptul lipit de mine, și mici gemete de plăcere îi scăpau de pe buze. Voiam să mă întorc cu fața spre el pentru a-l privi, dar nu mă puteam mișca.

— Dacă mai stai mult deasupra mea, voi începe să îți cer bani de chirie. Alex, ești destul de greu, am murmurat.

El a izbucnit în râs și m-a plesnit din nou glumeț peste fese, apoi s-a rostogolit pe pat, retrăgându-se cu blândețe.

— Ar trebui. Aș plăti bani buni ca să rămân în poziția asta.

S-a întins după țigările de pe noptieră, dar eu l-am oprit cu o mână pe braț. Privirile ni s-au întâlnit.

— Împărțim o cameră acum. Am vrut să îți spun mai devreme, când ți-ai aprins una, dar erai mult prea preocupat de problema lui Craig. Poți să fumezi pe terasă. Dar nu aici.

— E vreun soi de glumă? m-a privit el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Scanned with CamScanner

Nu conta că el plătise camera. Eu eram cea care trebuia să plătească tratamentul medical, dacă făceam cancer din cauza fumatului pasiv.

— Aș vrea să cred că am un simț al umorului mai bine dezvoltat, i-am replicat eu.

El s-a ridicat în picioare, încă gol, și s-a îndreptat spre balcon cu pachetul de țigări. Penisul i se bălăngănea dintr-o parte într-alta și ar fi fost o situație ridicolă și stânjenitoare pentru oricine altcineva, dar nu pentru un star rock. Nu. Alex arăta extrem de încrezător și teribil de cool.

— Îmbracă-te! i-am strigat eu, de pe pat, înfășurându-mi pieptul cu un cearșaf alb.

El s-a răsucit pe călcâie și și-a continuat drumul cu spatele, deschizând cu ușurință ușa uriașă din sticlă și apoi zâmbindu-mi.

— De ce? Draga mea, port cel mai frumos lucru din lume. Zâmbetul meu.

Alex

Problema cu lumea asta e că atunci când te distrezi zilele par să se înghesuie grămadă una într-alta, dar atunci când ești singur și amărât fiecare zi este un an, o insulă, o carceră din care nu poți să scapi.

Au trecut trei zile de când am făcut sex cu Indigo Bellamy. Trei zile în care mi-am propus să o penetrez în fiecare poziție, unghi și locație din Greater London[1].

[1] Londra Mare — entitate administrativă care cuprinde Londra și zona metropolitană limitrofă

Scanned with CamScanner

Ne-am tras-o în jacuzzi — de două ori —, în timp ce făceam duș — de trei ori —, în pat — de patru ori —, într-un taxi negru — o dată —, și a trebuit să îi îndes în gură un tricou cu inscripția *Mind the Gap*[1] în timp ce stătea călare pe mine, îmbrăcată cu o rochie lungă. Ne-am dus să vizităm obiectivele turistice. Am vizitat fostul meu cartier, Clapham, iar alteori am stat pur și simplu în cameră, făcând sex sau uitându-ne la episoade în reluare din serialul *The Mighty Bush* și din emisiunea concurs *Never Mind the Buzzokcs* — ambele îi plăceau la nebunie. Fallon fusese întotdeauna de părere că emisiunile mele preferate erau prostești.

Deși, ca să fiu absolut cinstit, Fallon era cea mai mică grijă a mea din Londra. Pentru prima oară după mulți ani de zile mă distram cu adevărat. Îi răspundeam chiar și lui Blake la telefon, deși mă rezumam la conversații profesionale pe un ton tăios. Alfie a trecut pe la noi la hotel într-o zi și ne-a adus mâncare afgană, pe care am mâncat-o toți trei așezați pe podea și am urmărit filmul *Shaun of the Dead*. Nu puteam să fiu supărat pe nemernicul ăla. Nu avea mai multă conștiință socială decât o monedă de doi bani.

Și apoi, în a patra zi, Indie m-a împins de la spate.

— Părinții tăi. Trebuie să îi vizităm.

Corect.

Nu știam ce mă irita mai tare. Faptul că se inclusese și pe ea în planul de a merge în vizită la ei — *și de ce nu, idiotule? Este dădaca ta. Este vorba strict de afaceri* — sau faptul că avea să facă efectiv cunoștință cu familia mea depravată. Am sunat-o pe mama dis-de-dimineață când Indie făcea duș și, evident, a fost încântată de veste.

[1] Atenție la gaură/groapă

Scanned with CamScanner

— Am aflat din tabloide că ești în țară, iubitule. Mă întrebam dacă ai de gând să ne suni sau nu. Mă bucur că ai făcut-o, mi-a zis ea, apoi mi-a pocnit un balon de gumă în ureche.

Nu am insistat asupra faptului că nici *ea* nu se deranjase să mă sune *pe mine*, chiar dacă aflase că eram aici. Cât timp le aruncam bani din când în când și nu le stăteam în cale, ai mei îmi tolerau existența. Am expirat zgomotos și m-am trântit pe pat, cu ochii la candelabru.

— Nu vin singur la voi, am avertizat-o.

Era felul meu de a-i spune că trebuia să se comporte civilizat de data asta. Părinții mei se înșelau unul pe celălalt tot timpul. Era ceva atât de banal pentru ei, încât probabil că *înșelat* nu era exact cuvântul potrivit. Aș putea enumera cel puțin șase ocazii în care mama și tata și-au etalat rufele murdare în public — la propriu — în fața tuturor vecinilor, în mijlocul străzii. Locuiau într-o casă semi-detașată pe o stradă aglomerată din Watford, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea. Le plăcea să zbiere unul la celălalt cât îi ținea plămânii, făcând oamenii să se adune în spatele ușilor și ferestrelor și să tragă cu ochiul pe după perdele. Dacă v-ați întrebat vreodată cine erau acei oameni care apăreau în emisiunile lui Ricki Lake, Jerry Springer sau Jeremy Kyle, ei bine, erau părinții mei. Așa erau ei. Partea proastă era că se înșelaseră unul pe celălalt și cu localnicii, așa că totul acum era o cloacă mizerabilă de oameni de vârstă mijlocie care arătau de parcă rataseră absolut fiecare programare făcută la dentist pe numele lor.

— E vorba de acea prietenă pe care am văzut-o în ziare? m-a întrebat mama, pe jumătate râzând ca o hienă.

Ce o fi găsit atât de amuzant? Probabil faptul că Indie era exact opusul lui Fallon — blonda înaltă și voluptoasă care arăta

Scanned with CamScanner

precum o copie fidelă a modelelor de la Victoria's Secret din ultimii cinci ani. Indie avea părul albastru, și rochii caraghioase, și suficientă personalitate în trupul ei sfrijit cât să umple o sută de tipe ca Fallon.

— Mda, am zis eu, scrâșnind din dinți și îngustându-mi ochii. Ea e.

— Un pic cam ciudățică, nu?

Efectiv o *auzeam* pe mama cum își pilea unghiile lăcuite cu ojă acrilică în timp ce pocnea din nou baloane de gumă.

Așadar, doamnelor și domnilor, acesta este motivul pentru care am preferat narcoticele în locul oamenilor.

— Mă aștept să te comporți civilizat când va veni acolo, am avertizat-o eu, cu o voce din care picurau sloiuri de gheață.

— Încetează să mai vorbești de parcă ai fi tu părintele nostru, a strigat ea la mine, după care a adăugat, ca și cum tocmai atunci și-ar fi adus aminte: Ar trebui să îi spun lui Carly să vină încoace cu cei mici.

Îi iubeam pe copiii surorii mele. Îmi aminteau de mine cu George. Erau incredibil de isteți. Dwayne era un mic terorist, dar avea un ritm bun în sânge și probabil că urma să devină un bun chitarist, dacă ar fi primit vreodată o chitară — și avea să primească, îmi promisesem eu. Și nu aveam să îl las să citească o carte de cinci sute de ori înainte de a i-o da. Chayse era drăgălaș și sensibil, genul de copil care aș fi fost și eu, dacă părinții nu m-ar fi stricat de mic. Bentley era un adevărat comediant, chiar și la frageda vârstă de opt ani. Singura parte care nu îmi convenea din toată treaba asta era să o văd pe mama lor, adică pe soră-mea, Carly.

— Mda, i-am răspuns, privind-o pe Indie în timp ce ieșea de la duș înfășurată într-un prosop și urmărindu-i alene fiecare

Scanned with CamScanner

mișcare. Sigur că da, ar fi grozav să o văd. Chem un taxi acum, așa că...

Fă curat în cocină.

— Pregătește-te, bine?

— Bine.

Mama a scos un hohot de râs, după care a închis.

— Ești gata? mi-a zâmbit Indie.

— Niciodată.

Nu știam de ce pufnise în râs. Nu era nimic amuzant.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și patru

Indie

Jenna: Indie. Ce vrei să te faci când vei fi mare?

Indie: Proprietară de magazin de caritate.

Indie: De ce?

Jenna: Întrebam și eu așa.

Hudson: Ohh, Indie! E... eclectic. Ha! Ha! Ha! Jenna, ce mai face bebelușul?

Jenna: Tacă-ți fleanca, Hudson!

Indie: Ai stat de vorbă cu Blake?

Jenna: Nu. Dar bănuiește ceva.

Hudson: De ce?

Jenna: Pentru că mă port prea frumos cu el. Pentru că am plâns zilele trecute când am vorbit la telefon și mi-a spus că făcea cumpărături online pentru ziua nepoatei lui.

Indie: Și care e problema? E clar ca că e îndrăgostit de tine.

Jenna: Și la fel de clar este și faptul că e cu unsprezece ani mai tânăr decât mine.

Indie: Spune-i. Eu mă simt prost fiindcă nu-i spun lui Alex.

Hudson: Ar trebui s-o faci. E nebun după tine.

Jenna:???

Indie: ???????

Scanned with CamScanner

Hudson: Da. De fiecare dată când vorbește despre tine, nici urmă de obișnuitul lui sarcasm. Ultima oară când a vorbit așa despre ceva a fost despre albumul lui Jack White, Acoustic Recordings.

Indie: Vorbește mult despre mine?

Hudson: Un gentleman este întotdeauna discret.

Jenna: Dar tu, Hudson? Ai vreo relație amoroasă?

Hudson: Doar cu mâna mea stângă și cu un poster cu Neil Patrick Harris[1].

Jenna: Trist.

Hudson: O situație mai puțin complicată decât a ta, fetițo.

Indie: În copilărie, ce voiai să te faci când aveai să devii mare, Jenna?

Jenna: Astronaut.

Taxiul negru s-a oprit în fața ușii vopsite în roșu.

Hamish și Harry ne-au salutat sumbru din cap de pe locurile din față. Alex a crezut că nu avea nevoie de escortă, având în vedere că mergea doar în vizită la familia sa. În drum spre Watford, în taxi, am negociat ora și durata vizitei.

— Trei ore, Stardust. Dacă depășești timpul cu un minut doar, te târăsc afară de păr.

Stătea cu ochii pe geam și bătea sacadat cu piciorul în podea, iar ochelarii lui fumurii îl făceau să pară și mai ticălos decât era în realitate.

---

[1] Actor american, cântăreț, regizor, producător și magician

Scanned with CamScanner

— Cred că tare ți-ar mai plăcea să mă târăști de păr, am remarcat eu, în timp ce răsfoiam o revistă de modă.

Era uimitor cum lucrurile mărunte dădeau atât de multă culoare vieții mele. Nu aș fi cumpărat niciodată o revistă Vogue în Los Angeles. Dar acum aveam ceva bani de buzunar. Nemaivorbind că Blake se grăbea să dea cardul său de credit la casă de fiecare dată când încercam să plătesc pentru mărunțișurile pe care mi le luam de la chioșcurile din aeroporturi.

— Desigur, dar nu plănuiam să o fac decât după cină, a răspuns el.

Am izbucnit în râs. Greșea atât de tare crezând că nu era adorabil! Alex era adorabil până în măduva oaselor.

Grădina din față a familiei Winslow era căzută în paragină, cu petice goale de pământ, iar printre firele răzlețe de iarbă erau împrăștiate cutii goale de bere. Am mai zăbovit câteva secunde în taxi înainte ca Alex să deschidă portiera.

Am ieșit în urma lui și ne-am croit drum spre casă înfofoliți în hainele noastre. Casa arăta deprimant. Totul era fie decojit, fie rupt. L-am scutit de această remarcă. La urma urmelor, nici eu nu locuiam într-un conac.

— Îmi place bisericuța de peste drum.

Am făcut un semn cu degetul mare peste umăr. Orice ca să îl fac să se simtă puțin mai în largul lui. El și-a mijit ochii ca să se uite la ea, trăsăturile minunatului său chip fiind cuprinse de un ușor tremur nervos. *Acest bărbat fusese în interiorul meu.* Pe cât de aiurea suna, gândul îmi încălzea inima, *și cred că o parte din mine este în interiorul lui.*

— Acolo este locul unde m-a atins părintele John.

Scanned with CamScanner

Zâmbetul i-a pierit de pe buze și s-a încruntat la mine. Am făcut ochii mari, auzind confesiunea lui, dar imediat după aceea el și-a rostogolit ochii peste cap și m-a ciupit de fund.

— Ar fi trebuit să vezi ce mutră ai făcut.

— Iar mie îmi vine să ți-o *pocnesc* pe a ta.

— Hai să ne limităm numai la călăritul fetei mele. Diseară. Acum, să terminăm odată cu treaba asta.

Părinții lui Alex, Louisa și Jim, păreau amândoi a fi versiuni mai bătrâne și mai buhăite ale lui. Tatăl său avea chipul de un alb livid cu nasul rozaliu, tipic pentru cineva care ținea întotdeauna la îndemână o sticlă cu tărie, dar avea aceleași trăsături aspre și ascuțite. Un maxilar puternic și o bărbie pătrată. Mama lui era plinuță, ridată și bronzată, dar ochii ei în nuanțe de maroniu-roșcat erau strălucitori, obraznici și fascinanți.

Casa era înțesată cu tot felul de lucruri — lucruri inutile, promovate prin intermediul reclamelor difuzate la televizor pe care le comanzi online. Carly, sora lui, avea părul castaniu cu șuvițe și purta un ruj în nuanța gumei de mestecat, cu pantaloni de trening asortați, iar copiii ei, cu vârste cuprinse între patru și nouă ani, erau atât de diferiți unul de celălalt, încât mi-a fost ușor să le reții numele.

Ne-am așezat în jurul mesei din sufragerie și am mâncat friptură cu piure de cartofi instant. Louisa a încălzit toată mâncarea la microunde și a tușit peste ea în timp ce ne-a servit-o. Au deschis câteva cutii de bere, iar mie îmi venea să plâng pentru Alex din cauza asta. De fiecare dată când cineva sorbea câte o înghițitură îmi încleștam pumnii și încercam să respir cu toată durerea care mă încerca.

— Așadar..., *Indigo*.

Scanned with CamScanner

Tatăl lui mi-a rostit numele tărăgănat, de parcă era o glumă proastă.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am ridicat bărbia în aer. Nu suportam ca numele meu să fie ridiculizat de cineva. Nu îl alesesem eu și, cinstit vorbind, nu mi l-aș fi schimbat niciodată. Era una dintre cele mai importante amintiri pe care le aveam de la părinții mei. Puncte bonus: albastrul era într-adevăr o culoare fantastică. Mai ales când era întunecat și infinit. Așa cum era numele meu. Așa cum era fiul lor.

— Amesteci afacerile cu plăcerea, ai? Flăcăul nostru aci de față știe cum să atragă o fată în ghearele lui.

Tatăl lui s-a hlizit, împroșcând stropi de piure din gură în timp ce îl înghiontea cu cotul pe Alex, care stătea lângă el, chiar vizavi de mine. Alex și-a îngustat ochii, ticul lui nervos, și l-a împins la rândul lui.

— Las-o baltă, i-a șuierat el, pe un ton atât de jos și de glacial, încât am simțit fiori pe șira spinării.

— Ei, și tu acum, făcea și el o glumă, a intervenit în discuție Louisa, punând încă o porție cu vârf de piure de cartofi în farfuria lui Alex. Și cum mai merge treaba? Și ce mai fac amicii tăi? Alfie văd că se descurcă bine de unul singur. Ce caraghios, nu-i așa? Când stai să te gândești că nu putea să reguleze o tipă nici dacă era viața lui în joc.

— O remarcă numai bună de făcut în fața copiilor, a comentat Alex, pe un ton plat.

— Sexul e ceva natural, i-a întors-o mama lui.

— Să vorbești despre așa ceva la o masă în familie, în schimb, nu prea e.

Alex părea cam palid.

Scanned with CamScanner

Liniște. Am tușit, dorindu-mi ca discuția să repornească, indiferent pe ce temă.

— Cel puțin Alfie postează fotografii pe Instagram, așa că putem fi la curent cu ceea ce se întâmplă în viața lui, a spus Carly, pufnind pe nări și intervenind, în timp ce vorbea, să îi potolească pe Bentley și Chasey care se luaseră la harță pentru mâncare. Bentley a țâșnit ca ars de pe scaun și a luat-o la fugă spre camera de zi, strigând obscenități în gura mare. Tatăl lui Alex a râgâit grosolan și dacă nu cumva mă înșelam o făcuse în mod intenționat. Începusem să mă simt vinovată pentru faptul că îi cerusem lui Alex să vină aici. Fusesem destul de arogantă încât să presupun că știam ceva ce el nu știa. El nu se simțea în largul său aici. Și îmi dădeam seama de ce. Mi-am întins un picior pe sub masă, înlănțuindu-l de al lui. Gestul acesta l-a alinat puțin, cred, deoarece umerii lui lați s-au detensionat, dar arăta în continuare de parcă era gata să arunce flăcări pe nări și să ardă casa din temelii.

— Amicii sunt bine, a zis Alex, pe un ton mușcător, râcâind farfuria cu furculița și scoțând un zgomot enervant, în timp ce stătea cu ochii pironiți asupra piureului de cartofi sleit.

— Și Fallon? M-a sunat să îmi ureze la mulți ani acum două săptămâni. *Și* a stat mai mult de vorbă cu mine, depășind cele cinci minute convenționale.

Mama lui i-a aruncat o privire cu subînțeles, iar mie îmi venea să mă dizolv într-un nor de umilință și să îmi iau zborul de la masă.

M-am foit pe scaun și am atins-o din greșeală cu umărul.

— Vorbești cu ea mai des decât mine. De ce nu o întrebi tu? a bodogănit Alex, izbind cu latul palmei chiar în mijlocul farfuriei și separând piureul cu sos cu tot de friptură. Mai bine nu — las-o așa. Nu mai vorbesc cu Fallon. Deloc.

Scanned with CamScanner

— Nu? a intervenit și Carly.

Eram ignorată total. Planul se întorsese împotriva mea.

— Mda, am încetat să mai comunicăm la ceva vreme după ce ea și-a tras-o cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și și-a vândut inelul de logodnă pe care i l-am cumpărat ca să își pună o pereche de țâțe noi.

— Alex, copiii! s-a văicărit Carly.

— Ce?

A zâmbit strâmb, înclinându-și capul.

— Parcă spuneați că sexul este natural. Și gata cu Fallon.

— Dar în mod sigur vei da nas în nas cu ea la Paris. Mi-ar plăcea să vă văd din nou împreună. Erați un cuplu minunat, a insistat mama lui, cu un rânjet sinistru întipărit pe chip.

Îmi reamintea de zâmbetul lui Alex când hărțuia pe cineva, numai că lovitura ei îmi era adresată... mie. După expresia de pe chipul lui Alex, se vedea clar că nu aprecia deloc faptul că acum el era ținta.

— Hei, mamă, nu ai vreo bârfă savuroasă cu care să ne delectezi și care să nu aibă legătură cu viața mea? De fapt, viața mea este chiar plictisitoare. Atât de plictisitoare, încât cu excepția telefonului pe care mi l-ai dat acum două luni, când ai avut nevoie de bani, nu m-ai mai sunat nici măcar o dată de când am ieșit de la dezintoxicare. Ei, haide! Sunt sigur că te pricepi bine la asta. Spune-ne ceva interesant! Te-ai mai încurcat cu vreun tip de joasă speță pe la casele de pariuri? L-ai mai găsit pe tata cu vreo târfă în pat? Posibilitățile sunt nelimitate. Ah, știu! Poate că fiică-ta e din nou gravidă. Ar fi amuzant, nu-i așa?

În jurul mesei s-a așternut tăcerea, toată lumea fiind cu ochii pe Alex. S-a ridicat cu nonșalanță în picioare, și-a strâns farfuria și tacâmurile și le-a azvârlit în chiuvetă în drum spre etaj.

Scanned with CamScanner

M-am ridicat și eu și m-am scuzat, gata să îl urmez sus, când telefonul mi-a vibrat în poșetă. Dacă era vorba despre Craig nu voiam să ratez apelul. Nu voiam ca Alex să creadă că nu eram acolo pentru el, dar situația lui Craig avea întâietate.

— Mă duc să răspund afară.

Am fluturat mâna în care aveam telefonul și am ieșit în fugă afară pe ușă. Când am dus telefonul la ureche am dat drumul șuvoiului de aer pe care îl ținusem captiv în plămâni din pricina îngrijorării.

— Este aici și este în regulă, a suspinat Nat, cu vocea îngroșată de plâns.

M-am frecat pe față, măsurând cu pasul cărarea îngustă ce ducea la ușa din față a casei familiei Winslow.

— Cine l-a găsit?

— Hudson. Tocmai l-a adus înapoi acasă. Fratele tău s-a apucat iar de băutură, dar, din fericire, nu a făcut nimic rău și nici nu a fost violent. Ofițerul responsabil de eliberarea lui condiționată este pe drum, dar sunt convinsă că va putea aplana situația. Hudson l-a sunat pe avocatul acela amabil care ne-a ajutat data trecută, așa că presupun...

— Dă-mi-l pe Craig la telefon, i-am retezat-o eu.

De data asta eram dispusă să îl înfrunt, probabil din cauza faptului că fusesem agresată verbal de familia lui Alex. Timp de ani de zile îmi păruse rău pentru Craig și îi găsisem tot felul de scuze pentru ocaziile ratate și pentru visele spulberate. Ei bine, trecusem de faza asta. Îmi părea rău pentru soția lui devotată, pentru copilul lui frumos și sănătos și pentru sora lui. Adică pentru mine.

— Indie...

— Dă-mi-l. La. Telefon.

Scanned with CamScanner

Am rostit fiecare cuvânt în parte, așa cum proceda Alex când voia să îi facă pe oameni să se simtă ca niște cretini. Ceea ce se întâmpla destul de des.

Câteva secunde mai târziu, respirația greoaie a unei persoane pompate cu adrenalină — și cu alcool — în vene s-a auzit de la celălalt capăt al liniei și am tras precipitat aer în piept ca să îmi domolesc pulsul.

— Craig Bellamy, ești un ticălos nenorocit! i-am zis eu.

Cum el nu mi-a răspuns, am continuat:

— Ți s-au oferit atâtea oportunități în timpul scurtei dar stresantei mele călătorii în jurul lumii, iar tu le-ai irosit pe toate. E în regulă. Nu îmi datorezi nimic. Chiar nu îmi datorezi nimic. Dar soției tale? Îi datorezi totul. Ea nu s-a angajat la așa ceva când s-a căsătorit cu tine. Fiului tău? El merită mult mai mult. Merită să aibă un tată iubitor, care să fie acolo pentru el, să aibă grijă de el, să îl învețe tot felul de lucruri noi, să îl ducă în diverse locuri și să îi citească povești. Merită să aibă ceea ce tu ai avut, la rândul tău. Și tu nu îi oferi nimic. Sunt atât de supărată pe tine!

Mi-am dat seama de două lucruri în momentul în care ultimele cuvinte mi-au ieșit pe gură. Primul era că plângeam de mama focului. Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost că nu eram singură. Mai era acolo un bărbat îmbrăcat într-o haină neagră și cu un fes pe cap care stătea la pândă în colțul străzii. Vorbea la telefon și ținea ceva în mână. I-am aruncat o privire ucigătoare, ca să mă asigur că și-a dat seama că *știam* că eram urmărită.

— Și de când, mă rog, ai ajuns tu capul familiei, Indie? Faptul că te-ai înhăitat cu celebrități ți s-a urcat la cap. Chiar crezi că nu am văzut cum se fălește cu tine peste tot de parcă ai fi un soi de premiu de consolare pentru *adevărata* logodnică pe care a pierdut-o? Îți faci iluzii deșarte dacă crezi că...

Scanned with CamScanner

Nu m-am mai obosit să îl ascult pe Craig cum bătea câmpii. Mi-am aruncat telefonul în geantă, am înaintat câțiva pași și m-am sprijinit de poarta stricată a familiei Winslow, unde am văzut încă trei bărbați îmbrăcați asemănător cu primul dând târcoale casei. Se multiplicau de la o clipă la alta, adunându-se din ce în ce mai mulți lângă parcul și biserica de vizavi.

Paparazzi.

Am simțit un ghem în stomac, alături de o nevoie atât de imperioasă de a da fuga până la ei să le spun ce aveam pe suflet, încât m-am dezechilibrat și aproape că am căzut grămadă la pământ. Și chiar aveam de gând să o fac. Eram al naibii de sigură de treaba asta. Fiindcă Alex nu avea nevoie de așa ceva tocmai acum. În același timp, însă, știam că o confruntare cu ei reprezenta un adevărat coșmar al relațiilor publice, o bombă pe cale să explodeze. Dacă aș fi avut o confruntare cu ei, nu aș fi făcut nimic altceva decât să mă expun, ca apoi să fiu difuzată pe toate canalele media. Asta ar fi provocat o harababură și mai mare în lumea deja haotică a lui Alex Winslow. Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp, am tras adânc aer în piept, m-am întors cu spatele și am intrat pe ușă. Familia lui Alex era în continuare în bucătărie. Părinții lui se certau pe un ton ridicat, în vreme ce Carly se răstea la copiii ei. Am urcat scările și am ajuns pe holul îngust acoperit cu o mochetă plină de pete și cu tapet galben pe pereți. Am fost atrasă de camera lui Alex ca de un magnet. Ușa era întredeschisă. M-am rezemat de tocul ușii, privindu-l cum stătea pe marginea patului său din copilărie.

Camera lui era micuță, pătrată și curată. Un pat pentru o persoană — prea scurt și prea îngust pentru un om de o asemenea statură neobișnuită, era împins lângă unul dintre pereți. Deasupra pernei era un poster cu solistul Morrissey. Încă un poster cu trupa

Scanned with CamScanner

The Cure se afla chiar lângă monitorul computerului vechi de pe biroul ieftin. Mai era un stativ pentru chitară, care presupun că fusese pentru defuncta Tania, acum gol și privat de singurul lui obiect preferat din lumea asta. S-a frecat la ceafă în timp ce și-a ridicat privirea spre mine.

— Ești fericită acum?

Inima mi s-a strâns de durere, mai ales atunci când următoarele cuvinte mi-au ieșit pe gură:

— Să nu te uiți pe fereastră.

S-a apropiat de geamul micuț, ignorându-mi rugămintea și cercetând împrejurimile cu ochi lipsiți de viață.

— Of, la naiba!

Nu aș fi putut rezuma mai bine situația.

— Nu știu cum au aflat.

El s-a întors cu fața spre mine.

— Eu știu. Părinții mei vor primi o sumă frumușică de pe urma acestei cascadorii.

Tot ce a urmat după aceea s-a petrecut atât de iute, într-o succesiune atât de rapidă, încât abia am reușit să îmi trag sufletul. Alex a năvălit pe scări în jos ca o furtună, sărind câte două trepte odată, în vreme ce eu îl urmam, strigând după el *să se oprească*, și *să se gândească mai întâi*, și *să nu reacționeze sub impulsul momentului*. Ceea ce era o extravaganță, având în vedere că eu nu fusesem niciodată atât de profund trădată de membrii familiei mele, nici chiar atunci când Craig devenise de nesuportat.

— Jigodie ordinară ce ești! a mârâit Alex, invadând mica și aglomerata bucătărie, țintuindu-și tatăl cu spatele de un perete și încleștându-și o mână în jurul gâtului acestuia.

Scanned with CamScanner

Copiii au început să țipe ca din gură de șarpe și, fără să stau prea mult pe gânduri, i-am luat de mână și i-am scos afară din cameră.

— Poftim! Jucați-vă cu ce găsiți pe aici.

Mi-am răsturnat conținutul întregii genți pe măsuța de cafea. Banii, telefonul, biscuiții, absolut tot ce fusese înăuntru era etalat în fața ochilor lor și i-am văzut cum au smuls bancnotele de cinci și de zece din portofelul meu, țipând de bucurie. M-am grăbit să mă întorc în bucătărie, unde Alex stătea aplecat amenințător deasupra tatălui său, șuierându-i la ureche de parcă era pe punctul de a-l ucide.

— Rahat nenorocit ce ești! M-ai vândut! Din nou!

— Asta a fost doar făcătura mamei tale, fiule! Vrea să își pună țâțe noi de Crăciun. Cum are Fallon. Ai vreo problemă cu mămica?

Tatăl lui s-a hlizit, de parcă totul era o glumă și Alex ar fi trebuit să ia lucrurile mai ușor.

Louisa a încercat să îi despartă, fără să depună prea mare efort în această privință, însă având grijă mai degrabă să nu își rupă unghiile roz.

— Calmați-vă odată! Dă-le ce vor și vor pleca singuri, Alex. Câteva sărutări în fața camerelor cu iubițica. Ca în filmul *Notting Hill*.

— De unde dracu' ți-a venit ideea că viața mea este o comedie romantică? Cine naiba ți-a permis să mă iei acasă după ce m-ai născut? Dracu' să vă ia pe toți!

Alex i-a dat drumul tatălui său din strânsoare, trecându-și palmele mari prin păr.

— Nu-i mai vorbi așa mamei tale, i-a spus Jim.

— Tu îi vorbești mult mai urât, i-a răspuns Alex, pe un ton sec.

Scanned with CamScanner

— Ei bine, eu sunt soțul ei. Am dreptul să o fac.

Alex a făcut o pauză, privindu-l de parcă ar fi fost nici mai mult nici mai puțin decât sursa fenomenului Ebola, și a rânjit batjocoritor.

— Ești un porc!

— Dar nici tu nu ești mai breaz! Singura diferență e că tu ești un porc cu bani, așa că ai parte de târfe mai bune.

Pumnul lui Alex s-a înfipt instantaneu în nasul lui Jim, iar eu am sărit să îi despart. L-am apucat strâns de braț, chiar înainte de a-și lua avânt pentru un al doilea pumn, și impactul trebuie să fi fost al naibii de puternic, deoarece cotul lui m-a izbit drept în ochi. Durerea ascuțită m-a făcut să dau înapoi și să mă clatin pe picioare, iar când m-am izbit cu spinarea de perete am căzut drept în fund. Mi-am dus imediat mâinile la ochiul stâng și am tresărit. La naiba, mă durea tare! Am simțit cum lacrimile încep să îmi cadă pe obraji — nu din pricina emoției, ci a usturimii. Privirea mi s-a încețoșat, dar am reușit să îl zăresc pe Alex ghemuindu-se lângă mine și punându-mi o mână pe umăr.

— Rahat! Fir-ar să fie! Ești bine?

— Hmm, am răspuns eu, dând din cap, cu toate că nu eram sigură de asta. Sunt OK.

— Lasă-mă să mă uit.

— Oh, e în regulă.

— Nu este în regulă, Indie.

Mi-a dezlipit degetele de la ochi și o flacără i s-a aprins în priviri când a văzut în ce hal arătam. Nu eram tocmai bună de o poză pentru un articol de revistă, mi-am dat eu seama, din expresia de pe chipul lui.

— Te-ai învinețit, a mormăit el.

Scanned with CamScanner

— Pe bune? Deja? l-am întrebat, fiind mai degrabă dezamăgită decât furioasă.

Ochiul meu stâng era deja amorțit. Dar mă ustura în continuare. De parcă genele s-ar fi răsucit pe dinăuntru direct pe globul ocular.

— Îți aduc niște gheață, s-a oferit Louisa.

— Scuze, dragă, a spus Jim.

— Vă urăsc al naibii de tare pe amândoi, a răbufnit Alex, înșfăcând o pungă de cartofi pai congelați din mâna mamei lui ca să mi-o apese pe ochi. O să te doară, dar ai nevoie de asta chiar acum.

Același lucru s-ar putea spune și despre tine.

Am dat din cap, simțind din ce în ce mai tare răceala pișcătoare emanată de punga ținută pe ochiul înfierbântat. Alex și-a scos telefonul și i-a comandat lui Siri: *Sună-l pe Blake.*

— Am nevoie de un taxi cu care să plec de la casa părinților mei înapoi la hotel. Acum!

A urmat o pauză, după care el a exclamat:

— O sută?! Cred că glumești! Ce dracu'?!

După privirea pe care Alex a aruncat-o părinților lui aparent neștiutori, am înțeles că Blake nu glumea. O sută de fotografi așteptau afară. Părinții lui trebuie să fi spus lumii întregi și nepoților ei că Alex urma să vină în vizită. Carly stătea la masă, admirându-și unghiile. Mă întrebam ce rol jucase în toată treaba asta. Nu a încercat nici măcar o dată să intervină în confruntarea dintre Alex și părinții lui. Privirea mi-a alunecat înapoi spre Alex, care stătea încruntat și mă privea cu un amestec de exasperare și uimire.

— Ei bine, singura situație în care mi-aș petrece noaptea acasă la Jim și Louisa ar fi într-un sac pentru cadavre. Așa că fă bine și gândește-te la o cale de ieșire.

Scanned with CamScanner

Jim și Louisa. Nici măcar nu le mai spunea mamă și tată. Of, Doamne, mă simțeam extrem de prost pentru că îl băgasem fără voia lui în toată treaba asta. Am clătinat din cap, punându-mi mâinile pe brațele lui. El s-a relaxat imediat sub atingerea mea. De parcă ar fi așteptat un soi de confirmare că nu era un monstru cumplit fiindcă îmi înroșise ochiul. Ceea ce nu era. Nu știuse că fusesem în spatele lui.

— Dacă e nevoie să rămânem, rămânem.

I-am zâmbit sleită de puteri. Au! Mă durea toată zona din jurul ochiului.

— Nu ne-am gândit nicio clipă că o să fie atâta tevatură, a mormăit într-un final Carly, de pe scaunul unde stătea așezată la masă privindu-și în continuare insistent mâinile. Tu ai tot timpul de-a face cu ei. Ne-am gândit că pentru tine ar fi la fel ca în orice altă zi petrecută la muncă.

Blake spunea ceva la celălalt capăt al liniei, iar Alex a scos un oftat și a închis, plecându-și fruntea învins.

— E în regulă?

Mi-a cuprins genunchiul în palmă, trasând cercuri lenețe cu degetul mare peste el. Nu știu dacă se referea la faptul că mă atingea pe mine sau la faptul că urma să ne petrecem noaptea în casa părinților lui ca să ne asigurăm că drumul avea să fie liber și ca ei să nu vadă ochiul meu înroșit.

— Desigur.

— Harry și Hamish vor veni la ușă la ora șase dimineața să ne ia la hotel. Paparazzii vor elibera terenul până atunci.

Louisa a deschis din nou gura, fiind pe cale să spună ceva, dar Alex a redus-o la tăcere, ridicându-mă în picioare în fața lui.

— Scutește-mă de scuzele tale, Louisa! Asta e ultima oară când mă mai prostești în față.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și unu

Alex

Stânjenitor de aproape, insuportabil de departe.

Asta simțeam eu în legătură cu șederea mea în casa părinților mei. Stardust și cu mine urma să dormim în fostul meu dormitor. Nu credeam în porcăriile sentimentale. Nu în mod obișnuit. Viața, împrejurările și oamenii cu care împărțisem acoperișul de deasupra capului îmi împietriseră inima. Dar nu avea sens să pretind că nu era ceva grandios. Să am o fată în camera mea. O fată căreia îi învinețisem ochiul — accidental, desigur, dar, la naiba, arăta tare rău, cu atât mai mult cu cât îi păta pielea ei frumoasă măslinie —, o fată care acceptase să doarmă în casa unor străini pentru mine, fără să clipească măcar.

Când Indie s-a dus să facă duș, eu eram în continuare cu ochii pe paparazzii care roiau pe sub fereastra mea. Unul dintre ei și-a ridicat capul și m-a văzut, iar eu i-am făcut un gest obscen cu degetul mijlociu. El și-a dus imediat aparatul de fotografiat la ochi și mi-a făcut câteva poze, iar colegii lui de breaslă i-au urmat rapid exemplul. Am tras draperia găurită, veche de douăzeci de ani, înainte ca ei să apuce să prindă vreun cadru bun. Stardust a intrat în cameră cu un prosop înfășurat în

Scanned with CamScanner

jurul trupului. Din părul ei ud și ondulat picura apă pe covorul bej. Și-a șters bărbia cu marginea prosopului și s-a uitat la mine. Albastrul din ochii ei era la fel de strălucitor și profund, fără să fie umbrit nici măcar de vânătaia pe care i-o făcusem.

— Hei, tu!

A încercat să schițeze un zâmbet.

Uram faptul că ea reprezenta combinația perfectă între drăgălășenie și duritate, deoarece îmi venea cu atât mai greu să o las să plece. Și asta nu era ceva opțional. Trebuia să dau din nou de Fallon — trebuia să o pedepsesc pentru ceea ce îmi făcuse — și, în plus, chiar dacă Fallon nu ar fi fost în peisaj, Stardust era pur și simplu mult prea bună pentru mine. De îndată ce ne întorceam în lumea reală — acolo unde zilele și vremea și familia contau, lumea din afara acestui turneu — avea să îi fie foarte ușor să plece. Și bineînțeles că avea să își ia tălpășița, fiindcă eu eram un ratat, un dependent de droguri și de alcool și stricasem relația mea cu ea înainte chiar de a o începe.

Îi învinețisem un ochi, ce mama dracului?!

În loc să îi răspund cu cuvinte, m-am dus spre ea — dominându-i trupul minion cu statura mea și plăcându-mi cu atât mai mult *de noi doi* pentru asta —, apoi am închis ușa din spatele ei. Ea și-a ridicat privirea; eu mi-am coborât-o. I-am împletit degetele cu ale mele; ea nu s-a împotrivit. Am făcut sex cu Stardust de multe ori, în multe locuri. I-am tras-o în forță, apoi cu brutalitate, apoi cu mișcări lenețe, în toată această vreme introducându-mi degetele în locuri care o făceau să caște ochii mari de uimire. Dar atunci când prosopul i-a căzut grămadă la picioare, iar pielea ei bronzată cu pistrui și trupul ei tonifiat s-au dezvăluit privirii mele, nu am vrut să o distrug așa cum o făcusem de atâtea ori în Londra.

Scanned with CamScanner

Mi-am pus mâinile pe gâtul ei. *Cu blândețe.*

Ea a tresărit la amintirea felului cum îl bruscasem pe tatăl meu, dar s-a topit când mi-am lipit buzele de fruntea ei și am condus-o cu spatele spre patul îngust.

— Va trebui să dormim îmbrățișați, ca două linguri, să știi. Patul este prea mic.

Ea a zâmbit larg, prinzându-mi buza inferioară între buzele ei cărnoase și suculente și sugându-mi-o.

— Nu pot să dorm îmbrățișat ca o lingură, să știi. Prefer, mai degrabă, ca o furculiță.

— Ca o furculiță?

Chicotitul ei răgușit mi s-a revărsat în gură și a alunecat în jos, până în vârful membrului.

— Ca o fut-cu-liță...

— Vai, ce cuvânt vulgar!

Ea mi-a închis gura cu o sărutare mult mai provocatoare decât cuvintele mele.

Ne-am rostogolit pe pat și am lăsat-o să mă dezbrace, încet, așa cum își dorise întotdeauna să mă dezbrace cu o clipă înainte ca eu să îmi azvârl pantofii din picioare și să îmi smulg hainele de pe mine ca să lovesc în ea ca un picamer. Ea s-a întins pe patul meu din copilărie, iar eu m-am urcat deasupra ei. Un demon malefic și netrebnic. Și totuși ea era acolo, în ciuda tuturor lucrurilor.

— Trebuie să o facem fără zgomot. Părinții tăi s-ar putea să ne audă, mi-a șoptit ea.

I-am țintuit mâinile deasupra capului și mi-am îngropat fața în părul ei seducător.

— Nu îmi pasă deloc de părinții mei.

— Ei bine, mie da.

Scanned with CamScanner

Îi păsa. Îi păsa de toată lumea. De fiecare Tom, Harry și Louisa. Și trebuia să încep să respect treaba asta, chiar dacă nu îi respectam *pe ei*.

Mi-am lipit trupul gol de ea și i-am simțit pielea curată și umedă. Avea o nuanță aurie, iar părul ei era albastru-argintiu. Ochii ei — ai naibii ochi — o vrajă întunecată ținută captivă într-o fată dulce, care adusese atât de multă lumină în viața mea mizerabilă. M-am împins între coapsele ei, orbecăind după un prezervativ și rupând ambalajul cu dinții. Izul de latex m-a izbit în nări, dar nici acest lucru nu mi-a umbrit momentul. Acel moment de exaltare pură. O aveam pe ea, era supusă și era a mea — cu totul și cu totul la bunul meu plac —, în ciuda promisiunii solemne pe care mi-o făcuse și care și-o făcuse ei însăși, că nu aveam să facem niciodată sex.

Mă simțeam ca o floare care tocmai îndurase săptămâni întregi de grindină și de ploaie, înainte de a simți, în sfârșit, sărutul moale al soarelui și știam că, într-un fel sau altul, totul avea să fie bine. Poate că nu mâine și, în mod cert, nu astăzi, dar avea să vină și acea zi.

Am penetrat-o și am închis ochii, lipindu-mi fruntea de a ei. Era atât de plăcută, atât de strâmtă, atât de umedă și numai bună de regulat. M-am mișcat încet, lăsându-i o secundă sau două să se adapteze. Expresiile de pe chipurile noastre vorbeau de la sine. A ei era oceanul. A mea era pământul. Ea a scos un geamăt când am intrat, încet și adânc, mușcându-și buza inferioară.

— Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, a spus ea, pe un ton gutural.

Nu era o afirmație cât era o rugăminte.

Am pătruns și mai adânc, fruntea mea încrețindu-se de concentrare.

Scanned with CamScanner

— Se pare că nu prea ai de ales, i-am răspuns eu.

Ea a gemut și mai tare, ferindu-și privirea de mine, uitându-se la perete, la The Cure, la Robert Smith, care atârnau deasupra noastră într-un poster boțit, dați cu rimel, cu ruj și cu prea mult ulei de păr.

După câteva minute a început să se balanseze spre mine până când m-am revărsat în ea.

Asta nu mai era sex. Era cu totul altceva și, dacă aș fi fost un om bun — dacă aș fi fost pe jumătate decent măcar —, m-aș fi oprit, aș fi întors-o cu fața în jos, aș fi intrat pe la spate și aș fi avut grijă să o izbesc cu capul de tăblia patului pentru mai multă siguranță. Dar nu eram un om bun, așa că am lăsat-o să se îndrăgostească de mine în acel moment, deoarece era singura persoană care îmi alunga singurătatea.

— Îmi dau drumul, mi-a spus ea, înfigându-și unghiile ei scurte și pătrate în umerii mei.

Îmi plăceau unghiile ei. Erau întruchiparea ei. Roase și curate, întotdeauna acoperite cu ojă de culoare ciudată.

— E atât... de... intens!

I-am simțit și eu orgasmul. În trup. În testicule. În vene. Nu a venit tot odată. Ca și sexul nostru, a început să se arate treptat, întâi la ceafă, apoi a coborât de-a lungul șirei spinării, după care am simțit cum mi se încordează mușchii într-un spasm, ca mai apoi să se relaxeze când ea tremura și se încorda în jurul meu. Robert Smith și Morrissey mă priveau în tăcere în timp ce îi făceam lui Stardust ceea ce mă învățaseră ei.

I-am făcut o vrajă ca să mă asigur că era numai a mea.

Am mâzgălit pe ea notele după care numai eu puteam cânta.

Scanned with CamScanner

Acum că nu o mai aveam pe Tania, Stardust era principalul meu instrument.

Și asta mă întrista, fiindcă știam că aveam să fiu nevoit să o distrug și pe ea.

Scanned with CamScanner

Beautiful damaged disease

Indie

You.
I was already a goner.
By the time you found the rest of me.
You sought me out.
And left me to deal with the girl I never thought I could be.

You.
You carved your name into my heart.
Gutted it out like I was a dead fish.
Held it in your fist.
And left me to drown.

You.
You took my heart and held it in your teeth.
Then we kissed.
Then we fought.
Then we made out.

You.
You said you loved to see how we burn together.
So you took a match.

Scanned with CamScanner

Lit us up.
And now we burn forever.[1]

Mi-am înghesuit poezia idioată într-unul din nenumăratele compartimente ale valizei, cu inima împovărată de emoții. Alex încă mai era în pat, în spatele meu, și dormea pe burtă cu părul lui răvășit revărsându-se peste chipul său perfect.

Răsăritul era splendid în acea dimineață. Soarele aproape că săruta stelele. Mi-ar fi plăcut să îl admire și el, dar nu voiam să îl trezesc. M-am mulțumit să fac o poză cu telefonul lui. Urma să o vadă când se trezea.

Mai târziu, în acea dimineață, ne-am strecurat în Mercedes. Harry și Hamish ne-au întâmpinat în camera de zi. Membrii familiei lui Alex stăteau aliniați la ușă, precum soldații — Jim, Louise, Carly și cei trei băieți, de la cel mai înalt la cel mai scund —, privindu-ne prin prisma regretului și a tragediei.

Alex i-a bătut pe copii pe creștete, dar i-a ignorat cu totul pe adulți. S-a aplecat spre băieți spunându-le în șoaptă:

— Să fiți cuminți. Mă voi întoarce curând cu daruri. Daruri ca lumea, vă promit!

Tristețea mi-a invadat sufletul când casa lui Alex devenea din ce în ce mai mică în oglinda retrovizoare a SUV-ului. În tăcerea din jur, care mă strângea de gât, sufocându-mă, atârnau greu atâtea cuvinte pe care nu voiam să le rostesc de față cu acești străini. I-am luat mâna într-a mea și i-am strâns-o.

[1] Tu./ Eram deja pe ducă/ Când tu ai găsit ce-a mai rămas din mine./M-ai căutat./Și m-ai lăsat să mă descurc cu fata cu care nu credeam că aș putea fi vreodată.// Tu./ Ți-ai gravat numele în inima mea./ Ai smuls-o din mine de parcă eram un pește mort./ Ai ținut-o în pumnul tău strâns./ Și m-ai lăsat să mă înec.//Tu./Mi-ai luat inima și mi-ai ținut-o în dinți./Apoi ne-am sărutat./ Apoi ne-am luptat./ Apoi ne-am făcut de cap.//Tu./ Ai spus că îți plăcea la nebunie să vezi cum ardeam împreună./ Așa că ai luat un chibrit./ Ne-ai aprins./ Și acum ardem pe vecie.

Scanned with CamScanner

— Îmi pare rău că ai ajuns să faci asta din cauza mea.

— Îmi pare rău că am gândit cu scula și am făcut treaba asta, mi-a întors-o el.

Cuvintele lui nu erau malițioase sau furioase, erau pur și simplu oneste.

— Și pentru ochiul învinețit.

Jenna: Am auzit că Alex a avut un mic accident și s-a ciocnit cu ochiul tău. La hotel te așteaptă o duzină de ochelari de soare Ray-Ban. Ai grijă să îi porți până când dispare vânătaia. Și nu vă faceți probleme în privința fotografiilor. L-am plătit suficient pe paparazzo încât să le distrugă pe toate.

Asta înseamnă să trăiești în lumea lui Alex Winslow.

Ne-am oprit la un pub retras și am servit un mic dejun englezesc complet, apoi am plecat direct la Londra. Era aproape opt dimineața — mult prea devreme ca magazinele locale să fie deschise —, când ne-am oprit în fața unei clădiri elegante din piața Piccadilly Circus. Alex a sărit din SUV și m-a ajutat să cobor, după care am pășit amândoi pe sub intrarea boltită care dădea în spatele unui bloc. S-a auzit un interfon bâzâind și cineva ne-a deschis. O secundă mai târziu ne aflam într-un foaier cu mochetă roșie.

— Închide ochii, mi-a zis el, cu glas răgușit.

— De ce?

— Pentru că totul devine mai frumos atunci când nu poți vedea.

Mi-am mușcat buza inferioară și mi-am lăsat pleoapele să cadă. Alex m-a luat de mână — nu cu blândețe, ci așa cum făcea el de obicei, cu un fel de asprime pe care ajunsesem să o îndrăgesc

Scanned with CamScanner

— și m-a condus câțiva pași, până când am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se.

— Deschide-i.

Am rămas mută de uimire înainte de a-i deschide complet. Țesături. Sute și sute de țesături. Dantelă. Satin. Catifea. Șifon. Organza. Culori. Atâtea culori superbe, care se învârtejeau împreună ca într-un carusel al frumuseții. Roșu Merlot. Roz electric. Albastru paradis. Argintiu metalic. Bogate, și moi, și îmbietoare, îmi venea să mă înfășor în ele ca o omidă. Să înot în ele. Să trăiesc în ele. Să iubesc în ele. Am dat fuga într-un colț unde catifeaua înfășurată în suluri lungi stătea ordonat aliniată pe rafturile din vasta încăpere de modă veche.

— E perfect! am exclamat eu. Asta este tot ce își poate dori cineva.

— *Tu* ești acel tot, l-am auzit spunând în timp ce stătea în continuare în picioare lângă ușă.

M-am întors cu fața spre el. Avea mâinile în buzunare. Privirea lui avea ceva mai multă căldură decât indiferența pe care o afișa de obicei. Unora li s-ar fi putut părea că se topise și că cedase relației care se formase între noi. Dar eu știam mai bine. În el ardea un foc care avea să îl mistuie într-o bună zi. Într-o bună zi, curând. De aceea îi scrisesem acea poezie de dimineață.

Poezia pe care știam că aveam să i-o dau într-o zi.

Într-o zi, curând, când aveam să ne luăm rămas-bun.

Într-o zi, curând, când aveam să am nevoie să uit.

Scanned with CamScanner

Alex

Amicii ni s-au alăturat abia când am ajuns la Paris.

Ceea ce era al dracului de bine, fiindcă cu fiecare minut petrecut alături de Indigo „Indie" „Stardust" Bellamy aveam senzația că puteam respira mai profund. Nu că nu îmi plăcea de amicii mei. Îmi plăcea de ei, în felul meu pervers. În ciuda a tot ceea ce făcuseră — și poate tocmai *din această cauză* — știam că ei îmi asigurau întotdeauna spatele. Dar îmi dădeam seama, totodată, că nu eram în cea mai grozavă stare de spirit.

Trebuia să fiu îmblânzit.

Așa că încercaseră să mă îmblânzească.

Și atunci a ieșit la suprafață monstrul din mine.

Petrecându-mi timpul cu Indie, monstrul s-a culcat la loc. Sigur că da, Stardust mă veghea, dar ea nu era ca ei. Era proaspătă, era pură. Nu eram înțepeniți printre ruinele trecutului, într-o fundație care se dărâma în mod constant cu fiecare conversație telefonică purtată în șoaptă și cu fiecare minciună nevinovată menită să mă salveze pe mine.

Când ne-am îmbarcat în avionul cu destinația Paris, după concertul meu de la Cambridge Castle, nu mai eram deloc supărat pe Blake și Lucas. Îmi era străin acel sentiment evaziv de dispreț, care nu putea fi procurat, cumpărat, utilizat în exces și monitorizat cu doze de pulbere letală sau de lichid chihlimbariu. Eram fericit, dar nu puteam să-l controlez.

Apăruse în doze mici, constante, nu tot odată, cu o bancnotă rulată și câteva prizări pe nas. Apăruse așa cum ar trebui experimentate toate lucrurile bune — în timp, cu efort și cu precauție.

Când am ajuns la Paris, iar chipul lui Stardust strălucea precum o mie de licurici, uitasem cine eram.

Scanned with CamScanner

Uitasem că mă chema Alex Winslow.

Uitasem cum avea să îmi explodeze drept în față.

Și uitasem toate greșelile pe care le acumulasem de-a lungul anilor de când trăiam pe picior mare.

Ei bine, eram pe cale să îmi reamintesc.

Scanned with CamScanner

Capitolul douăzeci și șapte

Indie

Paris, Franța

Cum îți dai seama că te-ai îndrăgostit?

Eu mi-am dat seama când l-am sărutat. Am știut că eram îndrăgostită când m-am pomenit deschizând ochii în timp ce mă sărutam cu Alex. Nu mai era nevoie să-i închid ca să mă pot concentra, să dau la o parte perdeaua astfel încât să pot simți magia, ca să zic așa. Alex *era* magia. Și, de fiecare dată când ne sărutam cu ochii închiși, îmi era dor de el. Suna siropos. Grețos, dar totuși adevărat.

Ne aflam chiar sub Turnul Eiffel atunci când mi-a spus că existența lui căpătase un alt sens în ultimele două săptămâni. Că viața și respirația lui deveniseră mai semnificative, cumva.

— Ții minte că la Berlin te-am rugat să stai acolo, lângă scenă, ca să te pot vedea? m-a întrebat el.

Am dat din cap, luând o înghițitură din paharul meu de polistiren. Cafeaua era mai bună la Paris. Dacă stăteam bine să mă gândesc, totul era mai bun la Paris. Alex mă trăsese brusc înspre el, luându-mă de gulerul hainei, și buzele noastre se atingeau în timp ce el îmi vorbea.

Scanned with CamScanner

— Felul în care mă privești atunci când sunt pe scenă îmi amintește de motivul pentru care am început să fac asta. Îmi reamintește că nu vreau să fac nimic altceva decât ceea ce fac — *ce pot* să fac — și, chiar dacă există ceva tragic în asta, un om cu un singur destin, tu ai darul de a mă alina.

— Cum s-a mai simțit sufletul tău în ultima vreme? i-am zâmbit eu.

— Pur, a răspuns el.

Dacă aș fi știut că era ultima oară când eu și Alex ne simțeam așa, atât de senini, de împliniți și de modești, mi-aș mai fi petrecut încă câteva minute sorbind din acea cafea. Încă câteva momente în care să îl sărut sub cerul de un albastru perfect. Dar nu știam și trebuia să ne întoarcem la hotel să ne pregătim pentru gala de caritate. Nu știu dacă Alex își dădea seama că era cu zâmbetul pe buze tot timpul. Chiar și atunci când Blake îl forța să dea pe gât un ceai dezgustător din plante care îi făcea bine la corzile vocale. Sau când Lucas se așeza între noi și se holba la el cu aceeași mutră chinuită și sictirită pe care o avea numai când se uita la Alex. La naiba, râdea până și la glumele fără perdea ale lui Alfie.

Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte din acea după-amiază a fost atunci când eram în salonul unde se serveau gustări și băuturi înainte ca limuzina să ne ducă la gală. Alfie își pierdea vremea la intrare cu niște fani, Blake vorbea la telefon cu Jenna, iar Alex, Lucas și cu mine stăteam în foaierul hotelului bând suc de portocale din pahare de șampanie. Îmi aduc aminte felul în care Lucas m-a privit atunci când Alex m-a tras în poala lui, după ce făcusem o vizită rapidă la toaletă. Alex mi-a înconjurat talia cu brațele, și-a desfăcut coapsele suple ca să îmi facă loc și degetele sale au început să se joace cu tivul rochiei mele, în timp

Scanned with CamScanner

ce vorbea despre muzică cu cineva căruia i se adresa numindu-l fără nicio reținere, *Costumatul francez numărul trei.*

Îmi aduc aminte că am crezut că am înțeles greșit.

Îmi aduc aminte chiar și de zgomotul care s-a produs atunci când mi-a picat fisa.

Și, cel mai bine, îmi aduc aminte că mă întrebam — de ce? Cum? Și — de cât timp?

Nu știam că urma să aflu răspunsurile la toate acele întrebări chiar în aceeași seară.

Și că de îndată ce voi fi priceput în sfârșit despre ce era vorba, aveam să vreau să uit totul. Pentru totdeauna.

În timp ce intram agale pe ușile duble uriașe ale castelului, am fost întâmpinați de melodia „Do Re Mi" interpretată de solistul Blackbear. Ironie a sorții, având în vedere că acest cântec fusese special compus pentru povestea de dragoste dintre Fallon și Alex. Fallon, fata pe care o uram fără să o cunosc măcar. Nu ne întâlnirăm față în față până acum, dar ea era peste tot. În încăpere se simțea prezența ei apăsătoare și știam că nu era o chestiune de *dacă* ci de *când*. Aveam impresia că toată această seară era precum un uriaș deget mijlociu îndreptat în sus la adresa mea și nici măcar nu știam de ce.

Am vrut să ajung la Paris.

Îmi dorisem nespus de mult să ajung la acest bal.

Murisem de nerăbdare să îmi etalez rochia pentru Paris, așa cum spuneau toți băieții.

Toată lumea purta măști de bal. Argintii, aurii, negre și albastre, toate camuflau chipurile frumoase ale participanților înstăriți.

Scanned with CamScanner

A mea era una dintre rarele măști albe cu dantelă, care mi se arcuia peste ochi și frunte. Alex purta o mască simplă de tip Zorro, care îi scotea și mai tare în evidență linia puternică a maxilarului. Alfie, desigur, optase pentru o mască flamboiantă cu pene și cu sclipici. Începusem să îi apreciez spiritul ludic.

— Vreau să mă duc la toaletă, dar mai întâi trebuie să îl găsesc pe Blake.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Alex și l-am strâns ușor, îndemnându-l astfel să își ridice capul și privirile noastre să se întâlnească. Nu vorbiserăm despre Fallon, nici despre viitorul nostru apropiat, dar nu voiam să îl scap din ochi. Exact acesta era motivul pentru care ar fi trebuit să o fac.

— Sunt perfect capabil să nu o dau dracului în bară timp de cinci minute. Du-te.

Mi-a făcut un semn iritat cu capul înspre toaletă.

— Ceva de băut?

Am ezitat o secundă. Nu trebuia să îl las nesupravegheat într-un loc unde se servea alcool la discreție și eram perfect conștientă de treaba asta. În același timp, nu puteam să mă comport cu el așa cum o făcusem la început. Între noi nu mai era o simplă relație dintre un patron și o angajată și tratându-l în mod strict profesional era la limita inumanului. Mai ales că acum el reprezenta mult mai mult pentru mine.

Alex mi-a văzut îndoiala întipărită pe chip, mi-a prins bărbia între degete și și-a lipit gura de a mea. Cu cealaltă mână a început să mă mângâie pe partea laterală a sânului, întunecându-mi gândurile din pricina dorinței sălbatice.

— Du-te și fă pipi, mi-a șuierat el la ureche, lăsându-și mâna să alunece pe spatele meu, ca să îmi prindă o fesă în căușul palmei lui. Îți promit că gura mea nu se va atinge de nicio picătură

Scanned with CamScanner

de alcool în seara asta. Nu am de gând să mă intoxic decât cu aroma *trupului tău*.

— Și Fallon?

M-am urât pentru că i-am pus întrebarea asta.

— Naiba s-o ia pe Fallon, a spus el, fără să clipească.

Bucuria care mi-a asaltat trupul în acel moment a fost atât de pură și de reală, încât aveam senzația că plutesc în aer.

M-am dus la toaletă cu pași șovăielnici și am stat zece minute la coadă. Ceea ce era total aiurea, fiindcă majoritatea femeilor veniseră acolo să își „pudreze nasurile" și era exact lucrul de care îmi era teamă că Alex putea să îl facă atunci când nu era nimeni cu ochii pe el. Cu fiecare clipă ce trecea simțeam cum isteria se acumula în mine, din ce în ce mai fierbinte și mai profundă, gata să dea în clocot. Am făcut cel mai rapid pipi din istorie, m-am spălat pe mâini fără săpun și am dat fuga înapoi în salonul principal, unde invitații dansau pe pardoseala din marmură alb cu negru, cu candelabrele scânteind deasupra capului. Mi-am aruncat imediat privirea spre locul unde îl lăsasem pe Alex.

Nu era acolo.

Bineînțeles că nu era. Era un dependent și toate cele trei lucruri de care era dependent — alcoolul, cocaina și Fallon — erau prezente aici astă seară.

Am cercetat încăperea din priviri. L-am văzut pe Alfie flirtând cu cineva la bar, apoi pe Lucas dansând cu o fată în rochie victoriană și pe Blake vorbind la telefon pe unul dintre balcoanele de unde se vedea panorama Parisului. Dacă Blake ar fi știut că l-am pierdut pe Alex, m-ar fi schilodit pe viață. Și pe bună dreptate. Am început să mă învârt în cercuri concentrice, căutându-l cu privirea. Smoching negru. Mască neagră. Cam asta

Scanned with CamScanner

purtau aproape jumătate dintre participanții la acest bal de caritate organizat de Halloween, dar conștientă fiind de miza care era în joc — slujba mea, salariul meu, *inima mea* — am alergat efectiv din loc în loc, cu toate că eram pe tocuri, în căutarea starului rock chinuit de problemele lui.

M-am uitat cu atenție la fiecare chip în parte și am studiat fiecare linie a maxilarului, până când m-am asigurat că nu era în sala de bal. Apoi am început să îl caut pe balcoane. Pe toate opt. Primul era plin de cupluri care se giugiuleau. Pe al doilea era un Blake care zbiera de mama focului, dar, din fericire, nu m-a remarcat. Al treilea era ocupat de fumători, al patrulea era gol, într-al cincilea era un cuplu care se certa în franceză..., când am ajuns pe al șaselea balcon, m-am oprit. Era gol, dar se auzeau voci. Una dintre ele îmi era familiară. Respirație precipitată, accent dur. Răgușeala obișnuită care venea la pachet cu fumatul obsesiv. Din trei pași am ajuns la balustrada din marmură.

Și, de acolo, am avut o vedere perfectă asupra terasei de sub mine, unde se derula propria mea versiune a unui film de groază.

Alex și Fallon stăteau pe balconul de la primul etaj, față în față.

Fără măști. Fără false pretenții. Fără *mine*.

Terasa de dedesubt era mai largă, aproape de două ori mai mare decât cea pe care mă aflam eu, așa că îi vedeam cât se putea de limpede.

Era mai drăguță în realitate decât mă așteptasem. Avea părul blond, lung și strălucitor. Silueta ei de clepsidră era învești mântată într-o rochie roșie. O Julietă seducătoare. Frumoasa prințesă din filmele Disney îmbrăcată în rochia perfectă. Numai felul în care se priveau unul pe celălalt m-a făcut să paralizez. Dumnezeule! Mi-o făcusem cu mâna mea, chiar din prima zi. Nu eram eu

Scanned with CamScanner

geniul care se băgase în așternutul celui mai celebru star rock din univers — și care, apropo, mă avertizase în privința fostei?

Ea a făcut un pas înspre el. El nu s-a retras. Nu rosteau niciun cuvânt, ceea ce înrăutățea cumva întreaga situație. Ea i-a cuprins obrazul în căușul palmei, ridicându-și privirea. El și-a plecat capul și și-a coborât-o pe a lui.

Apoi ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat. Blând și delicat. Sfâșietor de blând și de delicat. I-am urmărit, surprinsă că luna nu s-a prăvălit pe pământ și că nu a început să plouă cu stele deasupra mea. Scena asta îmi dădea o senzație de finalitate amară și neașteptată. Dintr-odată, am simțit că abia mai puteam să respir.

Trei.

Două.

Una.

Trei secunde. Atât i-a luat până să își desprindă buzele de ale ei. Trei secunde care mi s-au părut lungi cât o viață întreagă în timp ce stăteam acolo, ca o idioată, în rochia mea idioată și cu părul meu idiot. El și-a desprins buzele de ale lui Fallon, dar ochii încă îi mai erau încărcați de emoție și chipul său avea o expresie chinuită. M-a cuprins un val de furie. Cum putea să îmi facă una ca asta în orașul meu preferat din întreaga lume? Cum putea să ne facă *nouă* una ca asta după tot ce fusese între noi la Londra? După Watford? După tot ce se petrecuse între noi pe tot mapamondul?

El a făcut un pas în spate, iar ea s-a aruncat la pieptul lui, înlănțuindu-și brațele în jurul gâtului său. El a apucat-o de încheieturile mâinilor și i le-a dezlipit de el, trăsăturile lui căpătând, în acest răstimp, expresia lor glacială obișnuită.

— Nu.

Scanned with CamScanner

— De ce nu?

— Cât timp mai ai la dispoziție? a zâmbit el amar.

— Alex...

Coincidența e totul. Poate fi fericită sau nefericită. Îți poate schimba cursul vieții în bine sau într-o catastrofă. Am învățat asta în noaptea în care părinții mei au murit atunci când s-au decis să traverseze strada exact când psihopatul acela a trecut peste trecerea de pietoni și peste ei. Și a fost o coincidență perfectă faptul că, acolo, pe balcon, o fâșie din rochia mea sofisticată s-a desprins și a început să plutească în jos ca o pană, cerneală veche pe un fundal de roz învechit. Nu era nevoie să citesc cuvintele pe care le scrisesem pe ea pentru a mi le aminti; le știam pe de rost. Știam pe dinafară ce scria pe fiecare fâșie din rochia pentru Paris. Aceasta era, coincidență sau nu, preferata mea. Erau scrise pe ea versurile celui mai grozav cântec de dragoste ce avea să fie scris vreodată, și erau compuse de tipul care tocmai îmi frânsese inima în cel mai romantic oraș din lume.

I don't want your yesterday.
And would never expect your tomorrow.
But if we can have today, I will show you what love tastes like.
And maybe, just maybe, we'll forget about all our sorrows.[1]

Fâșia de material a căzut între ei, ca un simbol al infidelității lor, iar aerul ardea de parcă ar fi izbucnit un incendiu în apropiere. Numai că Alex nu mă înșelase. Spusese asta cu gura lui — mă voia doar de dragul distracției. Nu pentru astăzi, nu pentru

[1] Nu vreau ziua ta de ieri./ Și nici nu m-aș aștepta vreodată la ziua ta de mâine./Dar dacă putem avea ziua de azi împreună, îți voi arăta ce gust are iubirea./Și poate, doar poate, vom uita de toate necazurile.

Scanned with CamScanner

mâine, nu pentru săptămâna viitoare, nici măcar pentru secunda următoare celei în care aveam să ne luăm la revedere în Los Angeles, peste câteva săptămâni.

Amândoi și-au ridicat privirile, iar eu voiam să plec de acolo, dar picioarele îmi prinseseră rădăcini în podea. O statuie alcătuită din speranțe și vise spulberate. Atât de stingheră, în timp ce petrecerea din spatele meu bolborosea de râsete, muzică și alcool.

Ochii lui Alex s-au mărit. Chiar și pe întuneric am văzut cât de nefiresc de mari erau. Alex nu era genul de tip care să intre în panică, dar privirea pe care o avea în acel moment — ce exprima surprinderea, regretul, groaza — era ceva nou pentru el. A început să alerge după mine înainte să apuc să clipesc. Fallon a rămas pe loc, calmă, cercetându-mă cu privirea ca pe un lucru de nimic.

Un mic rânjet i-a apărut pe buze și creierul meu a încercat să îmi convingă corpul să coopereze și să plece de acolo. Știam că inima nu mă asculta, dar nu mă gândisem că și celelalte organe ale mele s-ar fi putut revolta.

— El nu o să îți lase niciun avans.

Rânjetul i s-a lărgit și s-a întors cu fața spre panoramă, sprijinindu-și brațele de balustradă și întorcându-mi spatele. Parisul era luminat în negru și auriu în fața noastră, iar Turnul Eiffel arăta precum un ac ce părea gata să îți străpungă inima.

— Când își pune ceva în cap, nu se lasă până nu obține ceea ce vrea, a mai adăugat ea.

— Pe tine nu te-a obținut, am șoptit eu.

— Pe mine m-a avut întotdeauna. Eu doar l-am așteptat să vină să mă ia. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să îi captez atenția, dar niciodată nu am reușit. Nu pe deplin. Nu mă asculți,

Scanned with CamScanner

Indigo Bellamy. Pleacă înainte ca el să ajungă la tine. Voi doi nu sunteți făcuți unul pentru altul. Noi doi însă da.

— Nu suntem făcuți unul pentru altul, am repetat eu.

Era adevărat. El mă hărțuise, îmi spusese că dorea pe altcineva ca apoi să se ducă să o sărute pe ea imediat ce m-am întors cu spatele.

— Ar fi cazul să o iei la fugă.

Am tresărit, de parcă cineva m-ar fi lovit din interior.

Mi-am scos pantofii din picioare, total absentă, i-am luat într-o mână și am rupt-o la fugă. Am fugit și am tot fugit, apoi iar am fugit. Castelul era un labirint complicat. Pe fiecare etaj era un hol lung cu multe camere mari. Am pornit-o pe scări în jos, spre parter, știind că Alex avea să urce după mine și am început să deschid ușile una după alta, căutând cea mai aglomerată încăpere în care mă puteam ascunde. Ecoul slab al basului care bubuia înfundat în tavan constituia singura dovadă că era o petrecere la etaj. Inima îmi gonea mai tare decât mintea. Nu aveam niciun plan. Singurul lucru pe care îl știam era că dacă l-aș fi văzut în acel moment i-aș accepta explicația, poate chiar și scuzele. L-aș fi iertat și l-aș fi primit înapoi.

Până data viitoare, când Fallon avea să apară din nou.

Până data viitoare, când tentația avea să bată la ușa lui din nou.

Alex Winslow nu numai că era dependent, dar și crea dependență. Pură și sălbatică. Ideea că nu îl puteam refuza era adânc înrădăcinată în mine, așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face în acea seară. *L-am evitat.*

Scanned with CamScanner

Am intrat în fugă într-o altă cameră și am aruncat o privire în jur să văd dacă puteam găsi un cotlon în care să mă ascund. Nu auzeam pași, așa că, din câte îmi dădeam seama, renunțase și se dusese înapoi la Fallon, să o sărute până când le cădeau amândurora buzele.

Era o cameră de serviciu destul de micuță. Ușa era descuiată și încă aveam semnal la telefon, așa că am hotărât să rămân acolo până când se termina petrecerea și puteam să îi dau telefon lui Lucas să îl întreb când ne întorceam la hotel. Am închis ușa masivă în urma mea și am aprins lanterna telefonului. Ecranul era spart, dar strălucea în continuare la fel de puternic, aproape la fel ca Alex. M-am târât până lângă perete, m-am sprijinit cu spatele de el și m-am lăsat să alunec în jos, ghemuindu-mă la pământ, ducându-mi genunchii la gură, înconjurându-i cu brațele și sprijinindu-mi bărbia de ei.

Ai avut dreptate, inimă.

Îmi pare rău, inimă. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Niciodată, niciodată, niciodată. Absolut niciodată. Ad infinitum.

Au trecut zece minute. Poate și mai mult. Cumva, nu am fost luată prin surprindere atunci când ușa s-a deschis furtunos și lumina a năvălit prin crăpătură. Apoi el a venit înspre mine ca într-un vis. Cu silueta lui uriașă și dominatoare. Cu pași siguri. Cu brutalitatea lui acerbă care izvora din simpla lui existență pe această planetă. Tot ce am studiat și admirat în ultimele două luni m-a asaltat când el a intrat în spațiul strâmt și întunecat. Nu știam la ce să mă aștept. Poate ca el să-și ceară scuze sau să fie el însuși, ca de obicei, meschin și complet indiferent. Să îmi spună că am știut dintotdeauna că avea să fie așa. Că între noi fusese o legătură temporară. Că Fallon avea inima lui. Că eu

Scanned with CamScanner

avusesem trupul lui și câteva cântece de consolare care mă făcuseră să atârn în permanență de un fir de păr, oscilând tot timpul între flatare și furie.

— Ridică-te!

Vocea lui șfichiuia ca un bici. M-a înșfăcat de mână și m-a tras la pieptul lui dintr-o singură mișcare, fără niciun efort.

Am scos un geamăt și m-am lipit din nou de perete, împingându-l de lângă mine.

— Pleacă de aici!

A încercat să mă smulgă de acolo. Mișcările i-au devenit disperate și nerăbdătoare, iar eu l-am împins și mai tare de data asta.

Am încercat să îmi controlez respirația agitată.

— Rochia! Era pentru tine. Fâșiile te reprezentau pe tine. De asta am făcut-o. Din cântecele tale, Alex. Dacă te-ai fi uitat cu atenție.

Am rupt o fâșie din rochie, fluturându-i-o în față.

Go tell your friends that I'm the one,
Other guys have had their run,
Your soul is mine, and that's the end,
I don't even care, that you fucked my whole band.[1]

— Pentru tine am făcut-o. Pentru că tu ești alcătuit din mai multe straturi, ești multicolor și diferit și... și...

Și sfâșiat. Rochia mea se rupsese în bucăți. Nimic din ceea ce îmi cususem cu mâna mea nu se rupsese vreodată. Nicio

[1] Du-te și spune-le prietenilor tăi că eu sunt alesul,/ Alți tipi au avut șansa lor,/Sufletul tău este al meu și gata,/Nici măcar nu îmi pasă că te-ai culcat cu toți membrii trupei mele.

Scanned with CamScanner

altă rochie în afară de cea pentru Paris. Nicio altă rochie în afară de rochia *lui*. Am tras adânc aer în piept și am închis ochii strâns.

— Acum..., pleacă!

— De ce?

— De ce?

Am izbucnit în râs, încercând să îmi țin lacrimile în frâu. Nu aveam de gând să plâng. Mai ales din cauza lui.

— Ai sărutat-o pe fosta ta iubită în fața mea, în timp ce eu purtam o rochie pe care am făcut-o pentru tine. Pentru că mă simt cea mai mare idioată din lume în clipa asta și cred că am dreptul la un moment de cădere nervoasă în tăcere și fără public. Poți să mă înțelegi, nu-i așa? Înțelegi nevoia de a suferi de inimă rănită fără ca lumina reflectoarelor să bată pe fața ta urâțită de plâns?

De ce eram brutal de sinceră de data asta? Nu făceam decât să îi gâdil orgoliul umflat în pene. Cu toate că nu eram sigură dacă orgoliul său mai era chiar atât de umflat. De fapt, bănuiam că era la fel de fragil ca și starea mea psihică actuală.

— În primul rând, nu am sărutat-o. Ea m-a sărutat pe mine. Și în al doilea rând, el a dat drumul năvalnic aerului pe gură, izbind peretele din spatele meu cu ambii pumni, ca apoi imediat să boxeze cu mine între brațele lui.

Nu m-am împotrivit. Pentru prima oară de când ne-am întâlnit, nu era nevoie să mă împotrivesc. Știam că nu aveam de gând să îl las să mă aibă. Nu în seara asta, când pe buzele lui stăruia fantoma altcuiva. Faptul că dețineam din nou controlul asupra propriului meu trup era trist și neobișnuit.

— Nu am simțit nimic, a mărturisit el.

Scanned with CamScanner

— O iubești, am insistat eu, rugându-mă în gând să mă contrazică. Ai spus-o tu însuți.

— O iubesc?

A pufnit pe nări, clătinând din cap.

— Ce anume m-a dat de gol, Indie? Hm? Atunci când, în fiecare conversație în parte pe care am avut-o despre Fallon, ți-am spus că o voiam în genunchi, cerșindu-mi iertarea și dragostea din nou sau atunci când am alergat prin toată lumea după fundul tău? Spune-mi, *Stardust*, asta e dragoste? Atunci când simți nevoia să răpești, să distrugi și să strici obiectul iubirii, după ce l-ai testat în fel și chip doar ca să poți respira o secundă nenorocită fără să te simți ca un fraier castrat? Nu o iubesc pe Fallon, nici măcar nu-mi place de Fallon și sunt sigur că nu o *doresc* deloc pe Fallon. Tu ai fost cea despre care am scris în acele cântece. Tu ești primul lucru pe care îl văd dimineața înainte de a deschide ochii, ca și cum ai fi sculptată în interiorul pleoapelor mele. Pe tine te văd noaptea, cu o secundă înainte de a adormi, de parcă ai fi pictată pe fiecare plafon nenorocit din Europa. Nu vreau ca ceea ce este între noi să se termine, iar motivele mele sunt pur egoiste. M-ai făcut să uit de droguri și să-mi amintesc de artă. Dar am senzația că nu sunt singurul care se bucură de acest aranjament. De ce să îl stricăm dracului cu totul? Din cauza unui sărut scurt și dorit doar de ea? Fallon nu reprezintă o amenințare. Fallon nu reprezintă nici măcar un obstacol. Singura față cu care mi-ar plăcea să fiu până mă întorc înapoi la Los Angeles ești tu, Stardust.

Până când mă întorc în L.A.
Doar un aranjament.
Motivele mele sunt egoiste.

Scanned with CamScanner

Ceva mă omora din interior la gândul că omul care compusese unele dintre cele mai inspirate versuri despre dragoste fusese capabil să facă și o asemenea confesiune de tot rahatul, pe jumătate spusă și neconvingătoare. Iar ceea ce mă omora și mai mult era faptul că eram pe deplin pregătită să îl iert. Poate nu în seara asta, dar mâine sau poimâine, de îndată ce inima mea avea să își încetinească ritmul și mintea mea avea să gândească logic. Nu mă înșelase. În orice caz, el se smulsese din îmbrățișarea ei și o refuzase.

L-am simțit pe Alex pe pielea mea, deși era suficient de deștept încât să nu mă atingă. El aștepta să îi răspund cumva când ușa s-a deschis din nou.

Fallon a apărut în spatele lui.

Arăta îngrozită.

Și distrusă

Și... periculoasă.

Ca o boală fatală care îți invadase teritoriul fără să bată la ușă, iar acum îți cerea să deschizi gura și să o lași să te otrăvească. Dar, mai rău decât atât, Fallon părea drogată. Pupilele ei erau dilatate, la fel de mari ca niște mingi de ping-pong, iar pielea îi era transpirată și cenușie. S-a aruncat asupra lui Alex, încercând să-i desprindă palmele de pe peretele de deasupra mea, cu degete tremurânde. Avea broboane de transpirație rece pe frunte și era scuturată de niște fiori la fel de violenți ca și ochii ei. M-a speriat atât de tare, încât pe moment am uitat că o mai urăsc, fiind mai degrabă preocupată de faptul că ar fi trebuit să chemăm o ambulanță.

— Nu trebuia să o găsești, a mârâit ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Scanned with CamScanner

Nu plângea. Vărsa lacrimi. Nici măcar nu credeam că era conștientă de ceea ce făcea. Chipul ei lipsit de orice emoție avea un aer bolnăvicios.

— Cum crezi că mă simt atunci când citesc știrile despre tine, Alex? O nouă dragoste. Un nou album. Noi cântece. Mă doare și pe mine. Nu te lăsa pe mâinile lor. Este vorba despre noi, iubitule. Tu și eu. Eu nu am nevoie de dezintoxicare și tu nu ai nevoie de ea. Noi nu avem nevoie decât unul de celălalt.

Ce mama dracului, pe mâinile cui nu trebuia să se lase?

— Fallon, a spus el, pe un ton mușcător, mai degrabă exasperat decât pătruns de emoție, de parcă era un copil enervant pe care încerca să îl dreseze, suntem ocupați aici. Unde e futangiul ăla al tău, Bushell?

— Nu știu!

Ea și-a azvârlit brațele în aer.

— Probabil că face muncă de caritate sau ceva plictisitor de genul acesta. Oh, Doamne, Dumnezeule! Este *atât* de plictisitor! Cum de a putut să îți fie prieten? Voi doi nu aveți nimic în comun. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Singurul lucru pe care trebuie să îl faci acum este să mergi la dezintoxicare. Du-te înapoi la prietenul tău. La logodnicul tău. Sau ce-o fi.

— Nu face una ca asta, Alex! Nu intra în jocul lor și nu îi lăsa să câștige. Nu așa suntem noi. Noi suntem ceea ce suntem. Ceea ce am fost întotdeauna.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar a fost suficient să îmi arunc o privire înspre Alex ca să îmi dau seama că și el era la fel de ignorant în această privință. Și-a lipit talia de a mea și și-a întors capul spre ea îngustându-și ochii.

— Ești logodită cu altcineva.

Scanned with CamScanner

— Ei m-au *forțat*. Jenna m-a plătit, iar eu aveam nevoie de bani. Dar nu voi avea acces la bani până când nu mă voi duce la dezintoxicare.

— Despre ce dracului tot vorbești acolo? a mârâit Alex.

— Au vrut să îți facă lipeala cu fata asta! Acesta a fost planul! Au vrut să te facă să uiți de mine! De droguri!

Ea a bătut din picior, dând bezmetică din mâini spre mine.

— Of, Doamne, cum de nu vezi asta? Nu ai nevoie de companie ca să rămâi treaz și nedrogat. Îl ai pe Blake, cu care ești legat prin cordonul ombilical, și pe Lucas, care aproape ar fi în stare să facă vărsare de sânge pentru tine. Fir-ar să fie! a scuipat ea vorbele, devenind și mai agitată cu fiecare secundă care trecea.

Am reflectat îndelung la cuvintele ei. Părea nebună, dar lucrurile pe care le spunea se legau între ele destul de bine, iar asta mă îngrijora. Oare Jenna mă angajase ca să-l fac pe Alex să uite de Fallon? Părea extrem de greu de crezut, dar auzisem lucruri și mai ciudate.

— Prostii! i-a strigat el, drept în față.

Începea și el să își piardă stăpânirea de sine.

— De unde dracu' ai putea tu să știi una ca asta? Nimeni din echipa mea nu vorbește cu tine. Nimeni!

Alex a făcut un pas în direcția ei și era atât de furios, încât am crezut că avea de gând să îi dea brânci.

L-am târât de braț înapoi spre mine și simpla atingere dintre noi a făcut ca trăsăturile chipului său să se înmoaie puțin. Și, cu toate acestea, părea a fi mai înfricoșător decât îl văzusem eu vreodată.

— Știu pentru că Will a fost băgat în asta, a strigat ea, bocind de mama focului. Will mă iubește. Știu că mă iubește.

Scanned with CamScanner

Dar eu nu îl iubesc. Te iubesc pe tine. Ei nu vor să mă lase să vorbesc cu tine, a suspinat ea. Au spus...

Acum plângea de-adevăratelea și îmi venea și mie să plâng împreună cu ea, deoarece lucrurile se complicaseră atât e mult.

— Au spus că te-am distrus și că îți este mai bine fără mine. Că ea e drăgălașă și potrivită pentru tine și că te va face să te simți mai bine.

— Minciuni! a scuturat el din cap.

— Nu, nu, nu!

— Will ți-a dorit întotdeauna numai binele. Și mie, de altfel. Blake, Lucas și Alfie au fost și ei băgați în treaba asta. De ce crezi că Lucas se dădea atât de ostentativ la fata asta? Chiar este demnă de atenția a două vedete rock în același timp? Crede-mă, nu vreau să o jignesc.

M-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, jignindu-mă, de fapt, în mai multe feluri.

Am făcut un pas spre ea, fiind pe punctul de a-i trânti drept în față ce aveam de spus, dar acum venise rândul lui Alex să mă tragă lângă el. Capul mi se învârtea din pricina revelației, chiar dacă nu eram nici măcar sigură că era adevărată.

— Dacă minți..., a început Alex să spună, ridicând un deget în chip de avertizare.

— Nu mint, l-a întrerupt ea, bătând din nou din picior, un tic recurent care era mai degrabă potrivit pentru un copil mic. De ce naiba aș minți? Doar îi cunoști pe acești oameni. Will a vrut să mă salveze și să mă iubească și bla, bla, bla. Apoi s-a simțit vinovat pentru noi, așa că s-a dat bine pe lângă prietenii și agentul tău, care ar face aproape orice pentru a te menține treaz, nedrogat și productiv. Dar tu nu ești fericit, Alex, nu-i

Scanned with CamScanner

așa? Cum poți fi fericit fără mine? M-am gândit la tine în fiecare zi.

— Rahaturi, a clătinat Alex din cap. Will nu este un martir și Waitrose nu este un sfânt, dar oricum niciunul dintre ei nu ar pleca urechea la ce ai tu de spus. Hai să mergem, Indie!

Alex m-a tras de braț și ușurarea pe care am simțit-o la părăsirea acestui loc a fost instantanee, dar imediat Fallon l-a apucat de încheietura mâinii. Privind-o îndeaproape, am putut vedea nebunia dansând în ochii ei și m-am întrebat cum putea măcar să numească dragoste ceea ce fusese între ei. Dacă amândoi fuseseră drogați tot timpul, nici măcar nu avuseseră șansa să se cunoască cu adevărat.

— Nu ai pus niciodată totul cap la cap, nu-i așa? a râs ea amar, pierzând orice urmă de autocontrol. Nu ai reușit să-ți dai seama.

— Ce să îmi dau seama? a întrebat Alex, frecându-se la ochi din pricina oboselii.

Se săturase de ea. Vedeam asta acum. Nu era îndrăgostit de fosta lui iubită. Era doar furios fiindcă îl părăsise pentru altcineva.

— Despre ce vorbești, Fallon?

— Accidentul, a spus ea. În ziua în care m-ai ajutat.

Ea și-a înclinat capul într-o parte și ceva ce am văzut în ochii ei mi-a făcut pielea de găină.

— Au fost părinții ei.

Următoarele secunde s-au derulat cu încetinitorul.

Mi-am ridicat privirea spre Alex.

El și-a coborât privirea spre mine.

Era alb la față. Acesta este ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte. Alb ca varul, de realizare și durere. Nu am simțit căderea. Mai degrabă am văzut-o, în timp ce sunetele din jurul meu

Scanned with CamScanner

se estompau și pe chipurile lor apăreau puncte negre de cerneală. Ultimele lucruri pe care le-am văzut o secundă mai târziu au fost pantofii lui Alex și rochia lui Fallon. Ochii mi s-au închis apoi în ciuda eforturilor mele de a rămâne trează. Mai mult decât orice, voiam să aud ceea ce spuneau. Strigau ceva prin ceața minții mele. Mi-am încordat urechile să ascult.

— La dracu', la dracu', nu! striga Alex. Fallon, nu!

— Îmi pare atât de rău! striga ea. Îmi pare atât de rău!

Am leșinat înainte de a apuca să trag în piept acea gură de aer de care aveam nevoie pentru a rămâne trează. Lumea întreagă s-a prăbușit în jurul meu. Și eu odată cu ea.

Hudson: Care-i treaba fetelor?

Jenna: Bună.

Hudson: Mi se pare mie sau Alex a arătat teribil de sexy la concertul acela din Londra? Indie, tu te ocupi de garderoba lui? Nu mai seamănă așa de mult cu un boschetar.

Jenna: Unde este?

Hudson: Ne ignoră. Dar de ce?

Jenna: Indie, răspunde!

Jenna: Indie!

Jenna: INDIE!

Jenna: INDIGO!

Mi-am revenit din leșin într-un pat.

În patul meu parizian.

Scanned with CamScanner

Sau ar trebui să spun în patul nostru parizian.

Dumnezeule, îmi venea să vomit.

Lucrurile lui Alex erau în continuare în camera noastră, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Am aruncat o privire în jur, examinând colecția de sticle cu apă de fițe și de snacks-uri organice de pe comodă, sortimentul de chitare, caietele de notițe împrăștiate peste tot, pozele polaroid cu mine și cu Alex la Londra, pe care le făcuserăm atunci când găsisem aparatul de fotografiat al lui Blake în valiza lui. Camera era suprasaturată cu înșelăciune, plină până la refuz cu minciuni. Inima îmi bubuia în piept și voiam să mă ridic în picioare, să mă duc până la camera lui Blake și să îi înmânez demisia.

Eram singură.

Am înghițit gustul acru de vomă care îmi ocupa fiecare centimetru din gură, apoi m-am zvârcolit în pat încercând să îmi adun energia necesară ca să mă ridic în picioare și să îmi fac bagajul. La un minut după ce mi-am revenit, Alex a ieșit din baie. Avea pleoapele roșii și părul în dezordine. Purta niște pantaloni de trening gri cu turul jos și nimic altceva. Arăta de parcă tocmai ar fi participat la propria lui înmormântare. Am încercat să mă ridic anevoie în capul oaselor și să îmi sprijin capul de tăblia patului.

— Voi îndrepta lucrurile, Stardust! O să...

— Nu, am mârâit eu, cu o voce atât de aspră, încât nu îmi venea să cred că era a mea. Nu pretinde că totul între noi ar fi încă în regulă. Nu este. Vreau să îmi spui tot. Ești un mincinos, Alex, dar de data asta am nevoie să îmi spui fiecare dram de adevăr pe care îl ai de spus. Cel puțin atâta lucru poți face după toate astea.

S-a așezat pe marginea patului și a rămas cu ochii pironiți pe mâinile lui așezate poală. Ieri nu știusem cum aș fi putut să-i

Scanned with CamScanner

privesc chipul fără ca plămânii să mi se încordeze, de parcă nu i-ar fi ținut el strâns în pumni. Astăzi era un străin îmbrăcat ca bărbatul pe care îl iubisem — da, iubisem. Mă îndrăgostisem de el mai înainte de a-mi da bine seama — de o versiune a lui.

A fost odată ca niciodată, o simplă muritoare care s-a îndrăgostit de un zeu rock. Probabil știți deja că nu este un basm. Muritorii și zeii nu se amestecă între ei.

— Acum patru ani, Fallon a venit acasă și arăta ca un diavol pe tocuri. Tocmai ne mutaserăm împreună. Eram curat pe vremea aceea. Oarecum. Mergeam mai mult pe calmante, eram un alcoolic funcțional. Nu luam cocaină și nu știam că aveam o problemă. Am crezut doar că trăiam tare și jucam și mai tare. Atâția oameni din industria mea fac la fel. Oricum, ea s-a întors acasă și era drogată până la cer și înapoi, dar era și foarte supărată. Mi-a spus că dăduse cu mașina peste o căprioară la întoarcerea din Calabasas și mi-a cerut să merg să arunc o privire la mașină. M-am dus. Arăta...

Alex s-a frecat pe gât și s-a uitat fix la tavan suspinând.

— Era distrusă. Am întrebat-o pe Fallon, iar și iar, ce mama naibii, de nu știu câte ori, dacă fusese într-adevăr o căprioară. Era atât de mult sânge! Ea a susținut sus și tare că fusese o căprioară și m-a rugat să o ajut să scape de mașină. Așa că am ajutat-o. Eu... eu...

— Ai ajutat-o să mușamalizeze totul. Cu toate că undeva, în străfundurile sufletului tău, știai că mințea, am terminat eu fraza în locul lui, țintuindu-l cu privirea. Asta vrei să îmi spui.

El a clătinat din cap, trecându-și degetele prin păr.

— Eram beat. Nu a fost singurul lucru care nu avea sens. Atâtea lucruri păreau aiurea. Era doar un alt lucru de pe acea

Scanned with CamScanner

listă. Dar o să mă asigur că se va preda, Indie. Dacă nu o va face ea, poți să fii al dracului de sigură că am să o reclam eu.

— Scutește-mă de scuzele tale.

— Am spus că o să îndrept lucrurile.

— Ești și un mincinos!

Am simțit buza inferioară tremurându-mi ca o frunză.

— Nu te mint acum. Îți dau cuvântul meu.

— Ai lăsat-o să scape nepedepsită pentru crimă.

Vocea mea a căpătat un ton înalt, mult prea înalt și am amețit din nou. El a venit înspre mine, iar eu l-am plesnit peste mână când a încercat să mi-o ia pe a mea într-a lui.

— Nu.

— Nu aș fi lăsat-o niciodată să scape, dacă aș fi știut cu adevărat. *Nu am știut*. Doar am bănuit, dar jumătate din nenorocitul meu de timp vedeam și simțeam lucruri care nu erau acolo. Eram paranoic. Și incoerent. Oricât de gravă ar fi părut situația, am preferat să o trec cu vederea și să înghit ce îmi spunea ea.

Mi-am închis ochii strâns, adunându-mi întreaga voință ca să pot respira din nou. Îmi era dor de mama. Îmi era dor de tata. Îmi era dor de normalitate, de prânzurile de sâmbătă, de zilele de Crăciun, chiar și de temuta slujbă de duminică. Ratasem ocazia și capacitatea de a fi normală, întreagă. Îmi era dor de fratele meu mai mare și de cum avea el grijă de mine. Ba chiar îmi era dor de tatăl grozav care ar fi putut fi Craig pentru Ziggy, dacă Alex ar fi pus mâna pe telefon și ar fi sunat la Poliție când Fallon venise acasă în noaptea aceea.

Atunci, poate că mama ar fi supraviețuit.

Atunci, poate că n-aș mai fi fost în acest turneu, cu inima frântă într-un milion de bucăți, încercând din răsputeri să o țin laolaltă, dar simțind cum durerea era gata-gata să pocnească pe

Scanned with CamScanner

la cusături, toată existența mea însăilată cu ace și capse la vechea mea mașină de cusut.

— Consideră că aceasta este demisia mea oficială, am spus eu, cu ochii încă închiși.

— Nu, a spus el. Nu, nu, nu, nu, nu!

— Nu-mi forța mâna, Alex! Ai făcut destul. Respectă-mi dorința și lasă-mă să plec.

Țineam ochii deschiși acum, privindu-l pe el, privind tot ce reprezenta el. Un trădător căruia îi deschisesem larg ușa și îl primisem de bunăvoie în viața mea. Îi trebuiseră doar câteva săptămâni să se strecoare de pe hol în teritoriul meu. Cucerise fiecare centimetru pătrat din mine și îl folosise împotriva mea, fără să știe. Nu îi vedeam frumusețea, atracția sexuală sau constituția osoasă minunată. Nu vedeam tipul amuzant, complex, chinuit de angoase pe care ținusem morțiș să îl repar. Tot ce vedeam era un prinț defect, cu ochii rugători, gata să izbucnească în lacrimi. Lacrimi bărbătești. Nu lacrimi de furie, de exasperare sau de îngrijorare. Ci lacrimi reale, triste și profunde.

Toți prinții defecți mor. Nu spusese chiar el asta? Poate că avea dreptate. Partea cea mai înfricoșătoare era că, în acel moment, îmi doream să aibă dreptate.

Am zâmbit, surprinzându-mă pe mine însămi. Nu știam că aveam o latură întunecată, dar cred că Alex săpase adânc și o scosese la iveală din străfundurile mele, apoi o aruncase pe masa de la morgă împreună cu inima mea. Știam că de îndată ce avea să îmi găsească poezia — cea pe care o scrisesem după noaptea petrecută în dormitorul său din copilărie — avea să vadă de ce se terminase totul. De ce nu puteam fi niciodată împreună.

— Dacă mă părăsești, a spus el, îmi iei sufletul cu tine.

Scanned with CamScanner

— Întotdeauna a fost sufletul meu, am spus eu, pe un ton calm și sfidător. Tu nu ai suflet. Nu îl mai ai de foarte multă vreme. Ai dovedit-o acum mulți ani, când ai închis ochii și te-ai făcut că nu știi nimic, deși ai fi putut să o salvezi pe mama. Nu ai nevoie de mine. Ai nevoie *de tine*. E timpul să îți faci bagajele și să călătorești pe diferite planete. Găsește-ți sufletul, Alex. Nu vei fi niciodată cu adevărat fericit fără el.

Scanned with CamScanner

Caietul douăzeci și șapte

Alex

Mi-a lăsat un bilet.
Pe o foaie de hârtie.
Dintr-un caiet de notițe.
Din caietul *meu* de notițe.

Caietul în care îmi scriam cântecele. Cântecele inspirate de ea. Cântecele scrise pentru ea și poate chiar *dedicate* ei, o moștenire lăsată ei, fiecare cuvânt fiind încărcat cu mult mai mult decât propria lui semnificație. Era un hibrid între o poezie și o scrisoare. Despre noi. Despre mine. Despre nenorocita de relație care a fost între noi. Apoi, dedesubt, subliniat și scris cu roșu, mai era ceva. Ceva mai recent. Apăsase atât de tare penița stiloului pe hârtie, încât aceasta se sfâșiase în jurul literelor.

Ești frumos, Alex, dar ești gol pe dinăuntru. Nimeni nu ar putea muri pentru tine. Și nimeni ***nu ar fi trebuit*** *să moară din cauza ta.*
— Indie.

Citase din *Micul Prinț* și, cumva, cuvintele ei m-au durut și mai tare. *Micul prinț* era al nostru. Îi scrisesem un cântec despre

Scanned with CamScanner

el — și ea îl întorsese ca un bumerang împotriva mea. Și atunci mi-am dat seama, într-un hotel parizian care arăta exact la fel ca toate celelalte, dar era, în același timp, și foarte diferit, că în sfârșit o găsisem. Pe fata care merita toate acele cântece pe care le compusesem. Și apoi o pierdusem. Fata căreia îi distrusesem viața fără să vreau.

La capătul tunelului rece și întunecos al existenței mele se întrezărea o luminiță: până și eu știam că nu puteam anula ultima parte a turneului „Letters from the Dead". Jenna ar fi fost în stare să mă jupoaie de viu și să mă împăieze cu dinamită numai dacă i-aș fi sugerat o asemenea posibilitate. Compania de asigurări monitoriza atent cazul meu, casa de discuri îmi sufla în ceafă cu respirația ei corporatistă și râncedă, în vreme ce eu îmi făceam realmente o revenire decentă în show biz și stârneam senzație cu următorul meu album deocamdată fără titlu. Ca să nu mai vorbim că amicii mei se bazau pe mine. Amicii cărora le datoram atât de mult, chiar dacă îmi venea să îi omor cu mâinile goale. Relația noastră era complicată și anormală și total deplasată. Ei mă trădau în mod constant în încercarea de a mă readuce la viață. Și chestia asta funcționase.

Până acum.

Îmi promisesem mie însumi că, orice ar fi ieșit din tot rahatul ăsta, aveam să mă asigur că Fallon avea să procedeze corect față de Stardust și de familia ei.

Am stat lângă insula de bucătărie a apartamentului meu de hotel, strângând biletul ei în mână până când degetele aproape că mi-au pocnit. Parfumul lui Indie încă îmi mai stăruia în nări, pe pernă și în măruntaie când, pe neașteptate, ușa din spatele meu s-a deschis. Încercam să mă droghez fără succes cu sărurile

Scanned with CamScanner

de baie de vreo douăzeci de minute, când Lucas a intrat și a închis ușa în urma lui.

Da, mă drogam din nou. Sau cel puțin încercam. Rahat, nu mă pricepeam nici măcar să fiu un dependent de droguri ca lumea. Cât de jenantă putea fi treaba asta?

— Nici măcar să nu îți treacă prin cap așa ceva!

Am prizat, încercând să dau foc micilor granule de sare. Cum naiba ai putea să te droghezi cu ele? Aveam nevoie de amici noi. Amici noi, tineri, rataţi, care să mă învețe să mă droghez cu chestii jalnice. Și nici măcar nu trecuseră patru ore întregi de când ea plecase. Îmi era groază să mă gândesc cum aveam să mă descurc peste o săptămână de acum încolo. Cu heroină? Cu cocaină? Cu serialul *Riverdale*? Aș fi murit dacă aș fi devenit singurul lucru pe care îl detestasem vreodată.

— Ce să nu îmi treacă prin cap?

L-am auzit pe Lucas mișcându-se în spatele meu, dar nu m-am întors.

— Orice. Răspunsul meu este *nu* și e valabil pentru orice. Nu îmi vorbi. Nu îți cere scuze. Nu îmi oferi condoleanțe. Pentru ultima oară — am regulat-o pe Laura cu mult timp înainte ca tu să o cunoști. Nu era nevoie să îmi strici singura relație serioasă. De două ori la rând.

Am trântit sărurile pe blatul din bucătărie plin de frustrare, în timp ce intram efectiv într-o conversație cu el. Un idiot. Eram un mare idiot! O parte din mine — deși mică și nesemnificativă și suprimată de tot rahatul care îmi forfotea prin cap — și-a dat seama că meritam. Tot ce mi se întâmplase. Faptul că Indie plecase. Că Fallon acționase ca o curvă dementă. Că amicii mei și agenta mea care mă dădăcea mă mințiseră și implementaseră controlul micromanagerial la nivelul fiecărei inspirații

Scanned with CamScanner

și expirații, de la amorurile mele la înregistrările pentru casele de discuri, oferte, interviuri și bunăstarea mea generală. Lucas a apărut lângă mine și a șters dintr-o mișcare blatul de marmură cu brațul, azvârlind pe podea sărurile pe jumătate sparte.

— Tu crezi că acum mai e vorba de Laura? mi-a urlat el în față. Ești dus de-a binelea? Ce este în capul tău? Nu este vorba despre Laura și nici despre Fallon. Nu este vorba nici măcar despre Indie. Este vorba despre tine, ticălosule! Sunt îndrăgostit *de tine*!

S-a cutremurat, scuipându-mi cuvintele în față.

M-am întors ca să îl privesc drept în ochi. Cuvintele lui se prelingeau ca ploaia printr-un tavan crăpat. Încet dar sigur. Doar că nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea.

— Ce?

M-a luat de braț și m-a tras înspre el. L-am lăsat, prea uluit ca să pot găsi ceva coerent de spus. Fețele noastre erau doar la câțiva centimetri una de cealaltă, dar destul de departe încât să-i pot vedea expresia. Chinuită, aproape la fel ca a mea.

— Sunt îndrăgostit de tine. De, hmm, să vedem, nu știu, de doisprezece ani? Toată lumea știe. Este clar ca bună ziua pentru toată lumea. Am început să cânt la tobe din cauza ta, de dragul tău, fir-ai tu să fii! Aveai nevoie de baterist, nu puteai găsi unul — nimeni nu vrea să fie bateristul tău, este o muncă de sihastru — așa că am făcut-o eu. Eu am vrut să fiu aproape de tine și tu ai vrut să pui bazele unei trupe, așa că am învățat să cânt la un instrument. Apoi *am devenit* instrumentul tău. Și apoi am cules firimiturile tale — Laura, iubita ta idioată, Fallon, și toate celelalte din jurul tău — pentru a avea mai multe crâmpeie din tine. Mai multe crâmpeie prețioase din Alex — futăciosul — Winslow,

Scanned with CamScanner

tipul care din păcate le deținea. Carisma, talentul, prezența, ochii aceia. Ochii ăia blestemați, Alex!

El mi-a dat drumul brațului și și-a astupat ochii cu palmele, clătinând din cap cu exasperare și plimbându-se cu pași mari prin încăpere.

Voiam să-mi aprind o țigară ca să îmi țin gura ocupată cu ceva — eram sigur că nu era deloc potrivit să spun ceva —, dar eram prea șocat să fac vreo mișcare. Toată lumea știa? Oare trăisem măcar în același univers cu amicii mei? Păreau să țină foarte multe lucruri ascunse de mine.

— Te-am despărțit de Fallon, nu pentru că mi-a plăcut de Will sau de ea, ci pentru că te iubesc. Și faptul că te iubesc vine la pachet cu prețul de a-mi ignora complet dorințele și nevoile mele. Fallon te-a făcut să cazi și mai mult în patima drogurilor și să aluneci pe panta depresiei. Era toxică pentru tine, așa că am înlăturat-o cu un șut în fund din calea ta. Și aș face-o din nou dacă aș putea. Cât ai clipi din ochi. Aș face moarte de om pentru tine, Winslow. Acum, Indie a făcut exact invers. Te-a reconstruit. Dar, desigur, când te vedeam cum îți făceai de cap cu ea îmi venea să îmi pun șireangul de gât în fiecare zi. Conștient fiind de faptul că v-am împins unul în brațele celui-lalt aproape că m-am condamnat la propria-mi moarte. Și tot am făcut-o. Pentru tine.

Lucas s-a trântit pe canapeaua din catifea neagră, îngropându-și fața într-o pernă. Mă întrebam în sinea mea cât de dobitoc poate fi cineva încât să își vadă bine mersi de viața lui fără să își dea seama că unul dintre cei mai buni amici ai săi este îndrăgostit de el. Eu eram acela. Eu eram dobitocul sadea.

— Ești homo, i-am spus, cu un aer destul de nătâng, frecându-mi tâmpla transpirată.

Scanned with CamScanner

Nu îmi dădeam seama prea bine de ce eram atât de transpirat, dar chestia asta s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu faptul că aveam simțurile atât de amorțite, încât nici măcar nu puteam să îmi dau seama cât de cald era în cameră. Fusesem mult prea ocupat încercând să mă droghez și să nu mă gândesc la Indie. Două privințe în care eșuasem lamentabil.

— Cât se poate de homo. Și, te rog, nu vreau să aud glume ca ale lui Alfie.

Lucas a început să se joace cu fermoarul jachetei de piele. *Sus. Jos. Sus. Jos.*

Mi se părea ciudat să vorbesc despre el când propria mea lume era vraiște. Însă nu-mi mai puteam permite să fiu un amic de tot rahatul și faptul că recunoșteam asta în sinea mea era un început. În plus, el arăta ca un copil bosumflat. Trist, irascibil și învins. M-am trântit pe canapea lângă el și i-am înghiontit umărul cu al meu.

— Îmi pare rău.

Nici nu știam prea bine pentru ce îmi ceream scuze. Fiindcă nu eram homo? Fiindcă mă afișasem cu jumătate din populația feminină de la Hollywood la Chateau chiar pe sub nasul lui? Fiindcă îl făcusem să joace rolul zânei bune pentru mine mai bine de un deceniu? Pentru că îi hărăzisem nenorocita soartă de a deveni un *amărât de baterist*?

— Să nu îți pară rău. Am aproape treizeci de ani și încă îmi mai țin secretul bine ascuns. Te-am mințit timp de ani de zile. Probabil suntem chit.

Lucas s-a șters la nas cu dosul palmei și a privit în jos.

Nu știam cum de era posibil ca inima mea rănită să sângereze și mai mult după episodul cu Indie, dar uite că așa era. Sângera pentru Lucas. L-am tras brusc spre mine într-o îmbrățișare.

Scanned with CamScanner

— Hei, i-am spus, lipindu-mă de peretele din fața noastră.

Nimic nu era în regulă și totuși trebuia să-l asigur că era, fiindcă Indie avea dreptate. Trebuia să-mi găsesc sufletul și să-l arăt oamenilor din jurul meu.

— Uită-te la mine.

El și-a tras nasul și și-a ridicat privirea.

— Când ți-ai dat seama că îți place scula?

— Când aveam doisprezece ani? Poate treisprezece? Nu sunt sigur. Îmi amintesc doar că tânjeam după inima ta cu mult înainte de a tânji după penisul tău. Era o seară de ianuarie. Te-am zărit mergând în sus pe drum, cu Tania agățată pe spate, strigând către ferestrele închise: „Cine știe să acordeze o chitară?" și m-am gândit... *ticălosul ăsta va avea o baie plină de premii Grammy într-o zi.* Arătai ca un ratat, dar erai atât de absorbit de ceea ce făceai, încât nu am putut să nu te admir pentru treaba asta. Vocea ta tocmai era în schimbare, la fel și bărbia ta, cu o groază de coșuri! Îți mai aduci aminte de asta? a râs el. Doamne, erai de tot râsul!

— Încă mai sunt de tot râsul, am zâmbit eu strâmb. Dar nu știu dacă mai e la fel de amuzant.

Îmi aminteam de acea zi. Prietenul tatălui meu, Duncan, fusese în sfârșit de acord să mi-o acordeze pe Tania și mă învățase cum să cânt primele acorduri din piesa „Smoke on the Water".

— Cu siguranță ești la fel de amuzant, m-a asigurat Lucas, bătându-mă pe piept.

Nu mai făcuse asta până acum. Poate că și-o dorise dintotdeauna, dar nu știuse cum aveam să reacționez. Gândul acesta mă deprima.

— Te rog să nu recidivezi, Alex.

Scanned with CamScanner

Lucas vorbea serios din nou. Dar era prea târziu. Cu toate că nu mă drogasem în acea seară, știam cu siguranță că aveam să o fac. Și că aveam să regret. Și că drogurile aveau să îmi ia cu mâna măcar o parte din durerea pe care o simțeam pentru ceea ce se întâmplase, acum când Stardust era departe.

— Întrebare, am evitat eu subiectul.

Am scos o țigară cu dinții din pachetul aflat pe măsuța de cafea și am aprins-o, cu un braț încă înfășurat pe după umerii lui, de parcă ar fi fost fratele meu mai mic.

— Dacă am fi împreună, aș sta deasupra sau dedesubt?

Lucas a râs în hohote printre lacrimi.

— Eu stau întotdeauna deasupra.

— Rahat! am spus eu.

— Vezi? Tot amuzant ai rămas, mi-a răspuns el, și și-a apăsat degetul arătător pe nasul meu, cu un zâmbet amărât.

M-am gândit în continuare la Indie pe parcursul întregii conversații.

Oare ce ar fi spus despre asta?

Scanned with CamScanner

Alex

Alex,

Îți mai aduci aminte când ne-am mutat prima oară la Los Angeles și ne-am promis solemn că nu ne vom schimba? Că vom rămâne aceiași tipi din același oraș de rahat cu ura noastră comună pentru FC Manchester (la dracu' cu Manchester, omule, la dracu' cu toți!). Ei bine, e suficient să spun că nu ne-am ținut niciunul de acea promisiune.

Să îți mai zic o chestie — chiar și atunci când am încetat să fim amici și am devenit concurenți, tu ai fost întotdeauna în avantaj. Ai avut parte de cea mai bună fată, ai avut cel mai bun album și cel mai prestigios Grammy. Ai apărut pe coperta revistelor Rolling Stone și NME, în timp ce eu m-am ales cu rahatul ăla de Billboard. Încă mai erai în vogă printre hipsteri chiar și după ce ai ajuns pe val, în vreme ce eu am fost invitat la Premiile Country Music.

Și îi ai pe amicii noștri. Pe toți. Și sunt ai tăi.

Vreau să afli de unde și până unde le-a venit ideea cu Indigo Bellamy și, mai mult decât atât, că eu nu sunt dușmanul tău. Nu am fost niciodată. Și nu voi fi niciodată.

Scanned with CamScanner

Cred că îți sunt dator cu o explicație. Ai impresia că ți-am furat-o pe Fallon, când, de fapt, nu am vrut altceva decât să vă salvez pe amândoi. O iubesc? Da. O voi avea vreodată, pe deplin, așa cum ai avut-o tu, în felul în care tu pui stăpânire pe absolut orice? Nu.

În seara în care Fallon a fost implicată în acel accident, se întorcea de la petrecerea mea din Calabasas. Tu erai acasă, bolnav. Ea se drogase și cu toate acestea se urcase la volan.

Știam asta.

Și am lăsat-o să o facă.

Îmi asum întreaga responsabilitate.

Erau atât de mulți oameni, încât nu îmi prea păsa cine venea sau pleca. Dar a doua zi, după accident, ea m-a contactat. A căutat compania mea.

A intrat în panică și știa că aveai să o părăsești dacă nu se ducea direct la poliție.

Începând cu acel moment, eu și Fallon am început să dezvoltăm o relație toxică. Am devenit mai apropiați și ne-am implicat din ce în ce mai mult, în timp ce ea a căzut din ce în ce mai tare în patima drogurilor.

Te-am înșelat și apoi totul a explodat. Nu te învinovățesc că m-ai îndepărtat cu totul din viața ta. Din contră, probabil că este de preferat să stăm departe unul de celălalt.

Dar am știut întotdeauna despre părinții lui Indigo Bellamy.

Și știu că asta s-ar putea întoarce împotriva mea, dar este adevărat. Am știut. Sunt parțial responsabil. Sunt un om de condamnat, efectiv de condamnat.

După ce toată treaba cu Fallon s-a aplanat, Alfie, Lucas și Blake au spus că nu vor mai vorbi cu mine niciodată. Dar au vorbit. Cândva, după ce ai dat-o afară pe a opta dădacă, am contactat-o pe Jenna Holden, care a convocat o întâlnire cu Alfie, Blake și Lucas. Cu toții am fost de acord că începuseși din nou să

Scanned with CamScanner

aluneci în dependență, iar eu eram un idiot care îi ținea pe Indigo și pe Craig sub lupă, simțindu-mă vinovat și dezamăgit de ceea ce făcuse Fallon și cum scăpase nepedepsită, iar viețile lor erau și ele de tot rahatul.

Am susținut că planul era perfect și ei au fost de acord cu mine.

Am vrut ca tu să te îndrăgostești și să devii mai bun.

Am vrut să devii rivalul meu la premiile Grammy, nu în coșmarurile mele.

Știam că viața ta urma să se îmbunătățească și viața lui Indigo la fel și, dacă totul mergea conform planului, poate și viața lui Craig.

Indigo nu a știut cine a încercuit acel anunț pentru slujbă, dar, în cele din urmă, a dat telefon. Credea că fusese fratele sau cumnata ei. Hudson a fost cel care a strecurat acea hârtie în coșul bicicletei ei în timp ce era la cumpărături.

Nicio secundă nu mi-a trecut prin cap că Fallon încă mai era atât de tare îndrăgostită de tine. Atât de împătimită de tine. Ce fel de persoană mărturisește o crimă precum cea pe care a comis-o ea? Una drogată și disperată. Doar o asemenea persoană.

S-ar putea să consideri că asta e trădare, dar amicii tăi nu îți doresc decât tot binele din lume. Și eu la fel. Îmi pare rău că nu ne-a ieșit socoteala și sunt oarecum ușurat — deși în mare parte îngrozit — că am spus adevărul. Poți face cu el ce dorești. Eu am încetat să mă mai ascund. Am încetat să mă mai joc de-a destinul. Am încetat să îmi mai distrug propria viață și viețile altora.

Dar nu da vina pe cei din echipa ta. Ei te iubesc. Ei te-au ales.

Tu ai câștigat.

Scanned with CamScanner

P.S.

În continuare mă prefac că îmi vine să borăsc atunci când cineva pomenește numele lui Alex Winslow.

Cu respect,
William George Bushell

Uite cum stă treaba cu dependența: o știi pe prietena aia nenorocită care se furișează în viața ta atunci când ești cu moralul la pământ? Asta e. Dependența s-a strecurat în mine fiindcă nu mai eram în stare să o elimin din viața mea. Nu aveam niciun motiv să mă comport normal fiindcă ea nu mai era aici și totul părea fără speranță, absurd și irevocabil.

Atât. De. Al. Dracului. De. Irevocabil!

Am aflat multe în cele trei săptămâni care au marcat sfârșitul turneului. Primul lucru a fost acela că atunci când vrei să pui mâna pe narcotice o poți face, chiar dacă întreaga lume, cu sora ei cu tot, stă cu ochii pe tine. Îmi strecuram admiratoare în camera mea cu cocaină ascunsă în sutiene. Nu mă atingeam de ele, dar evident că mă atingeam de droguri. Am dat pe gât o sticlă de votcă în baia din Canada și niște pastile de Xanax în New York. Când am aterizat în Tennessee am trecut să salut un cântăreț country al cărui mentor eram într-un reality show și am băut o sticlă de whisky în dormitorul lui. A fost penibil de ușor, aproape spre disperarea mea. Am avut șansele mele de-a lungul timpului. Pur și simplu am ales să nu mă folosesc de ele, nu știu din ce motiv. De fapt, acum motivul îmi era clar ca lumina zilei. *Ea.* Stardust. Ea reușise să mă drogheze cu ceva mult

Scanned with CamScanner

mai tare decât cocaina. Chiar înainte ca mâinile mele să îi atingă trupul minion, menirea ei fusese să mă tachineze, să mi se împotrivească și să mă distreze.

Odată ce ai ajuns dependent, rămâi dependent pe vecie.

Partea cea mai proastă este că nu înțelegi cu adevărat gravitatea dependenței tale decât abia când ea ajunge cu cinci pași înaintea ta, alergând spre linia de sosire, gata să îți distrugă viața. Am făcut, ce-i drept, și pauze de la prizat droguri și de la consumul de alcool, așa că am încercat să mă autoconving că încă eram relativ treaz și nedrogat și când eram relativ treaz și nedrogat am sunat-o. Tot timpul. Ea nu mi-a răspuns niciodată. Am primit adresa ei de e-mail de la Blake și i-am transmis mesaje. Mesaje stupide. Mesaje înspăimântătoare. Mesaje care mi-ar fi putut crea o groază probleme.

Către: Indiebell1996@gmail.com
Subiect: Am nevoie de tine

M-am întâlnit cu Iisus în Times Square după un concert și el mi-a spus că vom muri cu toții, așa că trebuia să îmi fac bilanțul binecuvântărilor. Dar aveam doar una singură: pe tine.

Încă mai ești supărată pe mine? De fapt, nu îmi răspunde la asta. Vom vorbi despre asta când voi ajunge acolo. Nu ar trebui să te contactez. Blake crede că îți scriu ca să îmi cer scuze și asta cred și eu, dar nu mă voi rezuma doar la atât. El și Jenna m-ar omorî dacă ar afla, dar tu și cu mine, noi doi suntem mai importanți decât ei. Mai importanți decât toate astea.

Scanned with CamScanner

Apropo, Jenna este însărcinată cu copilul lui Blake. Ea mi-a zis să nu spun nimănui, așa că îți spun ție. Pentru că tu nu ești nimeni, ești acel cineva al meu. Cred că urmează să revizuiesc și să șterg acest paragraf mai târziu. Prea sună a clișeu. Știai că albumul pe care l-am produs cu ticălosul ăla din formație a fost cel mai bine vândut album al meu?

Hm!

Poate că voi păstra aceste rânduri până la urmă.

Alfie face pauză de păsărici. Spune că este îngrijorat pentru mine și că asta este refularea lui. Blake doarme cu mobilul lipit de ureche. Lucas rareori mai scoate vreo vorbă iar eu..., eu beau.

Am început cu o sticlă de vodcă zilele trecute. Mi-e dor de tine. Nu știam ce a făcut Fallon în noaptea aceea. Îți jur. Este la dezintoxicare. I-am dat un ultimatum în legătură cu recuperarea. Răspunde, te rog, la apelurile mele. Sau... nu.

Nu-i spune lui Blake.

A.

Către: Indiebell1996@gmail.com

Subiect: Cum?

Nu pot să cred că rahatul ăsta e adevărat, Stardust! Cum să nu-mi răspunzi? Cum să nu ai nevoie de mine așa cum am eu nevoie de tine? Cum e posibil ca, după ce eu te-am găsit pe tine și tu m-ai găsit pe mine, și știm amândoi al naibii de bine cât de rar se întâmplă să ai ceea ce avem noi, tu să renunți totuși la mine?

Cum să te las să pleci?

Întrebare stupidă, nu te las.

Scanned with CamScanner

Încă două săptămâni. Voi veni să te iau. Știi că voi veni.
Al tău (chiar dacă tu crezi că nu ai nevoie de mine),
A.

Către: Indiebell1996@gmail.com
Subiect: Am compus o melodie

Sună așa:
Răspunde-mi.
Răspunde-mi.
Răspunde-mi.
Răspunde-mi.

Toată lumea și absolut totul se destramă. Concertul de la Chicago a fost un spectacol de tot rahatul. Am uitat majoritatea versurilor. Nu mă întreba de ce, Stardust. Doar știi.

Hudson s-a alăturat turneului ca să nu se aleagă praful din ceea ce mi-a mai rămas din carieră, pentru că Blake este din nou în Los Angeles și se joacă de-a tăticul. Cred că el și Lucas s-au cuplat. Adică Lucas cu Hudson. Nu cu Blake. Sper că da. E de bine, nu? Faptul că doresc lucruri bune oamenilor buni.

Oh! Și, ca o paranteză, Lucas este homosexual.

Vreau să știi că m-am gândit la asta și, chiar dacă am concerte cu casa închisă, îmi place la nebunie materialul brut pentru noul album. Îți scoate la iveală personalitatea. Abia aștept să îl împărtășesc lumii întregi. Împărtășește-ți sufletul. Ai avut dreptate. Este sufletul tău, dar ți-am spus că aș vrea să îl împrumut. Nu te superi, nu-i așa?

Sosesc la Los Angeles într-o săptămână.

A.

Scanned with CamScanner

Către: Indiebell1996@gmail.com

Subiect: A fost odată ca niciodată un prinț...

Îți amintești cum, în Micul Prinț, vulpoiul voia ca băiatul să îl îmblânzească, astfel încât să se albă mereu unul pe celălalt? Cred că exact asta mi-ai făcut tu mie. M-ai domesticit. Aveam nevoie de tine. Și mi-ai dat drumul înapoi în sălbăticie, domesticit fiind și AL TĂU, iar acum nu sunt sigur ce dracului ar trebui să fac ca să supraviețuiesc. Ceea ce, cred că ești de acord cu mine, pare ironic. Ținând cont de situație și așa mai departe.

Am plecat de la Chicago la Oklahoma într-un autocar și acum sunt pe drum. Ți-ar fi plăcut. I-am interzis lui Alfie mâncarea mexicană. Mă gândesc foarte mult la tine. Mă masturbez adeseori uitându-mă la pozele noastre făcute cu polaroidul. Nu m-am atins de nicio femeie de când ai plecat. Bine. Confesiune completă: am strâns o țâță în căușul palmei în timp ce făceam o fotografie cu o admiratoare. Dar tocmai își pusese silicoane și a fost în chip de cadou pentru ziua ei. Și nu mi-a plăcut. Deloc.

Este atât de ciudat să fiu aici, să fac chestia asta, și să nu alerg după tine așa cum îmi spune fiecare oscior din corpul meu! Blake spune să îți acord timp, dar ce știe el despre relații? El și Jenna sunt precum o catastrofă feroviară.

Am văzut astăzi o veveriță. Avea coada tăiată. Încă mai avea blăniță, numai că era... scurtă. Ai văzut vreodată coada unei verițe de aproape? Este absolut magnifică. Încă mai era stufoasă, doar că... era scurtă. Mi-a părut rău pentru veveriță, dar mi-am amintit că ea nu știa că i s-a tăiat coada.

Atunci mi-am dat seama că sunt precum nenorocita de veveriță, Indie.

Scanned with CamScanner

Sunt nenorocita de veveriță care a alergat de colo colo cu o jumătate de coadă și nimeni nu mi-a spus, așa că am trăit într-o ignoranță binecuvântată. Apoi ai intrat tu în viața mea, apoi ai plecat și ghici ce? Acum știu. Știu că sunt incomplet și sufletul meu, care credeam că era pe moarte, se află de fapt în Los Angeles, mergând pe o bicicletă franțuzească într-o rochie ridicolă.

Știu că fac pe victima și știu că acum tu treci printr-o perioadă de tot rahatul, dar cred că asta fac dependenții.

Și sunt dependent. Din nou.

Patru zile, Indie. Tu. Eu. Noi. Mereu.

Blake s-a întors în aceeași săptămână de la o programare la obstetrică-ginecologie pe care a avut-o împreună cu Jenna. Când a descoperit ce făcusem, mi-a luat laptopul pe care Indie îl lăsase în urma ei și m-a implorat să încetez. Ceea ce, în mod firesc, m-a determinat să o sun de și mai multe ori și să le ordon lui Jenna și lui Hudson, care își târâse fundul înapoi la Los Angeles fără nicio tragere de inimă, să se intereseze de ea în fiecare săptămână. Ei mi-au spus că era bine. Chestia asta m-a făcut să mă simt, în consecință, ca dracu'. Voiam ca ea să sufere la fel de tare ca mine și nici măcar nu îmi era rușine să gândesc treaba asta. Chiar aveam o problemă.

Oklahoma, apoi Texas, apoi direct înapoi la Los Angeles. Îmi dădeam seama că ajunsesem să consum cocaină și alcool la greu, dar aveam o problemă mult mai mare de rezolvat — să câștig fata înapoi.

Scanned with CamScanner

Toate celelalte — drogurile, alcoolul, dependența — puteau fi rezolvate după aceea. Dragostea le cucerește pe toate și chestii de genul ăsta.

Concertele mergeau bine. Drogurile mă ajutau să le fac față până la capăt. Dar nu mai scriam cântece și nu mai transmiteam mulțimii acea atmosferă electrizantă despre care auziseră pe vremea când făcusem turnee prin Europa. „Letters from the Dead" aducea pe scenă în mod oficial un cadavru — ha! Ar trebui să notez asta undeva.

Zborul către Los Angeles s-a desfășurat fără niciun schimb de cuvinte, iar primul lucru pe care l-am făcut când am aterizat pe aeroportul internațional LAX a fost să-i dau șoferului adresa lui Indie. Nici măcar nu mi-a păsat că ceilalți doreau să fie lăsați la apartamentele lor. Să îi ia dracu' pe toți. Și pe mine m-a luat dracu' atunci când mi-au prezentat-o pe hoața sufletului meu cu părul albastru.

Nu venisem cu mâna goală. M-am gândit mult și bine până să găsesc cadoul ideal. Credeam că simboliza perfect ceea ce voiam să îi spun. Din păcate, darul meu murea câte puțin de la o clipă la alta. Nu aveam timp de pierdut.

Indie locuia într-un cartier mizerabil într-o clădire și mai mizerabilă. La parterul blocului ei era un club de striptease, așa că trebuia să ocolești pe o alee pentru a ajunge la scara metalică ruginită care ducea spre complexul de locuințe. Am bătut în ușă de trei ori și am sunat la sonerie ca să fiu sigur că am fost auzit. Știam că era acasă. Era ora șase. Și nu avea unde să plece. Nu avea nicio slujbă. L-am pus pe Hudson să verifice. O femeie blondă și înaltă a deschis ușa. Natasha. Am recunoscut-o din convorbirile avute pe laptopul lui Indie. Și-a arcuit o sprânceană și m-a privit ca și cum i-aș fi răhățit prețul de la intrare.

Scanned with CamScanner

— Cu ce te pot ajuta?

Se comporta de parcă nu ne-am fi tachinat pe Skype cu puțin timp în urmă, iar eu mă întrebam cât de mult îi spusese Stardust.

I-a spus totul, fraiere. Tu ce crezi?

— O caut pe Indie.

— Indie nu vrea să te vadă.

— Indie va trebui să mă vadă la un moment dat, fiindcă nu voi înceta până când nu o va face și probabil va avea nevoie de un ordin de restricție împotriva mea dacă are de gând la modul serios să mă elimine din viața ei. Și, în chip de bonus — i-am fluturat pe sub nas cadoul pe care îl țineam strâns în mână, dându-i de înțeles Natashei că nu venisem cu mâna goală —, i-am făcut ceva. Va înțelege ce înseamnă.

Nat a făcut ochii mari la cadoul meu pentru o clipă, părând îndurerată dar și jenată din cauza mea. Chiar și eu mă simțeam oarecum jenat. Nu mă deosebeam prea mult de un cerșetor în acest moment și, la naiba, zău dacă nu arătam ca un idiot ținând în mână cadoul meu care atârna pe jumătate mort.

— Indie! El este! a țipat ea înspre interiorul micului apartament.

Indie a apărut la ușă câteva clipe mai târziu. Doar de atâta a fost nevoie? Eram derutat. Dar i-am văzut privirea, și entuziasmul de a o revedea după trei săptămâni întregi s-a evaporat instantaneu. Lumina din ochii ei — acel albastru expresiv din ochii care îi străluceau atunci când cântam la chitară și cutele care îi apăreau în colțurile pleoapelor de fiecare dată când își dădea drumul pe degetele mele, pe limba mea și pe scula mea — se stinsese. Această femeie din fața mea nu era nici pe departe la fel de prezentă și vie ca fata care mă părăsise în Europa.

Scanned with CamScanner

Am întins mâna și i-am oferit cadoul, înainte ca ea să apuce să scoată vreo vorbă.

„Numai timpul împărțit cu floarea ta face ca floarea ta să fie atât de prețioasă," am citat eu din *Micul Prinț*, cuvânt cu cuvânt, deoarece mi se părea important, cumva. Ea s-a uitat îndelung la trandafirii pe care îi țineam strâns în mână fără să se încrunte propriu-zis, dar departe de a fi impresionată.

— Trandafirii nu au o genă albastră, i-am explicat eu. Nu poți obține trandafiri de o asemenea culoare. Fapt științific. Dar eu ți-am vopsit câțiva în albastru. Mi-au trebuit ore bune.

Am urmărit fiecare zvâcnire a chipului ei cu ochi avizi, încercând să descifrez ceea ce simțea atunci, dar nu am reușit să surprind nimic. Am continuat să turui ca o moară stricată, poticnindu-mă în propriile mele cuvinte.

— Vezi tu, mi-am petrecut timpul. Cu trandafirii. Fiindcă îmi pasă. De tine. Și presupun că ceea ce încerc să spun este că merit o a doua șansă.

Eram destul de mândru de discursul meu. Dar, privindu-l în retrospectivă, mi-am dat seama cât de mult aberam. Nu am putut descifra situația, ca să nu mai vorbim că nu am putut descifra ce era în mod clar întipărit pe chipul ei. Nu eram într-o comedie romantică unde problema se rezolva de la sine cu ajutorul câtorva trandafiri și a unei cutii cu bomboane Godiva. Ea mi-a privit brațul rămas întins și, chiar când am crezut că intenționa să primească trandafirii, ea și-a retras mâna lăsându-i să cadă între noi cu o bufnitură surdă.

— Hm?

Atât i-am zis: hm? Pe bune! Fiindcă în mintea mea cretină și disfuncțională ea încă mai era prietena mea secretă. Și asta era o ceartă între îndrăgostiți care se putea rezolva și care era

Scanned with CamScanner

gata să ducă probabil la schimburi de cuvinte precum acum-ori-niciodată, am-văzut-luminița-și-acum-hai-să-ne-o-tragem, urmate de o partidă de sex intens.

— Cât ai băut și cât ai tras pe nas azi? m-a întrebat ea, pe un ton neutru.

Arăta bine. Era îmbrăcată cu o rochie în stil chimono de culoarea verde-smarald.

— Nu mult.

Am sughițat, fără să îmi dau seama că ea putea să simtă damful de alcool plutind în aer peste pragul ușii.

— Am nevoie de tine.

— Da, bine.

Ea a clătinat din cap și a râs ușor.

— Ascultă-mă, Alex, ascultă-mă cu atenție, fiindcă poți să mă amenințI că vei veni aici în fiecare zi tot restul vieții tale, dar asta nu va schimba cu nimic deznodământul situației. Nu vreau să mai aud de tine. Ești cel mai infatuat și egoist om pe care l-am întâlnit vreodată. Nu te mai obosi să treci și mâine pe aici, pentru că nu voi fi acasă. Oriunde mă voi afla, nu vei fi binevenit acolo. Mulțumesc pentru flori.

Le-a lovit cu piciorul, azvârlindu-le afară peste prag.

Mi-a trântit ușa drept în față.

Și a zăvorât-o pe interior.

Lăsându-mă de unul singur.

Când eram copil, pe la vreo șase sau șapte ani, sora mea m-a obligat să mă uit la *Frumoasa și Bestia* împreună cu ea. M-am uitat, pentru niciun alt motiv decât că era sora mea mai mare și

Scanned with CamScanner

știa să facă floricele la microunde, iar floricelele combinate cu un film reprezentau un soi de Sfântul Graal pentru mine.

Dar a fost o secvență din film care că m-a nedumerit de-a dreptul. Acea secvență despre care am tot întrebat-o pe sora mea zile în șir după aceea. Atunci când Gaston găsește castelul Bestiei, când lucrurile scapă de sub control, când ei se iau la bătaie urmează o secvență în care bestia... pur și simplu se dă bătută. Îi permite lui Gaston să o domine și să câștige lupta.

„De ce?" am întrebat-o eu, pentru a patru mia oară.

„Oh, Doamne, Dumnezeule, parcă ai fi un muppet[1]! Ce e de neînțeles? A pierdut fata! Viața lui nu mai are niciun rost! Mai bine mort decât să ajungă să trăiască precum un amărât bătrân și singur. Fără ea va rămâne un monstru pentru totdeauna."

Nu se rostiseră niciodată cuvinte mai adevărate, chiar dacă acestea fuseseră spuse de cineva care avea să se aleagă mai târziu cu porecla îndoielnică BO — Bicicleta Orașului, pentru că toată lumea o încăleca. Nu prea s-ar putea zice că era o somitate în domeniul iubirii romantice.

Nu cred că i-am spus vreodată lui Indie acea poveste și la gândul că nu aveam să i-o spun vreodată aproape că m-a făcut să mă sufoc.

Trecusem de jumătatea celui de-al doilea pachet de țigări în ziua aceea, întrebându-mă care era rostul tuturor acestor lucruri. Să casc ochii în gol și să privesc timpul și vântul — în ciuda invizibilității lor — târând după mine trupul greu și inert pe

[1] Referire la celebrele păpuși Muppets inventate de Henson: „muppet" provenind din combinația cuvintelor englezești „marionette" — marionetă si „puppet" — păpușă

Scanned with CamScanner

care trebuia să-l port peste tot? Mă drogasem cu cocaină și mă îmbătasem cu whisky.

Și aveam întrebări. Multe întrebări. Dar niciuna nu era cea care trebuia.

Unde era Indie?

Ce făcea?

Cum puteam să fac să funcționeze relația noastră?

Mai aveam vreo șansă?

Am avut o conversație telefonică cu Fallon, ca să o anunț că, dacă nu avea de gând să spună nimic despre ceea ce se întâmplase, putea să fie al dracului de sigură că eu aveam s-o fac eu. În consecință, Fallon a fost sinceră și a mărturisit totul în fața polițiștilor. A primit o vizită din partea unor polițiști îmbrăcați în civil pe când era la dezintoxicare. Will i-a stat alături și a ținut-o de mână. I s-a oferit posibilitatea de a termina procesul de dezintoxicare înainte de a fi trimisă în arest. Blake mi-a spus că, din punct de vedere legal, eram exonerat. De parcă mi-ar fi păsat. De parcă ar fi contat.

I-am trimis un mesaj lui Indie, ca să o pun la curent în legătură cu Fallon, chiar dacă Blake și Lucas mi-au spus să nu o fac. Nu mi-a răspuns. Nu știam dacă treaba asta îi făcea mai bine sau mai rău. Pe de o parte, i-am redeschis rana. Pe de altă parte, i-am oferit un soi de consolare.

Soneria a sunat de trei ori. Vechiul Alex — alias Alex din turneu — a încruntat din sprâncene. Noul Alex era Bestia căreia nu-i păsa dacă Gaston dădea buzna înăuntru. Cineva era entuziasmat astăzi. Toți băieții aveau câte o cheie a apartamentului pe care îl închiriasem când m-am întors la Los Angeles pentru a fi aproape de Indie, așa că probabil era un curier nerăbdător să

Scanned with CamScanner

își vadă mai departe de drum. Oare făcusem vreo comandă? Nu îmi aminteam să fi comandat ceva. Încă două apăsări pe sonerie și o bătaie în ușă. Când m-am dezlipit de canapea, am avut senzația că încercam să îmi îndepărtez un bloc de o sută de tone de pe umeri. De când devenise trupul meu atât de greu? Nu prea mai mâncasem mare lucru de când plecasem din Paris și probabil că pierdusem câteva kilograme, ceea ce mă făcuse să cred că senzația era exclusiv psihologică.

— Vin, am mormăit, târându-mi picioarele spre ușă.

Am aruncat o privire prin vizor, în virtutea obișnuinței. Un tip cu părul castaniu-deschis și trăsături fine stătea de cealaltă parte a ușii. Purta pantaloni de trening cu un tricou și semăna cu un maniac sadea. Bestie sau nu, nu aveam de gând să întind covorul roșu și să îl invit să mă felieze ca pe un parizer.

— Cine e? am întrebat.

A fost încurajator să descopăr că mai aveam un gram-două de logică în mine.

— Craig Bellamy.

Capul i-a zvâcnit în sus în timp ce urla — efectiv urla — direct în vizor, ca și cum ar fi fost un microfon.

Fratele mai mare al lui Stardust. El exista în mintea mea ca o fantomă, o unealtă care jucase un rol esențial, apropiindu-ne și mai tare, fiindcă o tot dăduse în bară și îmi oferise astfel oportunitatea de a curăța mizeria pe care o lăsase în urmă de fiecare dată. Aproape că nici nu luam în considerare faptul că el chiar exista în carne și oase. Îi eram doar recunoscător pentru că era singurul care se comporta mai rău decât mine. Știam că trebuia să deschid ușa. Chiar dacă ar fi vrut să mă omoare — ceea ce era de înțeles și am considerat chestia asta drept justiție poetică —

Scanned with CamScanner

poate, doar poate, aș fi putut să aflu unde era ea. La naiba, eram pe jumătate încântat de ideea de a primi un pumn de la o persoană care avea același ADN cu ea.

Am deschis ușa și am spus cel mai tâmpit lucru care mi-a ieșit vreodată din gură:

— Ea unde este?

Craig mi-a ignorat întrebarea, îmbrâncindu-mă înapoi în apartament. L-am lăsat, chiar dacă eram amândoi de aceeași înălțime — parcă eu eram puțin mai înalt, de fapt — și aveam aceeași constituție. Eu probabil arătam de parcă m-ar fi călcat pe rând toate camioanele din întregul stat, dar el arăta de parcă ar fi locuit într-o peșteră din munții afgani în ultimii câțiva ani. Indie merita mult mai mult decât bărbații ratați din viața ei.

— Știi ceva? Sora mea nu se deschide în fața multor oameni. Este rezervată din fire. Când am crescut, de fiecare dată când dădeam o petrecere sau veneau prieteni pe la noi ea se închidea nu numai în camera ei, ci și în debara. Și tot timpul asculta muzică și cosea. O parte din muzica pe care o asculta era a ta, mi-a spus el răstit, făcându-mă să mă retrag.

Nu știam ce replică să îi dau la așa ceva, dar Craig nu aștepta răspuns. M-a mai îmbrâncit încă o dată și m-am împleticit spre bucătărie.

— Dădeam petreceri aproape în fiecare săptămână ca să o fac să uite de durere, dar ea nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Vezi tu, *atât* de bună este Indie. Chiar și atunci când am lăsat-o gravidă pe Nat și am renunțat la colegiu, acum trei ani și jumătate, ea mi-a stat tot timpul alături, m-a strâns de mână și m-a privit ca și cum aș fi fost o persoană importantă.

Scanned with CamScanner

Al treilea brânci pe care mi l-a dat m-a făcut să mă izbesc cu spatele de chiuveta din bucătărie. Abia dacă am tresărit, fiindcă eram prea absorbit de povestea lui și doream să aflu unde voia să ajungă cu ea. Craig s-a apropiat atât de tare de fața mea, încât îi puteam vedea perii din nări. Mirosea a alcool și a transpirație și a un soi de disperare pe care o recunoșteam, deoarece o purtasem timp de ani de zile în loc de parfum.

— Am știut că o să îți ofere totul pe tavă din clipa în care a semnat contractul. Asta e soră-mea. O făcătoare de bine în sensul clasic al cuvântului. Se atașează întotdeauna. Și m-am gândit, la naiba, că ar trebui să își învețe singură lecția, nu-i așa? M-am gândit că o să te joci cu ea și apoi să te descotorosești de ea, dar noi vom fi acolo să adunăm cioburile. Și, în cele din urmă, va merge mai departe și își va găsi un tip cumsecade. Tu urma să fii un bip în existența ei, o poveste numai bună de spus la o ieșire cu fetele în oraș. Niciodată în viața mea nu mi-am imaginat că o vei distruge atât de profund. Nu doar pe ea, ci și pe noi. Tu și prietena ta imbecilă ați luat o familie, ați făcut-o praf și ați aruncat la gunoi fiecare plan și vis al nostru, după care v-ați întors ca să provocați o suferință și mai mare. Ia spune-mi, acum, Winslow, cum ai reacționa dacă ai fi în locul meu.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Ochii lui aveau o nuanță mai deschisă decât cei ai lui Indie. Erau mai albaștri. Mai comuni. Mai blânzi. Le lipsea acea agerime pe care o au artiștii. Dintr-odată, nevoia lui de a mă lovi a devenit imperioasă. Parcă era o extensie a lui Indie, iar eu voiam ca ea să se descotorosească de tot rahatul prin care o făcusem să treacă.

— M-aș omorî, am spus eu, sec. Poate că nu m-aș omorî chiar de tot, deoarece timpul petrecut în închisoare trece al dracului

Scanned with CamScanner

de greu, dar cu siguranță aș lăsa niște urme permanente. Pentru că, la naiba, am lăsat și eu câteva urme adânci în familia ta.

Nu știu sigur dacă am apucat să termin propoziția înainte ca pumnul lui să îmi zboare drept în față. A fost exact așa cum mi-am imaginat. La început am simțit șocul, apoi fierbințeala și, în cele din urmă, durerea. Căldura sângelui care mi se prelingea din nara dreaptă m-a făcut să îmi ling buza superioară ca apoi să mă îndrept de spate.

— Știi ceva?

El a râs ca pentru sine, clătinând din cap.

— Mama ar fi putut fi salvată. Nu a murit imediat. Dacă ar fi avut parte de mila unei jigodii egoiste ar fi putut fi în viață astăzi.

Încă un pumn, de data asta în stomac. M-am îndoit de mijloc, tușind și scuipând orice rămășiță de oxigen mai aveam în plămâni. Rahat! Tipul avea ceva forță în el. Am sărit înapoi cu ochii încețoșați. Încă îl mai vedeam. Încă mai puteam să ripostez. Puteam poate chiar să domin lupta. Vorbele surorii mele s-au întors ca să mă bântuie.

Am pierdut fata.

Eram un monstru.

Și exact așa avea să mă vadă Indie. Pentru tot restul vieților noastre.

Craig m-a prins de mijloc și m-a trântit pe o parte la podea. Nu am făcut niciun efort să mă împotrivesc, lăsându-l să îmi care pumni în figură în mod repetat, până când am încetat să mai simt ceva de la gât în sus. Fața lui — care, în acest moment, nu era nimic altceva decât o chestie umflată roz care scotea mârâituri animalice — era schimonosită de durere. M-am

Scanned with CamScanner

întrebat dacă își dădea seama cât de asemănători eram. Cum iubeam aceeași fată — sigur că da, în moduri foarte diferite —, cum ne iubea pe noi aceeași fată și cum voia ea să ne salveze, în principal de noi înșine.

— Ea unde este? am repetat, tușind și scuipând sânge.

Mama lor ar fi putut fi salvată. Nu am știut asta atunci. Și dacă aș fi știut — ar fi schimbat cu ceva modul în care reacționasem când Fallon venise acasă în acea zi? Da. Desigur.

O implorasem să îmi spună adevărul.

„Haide, draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat. Putem rezolva orice rahat, dar trebuie să știu despre ce este vorba."

Am reluat în minte filmul acelei nopți de nenumărate ori de când s-a întâmplat. Chiar înainte ca Indie și Craig să intre în viața mea. Răspunsul a fost întotdeauna același.

Aș fi compromis relația cu iubita mea și m-aș fi dus direct la cea mai apropiată secție de poliție să depun plângere. Nu aș fi putut face mai mult decât atât — ea susținuse sus și tare că nu rănise nicio persoană și poate că fusese destul de drogată încât să creadă treaba asta la vremea respectivă. Dar nu aș fi lăsat-o să scape nepedepsită, deoarece atunci a fost momentul când am început să cad în dependență.

Acela a fost ultimul pas spre abis. Din acel moment, totul s-a prăbușit precum un castel frumos și complicat alcătuit din cărți de joc.

Am început să prizez cocaină.

Și să conduc cu viteză.

Și să beau și mai mult decât înainte.

Scanned with CamScanner

M-am îndepărtat de Fallon, nefiind dispus să îi dau drumul chiar de tot încă, dar destul de deprimat încât să nu mai vreau să o ating deloc.

Nu puteam să scriu. Nimic decent, în orice caz.

Cock My Suck, catastrofa mea de album, se presupunea a fi o trimitere la origini adresată costumaților cu care lucram, dar, de fapt, era un falus uriaș și furios care făcea pipi pe cariera mea. Fiindcă era plin de cântece furioase, găunoase și lipsite de suflet.

Poate că l-am invitat pe Will Bushell să mi-o ia pe Fallon. Oare chiar puteam să o acuz cu adevărat pentru că îl alesese pe el? Nu mai voiam să o ating. Aveam prea multe lucruri de făcut ca să mă mai ocup efectiv și de ea. Iar el era responsabil, inteligent, sobru și priceput. Dar aceasta era o amintire străveche, iar acum aveam în față viitorul meu de care să mă tem.

— Te urăsc atât de mult, a scuipat Craig aceleași cuvinte pe care sora lui mi le aruncase în față, dar, din nou, nu a răspuns la întrebarea mea.

Era ciudat felul cum nu mai puteam să îmi simt carnea, dar simțeam totuși cum saliva lui caldă se prelingea pe partea laterală a obrazului meu.

— Știu, am spus eu, scrâșnind din dinți.

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, m-a durut să aud chestia asta. Nu că în mod normal mi-ar fi păsat. Fuseseră oameni care îmi spuseseră că terfelisem muzica, oameni care făcuseră păpuși voodoo după chipul și asemănarea mea, nenumărați obsedați care încercaseră să-mi facă rău, dar existența lor nu avusese nicio însemnătate pentru mine. Acum era cu totul altceva. El era tipul de a cărui soră eram îndrăgostit.

Scanned with CamScanner

Aceasta a fost pentru prima oară când gândul m-a lovit în plin, ca o bilă pentru demolări țintită direct spre creierul meu, gravând o dată pentru totdeauna pe el profilul lui Indie. Eram îndrăgostit. O știusem, o simțisem, dar folosirea cuvântul potrivit la momentul potrivit a făcut ca totul să îmi devină mai limpede.

— Trebuie să mergi la spital.

Craig a tras aer pe nas, sprijinindu-se de un scaun înalt de lângă insula din bucătărie și ridicându-se în picioare.

Am pufnit plin de dispreț, fără să catadicsesc să mă urnesc din loc. Pardoseala mi se părea destul de confortabilă în acel moment.

— Ea unde este? l-am întrebat din nou.

A clătinat din cap, ca și cum aș fi fost o cauză pierdută.

— Pe bune, omule, ce mama dracului? De ce nu ai ripostat?

A început să apară din ce în ce mai clar în raza mea vizuală. Arăta îngrozitor cu barba nerasă, iar transpirația lui acră picura chiar în rănile deschise de pe fața mea. Dar mi-a pus o întrebare, așa că era corect să îi dau un răspuns.

— Pentru că o iubesc, i-am spus.

Nu aveam de ce să-mi fac griji când spuneam adevărul. Adevărul era ceva faptic, iar faptele nu sunt lucruri pe care să le poți schimba sau supune după bunul tău plac.

— Pentru că o iubesc pe sora ta și pentru că am meritat să fiu bătut, am terminat eu ce aveam de spus.

Craig s-a ghemuit jos lângă mine și m-a privit chiorâș, de parcă eram cel mai ridicol lucru pe care îl văzuse vreodată. Și poate chiar eram.

— O iubești pe sora mea?

Scanned with CamScanner

— Probabil mai mult decât iubesc sexul și pe The Smiths și chitara mea Les Paul Gibson la un loc.

Am încercat să dau din cap, dar a fost o greșeală. M-a durut al dracului de tare.

— Și atunci ce mama dracului faci aici bosumflat ca o păsărică? Voi, britanicii, nu scriați niște cântece de dragoste grozave cândva? Mișcă-ți fundul la dezintoxicare. Termină cu dependența. Găsește-o. Ploconește-te în fața ei. Câștig-o. Și iubește-o.

— Dezintoxicare, am repetat eu.

Planul meu dintotdeauna fusese să o câștig pe ea mai întâi. Cine mai avea timp de dezintoxicare când se afla pe marginea prăpastiei iubirii?

— Dezintoxicare — a dat scurt din cap. Acesta este oricum și planul meu. Nu pot pierde ceea ce am. Doar că am simțit nevoia să te bat măr, ca o ultimă greșeală uriașă înainte de a începe să fac lucrurile așa cum trebuie.

Golul din stomac mi s-a umplut cu ceva. Poate că era un organ intern care explodase acolo, sau poate că era speranță. Poate eram prea optimist, dar bănuiam că era cea de-a doua variantă.

Craig s-a ridicat din nou în picioare.

— Am să chem o ambulanță.

Vocea lui era impersonală.

Am clătinat din cap, dar până și mișcarea asta m-a făcut să mă crispez de durere. Oare îmi frânsese gâtul? Nu aș mai fi putut să respir acum dacă ar fi făcut-o. Am încercat să-mi spun că acesta era unul dintre lucrurile despre care urma să râdem în viitor. Când Indie avea să fie însărcinată cu copilul nostru și aveam să facem un grătar în curtea din spate a unuia dintre noi.

Scanned with CamScanner

„Îți amintești de ziua când aproape că mi-ai rupt gâtul? Ha! Ha! Ei bine, fir-ar! Chiar că aveam nevoie de dezintoxicare."

— Nu chema ambulanța, am mormăit eu, ștergându-mi în sfârșit saliva de pe față. Merit să mai zac măcar încă o oră pe podea, bosumflat ca o păsărică. Dar fă-mi o favoare și adu-mi poponarii aici, da?

El a plecat și a trântit ușa după el.

Am început să râd.

Isteric.

Nebunește.

Irațional.

Bestia avea un motiv să se trezească mâine-dimineață. Asta doar dacă ar fi reușit să supraviețuiască.

Scanned with CamScanner

Capitolul treizeci

Indie

La trei zile după ce Alex s-a întors în Los Angeles, am primit o vizită.

Nu de la el. Tot nu știa unde mă aflam — cu Clara, la casa ei din Santa Monica. Erau Jenna, Blake, Lucas și Hudson.

Jenna avea burtica ușor rotunjită din pricina bebelușului, ceea mi-a făcut inima să explodeze de bucurie și de durere în același timp. Blake arăta de parcă ar fi câștigat la loterie atunci când îi ținea mâna într-a lui, reușind cu greu să își mascheze zâmbetul pe care știa că nu trebuia să îl afișeze — situația mea nu era la fel de grozavă ca a lui. Lucas arăta ca de obicei, iar Hudson... pe scurt, Hudson arăta ca al patrulea frate Jonas, care avusese prea multe vouchere de reducere la solar. Clara, care era la etaj, în pat, mi-a spus să mă simt ca acasă. Asta am și făcut; i-am servit cu ceai și prăjituri. Cu toții ne-am așezat în sufrageria ei.

— E frumos aici, a spus Jenna cu răceală, mângâindu-și protuberanța de pe abdomen.

Era îmbrăcată îngrijit, cu un costum alb. Blake se uita la ea și îi zâmbea ca la soare, iar eu am tânjit din nou după o asemenea privire. Alex nu conta cu adevărat. El era un toxicoman

Scanned with CamScanner

inveterat, așadar cine putea ști dacă sentimentele lui pentru mine erau reale?

— Mulțumesc!

Mi-am cuibărit mâinile între coapse.

— De ce ați venit aici?

Mi-au spus că au venit din cauza situației cu Fallon. Voiau ca eu și Craig să știm că urma să fie judecată pentru ceea ce făcuse. Le-am mulțumit cu sinceritate. Eram pe deplin ușurată că Lankford avea să fie dată pe mâna justiției. În același timp, însă, nu îmi stătea în fire să mă bucur cu adevărat de așa ceva.

— Și vom avea un copil, m-a anunțat Blake.

Am zâmbit.

— Știam.

— Știai?

— Mda.

— Și de ce nu mi-ai spus?

Obrajii lui Blake au căpătat o tentă rozalie. Părea el însuși un copil în acel moment.

— Minciunile au fost cele care au propulsat turneul înainte, nu-i așa?

Am sorbit o înghițitură din ceaiul meu.

— Scrisori de la mincinoși. Așa ar fi trebuit să se intituleze.

— Iar eu sunt homo.

Lucas a încercat să învioreze atmosfera ridicând o mână și fluturându-și degetele în aer.

— Știu și asta.

— Alex? a întrebat Lucas, oftând.

Am negat din cap. .

— Am văzut cum te uitai la el la Paris. În același fel în care îl priveam și eu. Ca și cum aș fi fost în stare să ucid pentru el. Și nu mă îndoiam că ai fi făcut-o și tu.

Scanned with CamScanner

Și nu a fost asta ironia supremă? Ideea că aș fi putut ucide pentru bărbatul care fusese implicat în moartea părinților mei? Am decis să nu privesc lucrurile din această perspectivă. Mi s-a oferit un cadou — darul rar de a iubi intens și pe deplin — și a fost bine atâta timp cât a durat.

— Și eu sunt homo.

Hudson a imitat gestul lui Lucas cu mâna ridicată în aer și am izbucnit cu toții în râs. Apoi Blake le-a cerut celorlalți permisiunea de a sta de vorbă cu mine în particular și am ieșit pe terasă. Stăteam în fața arbuștilor pereni când și-a deschis sacoul și a scos un plic dintr-un buzunar interior.

— Cecul tău.

— Am fost deja plătită.

Am strâmbat din nas. De fapt, primisem suma completă. Chiar dacă îi abandonasem cu trei săptămâni înainte de încheierea turneului. Deși nimeni nu mă putea învinovăți, din motive evidente.

— Mda. Acesta este un bonus pentru suferința produsă de toată nebunia asta, a surâs afectat.

— Vrei să spui că sunt banii cu care îmi cumperi tăcerea, ca nu cumva să dezvălui presei legătura pe care a avut-o Alex cu acest caz.

I-am zâmbit drăgălaș înapoi. Undeva, pe parcursul acestui turneu, devenisem puțin cam cinică. Craig mi-a spus că era un lucru bun și că aveam nevoie de asta pentru a mă maturiza.

Blake și-a înclinat capul într-o parte, încruntându-și sprâncenele.

— Nicidecum. Nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre treaba asta, dar vorbește despre tine tot timpul. Ar trebui să știi un lucru, Blue. El te iubește. În felul său, dat dracului și disfuncțional. Te iubește. Acest turneu l-a schimbat. Părea mai prezent decât în toți cei șapte ani de când a devenit celebru. Și nu am venit

Scanned with CamScanner

aici pentru a te face să te răzgândești — la naiba, nici măcar nu știu dacă ar trebui să o faci. Este un toxicoman și un suflet răvășit pe lângă toate celelalte. Dar nu regretă niciun moment din cele petrecute acolo. A fost ceva cât se poate de adevărat, Indie. Din asta sunt făcute cele mai mari albume.

Am refuzat cecul.

Apoi i-am spus că avea să fie un tată grozav, iar el a roșit — pur și simplu s-a înroșit la față — și mi-a spus cu glas scăzut că a cumpărat un inel. Am zâmbit. Aveau să întemeieze o familie frumoasă, perfect funcțională, extrem de bine pusă la punct.

I-am îmbrățișat pe toți — mai ales pe Hudson — înainte să plece.

Când Lucas m-a strâns în brațe, mi-a șoptit în ureche:

— Știu că nu-l pot avea, așa că nu mă deranjează dacă îl ai tu. Dar dacă îl primești vreodată înapoi, te rog să îl faci fericit.

I-am spus că nu aveam de gând să îl primesc vreodată înapoi pe Alex, iar Lucas și-a tras încet degetul arătător de la ochi până la gură, în semn de tristețe. Și eu eram tristă.

După ce au plecat, mi-am luat telefonul — noul meu telefon, nu cel cu ecranul crăpat, deoarece nu mai puteam privi vreun obiect defect fără să mă gândesc la Alex — și l-am sunat pe Craig. Îmi pusesem în gând să o fac de mult timp, dar vizita echipei mi-a dat un motiv în plus.

— Alo? a tușit Craig în telefon.

— Alex s-a întors în Los Angeles, i-am spus, trăgând șovăielnic aer în piept.

Craig dormea atunci când Alex a venit să mă vadă cu trei zile în urmă și i-am cerut lui Nat să nu-i spună, dar loialitatea ei era îndreptată către el. Întotdeauna către el.

— Știu. Aerul deja miroase a aroganță.

— Să nu faci vreo prostie, l-am avertizat eu.

Scanned with CamScanner

— Prea târziu. Chiar credeai că nu o să-l caut? M-a rănit la fel de tare cum te-a rănit pe tine, iar Nat știa că se cuvenea să aflu și eu.

Nu avea dreptate, dar nu avea niciun sens să discut în contradictoriu cu el în acest moment.

— Doamne, Craig! Ce ai făcut?

— L-am scuturat puțin. Nu-ți face griji, iubițelul tău va supraviețui. De ce m-ai sunat, Indie?

Vocea lui era rece. Protocolară. Am clipit ca să îmi alung lacrimile, privind în sus, la terasă, la arbuști, la frumusețea din lume. *Fac asta pentru tine, Craig. Și tu tocmai mi-ai ușurat teribil de mult decizia.*

— Fă-ți bagajul. Mergi la dezintoxicare luni de dimineață la prima oră.

— Și cine ești tu să decizi asta? a răbufnit el, dar nu m-a contrazis.

Știam că și el își dorea. Îmi spusese Nat. Dar mai știam și că Craig avea nevoie ca eu să îi dau un imbold. Simțea nevoia de a mi se împotrivi, doar de dragul de a o face.

— Eu sunt cea care te va da afară din apartamentul pentru care plătește chiria dacă nu începi recuperarea.

Alex

Chiar am reușit performanța de a mă trezi a doua zi dimineață.

M-am trezit și, în loc să urăsc lumea, și viața mea, și costumații, și chiar pe Indie fiindcă nu era cu mine, m-am forțat să

Scanned with CamScanner

spun un mic mulțumesc — în sinea mea. Bineînțeles că nu cu voce tare — și am chemat un taxi ca să mă duc la aeroport și de acolo la Bloomington, în Indiana. Așteptam lângă porțile de fier zăvorâte ale apartamentului meu de fițe, cu ochelarii mei de soare Wayfarers și cu privirea încruntată la maxim când l-am văzut. Era Simply Steven: blogger, zeul modei și blestemul vieții mele. Se plimba de colo colo pe afară, cu mâinile înfundate în buzunare și cu o mutră preocupată, îngrijorată și vinovată.

Nu pricepeam de ce trebuia să se simtă vinovat. Dacă îmi aduc bine aminte, eu fusesem cel care îi trăsese un pumn în față. În apărarea mea, mutra lui arătase mai bine după aceea și nu pentru că era urât, ci pentru că era arogant.

Știți voi, genul acela de aroganță care justifică un pumn drept în față. Sincer vorbind, făceam un fel de serviciu în slujba comunității. Nu mă așteptam la mulțumiri, dar faptul că fusesem arestat fusese o exagerare.

Spre deosebire de opinia publică și de revista *Us Weekly*, ceea ce mă determinase să îmi sară țandăra pe Simply Steven nu fusese faptul că el mă întrebase cum mă simțisem atunci când logodnica mea se regulase cu cel mai bun prieten al meu. Nu. Abia pe urmă se întâmplase, când zbierase la mine, spunându-mi că ultimul meu album fusese deprimant și că „muzica ar trebui să fie distractivă".

Pe ce planetă se presupunea a fi muzica distractivă? Vorbise ca postul de televiziune MTV după ce costumații îl desființaseră și îl transformaseră într-un canal de reality show-uri pentru adolescenții plini de coșuri. Muzica trebuia să fie copleșitoare, triumfătoare și emoționantă până în măduva oaselor.

Așa că i-am ars un pumn. Acum mă urăște. Ceea ce duce la veșnica întrebare — de ce mama dracului?

Scanned with CamScanner

— Clinica de botox este la capătul străzii.

Mi-am adunat toată flegma din gât și am scuipat-o pe jos. Încă mai aveam impresia că spinarea mea era golașă și mult prea ușoară fără Tania. Cum dracu' puteam să fac față dezintoxicării fără ea?

— Ha, ha! Am venit pentru tine.

El s-a foit puțin și a lovit cu piciorul o pietricică ce s-a izbit mai apoi de gheata mea.

— Uraa! am zis eu pe un ton sec, ducând țigară la gură și aprinzând-o. Ce vrei?

— Sponsorul meu spune că îți sunt dator cu o scuză.

— Ai un sponsor? De ce ai devenit dependent, de extensii de gene?

— Ești amuzant ca întotdeauna, Winslow. Și, mda. A... fost... de heroină.

Nu mă așteptam să aud una ca asta. Dar oricum nu conta. Întregul oraș era clădit pe pudră și straturi peste straturi de machiaj. Nimic nu mă mai lua prin surprindere acum, în afară de extraordinara surpriză pe care o avusesem atunci când găsisem pe cineva care încă mai avea sufletul intact, așa cum îl avea Indie. Am scuturat țigara cu degetul, ferindu-mi privirea. Pe unde o fi taxiul ăla?

— Îți accept scuzele, am spus eu.

— Nici nu știi pentru ce îmi cer scuze, m-a contrat el, înfigându-și capul între două zăbrele ale porții, ca și cum ar fi fost un cățel prostănac. Și, de parcă asta nu ar fi fost îndeajuns, avea ochii triști. Trupul lui subnutrit, părul mult prea strălucitor și dinții plombați mă deprimau și mă făceau să mă întreb dacă și eu arătam la fel. Absolut penibil.

— Pentru ce îți ceri scuze?

Scanned with CamScanner

Pe bune, unde e taxiul ăla?

— Hei, te-a altoit cineva?

Și-a mijit ochii la pata roșie-violacee care îmi împodobea fața, apoi a început să zgâlțâie poarta de parcă era un deținut.

Am făcut o scurtă pauză înainte de a deschide poarta și a-i da drumul înăuntru. Oi fi fost eu cel care o încasase, dar el era cel care arăta jalnic.

— Nu e treaba ta.

— Arăți ca naiba, omule.

El a intrat în curte.

— Ei bine, hai să spunem despre Karma că este javră afurisită și nici sora ei, Soarta, nu e mai prejos, am mormăit eu.

— Mă rog.

Și-a trecut mâinile prin părul lui strălucitor ca razele soarelui. Era evident că făceam conversație — poate chiar purtam o conversație importantă — dar fiecare dintre noi era prizonier în lumea lui.

— Alcoolul care ți-a fost trimis în camerele de hotel..., era de la mine. Te uram, Winslow. Încă te mai urăsc. M-ai umilit în fața întregii lumi și m-ai făcut să arăt ca un fătălău. Să mă răzbun pe tine a fost chiar ușor. Cameristele ar face orice pentru bani. Dar am procedat greșit și îmi pare rău.

Într-un final, am ieșit din propria mea minte, din toată mizeria, îndoiala și îngrijorarea legată de Stardust, ca să asist la spectacolul jalnic din fața mea. M-am întors ca să îl privesc drept în ochi.

— Tu mi-ai trimis alcoolul?

Capul îmi bubuia. Fusesem atât de sigur că mi-l trimisese Will. Se dovedea, în sfârșit, că nu fusese mâna lui. Și atunci, care era vina lui Will pentru distrugerea vieții mele? Doar faptul că

Scanned with CamScanner

mi-o luase pe Fallon. Dar până și treaba asta fusese o favoare uriașă.

— Da. Voiam să recidivezi.

S-a frecat la ceafă, oftând.

— Voiam să fii trist. La fel ca mine.

— Vierme nemernic ce...

Taxiul a sosit tocmai în acel moment și șoferul a început să claxoneze în fața porții. Mi-am înșfăcat geanta de voiaj și mi-am azvârlit-o pe umăr.

— Du-te dracului!

I-am înfipt degetul arătător în piept în timp ce i-am zis chestia asta, apoi am plecat.

— Alex..., a strigat el după mine.

Îl voi ierta, mai târziu. Nu astăzi.

L-am sunat pe Blake în drum spre aeroport, știind că o să le dea raportul lui Alfie și lui Lucas.

— Probabil că ar trebui să facem o plângere împotriva lui la poliție, a sugerat Blake. El așa a procedat cu tine.

— Nuu, nu mă cobor la același nivel cu rahatul ăla cu moț, am zis eu.

La vremea respectivă încă nu era întru totul adevărat. Dar știam că trebuia să fiu mai bun decât el și mai bun decât majoritatea oamenilor, ca să îmi pot răscumpăra greșelile.

Și asta am și făcut.

A doua cură de dezintoxicare era cu totul diferită. Știam asta, fiindcă, de data asta, îi acordam toată atenția. Nu că aș fi

Scanned with CamScanner

avut vreun motiv să nu îi acord o șansă reală și prima dată. Pur și simplu fusesem prea infatuat și plin de cuvinte pompoase precum „integritate", „proces artistic" și „Iggy Pop"[1]. Prima dată nu avusesem absolut nimic care să mă distragă. Ultimul meu album fusese un eșec mult mai mare decât un film cu Lindsey Lohan, Fallon era împreună cu Will, Blake și Jenna stingeau toate focurile pe care le lăsasem arzând în urma mea și tot ce mi se ceruse — literalmente, singurul lucru la care se așteptau din partea mea — era să ies întreg de acolo.

De data aceasta însă aveam un album cu un succes uriaș în mâinile mele, cea mai mare capodoperă a mea, care nu aștepta decât să fie produs și lansat, și nu trebuia să îmi fac absolut nicio grijă în privința asta. Aveam o fată de câștigat — pe Stardust — și teama că nu mă va asculta măcar până la capăt îmi ocupa fiecare milisecundă a zilei. Totuși, știam că dezintoxicarea era importantă.

Așa că am ascultat tot ce mi s-a spus.

M-am dus la fiecare sesiune de grup.

M-am ținut de mâini cu străinii. Cu mumiile suburbane care deveniseră dependente de pastilele prescrise pe rețete, cu fiul unui predicator care căzuse în brațele heroinei și cu fiica unui oligarh rus care, la fel ca mine, prizase kilograme întregi de cocaină pentru a scăpa de senzația că lumea se închidea în jurul nostru din toate unghiurile posibile. Am scris scrisori familiei și prietenilor mei. Scrisori furioase. Scrisori pline de regrete. Scrisori amuzante. Apoi le-am ars pe toate. Totuși, nu puteam să îi scriu orice lui Stardust. Tot ce aveam să îi spun — fiecare cuvânt incriminator la adresa mea — trebuia spus personal.

[1] Vocalistul trupei americane de garage rock The Stooges

Scanned with CamScanner

Am intrat în programul extins de reabilitare — l-am denumit programul îmi-pasă-cu-adevărat —, în ciuda dorinței mele stringente de a o câștiga pe Indie — dar și *pentru* asta —, chiar dacă știam că, cu fiecare zi care trecea și nu lansam noul meu album pierdeam bani, sponsorizări, ascultători, fani și dracu' știe ce altceva.

Au trecut trei luni. Am ieșit de la dezintoxicare.

Blake a vrut să vină mă ia, dar nu am vrut să reluăm filmul ultimei dăți când ieșisem de acolo. Credeam că întregul meu proces de reabilitare ar fi putut fi lovit în acest caz de ghinion, ceea ce era o idee ridicolă în sine, dar oricum m-am complăcut în ea. Am luat un taxi și m-am dus direct la aeroport. Am aterizat la New York câteva ore mai târziu. Am mâncat un sendviș la o benzinărie — pentru că unele lucruri nu se schimbă niciodată —, apoi am dormit neîntrerupt timp de cincisprezece ore. Am dormit ca și cum n-aș mai fi dormit niciodată în viața mea. De parcă aș fi lucrat toate acele trei luni pe un câmp cultivat cu porumb. Apoi m-am trezit, am luat metroul doar ca să mă simt din nou om, trăgându-mi fesul și gluga peste ochi, și m-am prezentat la studioul de înregistrări.

Au trecut două luni. Am înregistrat un album.

După alte trei luni de promovări, interviuri și apariții pe copertele revistelor au apărut și titlurile de senzație pe prima pagină a ziarelor: *Revenirea anului!* Și *Alexander Winslow: Un artist, un poet și un om nou.* Și, *Ghiciți, cine s-a întors?* Și, *Cine este Will Bushell?*

Simțeam cum timpul îmi aluneca printre degete, dar Blake m-a asigurat că totul era în regulă. Că ea încă nu mă uitase. Că iubirea adevărată nu moare niciodată. Că trebuia să-i dovedesc

Scanned with CamScanner

că sunt abstinent suficient de mult timp pentru a o face să creadă că era adevărat.

Acum, hai să vă spun ceva despre albumul meu. *Midnight Blue* a bătut recordul pentru cel mai rapid album care s-a înregistrat din istoria Studioului Williamsburg. Mi-a luat o săptămână să înregistrez și să produc douăsprezece piese.

1. The Little Prince
2. Chasing Asteroids
3. Under Darker Skies
4. Maybe It's You
5. Was She Worth It?
6. Perfectly Paranoid
7. Oh, But You Are
8. A Different Kind of Love
9. Seek and Kill
10. Why Now?
11. Fool For You
12. Midnight Blue[1]

Midnight Blue a fost primul single pe care l-am lansat. Jenna și Blake au venit cu avionul la New York în acel weekend pentru a-i reaminti orgoliului meu fragil și fundului meu pompos că exista o procedură standard. Că, la început, posturile de radio difuzează melodia la diferite ore din zi și văd care este reacția ascultătorilor. Ca să stârnești senzație îți trebuie timp, răbdare și multe pupături în fund. Dar cu *Midnight Blue* nu am avut nevoie de nimic din toate astea. Piesa pot să spun că a explodat

[1] 1.Micul Prinț; 2.Vânând asteroizi; 3. Sub cerul întunecat; 4. Poate că ești tu; 5. A meritat ea oare?; 6. Perfect paranoic; 7. Oh, dar tu ești; 8. Un altfel de iubire; 9. Caută și omoară; 10. De ce acum?; 11. Nebun după tine, 12. Albastră ca miezul nopții

Scanned with CamScanner

cumva, precum cariera mea atunci când am intrat prima oară în Billboard, la vârsta de douăzeci și unu de ani, și am cucerit topurile de parcă ar fi stat bine mersi pe fundurile lor și m-ar fi așteptat de o viață întreagă.

A fost plăcut. Liniștitor. Și complet lipsit de importanță în marea schemă a lucrurilor. Să nu mă înțelegeți greșit — am înregistrat albumul pentru că am vrut să-l înregistrez. Făcea parte dintr-un plan mai mare. Unul detaliat, perseverent și calculat. Voiam ca Indie să știe ce însemna ea pentru mine. Nu era doar o parteneră de sex, un secret sau o greșeală. Nu era vreo asistentă oarecare de producție pe care o călărisem în fiecare noapte doar pentru că fusese acolo și fusese disponibilă.

Era muza mea.

Era viața mea.

Era totul pentru mine.

Am luat un avion înapoi la Los Angeles, la nouă luni după ce am aterizat în New York. Eram abstinent, eram pe val și gata să pornesc la vânătoare după ceea ce îmi aparținea.

Doar că Indie nu fusese niciodată a mea. De fapt, fusese singurul lucru pe care nici măcar nu îmi trecuse prin cap să mi-l însușesc pentru că nu îl meritam. Dar înțelesesem, în cele din urmă, ce voiseră să facă Will, Lucas și Blake. Și ceea ce era și mai înspăimântător decât atât — eram fericit că o făcuseră, pentru că, dacă n-ar fi uneltit să o aducă în viața mea, nu mi-aș mai fi acordat niciodată o nouă șansă, ducându-mă la dezintoxicare, nu aș mai fi scris niciodată *Midnight Blue* și, cu siguranță, nu aș mai fi înțeles ce însemna acest lucru de pe urma căruia câștigasem milioane peste milioane de dolari — iubirea.

— Alex Winslow! Arăți bine, omule!

Scanned with CamScanner

Un paparazzo american mi-a sărit drept în față pe aeroportul LAX, urmat de o grămadă de alți fotografi. Toți purtau fesuri, haine negre și niște zâmbete care erau o corcitură între tachinare și aroganță.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, i-am zâmbit eu.

Era parțial corect și parțial foarte greșit. Am trecut prin filtrul de securitate însoțit de două gărzi de corp. De obicei nu le foloseam — contam pe prietenii mei pentru a îndepărta potențialii obsedați sau fanii foarte agresivi — dar trebuia să fac asta singur.

Am urcat la volanul unei mașini închiriate — nu voiam un șofer sau orice altceva cu iz ostentativ — și am introdus adresa lui Indigo în aplicația GPS. Știam că încă mai stătea în vechea ei locuință, deși închiriase una mai bună pentru Craig, Natasha și Ziggy. Fiindcă așa era ea. Altruistă. Trecuseră atâtea luni și gândul că s-ar putea să nu își mai amintească de mine m-a pocnit în timp ce ieșeam din parcarea uriașă și intram în traficul constant și interminabil din Los Angeles. Era absolut ridicol să simt așa ceva. Indie n-ar fi putut uita primul bărbat cu care făcuse sex — *sex, în adevăratul sens al cuvântului* —, primul bărbat căruia îi dăruise inima, primul bărbat care îi frânsese inima fără să vrea și primul bărbat care îi distrusese viața. Prea multe lucruri întâmplate pentru prima oară. Și bune, și rele.

Eram un ghem de nervi, gata să explodez în mașină în drum spre ea. Piciorul tot apăsa pedala de accelerație, ceea ce îi făcea pe șoferii din spatele și din fața mea să claxoneze și să îmi facă semne cu mâna la tâmplă că nu eram întreg la cap.

— Nu te poți pune cu dragostea! am zis eu, scoțând capul pe fereastră și râzând forțat.

— Ei, drăcie, mamă! E Alex Winslow! a zbierat un puști exaltat, dintr-o Toyota Corolla paralelă cu mine în trafic.

Scanned with CamScanner

Când am ajuns în sfârșit în cartierul ei, inima mi-a luat-o la goană. Nu știam ce naiba se întâmpla cu mine, dar eram îngrijorat că ar putea fi vorba de un atac de cord. Asta nu dădea prea bine. Deja arătam ca un rahat. Aveam pungi sub ochi de la munca non-stop și trebuia de vreo două luni să îmi fi tuns părul care arăta acum undeva între o coamă ciufulită și un coc jumulit de hipster. Nu că mi-aș strânge vreodată părul cu un elastic. Chestia asta era aproape la fel de inacceptabilă ca și muzica country. Dar arătam neîngrijit și acum, colac peste pupăză, asudam ca un porc. Grozav!

Vino să mă iei, Indie! Transpirat, fost drogat, cu pungi sub ochi. Visul oricărei femei.

Mi-au trebuit douăzeci de minute să găsesc un loc de parcare și am fost, de fapt, jalnic de recunoscător pentru asta, fiindcă mi-a permis să trag de timp. Mi-a dat șansa să mă gândesc la ce aveam să-i spun. Ați fi tentați să credeți că am venit cât de cât pregătit, dar ați greși, deoarece conversația pe care voiam să o am cu ea putea aluneca pe atâtea căi diferite, încât m-am tot gândit și răzgândit cum să o abordez.

Am parcat.

Am coborât din mașină.

Cu picioarele grele. Cu inima grea. Am urcat pe scări, cu un sentiment irațional de optimist și teribil de descurajat în același timp. Am bătut la ușă. Am privit-o lung timp de câteva secunde și o picătură de transpirație mi s-a prelins de la tâmplă spre ochiul drept, dar am rămas neclintit. Am încercat să ascult zgomotele care veneau din interior, dar apartamentul părea pustiu. Puteam să stau să o aștept și chiar aș fi făcut-o. Aș fi așteptat-o oricât. Era ceva simbolic și în chestia asta.

Scanned with CamScanner

Dar adevărul era că nu mai puteam suporta niciun minut de așteptare.

Am așteptat-o când eram la dezintoxicare.

Și am așteptat-o când am înregistrat *Midnight Blue*.

Am așteptat-o în fiecare avion în care m-am urcat, la fiecare interviu pe care l-am acordat, cu fiecare fan pe care l-am îmbrățișat, în fiecare oră pe care am petrecut-o departe de ea. Cu fiecare gură de aer pe care o trăgeam în piept fără să am nicio veste de la ea. Mi-am ispășit pedeapsa.

Am bătut din nou. A treia oară. Apoi am apăsat butonul soneriei.

Nu era acasă.

Am decis să ies din clădire și să mă plimb puțin prin jur. Poate că se dusese până la băcănia din capătul străzii. Ne-am fi putut întâlni la jumătatea drumului, iar ochii ei mari și albaștri s-ar fi mărit de uimire, apoi ar fi alergat spre mine cu încetinitorul și ne-am fi sărutat încet și apăsat. Nici măcar nu ar fi trebuit să vorbim despre problemele dintre noi.

Am mers în jos pe strada ei. Am trecut de băcănie, de cafeneaua evreiască și de salonul de unghii coreean. Știam aceste locuri, deoarece probabil vizitasem sau nu cartierul ei o dată, de două ori sau de douăsprezece ori înainte de a mă interna la dezintoxicare. Am luat-o pe o scurtătură și m-am oprit în dreptul unei intersecții care se învecina cu un părculeț cu câteva bănci împrăștiate în jurul unor leagăne și a unui tobogan. Într-adevăr, era minuscul și nu mi-ar fi atras atenția nici într-un milion de ani, dacă nu aș fi dat cu ochii de un cărucior albastru strălucitor parcat lângă o bancă.

O bancă pe care stătea ființa mea foarte personală, Blue Indie „Stardust" Bellamy.

Scanned with CamScanner

Gângurind la bebelușul din interiorul căruțului.

Un copil.

Nu era un țânc ca Ziggy. Era nou-născut.

Ea purta o rochie albă amplă și vaporoasă, iar părul ei albastru era împletit și aruncat peste un umăr așa cum îmi plăcea mie. Am rămas încremenit, nefiind în stare să arunc o privire pe furiș. Dar ea a făcut treaba pentru mine balansând căruciorul înainte și înapoi. Când l-a îndepărtat de ea, am putut vedea micuțul om din interior.

El sau ea era foarte mic.

Mi s-a oprit inima în loc. Mi s-a oprit literalmente — și, da, știu ce înseamnă cuvântul „literalmente". Era prea dimineață, după prea multe ore petrecute într-un avion, pentru a face calcule aritmetice. Era al meu? Era al altcuiva? Dumnezeule! Drace! Nu putea fi al altcuiva. Era copilul meu. Iisuse Hristoase! Aveam un copil. *Indie* avea un copil. Și nu spusese nimic. Nu mă sunase. Nu îmi scrisese. Nimic.

Avea atâtea modalități de a mă contacta! Avusesem grijă ca întregul meu personal să fie oricând disponibil pentru ea. Blake o suna în fiecare săptămână pentru a mă asigura că era bine. Jenna ar fi acceptat orice mesaj pe care ar fi vrut să mi-l trimită prin ea cu brațele deschise. Mai ales acum, când era mamă și semăna, într-adevăr, cu o ființă umană caldă și primitoare. Ca să nu mai pomenesc de faptul că Indie avea atât cele două numere de telefon ale mele, cât și e-mailul meu și contul meu de Facebook secret, pe care îl dădusem doar la zece persoane din întreaga lume. M-a cuprins un val de furie.

Acum mă mișcam. În sfârșit mă mișcam.

Înainte și înapoi, măsurând cu pasul trotuarul de pe marginea drumului aglomerat, ca un idiot ce eram. Încă nu mă văzuse,

Scanned with CamScanner

dar avea să mă vadă în curând, și ce aveam să îi spun? Mulțumesc că m-ai anunțat că sunt tată? Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, avusese un motiv foarte întemeiat pentru a fi supărată pe mine...

La dracu'! La dracu'!

Aveam să ne descurcăm și cu asta, am hotărât în sinea mea. Aveam să lămurim și treaba cu copilul. Oricum era foarte mic sau mică. Nici măcar nu avea să își amintească faptul că nu fusesem prezent în primele luni de existență sau cam așa ceva. Era bine. Puteam relua lucrurile de acolo de unde le lăsaserăm. În orice caz, nu era un motiv în plus pentru ca Indie să îmi acorde o nouă șansă? Eram abstinent, mai bogat decât Dumnezeu și îndrăgostit de ea până la disperare. În plus, aș fi schimbat scutece și aș fi făcut toate treburile murdare de care alți tipi s-ar fi ferit. La naiba, uram faptul că vedeam copilul ca pe un pion pe care îl puteam folosi în avantajul meu. Gândeam din nou ca Alex, drogatul manipulator, și chiar îmi doream să-l fi lăsat pe ticălosul ăla în urmă, la dezintoxicare, atunci când plecasem de acolo.

Am făcut primul pas în parc în același timp cu altcineva. Dar el a fost mai rapid, nu a încetinit ritmul din pricina șocului și groazei provocate de revelația pe care tocmai am avut-o.

El a trecut pe lângă mine.

S-a îndreptat spre ea.

Și-a înfășurat brațul în jurul ei.

A sărutat-o pe obraz.

Științific vorbind era imposibil să mori de inimă frântă. Am descoperit acest lucru în acel moment. Pentru că, dacă ar fi fost posibil, aș fi fost deja mort. De-a binelea. Dus pe lumea cealaltă. Atât de mult m-a durut să îi văd împreună. I-am urmărit. Ea i-a zâmbit în timp ce el se așeza pe bancă.

Scanned with CamScanner

Ea era atât de frumoasă.

El nu era deloc.

Păr șaten normal. Haine normale. Înălțime normală. Greutate normală. Pur și simplu, normal. Ce naiba o fi fost în mintea lui? Intrase în viața ei cu normalitatea lui, culegând cioburile — cioburile mele — și jucându-se de-a tăticul cu acest copil — copilul meu. Am vrut să mă duc la el și să îl bat măr. Nici măcar nu mă interesa că avem antecedente penale, iar ultima dată când fusesem scos pe cauțiune pentru că condusesem sub influența alcoolului și insinuasem că aș fi vrut să i-o trag unei agente de poliție avocatul meu mă avertizase că Statele Unite ale Americii se săturaseră până peste cap de mine și că la următoarea abatere m-aș fi putut trezi deportat.

Nu îți poți permite să fii deportat, idiotule! Ai un copil la care trebuie să te gândești acum.

În regulă. Nu aveam de gând să îl bat. Dar aveam de gând să fac ceva.

Îmi doresc să fi fost înzestrat cu virtutea răbdării. Atunci, poate, aș fi gândit lucrurile mai bine. M-aș fi îndepărtat câțiva pași, l-aș fi sunat pe Blake, poate pe Jenna sau chiar pe Lucas și i-aș fi întrebat cum ar reacționa cineva la vestea că fosta — Indie era fosta mea, pentru a duce acest argument până la capăt — avea un copil și își vedea mai departe de viața ei cu un tăntălău bun de nimic. Poate că aș fi mers atât de departe încât să îi întreb cum se făcea că — în ciuda progreselor evidente pe care le făcusem — tot nu puteau avea încredere în discernământul meu și, drept urmare, îmi ascunseseră existența acestui copil. Pentru că ei în mod sigur știau. Trebuiau să știe. Blake, Hudson și Lucas, toți țineau legătura cu Stardust. Eram convins de asta.

Scanned with CamScanner

Dar nu aveam nimic altceva decât o mie de astre solare incandescente în capul pieptului, astre care îmi spuneau că urma să ard de viu dacă nu îi abordam, așa că m-am conformat.

M-am dus cu pas grăbit spre ei, simțindu-mă supărat și ușurat în același timp.

Capul lui Indie a tresărit brusc când eram la vreun metru distanță de ea, apoi și-a dezlipit încet privirea de copilul pe care îl legăna și îl hrănea ca să se holbeze la mine.

M-am oprit, incapabil să mai parcurg și restul distanței. Ochii ei m-au paralizat, dar expresia ei a fost cea care m-a făcut să îmi revin într-o oarecare măsură. Arăta de parcă... i-ar fi părut rău. De parcă i-ar fi fost dor de mine. De parcă și ea ar fi avut multe lucruri de spus. Dar nici ea nu s-a clintit din loc, așa că arătam amândoi precum doi actori dintr-un film vechi încremeniți într-un stop cadru. Nenorocitul de lângă ea și-a ridicat alene privirea, cu fiecare mușchi de pe față relaxat și fericit.

— Ce se întâmplă? Îl cunoști pe tipul ăsta, Indie?

Tipul ăsta?

Tipul ăsta?

Speram că ticălosul nu se atinsese de copilul meu, căci altfel ar fi trebuit să îl omor, fie că mă aștepta deportarea sau nu. În plus, ce naiba voise să spună cu „tipul ăsta"? Oare ea nu îl informase că era copilul lui Alex Winslow? Nu eram un neica nimeni. Chiar dacă nu știa cine eram — greu de crezut, dar unii oameni au gusturi proaste în materie de muzică —, tot ar fi trebuit să îi pomenească de faptul că eram, de fapt, un muzician celebru în felul meu.

— Mda, eu..., a spus ea încet, strângând în continuare bebelușul la piept.

— Nu.

Scanned with CamScanner

Am făcut un pas înainte, scuturându-mă de șoc.

— Nu face asta! Nu acum, și mai ales nu după ceea ce văd aici.

— Ah, și ce anume vezi tu aici?

Mi-a susținut privirea. Cum putea să spună așa ceva? În timp ce ținea în brațe rodul a ceea ce fuseserăm noi unul pentru celălalt. Oare transformam toate femeile din viața mea în javre insensibile sau eram atras natural de ele, iar Indie fusese atât de iscusită încât ascunsese acest lucru până acum?

— Trebuie să vorbim.

Am expirat ușor, foarte ușor, pe nas și am încercat să procesez fiecare sfat care mi-a fost dat la dezintoxicare. Nimeni nu mă avertizase că lumea exterioară în care fusesem trimis se întorsese cu susul în jos, în timp ce eu stătusem într-un cerc aplaudând persoanele care se lăudau că nu mai beau apa de gură ca să se drogheze când era soacra lor în oraș.

— Poate că nu este o idee bună, a oftat ea.

Doamne! *Ce mama dracului*? Nici măcar nu voia să vorbească cu mine despre asta?

— Nu.

Am mai făcut un pas spre ea.

— Stardust, ascultă-mă. Am trecut prin iad în ultimele luni. Pentru tine. Nu îți cer nicio medalie și nu îți cer nici măcar iertare — deși asta ar fi o chestie grandioasă, ține bine minte asta —, așa că te rog cu amabilitate, respectuos, și *implorator* doar să mă asculți.

Ea a așezat biberonul pe bancă și a strâns copilul la piept. Era drăguț. Drăguț, dar nu semăna cu ea și începeam să devin incredibil de confuz. În primul rând, arăta mai degrabă ca un copil de un an decât ca un nou-născut. În al doilea rând, nu eram eu expert în materie de gene, dar micuțul avea căpșorul acoperit cu un păr negru ca pana corbului, iar atât Indie cât și

Scanned with CamScanner

eu aveam părul castaniu, în nuanțe diferite, ce-i drept. Al meu era mai mult castaniu-alună; culoarea naturală a părului ei era gălbuie ca mierea. Știam asta, deoarece, uneori, uita să se epileze jos, de fapt, chiar nu conta de unde știam. Știam pur și simplu.

— Acum nu este momentul potrivit.

Vocea ei era liniștită și reținută și de ce mama naibii tipul de lângă ea nu mă altoise încă? Dacă eu aș fi fost așezat lângă ea, primul pumn ar fi aterizat chiar în momentul în care cineva s-ar fi apropiat măcar de iubita mea. *Iubita mea.* Era iubita lui? Simțeam cum mă cuprinde un val de greață.

— Și când e momentul potrivit? am întrebat-o eu, stând în continuare prea aproape și privind-o cu prea multă insistență.

Ea s-a uitat în stânga și în dreapta, suflând o șuviță de păr care îi scăpase din împletitură.

— Nu știu, la opt? Mai rămâi prin zonă?

Dacă mai rămâneam prin zonă? Nu aveam nicio intenție să plec din acest cartier până când nu purtam o discuție îndelungată cu ea. Am dat din cap, arătând înspre copil. A trebuit să o fac. Chiar dacă știam că aveam să urăsc răspunsul, oricare ar fi fost el, deși din motive foarte diferite.

— Te voi aștepta în fața ușii. Doar un singur lucru, Indie. Este al meu?

Ea s-a uitat în jos la bebeluș și a zâmbit la el, iar el i-a zâmbit la rândul său și, fir-ar să fie, arăta ca o mamă perfectă și sănătoasă. A deschis gura și mi-a răspuns, dar uitându-se în continuare la el.

— Nu.

Scanned with CamScanner

Indie

Știam că mă aștepta acolo, așa că am tras de timp.

Alex nu era genul de om care să aibă răbdare să aștepte. Totul i se oferise pe tavă imediat, fără întârziere, cu ușurință. Am vrut să văd dacă s-a schimbat. Era o prostie, o chestie minoră și meschină, dar necesară în același timp.

Eram bona nepotului Clarei, Grayson. Tatăl lui Grayson, Ollie, s-a întors mai devreme de la serviciu și s-a hotărât să vină și el în parc cu noi. Nu era ceva ieșit din comun pentru Ollie să își facă apariția acolo, dar din partea lui Alex Winslow era ceva absolut neașteptat.

La scurt timp după ce Alex s-a întors în Statele Unite și eu am căutat refugiu undeva unde nu mă putea găsi, Clara m-a sunat și mi-a spus că și-a fracturat șoldul și că nu mai putea avea grijă de Grayson în următoarele luni. M-a întrebat dacă voiam slujba, din moment ce eram o prietenă a familiei și mă înțelegeam bine cu fiul ei și cu soția sa, Tiffany, iar eu am acceptat imediat. Nu aveam neapărat nevoie de bani, dar aveam nevoie de companie și de cazare temporară înainte ca Alex să plece la dezintoxicare.

Îmi plăcea meseria mea, dar asta nu însemna că îmi plăcea și viața pe care o duceam.

Uram viața asta. Din viața mea lipsea Alex și acesta era cel mai groaznic mod de a trăi, odată ce avusesem parte de o doză de rocker.

Reflectam la asta în timp ce mă plimbam agale prin piață, privind dar fără să ating toate tarabele cu căpșuni, piersici și borcane cu gem de casă expuse la vânzare. Abia acum două săptămâni

Scanned with CamScanner

încetasem să mă mai trezesc plângând și să mă mai urăsc pentru că îmi lipsea.

Fiindcă așa era. Îmi lipsea în fiecare zi.

Îmi era dor de bărbatul care știuse sau măcar avusese o mare bănuială că fosta lui iubită curmase vieți în acea noapte.

De bărbatul care acoperise crimele fostei lui iubite în cunoștință de cauză.

De bărbatul care, probabil, ar fi putut să-mi salveze mama, dacă ar fi fost mai insistent și mai încăpățânat, nu atât de blazat, de beat și de obosit de viață. Pentru că știam că nu o făcuse din dragoste pentru Fallon.

Când iubești vrei să repari lucrurile.

Când iubești nu contribui la distrugerea lor.

Și nu asta era exact ceea ce Alex încerca să facă acum? Să repare relația dintre noi?

Știam că fratele și cumnata mea nu aveau de ce să mă învinovățească pentru că intenționam să ascult până la capăt ceea ce avea de spus. Știam chiar și faptul și Alex făcuse tot ce putuse pentru a avea grijă de mine. Îmi trimitea bani în fiecare lună. Bani pe care îi refuzam. Blake mă suna o dată pe săptămână. Jenna îl ajutase pe Craig să obțină o slujbă ca mecanic de întreținere la clădirea ei de birouri. În ziua în care Craig, Nat și Ziggy se mutaseră din apartamentul meu, Lucas venise să instaleze un nou sistem de alarmă și mă ajutase să zugrăvesc pereții. Hudson obișnuia să vină din două în două săptămâni, vinerea, să mâncăm sushi și să ne uităm la serialul *Gossip Girl*.

Cu toții îmi doreau numai binele.

Nici măcar Fallon nu dorise să îmi facă vreun rău, dar totuși îmi făcuse, motiv pentru care acum aștepta procesul. Nu știam ce părere avea Will despre toată treaba asta și, uneori, când mă

Scanned with CamScanner

gândeam la el, ceea ce nu se întâmpla prea des, mă durea sufletul și pentru el.

La șapte și jumătate am aruncat prosopul și m-am îndreptat înapoi spre casă. Nu știam ce urma să-i spun lui Alex și nu mă hotărâsem încă dacă să îl iert sau nu. Și asta era, în sine, un lucru iresponsabil și periculos pentru biata mea inimă.

Mă aștepta în hol, cu picioarele lui lungi ghemuite în fața ușii mele din lipsă de spațiu. Era înalt, suplu și absolut superb, așa cum mi-l aminteam. M-am oprit și am strâns atât de tare balustrada în mână, încât vârfurile degetelor mi s-au albit, în vreme ce încercam să îmi adun gândurile.

Când m-a văzut, s-a ridicat în picioare și am stat unul în fața celuilalt, privindu-ne îndelung.

— Am senzația că este miezul nopții, mi-a spus el.

Nu am vrut să zâmbesc, dar am făcut-o.

— Ești bine? i-am șoptit eu.

— Chiar nu este al meu? m-a întrebat, cu ochi strălucitori.

— Nu, am clătinat eu din cap. Este cu tatăl lui acum.

Mă refeream la Grayson.

— Bine, a încuviințat el din cap. Bine. Ai ascultat cumva...

— Da, l-am întrerupt eu.

Cum aș fi putut să nu ascult cântecul despre mine, când era cea mai difuzată melodie pe posturile de radio contemporane din toată America?

Two souls collide on a too dark floor in a graveyard for the stars

Funny, when you walked into my life I thought I'd be the one leaving all the scars

There wasn't one moment when I knew you'd be mine

There were pieces of jigsaw, when I looked into your eyes

And at midnight, the sky turned blue

Scanned with CamScanner

The night belonged to us, it was just me and you
And at midnight, you undressed me from my fears
I devoured your tears
Seconds became illuminated like years
And at midnight, I kissed your skin, your eyes, your lips
You shone so dangerously, my own little personal eclipse
And at midnight, I broke your heart
You broke mine too
We fell apart.[1]

Once upon a time, I wanted to be someone's white knight
One upon a time, I thought I saw the light
Then you burst into my life like cerulean powder falling from above
Teaching me I never knew true love

[1] Două suflete se ciocnesc pe pardoseala mult prea întunecată dintr-un cimitir al stelelor/ Interesant, când ai intrat în viața mea m-am gândit că eu voi fi acela care va lăsa toate cicatricile/Nu am crezut nicio clipă că vei fi a mea/ Piese de puzzle vedeam când te priveam în ochi//Și, la miezul nopții, cerul s-a făcut albastru/Noaptea ne aparținea, eram doar tu și eu/ Și, la miezul nopții, m-ai dezbrăcat de temeri/Ți-am devorat lacrimile/ Secundele s-au luminat ca anii/Și, la miezul nopții, te-am sărutat pe piele, pe ochi, pe buze/ Ai strălucit atât de periculos, mica mea eclipsă personală/ Și, la miezul nopții, ți-am frânt inima/Tu ai frânt-o pe a mea/Totul s-a destrămat între noi.// Cândva, povestea spune, am vrut să fiu cavalerul alb al cuiva/ Cândva, am crezut că am văzut lumina/ Apoi ai năvălit în viața mea precum pulberea azurie ce se prăvălește din cer/ Și m-ai făcut să aflu că nu am știut niciodată ce însemna dragostea adevărată/ Mi-ai luat inima și mi-ai ținut-o în dinți/ Te-am implorat să o muști, oh, cât de tare iubeam căldura ta// Și, la miezul nopții, cerul s-a făcut albastru/ M-ai învățat sentimente și mișcări noi-nouțe/ Și, la miezul nopții, ți-am mușcat carnea/ Zidurile tale s-au dărâmat unul câte unul, chiar dacă mi-ai spus că veniseși doar pentru bani/Și, la miezul nopții, ți-am posedat trupul, inima, sufletul/Și gluma s-a întors împotriva mea, fiindcă acum eu sunt cel care trebuie să se târască în genunchi/Și, la miezul nopții/Ne-am prăvălit împreună/Pe pardoseală/Condamnați la atâta amar de suferință pe vecie.

Scanned with CamScanner

You took my heart and held it in your teeth
I begged for you to bite it, oh, how I fucking loved your heat
And at midnight, the sky turned blue
You taught me feelings and moves, brand-new
And at midnight, I nipped at your flesh
Your walls crumbled one by one, even though you said you were in it for the cash
And at midnight, I fucked your body, your heart, your soul
Joke's on me, 'cause now I'm the one who needs to crawl
And at midnight, we broke together
On the floor
So fucked forever.

S-a folosit până și de un rând pe care i-l scrisesem eu.

Un rând pe care mai târziu îl văzusem în altă parte. Pe internet.

— Așa vezi tu relația noastră?

Mi s-a pus un nod în gât. Doamne, nu ar fi trebuit să-l ascult, dar, pe de altă parte, nici nu m-am putut abține.

El a dat din cap.

— Nu vreau să fiu un nesimțit, dar aș prefera să avem această conversație înăuntru, după ce îmi vei oferi un pahar cu apă, pentru că gura încă îmi e uscată la gândul că bebelușul acela ar fi putut fi al nostru și că tu îl crești împreună cu un tip oarecare. Dar, dacă tot a venit vorba de asta, să știi că o să-l cresc ca pe al meu, dacă îmi oferi o șansă.

Să îl crească ca pe al lui? M-am încruntat și mi-am înclinat capul într-o parte înainte să îmi pice fisa. Apoi am început să râd ca nebuna. Oh Doamne! A crezut că Grayson era al nostru. *Al meu.* Era de-a dreptul hilar și înspăimântător totodată, dar și tipic Alex să tragă o concluzie atât de dramatică. Am descuiat

Scanned with CamScanner

ușa, am împins-o, iar el a intrat în urma mea. Tensiunea care atârna greu în aer s-a evaporat — cel puțin, o parte din ea — și am scos două sticle de apă din frigider, dându-i lui una. M-am sprijinit de blatul mesei în timp ce el a rămas în pragul ușii de la bucătăria mică și înghesuită fixându-mă cu privirea.

— Sunt bona lui Grayson. Nu este al meu, nici al tău. Este al lui Ollie și al lui Tiffany. Este nepotul Clarei, l-am lămurit eu.

— Ce mama dracului? Puteai să începi cu asta în loc să râzi de mine.

Și-a lipit fruntea de frigider și a zâmbit.

— Slavă Domnului! Adică, e drăguț copilul. Dar totuși. Slavă Domnului!

Am mai râs puțin și a râs și el, ca apoi să redevenim serioși.

— Sunt abstinent acum, să știi, a spus el, referindu-se la vremea când se întorsese la Los Angeles, spumegând de furie, nebun de legat și pierdut, încercând să mă tragă cu forța înapoi în brațele lui, fără să își dea deloc seama de tragedia mea, dar punând-o pe tapet doar pe a lui. Tocmai am terminat turneul. Sunt abstinent de nouă luni. Am vrut să mai aștept o lună, dar nu am mai putut. Îmi era teamă că ai depășit momentul și îți vezi mai departe de viața ta.

— Știu că ești abstinent.

Mi-am mușcat buza inferioară, apoi am sorbit o înghițitură din sticla mea cu apă, doar ca să îmi țin gura și mâinile ocupate cu ceva. Blake mă ținea la curent — chiar dacă îi spusesem că nu voiam să mai aud nimic. Eram fericită că Alex apelase la ajutor de specialitate. Nu voiam să cad în capcana de a-mi alimenta obsesia mea pentru el. *Fiindcă nu trecusem mai departe.*

— Mă bucur pentru tine, Alex. Chiar mă bucur.

Scanned with CamScanner

Și-a răsucit trupul, astfel încât să fie aliniat cu al meu, privindu-mă de la înălțimea lui precum prădătorul de care îmi doream să fiu devorată.

— A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să îl fac în toată viața mea. Nu mă refer la partea fizică. Aceea a fost o nimica toată, de fapt. Ci la partea mentală. Să iau decizia de a nu mai consuma niciodată o altă picătură de alcool sau priza o linie de cocaină. Să fiu atât de departe de tine, pentru că știam că nu mă vei accepta altfel — sau mai îngrozitor chiar, poate că nu mă vei accepta nici măcar după toate schimbările pe care le-am făcut în viața mea. Nu am venit aici pentru a face promisiuni, deoarece promisiunile sunt făcute pentru a fi încălcate. Am venit pentru a-ți dovedi totul cu fapte, una câte una. Fapta numărul unu, a tras adânc aer în piept, strângându-și ochii înainte de a-i redeschide larg, de parcă tocmai revenise la suprafață de pe fundul oceanului. Te iubesc, Indigo Bellamy. Dragostea mea pentru tine este ca o geacă din piele bătută cu ținte purtată pe dos. Îmi sapă adânc în piept, însetată de sânge. Și voi face orice pentru tine, nu pentru că ești muza mea sau mântuirea mea sau cea mai grozavă fată cu care m-am culcat vreodată, ci pentru că ești în interiorul meu, ca un organ, ca un lucru vital fără de care nu pot funcționa. Nici măcar nu te doresc în acest moment. Am *nevoie* de tine. Este ceva diferit și carnal și absolut necesar pentru existența mea.

El a făcut un pas spre mine și m-am străduit din răsputeri să nu mă cutremur, pentru că era prea curând să mă atingă, chiar dacă nu a făcut altceva decât să îmi dea părul la o parte de pe față.

— Fapta numărul doi: recunosc, acum, după ce ți-am frânt inima, că am fost atât de egoist încât nu am văzut durerea ta și

Scanned with CamScanner

nu mi-a păsat decât de durerea mea. Am fost atât de mistuit de dorința mea arzătoare pentru tine, încât eram preocupat mai mult să nu te pierd decât să te alin. Vreau să știi că îmi pare profund, cumplit de rău și asta ți-o spun din toată inima. Orice ai fi reprezentat tu pentru mine — iubirea vieții mele sau o fată fără nume pe care nu aveam să o întâlnesc niciodată — tot aș fi procedat corect față de tine dacă aș fi știut ce s-a întâmplat atunci când Fallon s-a întors acasă în noaptea accidentului. Dar nu am făcut-o. Nu la momentul respectiv, cel puțin. Trebuie să înțelegi asta, Indie, fiindcă nu aș fi în stare să supraviețuiesc în această lume știind că tu crezi că i-aș fi putut salva pe părinții tăi dar nu am făcut-o.

A mai făcut un pas înainte și distanța dintre noi s-a șters, înlocuită de căldură trupească și familiaritate. Acea intimitate pe care nu o poți simula nici într-un milion de ani. Cea care vine la pachet cu dragostea.

— Fapta numărul trei — nu știam cine ești. Nu te-am privit ca pe un caz caritabil. Îmi părea rău pentru tine că erai orfană, dar gândeam că nu putea fi mai rău decât cum mi-am trăit eu viața fără familie. În mintea mea eram doi asteroizi care orbitau unul în jurul celuilalt. Am crezut că eu eram soarele și tu erai pământul, dar acum văd că am făcut o confuzie. Tu ai fost mereu soarele. Chiar și acum, când mă uit la tine, nu văd regret, durere sau suferință. Văd cea mai mare oportunitate, cea mai dulce promisiune, drumul pe care ar trebui să o pornesc.

Vârfurile picioarelor ni se atingeau acum. El și-a pus palmele pe obraji mei și ochii m-au usturat, iar inima a început să mi-o ia la goană ca nebuna. Nu l-am respins. Până și durerea pe care mi-o provocase era specială pentru că venea de la el. Știam exact la ce se referise când spusese că avea nevoie de mine. Și eu

Scanned with CamScanner

aveam nevoie de el. Viața mea era pustie fără el. În majoritatea zilelor aveam senzația că abia dacă îmi duceam existența, dar nu trăiam, nici pe departe.

— Fapta numărul patru — nu contează ce sau cine ne-a adus împreună. Dar s-a întâmplat și nu mai avem ce face. E așa cum e și nu putem da timpul înapoi. Când te-am văzut cu un copil în această după-amiază, primul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să vă răpesc pe amândoi și să fug de aici. Ceea ce m-a speriat cel mai tare însă a fost că nu m-a deranjat nici măcar puțin ideea de a avea un copil cu tine. Și asta spune multe. Rahat, Stardust, asta spune totul! Îmi ții lumea laolaltă în mâinile tale delicate și pistruiate și tot ce te rog este să nu o izbești de perete și să o spargi în bucăți.

Gura lui s-a apropiat de a mea, buzele trecându-i ușor peste ale mele, de parcă ar fi citit în alfabetul Braille, de parcă ar fi încercat să citească reacția mea de pe ele. Am tras adânc aer în piept și m-am deschis pentru el, apoi ne-am sărutat atât de încet și de gingaș, încât am avut impresia că aveam să adorm sedată de atâta calm. În cele din urmă, eu i-am tras limba în gura mea și am început să gem și să îi smulg jacheta din piele de pe el. Voiam să cred că era abstinent și că avea de gând să rămână așa, fiindcă undeva, în străfundurile ființei mele, îl iertasem deja.

Alex Winslow mă făcuse să îmi pierd o parte din inimă.

Dar tot el o cususe la loc, din petice zdrențuite, din petice urâte, dar era întreagă. În felul ei, imperfectă, dar încă funcțională.

— Te iubesc, i-am spus, suspinând în gura lui și smulgându-mă din sărut ca să îi spun ceva important. Înainte de a muri, mama mi-a spus că atunci când vrei să afli dacă ești îndrăgostit trebuie să întocmești o listă cu toate lucrurile prostești pe care le-ai

Scanned with CamScanner

făcut pentru persoana respectivă. Am făcut o listă, Alex. Nu e deloc măgulitoare. Pe hârtie par cam neghioabă.

S-a uitat lung la mine o clipă, zâmbind din colțul gurii și dând la iveală un șir de dinți perfecți ca în filme. Ochii lui, care mă cercetau plini de neastâmpăr, străluceau din pricina fericirii proaspăt regăsite.

Ne-am dus împleticindu-ne spre dormitorul meu. Am izbucnit în râs când el s-a împiedicat de noua mea mașină de cusut. M-a ridicat în brațe și m-a înfășurat în jurul taliei lui, cu mișcarea specifică lui, apoi am fost din nou împreună, în Moscova, Polonia, Germania, Londra și Paris.

Mi-a lins obrazul ca un cățel.

— Ești a mea. S-a adjudecat.

I-am lins bărbia țepoasă și am zâmbit.

— Sunt a ta. Până la ultima notă.

Scanned with CamScanner

Epilog

Alex

— Și premiul Grammy pentru cel mai bun album al anului se acordă...

Bella Jordin creează un moment de suspans și ține strâns plicul în mâini cu un zâmbet afectat pe chip. Mi-ar plăcea să cred că nu mă pot coborî într-atât încât să ard un pumn drept în nas unei femei, dar nodul tensionat din gât mă imploră să o fac. Chiar se crede simpatică? Chiar crede Bella Jordan că vreunuia dintre nenorociții care asistă la decernările premiilor Oscar, Grammy sau Emmy și care și-au petrecut întregul an — la dracu', la plural, *ani întregi* — lucrând la albumele, filmele și emisiunile lor i se pare adorabil felul în care trage de timp de parcă ar întinde o gumă de mestecat? Aș vrea să îi fac și eu același lucru data viitoare când o să își facă un test pentru vreo boală cu transmitere sexuală.

— Mai așteaptă..., încă puțin, Bella. Nu-i așa că îți place tot suspansul ăsta?

Jenna, care mă ține strâns de braț, aruncă o privire la piciorul meu care bâțâie nervos.

Poc. Poc. Poc, poc, poc, poc, poc.

Scanned with CamScanner

Tipul din fața mea — un producător novice de R&B, care a scris, probabil, vreo două cântece pentru Justin Bieber și acum se crede Dumnezeu — se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire ucigătoare. Eu îi răspund cu una care îi arată că sunt foarte viu și cu un zâmbet larg.

— Și premiul Grammy se acordă lui... Alex Winslow! Aplauze! zbiară ea în microfon, iar camera mă surprinde în prim-plan în timp ce fac ceea ce fac de obicei — mimez surpriza, arătând neîncrezător cu degetul spre mine.

Mă ridic în picioare și mă strecor pe lângă Jenna și Blake care se țin de mână. Blake vorbește la telefon — șocant! — probabil o întreabă pe bonă ce face fiica lor, Cecilia. Alfie stă lângă mine cu o fată — o oarecare de la Big Brother, ediția britanică —, iar Lucas și Hudson nu mai au mult până să se giugiulească în spatele meu. În drum spre scenă, îl bat pe umăr pe Will Bushell, iar el îmi face semn cu degetul mare în sus. Asta nu înseamnă că îmi place de el, dar nici nu îl mai urăsc. Mai degrabă mă simt ușurat fiindcă nu mi-a furat singurul lucru care a contat cu adevărat.

Pe de altă parte, dacă Fallon ar fi fost ca Indie, nu aș fi căzut atât de adânc în dependență. Aș fi rămas la suprafața apei și aș fi putut să o salvez și pe ea.

Urc pe scenă. Întotdeauna ai o senzație ciudată acolo, de parcă toată lumea ar fi cu ochii pe tine și ar aștepta să faci o gafă. Să te împiedici, să râgâi în microfon sau să faci pipi în pantaloni. Gala premiilor Grammy de acum doi ani a fost un adevărat dezastru. Primul ministru al Angliei a fost surprins clătinând din cap și murmurând: „Oh, Doamne Dumnezeule!" când a văzut un video cu mine reprezentând mândra noastră națiune. Astăzi vreau să termin cu chestia asta cât mai repede posibil.

Scanned with CamScanner

Zâmbindu-i Bellei și sărutând-o formal pe obraji, ca de obicei, înșfac premiul Grammy și îmi apropii buzele de microfon. Am o senzație plăcută; mă simt ca acasă. Dar singura casă care mă interesează acum se află în celălalt capăt al orașului și sunt dornic să mă întorc cât mai repede la ea.

— Felicitări, Alex! Mi-a plăcut turneul tău, „Back to Life"![1] Este de departe preferatul meu.

Bella mă sărută din nou pe obraz. Îi transmit printr-un zâmbet faptul că i-am ascultat muzica, însă nu știu dacă ar trebui să o iau ca pe un compliment, apoi mă întorc la microfon.

— În urmă cu doi ani, am urcat pe această scenă și m-am făcut de râs. Am furat o statuetă care nu era a mea de la cineva care o merita — da, amice, presupun că albumul tău nu a fost chiar atât de rău, la urma urmelor.

Ridic din umeri și fac un gest către Will, care râde încetișor și clătină din cap. Partenera lui — o fată pe care a întâlnit-o când construia o școală în Madagascar sau ceva de genul ăsta — îi strânge mâna la fel cum Indie o strânge adeseori pe a mea. După ce Fallon a terminat cura de dezintoxicare, a fost condamnată la cinci ani de muncă neremunerată în folosul comunității, mai mult sau mai puțin, și i-a scris lui Bellamy scrisori de scuze pline de sinceritate, iar acum locuiește departe de Hollywood, în Georgia, împreună cu iubitul ei fotograf, și lucrează ca instructor de yoga.

— Dar lucrurile s-au schimbat de atunci. Mai întâi de toate, am fost la dezintoxicare.

Pauză.

— A doua oară îi înțelegi pe deplin farmecul, nu-i așa?

[1] Înapoi la viață

Scanned with CamScanner

Oamenii aplaudă și pufnesc în râs, iar unii dau din cap în cunoștință de cauză.

— Al doilea lucru care mi s-a întâmplat a fost că am scris un album, dar meritul nu este al meu. „Midnight Blue" nu îmi aparține mie; îi aparține *ei*. Și asta mă aduce la al treilea lucru — am întâlnit o fată. M-am îndrăgostit de ea și ea s-a îndrăgostit de mine. I-am luat cuvintele și sufletul și fiecare gând original și vers frumos pe care mi l-a oferit, crezând că nu îi datorez nimic în schimb. Dar această fată a devenit muza mea dintr-un motiv anume și mi-a făcut zile fripte pentru că am fost un ticălos egoist. Această fată nu poate fi astăzi aici pentru că este în sala de travaliu, oferindu-mi încă un cadou pe care nu-l merit. Numai că de data asta voi avea grijă să fiu cât se poate de aproape de ea și de copilul nostru. Am venit aici ca să iau această statuetă, pentru că nu am putut să ajung la ultimele ediții Grammy — eram mult prea ocupat să mă dezintoxic și să mă târăsc în patru labe pentru a o recâștiga pe fată —, dar acum trebuie să mă întorc la ea. Vedeți voi, fata mea este tare altruistă și mi-a spus că, dacă nu am de gând să fac act de prezență la propria mea petrecere, mă va părăsi și nu concep nici în ruptul capului să se întâmple așa ceva. Așadar, poftim, Stardust!

Ridic mâna în care am statueta Grammy și privesc direct în camera de luat vederi.

— Am făcut rost de încă o piesă urâtă de decor pentru baie. Pot să mă întorc la tine acum? Îmi doresc tare mult să pun bani deoparte pentru terapia de care va avea nevoie copilul nostru, când va afla că am fost la ceremonia de decernare a premiilor Grammy atunci când s-a născut.

În sală răsună un nou val de hohote de râs și toată lumea se ridică și aplaudă. Chiar dacă este frumos, nu mă mulțumește.

Scanned with CamScanner

Nu am nevoie de nimeni care să îmi gâdile orgoliul și nici nu vreau să dovedesc nimănui nimic. Sar pe motocicleta lui Craig — el mă așteaptă parcat neregulamentar lângă bordura din spatele arenei — și o pornim cu toată viteza prin blocajele de trafic din Los Angeles spre singurul lucru care contează.

Indie

Poppy are ochii tatălui ei.

Chihlimbarii cu irizații verzi și aurii și se uită la mine cu un amalgam de năzdrăvănie și curiozitate, dându-mi de înțeles că voi avea mult de furcă cu ea. Își încleștează pumnii și căscă fără dinți înainte de a închide din nou ochii, iar eu o privesc.

Poppy Elizabeth Winslow este un nou început. Arată ca un nou început, miroase ca un nou început și *este* un nou început. În cele din urmă, cu toții trecem prin tragedii în viața noastră — pierderea rudelor, a prietenilor și a lucrurilor care sunt importante pentru noi —, dar nu toți suntem suficient de binecuvântați pentru a primi și daruri grozave, pe lângă pierderile noastre.

Eu sunt.

Eu sunt binecuvântată.

Mi-am pierdut părinții, dar am câștigat un soț și un copil. O familie care nu este peticită, precum rochia pentru Paris, ci rezistentă, așa cum suntem eu și Alex. În fiecare vineri, îi invit pe Nat, Craig, Ziggy, Blake, Jenna, Cecilia, Alfie, Lucas și Hudson să ia cina împreună cu noi. Râdem, mâncăm și jucăm jocuri de societate, ca și cum am fi în 1993 și toți acești oameni nu ar fi vedete rock. Și pentru mine nu sunt. Sunt doar oameni.

Scanned with CamScanner

Și probabil va fi puțin cam trist când vom pleca de aici și ne vom muta în noul nostru apartament — sau mai degrabă etaj deasupra tavernei Cambridge Castle. Dar adorăm apartamentul. Este plin de viață și la doar cinci minute distanță de magazinul de caritate pe care l-am închiriat acum câteva luni, iar acum este în renovare.

Alex Winslow m-a cerut în căsătorie la trei zile după ce a dat buzna înapoi în viața mea și în apartamentul meu mizer. Cred că mă așteptam la asta. La urma urmei, el face absolut totul în mod spectaculos și cu gesturi grandioase. Propunerea a avut loc pe podeaua apartamentului meu dărăpănat, imediat după ce am făcut sex în bucătărie. Stăteam întinsă pe jos, lăsând răcoarea dalelor din gresie să îmi calmeze pielea iritată, și admiram un copac pe fereastră când el mi-a spus:

— Știi ceva? Am putea face același lucru, dar pe o pardoseală mai frumoasă, dacă ne-am muta împreună.

Mi-am dus mâna la gură ca să îmi înăbuș un hohot de râs.

— Da? Crezi că ne-ar fi mai bine dacă am locui în vreun hotel de fițe în mijlocul traficului aglomerat din centrul orașului?

— Mă gândeam la ceva cenușiu și sumbru chiar în Camden Town. Aproape de metrou. Un loc care freamătă de oameni, de viață și de muzică. Un apartament cu ferestre duble din termopan.

— De ce duble?

Capul mi-a zvâcnit subit în direcția lui. Arăta extenuat, transpirat și de-a dreptul delicios. Și-a trecut o mână prin șuvițele ondulate castanii și a ridicat dintr-un umăr.

— Nu vreau să sperii turiștii cu gemetele tale.

L-am lovit cu palma peste piept și a fost rândul lui să izbucnească în râs.

Scanned with CamScanner

— Pe bune, scoți niște sunete de parcă te-aș ataca cu un ferăstrău electric cam jumătate din timpul când suntem împreună. Așadar, ce zici, Stardust?

S-a rostogolit pe o parte, sprijinindu-și capul în mână.

— Te muți cu mine?

Am deschis gura cu intenția de a spune da, deoarece viața era prea scurtă ca să nu faci ceea ce voiai să faci, dar mi-a luat-o înainte.

— De fapt, uită ce-am zis. Îmi retrag cuvintele.

— Îți retragi cuvintele?

Am clipit și stomacul a început să mi se strângă, nevenindu-mi să cred.

— Mda.

S-a apropiat în genunchi de mine.

— Nu e suficient să ne mutăm împreună. Vreau totul. Și vreau să fie scris pe hârtie. Mărită-te cu mine, Indigo 'Stardust' Bellamy! Fii soția mea. Mama copiilor mei. Le vom face chiar și circumcizie dacă vrei. Ei bine, poate că nu și fetelor. E o limită al naibii de greu de trecut pentru mine. Sau poate că nu vom avea copii. Tu ce părere ai despre copii? Nu contează. Nu îmi pasă. Vreau doar să mă însor cu tine. Fă-mă un ticălos fericit, Indie. Spune *da*.

Nu am spus *da*. Am chicotit *da*.

I-am spus, de asemenea, că numele meu mijlociu este Elizabeth, la fel ca al lui Poppy, și *nu* Stardust, de fapt.

Ne-am căsătorit într-o grădină cu trandafiri din Kent. Trandafirii erau vopsiți în albastru. I-am înghesuit în avionul lui privat pe toți oamenii la care țineam: Natasha, un Craig foarte treaz, care a trebuit să își ia liber de la școală, fiindcă urma cursurile unui colegiu, Ziggy, Clara, Tiffany, Ollie, Grayson și

Scanned with CamScanner

ceilalți prieteni ai noștri, inclusiv Jenna și Hudson. Am purtat o rochie de mireasă Bohemian Forest, iar el a purtat un zâmbet de zile mari pe care îl poartă în continuare, absolut în fiecare zi. Sarcina mea nu a fost planificată. A fost, mai degrabă, un moment de nebunie. Am folosit mereu prezervative, până într-o noapte, când am renunțat. Alex a spus că avea de gând să se retragă în ultima clipă și așa a și făcut, dar presupun că nu a reușit complet, fiindcă o lună mai târziu am început să reacționez violent la aroma cafelei și a țigărilor.

Eu am renunțat la cafea.

El a renunțat la țigări.

Iar acum o avem pe Poppy.

— Amice, sunt atât de fericit că ai făcut-o cu o persoană potrivită! Aveai nevoie cu adevărat de ceva frumusețe pentru a dilua toată urâțenia de pe fața ta. Poppy este minunată, spune Alfie acum, în rezerva spitalului, privind-o pe copila care doarme în brațe mele.

Alex îi arde un cot în coaste înainte de a-și întinde brațele spre mine. Sunt încă în pat, dar mă simt mai bine după ce m-a ajutat să fac un duș. Poppy se cuibărește în scobitura gâtului meu și inima mea stă să explodeze de atâta fericire.

— Pot să mă laud cu ea?

Îmi aruncă minunatul său zâmbet timid. Este genul acela de zâmbet care înflorește precum o camee, doar o dată la câteva luni, așa că îl sorb din priviri.

Trei.

Doi.

Unu.

— Desigur!

Ți-am spus, inimă.

Scanned with CamScanner

Uite ce avem acum, inimă.

Uite ce departe am ajuns, inimă.

Nu este prima dată când o ține în brațe pe fiica noastră și își coboară privirea asupra ei ca și cum ar fi o lume nouă pe care vrea să o protejeze și să o îngrijească, dar este pentru prima dată când îmi dau seama. Ne-am găsit planeta. Căminul nostru. Singurul loc în care vrem să fim.

Asta e treaba cu prinții defecți. Nu toți trebuie să moară. Dacă sufletul lor este întreg, uneori supraviețuiesc.

Și, uneori, chiar cresc și devin regi.

Al meu așa făcut.

Sfârșit

Scanned with CamScanner

TREBUIA SĂ FIE UȘOR.

Eu aveam nevoie de bani. El avea nevoie de o dădacă,
de cineva care să îl împiedice să tragă pe nas
până la ultima suflare.
Am fost aleasă special pentru el.
Responsabilă. Optimistă. Caldă. Nevinovată.
Partea cea mai rea este că trebuia să știu.
ALEX WINSLOW. Starul rock britanic.
Sfâșietorul de inimi. Casanova cu ochi de whisky.
„Nu te apropia de diavolul cu geacă de piele.
Altfel te va mânca de vie."
Și ghici ce-am făcut? Nu am ascultat.

AM SEMNAT CONTRACTUL.

Un turneu mondial de trei luni. Pe patru continente.
Cu o sută de spectacole.
Numele meu este **INDIGO BELLAMY**
și mi-am vândut sufletul unui zeu tatuat.
Problema este că sufletul meu nu a fost suficient
pentru Alex Winslow. A vrut să-mi stăpânească și trupul.

APOI MI-A LUAT INIMA.

APOI MI-A LUAT TOTUL.

„Sfâșietoare... Îți rupe sufletul".
– DIARY OF A BOOK FIEND

„Fără doar și poate, acesta este
romanul meu preferat cu vedete rock".
– DIRTY GIRL ROMANCE BLOG

EPICLOVE

Ficțiune contemporană
pentru tineri.
www.edituraepica.ro

+17

ISBN: 978-606-8754-94-9

Scanned with CamScanner